

Trần Thị Bảo Châu

Lỡ lằm

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Mùi dạ lan thoang thoang làm đêm thêm ngọt ngào và đáng yêu.

Những chùm lá trên cao theo ngọn gió lười biếng lâu lâu lại xào xạc.

Âm thanh nhẹ nhẹ dịu dàng như lời thầm thì của đêm cất lên êm ái.

Tối nào cũng vậy, người vào xem ti vi sau cùng cũng là Phúc. Lâu rồi thành thói quen, cô cũng chẳng so đo làm gì với mọi người. Coi như là sự phân công trong nhà, vả lại một phần cũng tại Phúc, cô thích ngồi mơ mộng trên chiếc ghế đá thân quen ngoài sân một mình. Đó là thời gian riêng biệt mà cô rất thích.

Vừa thả người khoan khoái trên salon, Phúc đã nghe chị Thơ gọi:

- Ê! “Gỗ mun”, má dặn tám giờ ba mươi đi rước má về. Má khui hụi ở nhà dì Bảy Diễm.

- Còn sớm mà, em coi ti vi một chút

Phúc co một chân trên salon, một chân gác lên chiếc ghế nhỏ nhíp nhíp. Miệng khe khẽ hát theo người ca sĩ...

Diệp Thơ ngồi gần đó khó chịu:

- Lúc nào cũng vậy, ngồi là phải gác chân. Bỏ xuống chưa? Lớn rồi chứ nhỏ gì mà chẳng ý tứ...

- Có ai đâu, em mỗi chân thấy mỏi, mới tựa một chút là đã gặp chị rồi,...

Thơ tiếp tục căn nhắc:

- Đợi có ai thì còn gì nữa. Đã nói hoài mà chị không hiểu em làm sao ấy! Như hôm qua có anh Dương ở đây, vậy mà tự nhiên em xồng xộc từ cầu thang xuống thủ vớ như mù đèn,...

- Hai ông bà ngồi tuốt trong xó, ai mà thấy...

Thơ quắc mắt lên:

- Nói cho đoàn hoàng, ngồi tuốt trong xó nghĩa là sao? Chị đợi má về chị mách em, ăn với nói,...

Phúc vừa nhịp chân vừa đáp:

- Em nói gì đâu? Em chỉ muốn xem ti vi một chút, chị cũng cần nhàn hoài. Em cũng đợi chị mách má đó.

Thơ dịu ngay:

- Thì chị muốn em nét na, đầm thắm. Em là con gái chứ đâu phải con trai, ngoài ra chị có ác ý gì đâu.

- Để chị với chị Mai làm hai tiểu thư đài các, dịu dàng được rồi. Ẽm là “Gỗ mun” mà làm sao dịu dàng cho được...

Phúc đứng dậy đi ra cửa. Thơ hỏi:

- Em đi đâu vậy?

Phúc hơi xẵng giọng:

- Đi rước má chứ đi đâu.

Thơ nhăn mặt:

- Ăn mặc như vậy đó hả?

- Cho mát!

Phúc dắt xe ra cổng rồi lên yên đạp thật nhanh. Mới tám giờ năm phút. Thừa thời gian đạp xe vòng vòng.

Tối chủ nhật, phố đông người hơn những ngày bình thường, những dòng xe nối nhau chạy dài,. Phúc bỗng thấy mình như lạc lõng giữa những cặp trai gái chõ nhau. Cô rẽ xe qua một con đường nhỏ có hai hàng me đang xếp lá ngủ dưới ánh đèn. Gió thổi ngược, mái tóc ngắn của cô loà xoà trước trán. Bỗng dưng cô cảm thấy cô đơn và buồn man mác. Khi nghĩ lại những lời hai chị em vừa nói với nhau.

Trong gia đình Phúc không giống ai hết. Chị Thơ thì giống ba, chị Mai

thì giống má, còn Phúc thì... Cô thở dài: “Mình giống “ma cà bông” như má thường rầy. Sao mình không thể dịu dàng như chị Mai, và sao mình không khéo léo, ý tứ, tế nhị như chị Thơ. Ôi! Hai bà chị hết ý, bà nào cũng đẹp, cũng tài. Miệng nói đến thật là hay, con kiến trong hang phải bò ra, hướng chi là người ta. Chả trách sao hai bà có bao nhiêu cái đuôi dài.”

- Đi đâu vậy, Hoài Phúc?

Phúc giật mình nhìn sang phải:

- Đi vòng vòng. Còn Quang đi đâu vậy?

- Chắc cũng đi vòng vòng quá...

Quang nhìn Phúc cười làm cô bỗng nổi nóng:

- Cái gì mà Quang cười cười trông “mát” quá vậy?

- Quang tưởng Phúc là “cua rơ” chứ...

Phúc chợt nhớ đến cái áo thun đỏ chói vài cái quần... Phải nói sao về cái quần này nhỉ? Đó là cái quần Jean cũ của chị Mai. Phúc cắt ngang đầu gối rồi rút tua. Lúc này, bướng bướng với chị Thơ, Phúc chẳng thay ra mà mặc bộ đồ này đi rước má. Trông chắc bụi đời lắm. Cô nhìn Quang:

- Phúc là “cua rơ” thật chứ còn gì mà Quang tưởng. Bây giờ Quang đưa không?

- Người thắng được gì nè?

- Một châu kem của kẻ bại.

Quang ngần ngừ:

- Đùa chứ, tối nay xe đông lắm.

- Thì mình đưa cả lạn lách nữa.

- Cho công an thổi hả?

Phúc bật cười:

- Ôi! Coi vậy mà “thỏ đế”
- Đừng khi dễ, thỏ chạy nhanh lắm đó nhen.
- Xì! Nhanh bằng miệng...
- Ê! Phúc, mình đi ăn kem đi.
- Kể bỏ cuộc đái phải không?
- Quang đâu có bỏ cuộc, hẹn dịp nào đó... Hôm nay xung phong đái Phúc nè.
- Tốt thôi!

Hai người đạp xe vòng lại, đến trước một tiệm kem khá đông và ồn ào. Phúc bỗng bối rối khi nghe tiếng huýt gió từ trong vọng ra. Cô buột miệng:

- Thôi! Quang ơi! Phúc quên, tới giờ đi rước má Phúc rồi.
- Năm phút để ăn kem đâu có lâu?
- Thôi! “Cua rơ” vô tiệm kì lắm!

Quang hóm hỉnh nhắc lại:

- Ôi! Coi vậy mà “thỏ đế”
- Xì! Sợ Quang hao chớ, Phúc ăn một lần một kí kem Chocolate, nửa kí đậu phộng rang, và...
- Bao nhiêu cũng đái.
- Thôi! Để hôm nào rửa thêm con Hà cho vui.
- Lạ thật, Quang có bảo sẽ đái Hà đâu? Phúc định dùng kế hoãn binh hả?

Phúc nhìn đồng hồ, ngần ngừ rồi cô nói:

- Được thôi, có mười phút để ăn kem.

Quang huýt gió một điệu disco vui nhộn rồi hai người cùng vào quán.

- Kem gì Phúc?
- Chocolate

- Phúc nè, chiều chiều Phúc đi học thêm môn gì vậy?

Phúc bỗng ấp úng trước câu hỏi của Quang, cô đánh trống lảng:

- Ai bảo Quang là Phúc đi học? Phúc đi công chuyện cho má Phúc.

Quang cười cười:

- Vậy sao? Tưởng Phúc có học thêm chứ! Quang cùng đi học cho vui.

- Học gì mà vui, đừ thì có.

- Học gì mà đừ?

- Học gì không đừ. Chỉ học cách đi chơi cũng đừ chứ đừng nói,..

Quang nghịch ngợm:

- Cách chơi nào mà học đừ đâu Phúc?

Phúc nhăn mặt:

- Đến đây ăn kem hay đến để tra với hỏi?

Quang cười:

- Dĩ nhiên là đi ăn kem. Nhưng trong quá trình ăn, mình phải tranh thủ phá một chút...

- Nghe Quang nói Phúc ăn hết ngon.

- Vậy là đòn của Quang có tác dụng?

Phúc ăm ực nhìn Quang nheo mắt cười:

- Phúc này, hình như anh Dương là bạn chị Thơ hả?

- Sao Quang biết anh Dương?

- Nhà Quang gần nhà anh Dương mà? Quang thấy bạn anh Dương toàn là người đẹp không hả?

- Bộ anh Dương nhiều bạn gái lắm hả?

- Hơi nhiều và toàn đẹp..

- Dương nhiên con trai ai chẳng thích có bạn gái đẹp...

- Quang cũng vậy. Chẳng hạn cô bạn đang ngồi với Quang nè...

Phúc bỏ muỗng kem xuống:

- Thường ăn kem lạnh, lưỡi người ta tê cứng lại sao lưỡi Quang lại mềm ra thế? Trông nó lắt léo nầy giờ mà thấy sợ.

Mặt Quang tỉnh bơ:

- Ủa! Sao Phúc biết

Phúc ngơ ngác:

- Biết gì?

- Biết lưỡi Quang mềm.

Phúc giận dữ:

- Thôi đủ rồi Quang, để Phúc trả tiền kem cho. Tối nay Phúc chịu thua.

- Nãy giờ Quang nghe nhiều tiếng “thôi” quá... Phúc muốn trả tiền kem cũng được, có điều Phúc phải mất công đi ăn kem với Quang lần nữa cho đúng luật.

- Luật gì?

- À! Luật li kem mang đi, kem li mang lại.

Phúc liếc một cái rõ bén:

- Hừ! Miệng lưỡi Quang thật...

- Thật mềm mại, dễ yêu...

Phúc nổi cáu thật sự:

- Thôi! Phúc về à nhen.

- Lại “thôi” nữa.

Lần đầu tiên thấy Phúc nổi giận nên Quang thấy mình hơi có lỗi, vội vàng nói với theo:

- Phúc chờ Quang với, ai nỡ bỏ bạn về một mình thế.

Phúc làm thinh bước rakhỏi quán. Bọn con trai lại huýt gió. Phúc vẫn tỉnh queo, cô nghĩ thầm: “Không lẽ mình quái đản lắm sao với bộ đồ

“cua rơ” này”.

Quang chạy đến bên Phúc và nói:

- Đừng giận nhen Phúc.

Phúc trề môi:

- Bộ chọc Phúc giận dễ thế sao? Giờ Phúc đi đón má Phúc.

- Chia tay tại đây à?

- Đúng vậy! Chúc ngủ ngon.

Không đợi Quang đáp lời. Phúc cắn đầu đạp thật nhanh. Trễ rồi coi chừng má la... Mà sao lúc này mình vào quán kem chi vậy? Để thua tên Quang lẻo lự này mấy không luôn. Tại mình chủ quan, tên này cũng hiểm thật, lâu nay ở trong lớp thì cứ im ỉm, sao hôm nay gặp mình hấn lại ba hoa thế? Nhất định hôm nào mình sẽ cho hấn một trận. Mình không chịu được khi nghĩ phải bị bọn con trai khuất phục. “Gỗ mun” mà, đâu phải dễ “đẻo”.

Phúc rẽ vào một ngõ cụt và thắng xe ngay căn nhà đầu tiên. Một chân để trên pêđan, một chân chống vào hàng rào. Phúc nhìn vào cửa:

- A! Xà lỏn muôn năm.

Dẫu bất ngờ vì câu chào độc đáo của Hữu, con dì Bảy Diễm, Phúc vẫn thản nhiên ngồi trên xe, hai tay khoanh trước ngực mặt hất lên:

- Nè! Con trai mà nói những lời chua như chanh giắt thì sẽ biến thành mụ nạ dòng đấy. Liệu hồn nhe, “Mít ướt”.

Bà Thanh và bà Diễm trong nhà đi ra. Bà Thanh nhìn Phúc:

- Gì nữa đó Phúc? Đi đến đâu là ồn ào đến đó.

Bà Diễm cười:

- Hai đứa bây kể cũng lạ. Từ nhỏ đến lớn hễ nói chuyện là đấu khẩu.

Hữu nhăn nhó:

- Nhỏ Phúc này mà, ai không gây mẹ.

Phúc cười trêu Hữu:

- Đụng một chút là mách mẹ. Quê quá đi.

Bà Thanh giục con:

- Thôi về, khuya rồi. Ở đây hai đứa bây chọc nhau đến sáng.

Phúc chào bà Diễm xong, kênh Hữu một cái nữa rồi chở mẹ ra khỏi hẻm. Bà Thanh căn nhắc con:

- Má nói hoài, con gái lúc nào cũng ăn thua đủ với con trai, mình phải dịu dàng, thủy mị, ai như con, lúc nào cũng cãi tay đôi.

- Đâu có má. Tại mấy đứa đó dỏm quá, biểu sao con không cãi.

- Sao ăn mặc như vậy mà đi ra đường, lớn rồi...

Phúc làm thinh, cô nghĩ thầm:

- “Má mà biết mình ăn mặc như vậy vào tiệm kem thì chết...”

Cô phân bua:

- Ôi! Con mười chín tuổi rồi.

- Ờ! Lớn rồi, nhỏ nhít gì nữa. Hồi bằng con, má đoàng hoàng lắm, đâu phải lố chốc như vậy.

- Hì, hì! Chắc lúc đó má đã gặp ba rồi phải không? Và má đã yêu...

- Đồ quỷ! Thì má cũng có bạn trai nhưng không phải dễ như bây giờ, như tụi bây đi chơi với bạn trai là chuyện thường.

Phúc suy nghĩ miên man. “Chắc má không phân biệt bạn trai học chung lớp và loại bạn trai “đặc biệt”. Bạn trai như anh Trường của chị Mai hay anh Dương của chị Thơ.... Mình thì chưa có bạn trai như thế mà những thằng bạn như tên Quang hay tên Hữu không hiểu ai có thể yêu được nhỉ? Làm bạn bình thường còn đụng cộm cộm... Chao ôi! Nếu là người yêu thì chẳng còn biết còn ra làm sao nữa. Ít ra cũng phải hơn mình một cái đầu cả về chiều cao lẫn trí tuệ. Ủ! Ít ra cũng

phải là cái búa tài xối...

Cô bỗng buông một tiếng thở ra rồi lại tiếp tục dòng suy nghĩ: “À! Gần đến đám giỗ cô Út rồi, đó cũng là ngày sinh nhật của mình, một sự trùng hợp mà hồi nhỏ mình rất thích vì lúc nào cũng có phần cho mình. Còn bây giờ điều ấy lại làm mình nghĩ ngợi. Tại sao cuộc sống lại có những điều ngẫu nhiên kì lạ, người được sinh ra và người phải chết đi. Sự tồn tại của con người trong cuộc sống thật đáng quý. Nếu bây giờ bỗng dưng không còn ta trên cõi đời này nữa, ta không được ca hát, vui đùa... Và “kênh sport” những tên tóc ngắn kia... Không biết còn bao nhiêu thứ khác nữa. Thịt da sẽ tan rã. Ta chỉ còn thuộc về quá khứ như cô Út, ta chỉ còn trong lời kể lại của mọi người, thật khủng khiếp.”

Cô vừa đạp xe vừa hỏi mẹ:

- Má à, tại sao trong cùng một ngày, trong cùng một gia đình lại có một người chết đi và có một người được sinh ra hả má? Lúc đó mọi người ra sao? Và con nữa, con mới sinh ra đời nhưng có khác gì người vừa chết? Khác chăng là sự sống và cái chết, còn sự tiếp xúc với thế giới xung quanh chắc như nhau thôi... Ôi! Mãi mãi con người sẽ không bao giờ được biết lúc mình mới chào đời và lúc mình chết đi như thế nào.

- Hôm nay sao con nói những điều lạ lùng thế Phúc? Những suy nghĩ đó có từ bao giờ vậy?

- Mới đây thôi má. Tự nhiên con thấy giữa con và cô Út như có một mối liên hệ đặc biệt nào đó về cái chết và sự sống. Có những người chết đi để người khác được sống.

Bà Thanh chợt buông một tiếng thở dài:

- Cô Út đẹp, thông minh và rất bướng. Ở nhà ba con thương cổ nhất,

má cũng vậy. Hồi đó, cô Út con là giao liên của ba với má đó...

Rồi bà im lặng như đang nhớ về quá khứ, ngập ngừng bà nói tiếp:

- Con rất giống cô Út, tính tình cũng thế.

- Con là “Gỗ mun” làm sao giống cô Út được má?

Phúc cười ròn rã rồi lạng xe một cái làm bà Thanh giật mình ôm lấy eo cô cứng ngắc:

- Đồ quỷ! Lúc nào con cũng đùa được hết, má cũng sợ con luôn.

Nghĩ ngợi một chút, bà nói tiếp:

- Này! Dẹp những suy tư về cái chết, sự sống đi. Cuộc sống là như vậy đó, những cái chông chéo của cuộc đời không ai lường được đâu con. Con là con cháu ba má, cô Út là cô của con, chúng ta cùng trong một gia quyết nên cái chết của người này làm người khác đau khổ, ngược lại một đứa trẻ chào đời là niềm vui chung của cả dòng họ. Đối với những người ngoài, cái chết của một người cũng có thể làm họ buồn nhưng nỗi buồn đó chỉ là sự thông cảm cho số phận con người nói chung. Khi một đứa trẻ chào đời, người ta vui nhưng niềm vui đó chỉ là sự chia sẻ trong mọi niềm vui mà con người có được. Không bao giờ họ có được niềm vui hay nỗi khổ trọn vẹn như những người cùng huyết thống đâu con.

Hoài Phúc im lặng lái xe chậm chậm, trên đường phố về đêm với những ánh đèn sáng làm mờ các vì sao trên bầu trời. Má lúc nào cũng có những ý nghĩ làm cô thích thú, thế nên bao giờ má cũng là nơi để cô bộc lộ hết những nỗi niềm của mình qua những thành công hay thất bại trong công việc làm ăn.

Chín giờ đúng. Phúc ngừng xe trước cổng. Chị Thơ và chị Mai vẫn còn trung hành với ti vi. Phúc hơi buồn một chút, lúc nào chẳng thế, hai người luôn thờ ơ với việc buôn bán của má. Học là trên hết, bao

giờ học cũng là lí do để má không nói được gì mỗi khi có những chuyện nhờ đến mà hai chị không làm. Dù má vẫn hiểu đó không phải là lí do chính. Hình như hai người xem việc ra ngồi bán ngoài chợ là một điều gì đó rất xấu hổ. Việc buôn bán không xứng với mẫu người tiểu thư đài các như hai chị. Hơn nữa, hồi nào đến giờ, cả hai tiể xúc với bạn bè gia đình cũng chuyên ăn học như hai chị. Chẳng là lúc má vừa đề xuất việc buôn bán là đã bị phản đối rồi sao? Chỉ có Phúc là ủng hộ và hăng hái phụ má ngay từ đầu, và như thế việc buôn bán giống như là việc của má và Phúc, hai bà chị không bao giờ ngó ngang để ý gì tới.

Đâu phải Phúc được sinh ra để gánh những phần việc của một tên con trai trong gia đình đã có rồi hai cô con gái chân yếu tay mềm đâu? Ai cũng bảo Phúc là con trai thì đúng hơn. Tại sao Phúc làm được nhiều việc mà hai chị thì không nhỉ? Phúc ngồi xuống salon định xem ti vi thì Nhã Mai vừa chải mái tóc dài mượt vừa gọi Phúc bằng cái giọng được tắm mật ong để làm say lòng người khác:

- Bé “Mun” ơi! Em sửa cái ống bơm đi, nó hư miếng da gì ở trống hay sao mà chị bơm không được. Bé “Mun” bơm giùm đi, không thôi sáng xe đâu chị đi học.

Chị Thơ nói theo ngay:

- Bơm xe chị luôn nghe Phúc, bánh sau mềm xèo hà...

Phúc ngao ngán nhìn hai bà chị. Cô kéo ống bơm sau cánh cửa ra, loay hoay với nó một hồi tay dính mỡ bò lem luốc.

Đầu óc cô hôm nay làm sao ấy, cô không muốn đùa chút nào, nếu bây giờ là ngày hôm qua, chắc cô đã làm eo làm sách hai bà chị của mình rồi. Cô thích phá người khác lắm, nhưng tối nay thì. Cô mệt mỏi sau một ngày với những việc lặt vặt. Cô vừa bơm xe vừa căn nhắc:

- Phải chi má sanh thêm một thằng nhóc cho các bà chị sai vặt thì đỡ biết mấy, ít ra em cũng được quyền làm lớn với một người trong nhà này.

Thơ cất cao giọng:

- Giàu út ăn, nghèo út chịu mà. Út “Mun” ời! Ai cũng cưng em hết, có điều em nhí nhất nhà nên em phải chuyên viên những việc nhẹ.

- Thế việc đẩy xe, khiêng hàng phục má có phải là việc nhẹ không?

Cái môi cong bướng bỉnh hơi trề một chút Phúc nói tiếp:

- Là việc nặng, nhưng nặng nề về tay chân còn học mới là việc cực kì nặng về trí tuệ.

Cô cố tình kéo dài và lên giọng tiếng “trí tuệ” ra nghe khá chua chát.

Mai thì cười, giả lả vuốt giận:

- Hôm nay làm gì mà em đánh đá vậy? Nếu mệt thì thôi để chị bơm cho, em đi ngủ đi.

Phúc ầm ức vặn cái van xe lại. Chị Mai luôn là người tuyệt vời, vừa ngọt ngào, khéo léo, biết vuốt người khác đúng lúc và đúng điệu.

Phúc biết nói gì đi nữa bây giờ dù chị Mai biết quá những điều gì làm Phúc bực.

Phúc đi ra sau bếp. Một ngày nữa đã qua rồi đấy. Đêm nay cô muốn ngủ sớm và muốn quên hết những chuyện đã xảy ra trong ngày.

*

**

Bà Thanh luôn là người thức dậy sớm nhất nhà. Sáng nay cũng thế, bà bước ra sân tập vài động tác thể dục dưỡng sinh. Đã bốn mươi lăm tuổi mà trông bà còn trẻ lắm. Ngày xưa bà từng là hoa khôi của một trường trung học.

Nhã Mai rất giống mẹ. Cô có mái tóc dài đen óng ả, đôi má lúm đồng

tiền rất dễ yêu, một chiếc cằm chẻ bướng bỉnh và đôi mắt tròn đen như hạt nhãn.

Diệp Thơ thì nét mỏng manh hơn, cái cằm thon nhỏ với tới hai lúcm đồng tiền bên má, tóc dài, sụị mềm màu hơi nâu giống tóc ông Trần. Cả hai cô đều giống mẹ ở vóc dáng mảnh mai, quý phái nhưng lại rất đầy đặn, quyến rũ khi mặc áo dài hay quần jean bó sát.

Vừa làm động tác vươn thở bà Thanh vừa nghĩ đến những điều cô gái út nói với bà đêm qua:

- Con bé luôn có tư tưởng đến là lạ, không giống hai chị nó chút nào. Năm nay nó là cô gái mười chín tuổi rồi còn gì, và ở nhà này nó là cô gái lạ lùng nhất trong mọi lãnh vực. Hình như nó chưa hề chịu thua ai. Cứng cỏi, nhanh trí, thông minh và tự tin, nhưng nó không tự kiêu như Diệp Thơ, cũng không quá đỗi bơi như Nhã Mai. Sự hồn nhiên trong sáng của Hoài Phúc hiện ra ở đôi mắt, đôi mắt nâu lạ lùng với cái đuôi mắt dài tinh nghịch mỗi lần trêu chọc ai. Đôi mắt nâu đơn độc trong nhà có bốn đôi mắt đen. Bà Thanh luôn giữ được vẻ bình thản mỗi khi ai gọi thắc mắc này. Đôi mắt của Hoài Phúc sáng lung linh như hai vì sao. Hai vì sao biết cười, biết phân biệt cái sai cái đúng.

Bà Thanh chột thờ dài: “Hoài Phúc là một con bé trực tính nhưng rất nhạy cảm và lẳng mạn cả trong cách nhìn, cách nghĩ, cách nói”.

Bà chỉ sợ Phúc sẽ khổ vì cái tính của cô.

Rồi như để tự trấn an mình, bà nhủ lòng:

- Đứa con gái nào ở tuổi này mà không lẳng mạn... Chỉ mong rằng Hoài Phúc không quá lẳng mạn và đam mê như cô Út nó thôi.

Có tiếng bước chân quen thuộc vang lên ở sau bếp cho bà biết Phúc đã dậy. Cô ra sân bắt đầu khởi động để đi vài bài quyền. Bà Thanh

cười thầm: “Phải chi nó là con trai nhỉ?”

Rồi bà im lặng ngồi xuống chiếc xích đu còn ươn ướt hơi sương nhìn Phúc đi quyền. Bà không biết tý gì về võ thuật cả và bà cũng không thích võ. Lúc đầu bà và hai cô chị phản đối việc học võ của Phúc.

Nhưng ông Triệu thì trái lại rất ủng hộ. Vì chính ông là người khởi xướng chuyên này. Ông mê võ thuật và theo học từ hồi còn nhỏ, chỉ khổ nỗi ông chẳng có cây quý tử nào để ông cho nối nghiệp cả. Chỉ có con bé út ngang tàng, hiếu động, thích chơi với con trai. Mà con trai thì làm gì có chuyện cãi cộ như đàn bà, chuyện gì chúng đã không bằng lòng rồi thì chỉ có đấm đá. Con nhỏ út kì lắm, bị ăn đòn bầm mặt về nhà làm thịnh. Tra hỏi mãi mới khai là bị đánh.

Ông Triệu nghe đau như chính mình bị ăn đòn. Ông buông một câu chắc nịch trước cặp mắt lo âu của bà Thanh:

- Bắt đầu sáng mai năm giờ con dậy ba dạy nghề cho, cả con Thơ và con Mai nữa. Con gái cần phải biết võ để phòng thân.

Bà Thanh và hai cô chị nhất định phản đối. Bà đưa ra lí do chính đáng:

- Sao mà học được, con gái mà đá cao quá là coi chừng... Còn đường chồng con nữa chứ.

Ông Triệu lừ mắt:

- Em nói nghe lạ chưa, coi chừng cái gì?

Rồi ông say sưa giảng giải một hồi. Nào là con gái ít nhất phải biết tự vệ, có thể mới có sự tự tin dạn dĩ, xử lí nhanh nhẹn trong mọi tình huống. Hơn nữa, mỗi trường phái võ thuật đều có nét độc đáo riêng, đòn thế riêng. Con gái thì sẽ học những đòn thuộc về nhu thuật như Thiếu Lâm hay aikido... Đủ thứ...

Hai phe, ông và bà Thanh cãi quyết liệt, cuối cùng ông chỉ nhận được

một đệ tử là cô út, vì nó luôn theo phe ông và coi bộ nàng ta cũng thích phục hận bọn con trai lắm.

Không biết đứa nào đã đặt cho Hoài Phúc cái tên “Gỗ mun”. Mà cũng phải, hồi nhỏ trưa nào cô cũng trốn ngủ chạy rong trong xóm, leo cây trứng cá, chọi xoài, trộm mận với bọn con trai nên đen thui mốc thềch như khúc gỗ mun đen.

Thấy đấy! Bây giờ “Gỗ mun” của bà đã thành cô thiếu nữ vô cùng duyên dáng, sức thanh xuân lộ rõ ở bộ ngực căng tròn tràn đầy sức sống dưới những chiếc áo thun đủ màu với cái quần short để lộ đôi chân thon dài rám nắng lúc nào cũng nhún nhảy như chim vành khuyên.

Ngồi ngắm Hoài Phúc bà Thanh bỗng bàng hoàng nhận ra cô bé lọ lem chuyên trèo cây lội vũng như bọn con trai ngày nào, giờ đây lột xác biến thành cô gái đầy sức quyến rũ và đầy quyền lực với bọn con trai. Nhã Mai và Diệp Thơ chỉ là phần đệm, phần nền cho một đoá hoa hướng dương nở rộ rực rỡ kia.

Ngực bà hơi nhói một chút, nhưng bà biết trái tim bà chia đều, chia rất đều. Giữa thanh thiên bạch nhật lòng bà thanh thản và công minh. Bà thương đều và có phần lo cho Hoài Phúc hơn hai cô chị. Phúc đã đi xong các bài quyền. Cô xách một xô nước đến các chậu hoa loay hoay tưới. Bà Thanh bước đến bên cô, vừa nhẹ nhàng vừa âu yếm:

- Để má tưới cho, con làm gì thì làm đi.

Phúc xăm xoi một bông hồng nhung màu vàng cam vừa hé nụ:

- Má coi nè, đẹp thật! Giọt sương còn đọng lại nữa nè.

Bà Thanh trầm ngâm một chút:

- Con cắt vô chưng lên bàn thờ cô Út đi. Cô con thích hồng nhung

này lắm

Phúc nhìn mẹ:

- Sao má biết?

- Sao má lại không biết chứ?

Bà Thanh nhẹ nhàng tưới từng chậu hoa. Bà là người rất yêu hoa và thích trồng cây kiểng. May mắn nhà của ông Triệu là nhà xưa, sân rộng nên có điều kiện trồng được nhiều thứ cây kiểng lạ và cây phong lan quý nữa.

Hồi ông nội Phúc còn sống, ngoài vườn lúc nào cũng đầy hoa thơm cỏ lạ. Quanh nhà là hàng rào kim quýt đầy gai nhọn và những trái đu đủ trông phát thèm. Rồi các loại hoa nhài, móng tay, tứ quý, huệ đất mọc hầu như đầy các lối đi trông mắt một cách tự nhiên và thơ mộng. Các loại hoa quý ông trồng trong chậu và nâng niu chăm chút từng cây.

Rồi ông nội Phúc chết, ông Triệu đi làm xa, cô Út suốt ngày bận học, bà nội chăm sóc không xuể nên đem cho gần hết, chỉ còn lại một gốc dạ lan hương già và một giàn dạ lí.

Bây giờ bà Thanh có ý định trồng lại, nhưng đó chỉ là ý định. Bà đâu có thời gian. Đứng nhìn hai bên hè và sân sau rộng lớn, mùa mưa xuống rồi thì cỏ lên cao trông buồn bã lắm. Thời giờ làm cỏ còn không có thì làm sao chăm sóc cho hoa. Nghề chơi cây kiểng cũng lắm công phu. Ông bà đã nói: “Trồng hường bẻ lá che hường” mà, sáng sớm bà đi, chiều tối mới về. Bây giờ bà cực hơn hồi trẻ nhiều lắm!

*

**

Phúc đẩy chiếc xe ba bánh từ nhà xe ra tới phía sau cửa bếp Thơ và

Mai đã thức dậy. Thơ đang loay hoay nấu nước nấu mì gói. Mai thì đang cẩn thận cột cao mái tóc dài lên rồi phụ Phúc khiêng những gói hàng nhẹ lên xe.

Ngoài cổng có tiếng gọi:

- Mở cửa các tiểu thư ơi!

Thơ chạy vội ra mở cửa rào:

- Làm gì hết om sòm vậy ông tướng? Còn sớm mà!

Giọng thanh niên hăm hở vọng vào:

- Thì biết là sớm nhưng bữa nay anh mắc công chuyện ở lớp, phải đi sớm, hai đứa phụ “Gỗ mun” khiêng lẹ lẹ lên.

Người thanh niên dựng chiếc xe đạp bên gốc mận nhanh nhẹn đi vào bếp:

- Ái chà! Nhỏ Thơ nấu mì hả. Cho anh một gói với, đói gần chết.

Phúc nãy giờ vẫn làm thình, bống như giật mình:

- Chết rồi anh Khải, em quên chưa đưa cái thơ.

Đang ôm gói đường to, Khải trợn mắt:

- Thiệt hả?

Phúc gật đầu ra vẻ thiếu não:

- Thật mờ! Hôm qua em có đến cổng trường không thấy...

Khải bống nháy mắt:

- Im, im...

Thơ vừa từ trong bếp đi ra và nói:

- Lúc nào hai người cũng có điều bí mật hết.

Đợi Thơ vào khuất, Khải tiếp tục nhăn:

- Em quên nhiều cái động trời thật.

Anh chất gói đường lên xe rồi ngồi phịch xuống cái đôn sứ kê bên.

- Thôi! Máy cô cứ dọn từ từ, chẳng gấp gáp gì cho mệt. Khởi đi luôn.

Phúc cười giòn giã:

- Ha! Ha! Vậy là em biết rồi hai “đứa” anh giấu em nhe, mai mốt đừng hòng em làm liên lạc nữa.

- Suyt! Nhỏ nhỏ cái mồm, con nhỏ này. Diệp Thơ nó nghe thì mất công nhiều chuyện... Vậy là em có đưa phải không?

- Không!

- Thôi à nhe! Anh ghét giỡn nhây lắm.

- Ủ! Thì thôi, vô ăn mì anh Khải, em đói quá rồi.

Khải đứng dậy, anh dí dí tay vào trán Phúc:

- Oì! “Gỗ mun” vô tri, vô giác, vô lương tâm, vô ý, vô tình, vô trách nhiệm, vô hậu, vô thủy, vô chung, vô tích sự và vô duyên nữa. Em ăn một mình đi, anh no rồi.

Phúc lườm Khải:

- Còn gì nữa không? Phải chi nuốt em... vô bụng được thì anh đã nuốt rồi. Eo ôi! Dễ sợ thiệt. Vậy mà người ta khen anh rất đàn ông, trầm tĩnh, nghệ sĩ, đẹp trai, thông minh, nói ít lời nhưng nhiều ý. Phải chi “họ” có ở đây để nghe những lời nhiều ý này nhỉ?

Khải xuống nước:

- Anh xin lỗi, tại anh bức quá, thôi Phúc đừng nhớ những câu đó nữa... Mà Phúc, bộ quên thật hả?

Phúc tiếp tục lửng lơ:

- Dạ! Em mau quên lắm, nhớ chi những câu đó...

Cô ngồi trên yên xe ba bánh nhìn Khải đang rầu rĩ “nuốt hận”. Cô nhịp nhịp bàn tay trên tay lái rồi như không thể nhịn được cô phì cười:

- Bây giờ vẫn còn đưa thơ kịp mà. Anh đẩy xe một mình. Em lấy thơ chạy tới cổng trường đón chỉ...

- Trễ rồi, có đưa thơ cũng vô ích.

Phúc nhảy xuống khỏi yên xe, cô nói:

- Tại anh không nói nội dung bức thơ nên em tưởng lúc nào đưa cũng được... Nè! Mà phải anh hẹn chị Thuý đi vườn chơi sáng nay không? Anh xúi chỉ “cúp cua” hờ?

Khải buồn thiu:

- Chậc! Anh đâu có xúi ai... Muốn đi chơi thì hai đứa phải đồng lòng, anh cũng nghỉ học chớ bộ. Mà... đừng nói gì với nhỏ Thơ nhe.

- Nói làm gì? Sao độ này anh hay dặn em những cái thừa quá. Có bao giờ em “tổ cáo” anh với ai chưa?

Khải chống tay lên cằm:

- Em chưa yêu nên không hiểu. Khi yêu người ta lo đủ thứ hết.

- Nhất là lo cho người mình yêu chớ gì? Hồi nãy giờ chộc anh chơi chớ em đưa thơ rồi. Ông bà đi chơi chiều về sớm. Em đẩy xe một mình không có nỗi đâu à nhe.

Khải thở phào khoan khoái:

- Đúng là quỉ nhỏ! Em không biết chuyến đi này có “tầm cỡ” nào đâu! Yên chí, sẽ có quà đặc biệt. Thôi! Đẩy xe đi Phúc.

Phúc trợn mắt:

- Chưa ăn gì hết, chắc mì nở bung tồ luôn rồi. Em đói muốn chết.

Khải khoát tay:

- Chậc! Đẩy xe ra chợ, anh cho tiền cưng ăn phở. Để trễ Thuý bỏ về thì sao?

- Thì khỏi bị một ngày nghỉ học không phép.

Khải giả vờ đưa tay dọa Phúc.

- Lộn xộn hoài, đi Phúc.

Hai anh em đẩy xe ra chợ. Buổi sáng của Phúc thường bắt đầu như

thế. Như anh Khải thường hát bằng một giọng trầm trầm:

“Một ngày bắt đầu bằng những vòng quay của bánh xe hay bằng vòng quay của Trái đất?

Tôi đạp xe trên phố thấy vòng quay cuộc đời trói buộc chân tôi.

Một ngày bắt đầu từ nhịp tim tôi hoà cùng nhịp tim người tôi yêu dấu.

Để vòng quay cuộc đời bắt chợt là vòng tay người trong vòng tay tôi”.

Hôm đầu tiên nghe anh Khải hát bài “Ba bánh khúc” Phúc đã tròn xoe mắt vừa thích thú vừa ngạc nhiên. Cái anh Khải lạ lùng này hay thật!

Rõ là khi yêu người ta vừa đạp xe mà vừa tưởng tượng một cách mãnh liệt. Rồi Phúc tự dưng cũng hát theo...

Buồn buồn cô ra chiếc ghế ngoài sân ngồi nhìn những tàn lá chập chờn trong đêm. Phúc bỗng cất tiếng hát theo giai điệu bài hát bằng lời do cô đặt ra.

“Đời người bắt đầu từ đâu hỡi mùa xuân cỏ biếc?

Đông xám qua rồi, giờ mùa đông đang ở đâu?”

Một hôm khi nghe anh Khải hát “Ba bánh khúc”, Phúc vui miệng hát tiếp lời hai dở ẹ của mình. Thế mà anh Khải gật gù:

- Em cũng có ý ngộ ngộ đó chứ. Thì ra “Gỗ mun” đúng như anh nghĩ, nghĩa là cũng có phần cứng, phần mềm chứ không phải đến nỗi dẻo không được.

Phúc lắc đầu:

- Không đúng. Thứ nhất, “Gỗ mun” khác máy tính nên phần cứng, phần mềm của “Gỗ mun” rất khó phân biệt. Thứ hai, “Gỗ mun” khác đá cứng... Sỏi đá còn biết đau thì Gỗ cũng biết rung động chứ...

- Ghê nhỉ! Sỏi đá đau như thế nào? Mun viết lời thơ đi, anh phổ nhạc, rồi hai anh em mình vừa đẩy xe vừa hát chơi! Mà này, gỗ mà biết rung động người ta dễ dẻo lắm. Phải kiếm một cây búa đặc biệt để

đeo “Gỗ mun” thôi...

Phúc kên kên:

- Coi vậy chứ không phải dễ đâu à nha.
- Đừng kên kiệu, coi chừng em là ngôi sao cô đơn trong bầu trời mùa đông ảm đạm buổi giá đầy.

Phúc im lặng nhìn Khải. Cô biết lúc này anh Khải không còn cô đơn nữa. Như Diệp Thơ mĩa mai:

- Anh Khải đã tìm ra cái bánh xe thứ hai cho chiếc xe hai bánh của anh rồi...

Chỉ còn mình Phúc là lẻ loi. Cô buồn buồn chi lạ. Cô không hề ích kỷ, cô mừng vì thấy anh Khải ngày càng yêu đời và càng cưng chiều cô nhiều hơn trước, nhưng cô buồn vì người thân thiết nhất của mình đã có những cái riêng trong tình cảm.

Phúc yêu mến anh Khải biết bao nhiêu! Từ khi còn bé xíu anh đã là người hiểu Phúc nhất. Mỗi lần bị bọn con trai ăn hiếp Phúc đã đem anh Khải ra dọa như anh Khải là một hiệp sĩ, bao giờ cũng sẵn sàng bênh vực cô. Rồi trong nhà cũng thế, lúc nào anh Khải cũng “bao che” cho cô mỗi khi cô có lỗi.

Bây giờ anh Khải đã thực sự là một chàng hiệp sĩ. Chàng hiệp sĩ này lo bảo vệ người yêu của mình thôi. Con nhỏ “Gỗ mun” ơi! Hiệp sĩ của mi đâu hả?

Trái tim Phúc tự nhiên rộn lên một nhịp điệu bất thường. Không lẽ mi cũng cần một hiệp sĩ à? Hắn là ai? Bây giờ hắn đang ở đâu? Mặt mũi ra sao? Cao thấp? Lẻ? Sún? Hay xì cà que? Có mồm to như tên Quang láu cá, đàn bà như Hữu mít ướt, thất hứa như Lâm ba trợn, nịnh đầm như Lạc ga lẳng? Hay là một tay khuấy nước chọc trời nào nhỉ?

“Anh là ai hồi người yêu đầu?

Anh ở đâu trên trái đất này?

Anh sẽ là nhịp đập trái tim em.

Hay là bão...”

Hay là bão... Phúc suy nghĩ mãi mà không tìm được ý để viết tiếp bài thơ đầu tay của mình.

Hay là bão... Hay là bão...

- Tại sao mình lại nghĩ hán ta phải dữ dội như một cơn bão nhỉ?

Phúc mỉm cười nhìn mình trong gương với mái tóc con trai cắt ngắn như không thể nào cắt ngắn hơn được nữa. Cô với tay lấy chiếc túi xách trên bàn.

Năm rồi thi trượt đại học. Tự nhiên cô không muốn tiếp tục học nữa.

Thay vì ngồi ở các trung tâm luyện thi, Phúc lao vào học sinh ngữ và tin học.

Bà Thanh không muốn cô học lông bông như vậy. Bà muốn cô phải học đại học như hai chị cô. Bà quan niệm một cách cứng nhắc rằng cha mẹ đã học đến đại học cách đây hơn hai mươi năm thì không vì lẽ gì các con lại không học được bằng cha mẹ nó.

Năm rồi Phúc thi rớt, bà rất giận vì bà biết tại cô muốn thế. Ở nhà muốn cô thi vào sư phạm còn cô thì không. Chẳng phải cô chê nghề giáo nhưng cô biết mình không hợp với nghề này. Phúc bị điểm loại môn văn và chẳng tỏ vẻ gì buồn khi trượt.

Diệp Thơ khuyên Phúc nên thi vào một trường trung cấp nào đó nhưng Phúc đã cố tình lơ đi và tình nguyện một cách sỗ sàng:

- “Gỗ mun” sẽ ở nhà buôn bán phụ má... Không lẽ cả nhà đều làm cô giáo hết? Để em làm con buôn cho.

Rồi cô vừa nhịp nhịp chân vừa đọc câu ca dao mà chẳng cần biết

trúng hay trật:

“Đi buôn không lỗ thì lời

Đi ra cho biết mặt trời mặt trăng...”

Người bệnh vực cô lần này là ông Triệu. Cái nghề cầu đường buộc ông ít ở nhà. Tốt nghiệp đại học Phú Thọ về ngành Công Chánh, ông là một tay kĩ sư giỏi nên đi khắp nơi. Khi về nhà nghe vợ nói lại, ông nhìn con gái rồi trầm ngâm:

- Thời gian rất quý con ạ! Ba biết con không phung phí thời gian đâu. Cuộc sống sẽ chỉ cho con biết rằng con cần học cái gì.

Thế là mấy ngày nghỉ ở nhà, ông chở Phúc đi đâu không biết. Khi về hai cha con ra sau vườn ngồi bàn bạc đủ thứ. Thêm ông tướng Khải góp ý vào góp ý ra nữa. Phe còn lại không ai hỏi han gì. Rong chơi cho thoải thích, mấy tháng sau Phúc ghi tên học ngoại ngữ, rồi giống ý thời phổ thông cô đi học rất chăm, về nhà học bài, nghe băng cassette, làm bài tập. Tiếp theo cô đăng kí học tin học. Cô đi học buổi sáng, buổi chiều cô ra chợ phụ với mẹ. Rồi cô tranh thủ học võ nữa chứ!

Diệp Thơ là người đầu tiên tỏ vẻ khó chịu:

- Học thì phải hành, và phải có mục đích rõ ràng. Thời buổi này bằng của Nhà nước còn không kiếm được việc làm. Huống chi cái giấy chứng nhận của các trung tâm tin học và sinh ngữ của em.

Rồi cô chế giễu:

- Em học sinh ngữ để đi làm công ty du lịch hay để dịch tiểu thuyết? Còn học tin học hả? Đúng là cô bé có nhiều mộng tưởng. Tương lai em chắc vào nhà in để làm “cố vấn” về khâu sắp chữ điện tử.

Nhã Mai thì dịu dàng hơn và cũng sâu xa hơn. Cô nói như đang trên lớp dạy:

- Có điều kiện học để biết thì cũng nên học, nhưng biết đến đâu thì vừa đủ?

Nhìn Phúc, Mai cười cười:

- Học kiểu em là kiểu “Học, học nữa, học mãi” học đến già vẫn còn học, học để biết chứ không phải học để làm việc nuôi thân.

Phúc tỉnh bơ trước các mũi châm của hai cô chị. Cô lại vẫn giọng nói ngang ngang:

- Chắc chắn là em sẽ có chỗ làm trước hai chị. Chỗ làm chính thức đấy nhé. Còn chỗ làm phụ, nghĩa là làm thêm, em đã phụ má từ lâu việc phụ này em nói ra không phải để phàn nàn hay hãnh diện vì những cái mình đã làm được bằng công sức mình. Vấn đề em đi học sinh ngữ và tin học cũng không phải em đòi là được. Chính ba là người gợi ý đấy.

Nói xong Phúc nghiêng đầu nhìn hai bà chị. Cô biết mình đã thắng vì “Ba đã nói thế” mà hai cô chị thì rất sợ uy ba. Nên mặc cho Thơ và Mai nói gì thì nói Phúc vẫn tiếp tục công việc của mình.

*

**

Phúc vừa ngồi nhìn chị Tám sắp xếp lại mấy bịch xà bông vừa lắng tai nghe bác Tư “thầy đời” rao vé số.

- Tiền Giang, tiền vô. Sáng mua Tiền Giang chiều có tiền vô...

Cô kia má đỏ hồng hồng

Cô mà trúng số lấy chồng như chơi

Mai vô đi cô ba ơi!

Nhà lâu, xe cúp sướng đời hơn tiên.

Phúc cười cười:

- Chị Tâm nè. Em công nhận bác Tư ổng rao vé số có câu kệ thật đó.

Tâm hơi trề môi dưới ra

- Đã gọi là bác Tư thầy đời mà. Miệng lưỡi vậy thành ra mới hai ba bà vợ.

Phúc ngạc nhiên

- Sao chị biết?

Tâm thản nhiên đuổi mấy con ong ruồi đang đem mấy bịch đường cát

- Tại Phúc không ra chợ buổi sáng thành ra không thấy. Chớ lâu lâu mấy bà vợ lại ra quầy vé số làm ổng một tăng. Mà nghĩ ổng cũng tài. Trừ bà lớn là già thôi nhe. Hai bà nhỏ còn trẻ măng, chừng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi là cùng.

Tự nhiên Phúc quay lại nhìn bác Tư. Cô thấy ông ta đang cười cười nói nói gì về việc mua vé số với một bà khách. Bộ râu cá nhót nhít lên nhít xuống theo cái miệng trông vừa sơ vừa dị làm sao.

- Chị Tâm nè! Vậy chớ mấy bà vợ mê ổng ở chỗ nào?

Tâm bật cười nhìn Phúc:

- Em mà hỏi cô Thanh câu này là bị rầy, còn em hỏi chị thì chị chịu thua.

Phúc vẫn tiếp tục thắc mắc:

- Chị nghĩ coi! Nếu nói mấy bà vợ mê tiền, ông Tư có tiền đâu mà mê... Còn mê bác hả? ổng vừa già vừa xấu...

Hai chị em cười khúc khích. Chị Tâm xua tay:

- Chuyện đó chị em mình chắc không hiểu được đâu, đừng hỏi nữa.

Phúc vẫn chưa chịu:

- Chắc mấy bà mê cái giọng rao vé số của ổng chớ gì? Hèn chi người ta nói “đẹp trai cũng thua nói dai nói giỏi”

Tâm lắc đầu cười:

- Em lúc nào cũng giỏi suy diễn. Vậy em thích người đẹp trai hay thích người nói dai?

Phúc hóm hỉnh hỏi lại:

- Thế chị thích người nào? Chớ vừa đẹp trai vừa nói dai chắc chỉ kếp hát mới đủ hai tiêu chuẩn đó.

Tâm chưa kịp trả lời thì có người mua hàng. Phúc nhanh nhẹn cân đường đậu và cả bột khoai cho khách. Đợi Tâm thối tiền xong cô hát cái cầm nhìn Tâm khiêu khích:

- Theo chị thế nào mới là yêu?

Tâm bối rối:

- Con nhỏ quỷ này. Hỏi cái người ta khó trả lời. Bộ em không nghe người ta hay nói “làm sao cắt nghĩa được tình yêu” à?

- Làm gì hôm nay em cứ thắc mắc chuyện tình yêu không vậy?

- Không biết thì hỏi cho biết. Mà chị Tâm nè, chị kể chuyện chị cho em nghe đi.

Tâm giã nảy:

- Chị có chuyện gì đâu mà kể?

Phúc dẫu môi:

- Giấu hoài, chuyện người ấy của chị đó!

Tâm ngập ngừng nhìn về phía trước, tay cô lại xua xua những con ong ruồi.

Phúc làm tới:

- Kể đi chị Tâm. Tại sao chị yêu anh ấy vậy?

- Anh nào?

- Còn làm bộ. Anh chàng “vết chân tròn” của chị đó.

Tâm xịu mặt xuống rồi đỏ bừng lên:

- Ai nói với em vậy?

Phúc trâng tráo:

- Chị nói chớ ai?
- Dối! Chị nói hồi nào?
- Chị không nói sao em biết?

Tâm nhìn Phúc bối rối. Cô nhúu mày như đang nhớ xem đã có lần nào cô nói gì về chuyện của mình cho Phúc nghe chưa. Nhưng Tâm khó mà đoán được, gương mặt láu lỉnh của Phúc cứ tỉnh bơ ra. Tâm thở dài:

- Định bắt nọn chị hả? Không dễ đâu con khỉ.
- Ấy! Mà phải chị đang có một “vết chân tròn trên cát” không?

Tâm làm thinh. Chuyện gì con bé này cũng biết hết. Cô dịu giọng:

- Còn bé, tò mò mau già lắm.

Giọng Phúc bỗng trở nên thành thật và dễ thương lạ:

- Em đâu có tò mò. Mà em chỉ thắc mắc thôi. Tại sao bác Tư vừa già vừa xấu mà lại có hai ba cô vợ trẻ đẹp, tại sao chị lại yêu anh ấy, tại sao người ta đâu xa lắc chỉ gặp nhau trên sân khấu mà con nhỏ Hoa đã dám bỏ nhà đi theo, và biết bao nhiêu cái tại sao nữa. Tình yêu là cái gì mà ghê gớm thật.

Tâm nhìn Phúc:

- Bộ em chưa có bạn trai à Phúc?
- Có chứ! Nhưng em thấy không có ai đủ sức quyến rũ để em có thể hi sinh đời mình cho tình yêu hết.

Tâm lườm Phúc:

- Ăn với nói! Cô Thanh mà nghe thì lại bị giũa nữa.
- Em nói thật mà.
- Nghĩa là em chưa yêu chứ gì?

Phúc ranh mãnh:

- Dạ, không “cắt nghĩa được chữ tình yêu” cho em biết mà lại hỏi em yêu chưa. Làm sao em trả lời được. Chị đánh trống lảng hoài...

Tâm có vẻ thần thờ tự lự:

- Hôm nào rồi chị kể cho nghe. Hôm nay thì chưa được.

- Tại sao?

- Chưa có gì chắc chắn hết Phúc ạ! Chị cũng khổ lắm!

Tâm khẽ thở dài. Phúc bỗng bối rối, đúng ra cô cũng có biết chuyện của chị Tâm đâu, chỉ vì thích trêu chọc nên cô cứ hỏi và hỏi tới thôi.

Bây giờ thấy Tâm có vẻ không vui Phúc đâm ra khó xử.

Cô bước xuống đất nói với Tâm:

- Coi hàng nhe, em đi đây chút xíu.

Lát sau Phúc trở về, cô cầm hai trái thanh long chín đỏ hồng. Vừa dúi vào tay Tâm, Phúc vừa nói:

- Ăn đi chị Tâm, nên thuốc lắm đó.

Tâm cười tủm tỉm:

- Trị bệnh gì mà nên thuốc?

Phúc ngớ ra:

- Em đâu biết, nghe bà bán bả nói ăn mát lắm. Mà mát thật chứ chị Tâm. Đưa đây em cắt ra cho.

Nhìn Phúc ăn một cách ngon lành, Tâm thấy thương cô quá. Trong ba cô con gái của bà Thanh bao giờ Tâm cũng thương Phúc nhất. Cô bé này luôn có sự cảm thông và hoà bình với những người khác. Cô không có vẻ hóm hỉnh như Diệp Thơ, cũng không lạnh lùng xa cách như Nhã Mai. Hoài Phúc lúc nào cũng có phong cách riêng của cô, phóng khoáng, tự tin và hơi trẻ con ở tính háo thắng.

Tâm nhìn Phúc:

- Chị phải về, Phúc trông hàng một mình được chứ gì? Chiều nay

không đi học võ, chờ đầy hàng luôn hả?

Phúc gật đầu:

- Chị về đi. Giờ này cũng thừa khách rồi. Em bán một mình được mà. Tâm cúi xuống cái sạp lấy cái nón lá đội vào đầu rồi quày quả bước đi. Tâm là học trò của bà Thanh. Tâm nhanh nhẹn, tháo vát, không có tính tham nên bà Thanh rất quý. Nhà Tâm nghèo nhưng cô lại ham học, tốt nghiệp cấp ba, cô không dám nghĩ đến việc thi vào đại học, nên đi học nghề may. Học rồi nghỉ, nghỉ rồi học lại, mấy năm rồi cứ lận đận chưa ra được nghề, mẹ lại nay ốm mai đau, bà Thanh kêu cô ra phụ bà buổi sáng, bà lo cho quần áo, tiền bạc mỗi tháng.

Diệp Thơ có vẻ không bằng lòng. Có lần cô đã nói:

- Má đúng là người có lòng nhân ái. Mướn người giúp việc mà giống như rước khách về nhà nuôi cơm... Chả làm động móng tay, chỉ ngồi đếm tiền. Rốt cuộc khiêng hàng đầy xe cũng là con Phúc.

Bà Thanh hơi giận. Bà lặng lẽ tiếp tục công việc của mình nuốt tiếng thở dài. Hơn ai, bà hiểu con bà. Con Thơ thì ai không biết cái tính ích kỉ của nó

*

**

Ngày đám giỗ cô Út đã tới. Bà nội Phúc ở nhà cô Tư lâu nay, vừa xuống hồi sáng. Bà đang thơ thẩn trong ngôi nhà ngày xưa bà từng ở. Hình như bà đang nhớ và kiếm tìm một thứ gì đó của quá khứ? Với mái tóc bạc trắng, dáng người mập mập, sang trọng, bà Tư trông còn khỏe lắm. Mỗi lần nhìn bà, tự nhiên Phúc thấy có điều gì u uẩn trong ánh mắt già nua ấy. Cô để ý ánh mắt bà nhìn Thơ và Mai luôn luôn khác ánh mắt bà nhìn cô. Từ nhỏ đến lớn bà chưa hề rầy la mắng quở gì Phúc, nhưng sao cô vẫn e dè mỗi lúc đến gần bà. Khi

biết suy nghĩ Phúc cho rằng tại cô nghịch ngợm, phá phách nên bà nội không chịu được cái tính ồn ào của cô. Đến khi biết nhận xét, so sánh và nghĩ ngợi một cách sâu xa cô lại có cảm giác hình như bà nội có một định kiến gì đó với cô? Cái nhìn của bà dành cho cô không bao giờ trọn vẹn, nó như xót xa, thương hại, không ghét bỏ mà cũng không vồ vập yêu chiều. Cô luôn thấy đối với cô, bà có một chừng mực nhất định trong tình cảm.

Sáng nay Phúc nghỉ học, cô ở nhà phụ sắp xếp, lau lại tủ thờ trên lầu.

Cô khệ nệ bưng bộ lư đồng xuống. Bà Tư đã ra lệnh mình cô phải chùi bộ lư này. Hôm qua bà Thanh đã mua dầu chùi đồng, chanh khế đủ thứ. Việc chùi lư đồng đối với cô chẳng lạ lẫm, nặng nề gì hết. Tết năm nào cô không cùng anh Khải chùi lư. Mà tại sao lần này bà nội không chịu để anh Khải giúp cô nhỉ?

Bà đã nói với Phúc bằng cái giọng của bà mẹ có nhiều ray rứt phải phân bua với con:

- Nội già rồi, không chùi được cho cô Út con bộ lư. Thôi có con, con sửa soạn lại bàn thờ cho đẹp giùm nội. Cô con hồi đó nó thích cái đẹp lắm. Đối với nó trên đời không có cái xấu, không có ai xấu cả. Con giống nó nhiều điều lắm. Ráng dọn bàn thờ cho đoàng hoàng, cho cô mày khỏi tủi.

Phúc im lặng làm việc. Lẽ ra cô đã hát hay huýt gió cho đỡ buồn, nhưng nhớ lại có bà nội kề bên mình cô tỏ vẻ rất dè dặt, ý tứ... Cô chợt để ý phía dưới tấm ảnh bán thân của cô Út, có một gói giấy được bọc bao ni lông cẩn thận. Gói giấy này dùng để kê tấm ảnh cho cao. Phúc tò mò mở gói giấy ra xem. Đó là một quyển sổ giấy ca rô bìa màu đỏ. Cái bìa đỏ vẫn còn tươi rói dù giấy bên trong đã ngả

màu thời gian.

“Nhật kí của cô Út!” Phúc ngạc nhiên, cô mở ra xem trang đầu tiên... Cô Út viết rất đẹp, bay bướm. Những dòng chữ viết bằng mực đen còn rất rõ nét.

“Đêm...

Anh yêu dấu

Cho em được gọi anh như thế nhé người đàn ông lạ, cánh chim xa từ chân trời nào vừa bay đến vườn đời em. Em như nụ ngọc lan trắng nhỏ nhoi đêm nay vừa hé cánh để đón những giọt sương long lanh.

Tình yêu ư? Em không biết nữa. Anh là người đàn ông em chưa được quen, anh đến làm chi cho trái tim em thổn thức.

Tình yêu ư? Em không biết nữa. Anh, người đàn ông có đôi mắt nâu lạ lùng. Anh nhìn làm chi cho hồn em rung động, cho tay em cuống quýt dẫu trong tà áo cứ mãi bay theo cơn gió vô tình.

Anh đang ở đâu đêm nay. Anh có hay không một trái tim non đang thổn thức. Anh có biết không một nụ hoa đang chờ cơn gió lạ thổi hoài vuốt ve...”

Phúc bàng hoàng. Trời đất! Chưa bao giờ cô nghĩ những dòng viết như trong tiểu thuyết thế kia lại có thật trong cuộc sống. Mà lại là chữ viết của một người đã chết. Người ấy lại là cô của Phúc.

Cô bồi hồi đọc tiếp:

“Đêm...

Em đã chờ, sao anh vẫn không nói với em một lời nào cả? Em làm thế nào đọc được những lời thầm trong mắt anh?

Em biết em chỉ là lá vàng rơi dưới chân người. Anh đi qua và có bao giờ để ý. Đôi mắt anh nhìn em có giống như nhìn phiến lá vàng kia

không?

Bây giờ đâu phải là mùa thu. Hoa phượng rất đỏ, cánh phượng đầy lối đi. Em chỉ là chiếc lá vàng nằm lẻ loi bên đường anh qua. Có thể anh sẽ nhặt lá lên ép vào quyển sách nào đó... Có bao giờ anh lãng quên em như đã quên chiếc lá trong quyển sách khô khan kia...?"

Tiếng anh Khải gọi ới ới ngoài sân làm Phúc gấp vội cuốn sổ và gói lại

- Phúc ơi! Xuống xách dầu vào bếp. Anh đi à nhe.... Rồi nhớ đóng cổng luôn...

Cô xuống nhà dưới, ra sân xách thùng dầu hôi vào bếp, khi trở lên lầu cô thấy bà nội đang cầm quyển sổ lên. Cô im lặng đến bên chiếc lư đồng, giả vờ không để ý gì cả...

Cô cắt khế ra xát vào các thứ linh kinh của bộ lư đồng mà đầu óc cứ nghĩ mãi về cô Út...

Thì ra cô Út lãng mạn quá! Khi cổ chết đi người đàn ông ấy có biết không? Bây giờ ông ta đi đâu nhỉ? Mà ông có yêu cô Út không? Hôm nào mình phải đọc tiếp mới được.

*

**

Phúc rất thích ra chợ buổi sáng. Ngồi nhìn thiên hạ lũ lượt, đông chen cũng vui. Có ra chợ mới hiểu hết được cái từ chợ đời của ông bà đầy đủ ý nghĩa. Phúc quay sang Tâm đang loay hoay treo những gói bột ngọt được cân từng bịch trăm gờ ram lên một cái móc.

- Chị Tâm, đồ chị tại sao có từ chợ đời?

- Cái gì? Chợ trời hả?

- Không! Chợ đời.

Tâm làm thinh, có lẽ cô đang suy nghĩ, trong lúc Phúc đưa mắt ân

cần nhìn một bà khách ăn mặc khá model muốn hỏi xem bà cần gì. Cô sốt ruột nhìn bà đưa tay nhón một ít đường cát cho vào miệng nếm.

- Bao nhiêu?

Phúc trả lời. Bà ta bữu môi lắc đầu rồi lại đưa tay nhón một ít đường ở bao khác.

- Còn thứ này?

Phúc vừa trả lời vừa nhìn kĩ bà ta. Cái nghịch ngợm bẩm sinh bỗng trỗi dậy nơi cô. Phúc nghĩ thầm: “một trái banh lông?” Đúng vậy, bà ta tròn xoay như một trái banh, loại banh có nhiều múi màu trẻ em hay phùng má thổi phồng. Cô lại nhìn bà đang thè lưỡi liếm đường, Phúc mỉm cười hài hước: “Quả bóng này xuống nước đảm bảo nổi...” Rồi cô chợt nhìn nghiêm lại khi nghe cái giọng the thé cất lên:

- Đường này thì sao?

Phúc lại nói giá. Nhìn cặp môi tô son màu cánh sen đỏ chót chóp chép, cô thấy gớm hơn là thấy bực mình. Cuối cùng như đã nếm được từ bịch đường nữa cái vị ngọt vừa ý, bà ta trả giá.

Phúc nhẹ nhàng lắc đầu. Trái banh quay ngoắt đi và lăn sang sạp kế bên. Phúc nhìn theo, cô thấy vở hài kịch cũng bắt đầu và kết thúc y như thế.

Phúc nheo mắt với Tâm. Hai cô phá ra cười. Tâm hóm hỉnh:

- Chợ đời mà! Có rạch ròi mới thấy đời và thấy người.

- Bà này mà mở hàng thì có đốt phong long cũng ế sắc ế.

Tâm cay cú:

- Bản thân bà đã là một món hàng ế rồi còn gì.

Phúc tò mò:

- Sao vậy?

- Ngoài chợ này ai còn lạ gì bà. Dân trí thức cũng thuộc loại tầm cỡ. Cô Thanh nói bà là tiến sĩ MA đó chứ không phải thường đâu. Có điều đừng trông thế mà lầm. Chị để ý, hết dãy này hình như chưa bán được hàng gì cho bà. Lâu lâu bà rề rề một vòng ném thử, sắm soi đã đời mà chẳng mua gì cả. Cái gì bà ta cũng chê ỏng chê eo.

Tâm chột cười:

- Có lần bà ta tới hàng bán dầu thơm, bà cũng hít thử, xúc thử “búa xua”... Bà Tư Mập nổi sùng lên chửi cho một trận. Nhưng chứng nào tật ấy, đâu phải bà không có tiền, chạy cúp đoàng hoàng chứ bộ bỏ à... Có cái kì cục quá nên ai nào dám cưới...

- Đâu phải, chắc không ai dám cho bà cưới thử đó chứ...

Tâm cười khúc khích:

- Gặp em “diễn nôm” nữa.

- Đúng là chỉ ở chợ mới có đủ loại hàng để bán, đủ hạng người để mua, đủ thứ thủ đoạn để hơn thua và đủ các mảnh khoe để lừa đảo.

Phúc vừa nói dứt thì một người đàn ông ngừng xe đạp trước sạp.

Ông ta mua ba trăm gờ ram đậu xanh hột.

Vừa hỏi giá ông ta vừa moi trong giỏ ra một cái cân loại nhỏ. Trả giá xong, người đàn ông chìa ngón tay trở có móng dài cẩu bản chỉ vào cân:

- Cân cho chú bằng cái cân này nhé.

Phúc còn lưỡng lự thì Tâm đã nhanh nhẹn nhận cái cân để trên góc sạp rồi cân đậu cho ông ta.

Đợi ông khách đi xong, Tâm mới nói:

- Máy bà bán hàng gọi ổng là “cán cân công lí”. Đàn ông gì dị hợm thấy ghê. Mua giống gì cũng kè kè cái cân bên mình. Có nhiều người ghét không thèm bán cho ổng, ổng chửi nghe hết biết luôn.

Quay sang Phúc, Tâm hỏi;

- Chường nào dọn hàng?

- Trưa trưa một chút. Về nhà em cũng đâu làm gì đâu. Năm nay bà nội bắt em về sớm, chắc có màn trình diễn thời trang quá.

Tâm trố mắt:

- Là sao?

Phúc nhún vai:

- Một năm nhà em đám giỗ có một lần, hai lần nên mời bà con họ hàng đông đủ. Đó là dịp các bà hợp nhau lại để khoe con. Lần nào chị Thơ, chị Mai cũng được khen đẹp, học giỏi, khéo bếp núc, giỏi vá may. Bởi vậy em hay trốn lắm...

- Sao lại trốn?

- Em chẳng làm nên tích sự gì, đã vậy năm rồi bị thi rớt. Chường mặt ra là nghe giảng liền.

- Tại Phúc nghĩ vậy chớ có thương thì mới được “chiếu cố” như thế chớ!

Phúc chống tay dưới cằm tư lự:

- Mà sao người lớn nhiều người cũng lạ. Họ có những quan niệm về con gái xưa như trái đất. Con gái mà như em là bị rầy tối ngày. Mà rầy cái gì? Em có làm gì đâu? Chỉ lỡ huyết gió hay ngồi nhịp nhịp chân, đôi lúc búng tay kêu cái tróc khi gặp chuyện đặc ý, là rồi. Không đoàng hoàng, không nét na thuỳ mị. Bây giờ lại thêm cái tội học hành lông bông nữa...

Tâm phì cười:

- Nè cô nương! Tự nhiên ngồi than thân trách phận vậy? Bộ tính làm bằng tự kiểm vào ngày sinh nhật hả?

Phúc nhìn Tâm:

- Mà chị Tâm này! Bộ em dễ ghét lắm hả?

Tâm lắc đầu:

- Không đâu! Tính em hồn nhiên, chân thật và cũng sâu sắc lắm chứ!

Phúc thở hắt ra:

- Vậy sao? Ở gần hai bà chị quá hay em luôn thấy mình vừa xấu, vừa dở, vừa...

Tâm trầm giọng:

- Em khiêm tốn quá đấy Phúc. Mỗi người đều có những cái hay cái dở. Có ai là người dám vỗ ngực cho rằng mình là người toàn diện? Chỉ có em là người thấy mình tệ vì cái tính của em khác với hai chị ở nhà và có lẽ cũng khác với cả cô Thanh. Với chị, chị thấy em có nhiều cái hay lắm đó.

Phúc đỏ mặt:

- O! Chị nói làm em mừng năm phút.

Tâm cười cười:

- Khi có một anh chàng nào đó, tính em sẽ đắm xuống, dịu đi và ngoan lại

Phúc xịu mặt:

- Không! Em muốn em bao giờ cũng là em, không thể nào vì ai mà thay đổi.

Khải đẩy xe ra tới. Anh ngạc nhiên:

- Ủa! Trưa rồi mà hai cô chưa định dọn à?

Tâm vội vã:

- Em dọn ngay đây mà.

Cô và Phúc nhanh nhẹn cột các bịch, bao và sắp xếp các thùng hàng lại.

Ba người khiêng hàng lên xe. Khải và Phúc đẩy xe ba bánh ra khỏi

chợ. Tâm lẻo đẹo dắt xe đạp theo sau.

Khi Phúc và Tâm vào đến bếp thì đã hơn mười hai rưỡi. Ngoài phòng khách vẫn còn đông người. Thơ và Mai đang lăng xăng cùng với Ngọc và Trầm con cô Tư lo tiếp khách.

Bà Thanh nhìn Phúc:

- Má đã dặn hôm nay dọn sớm. Nãy giờ nội hỏi con mấy lần rồi đó. Vào thay bộ đồ mới ra phụ mấy chị.

Phúc gãi đầu nhăn nhó:

- Chi vậy má? Mặc vậy được rồi.

Bà Thanh lắc đầu:

- Không được, hôm nay cũng là sinh nhật con, bà bảo con phải chuẩn bị cho đoàn hoàng, người lớn muốn dặn dò con điều gì đó...

Phúc rầu rĩ:

- Rồi! Lại phiền phức nữa rồi.

Cô chúa ghét mấy màn phải diễn vai e lệ, khép nép trước các bà mợ, bà thím. Cô lảng vảng phía sau, nhón một miếng chả giò cho vào miệng:

Thơ đứng ngay cầu thang ngoắt Phúc:

- Lên đây Mun!

Phúc nhún vai bước lên lầu. Thơ đưa cho cô một bộ đầm trắng:

- Gì vậy? “Gỗ mun” mặc đầm hả?

- Đây là quà sinh nhật của má, theo đúng catalogue mới nhất đó nhe.

Phúc bối rối, rồi đỏ mặt và cảm động. Cô mặc vào rồi đứng trước gương: chiếc váy trắng bằng vải dày xếp plis cũ, chiếc áo chemise cùng màu tay rộng mấn sét trông thật dễ thương. Thơ ngắm Phúc nghiêng nghiêng đầu:

- Trông cũng tiểu thơ ác. Đâu giống thằng “Gỗ mun” đen kình nữa.

Nè! Lấy đôi giày cao gót của con Mai mang vào, dép đôi giày bụi đời này đi. Lại đây, chị “makide” cho.

- Thôi! Tha cho em đi

Hai chị em cười khúc khích bước xuống cầu thang. Phúc gọi:

- Má!

Bà Thanh và cô Tư lúi húi bên bếp quay lại nhìn Phúc. Một ánh mắt gần như mãn nguyện hiện ra trong đôi mắt của hai người. Bà Thanh mỉm cười với Phúc làm bản chất đa cảm sắp đón ngã “Gỗ mun” hàng ngày của cô.

Vừa bước vào phòng khách, Phúc vừa tự trấn an mình:

- Đừng cãi lương con nhỏ “Gỗ mun” kia...

Ngoài trước khách đã về gần hết, chỉ còn những người thân của gia đình đang ngồi uống trà ăn bánh ngọt.

Khải mới đó đã thay bộ đồ khá lịch sự. Chemise sọc xanh da trời ngắn tay, quần tây màu sẫm đúng mode. Anh đang uống một lon bia bỗng bỏ xuống trở mắt nhìn Phúc:

- Nhân vật chính. Công chúa “Gỗ gỗ... mun...mun...”

Phúc phì cười, cô e ấp bước đến bên bà nội:

- Phúc à! Ra đốt cho cô út con mấy que nhang.

Phúc ngoan ngoãn vâng lời nội. Cô bước đi nhẹ nhàng trong đôi giày cao gót. Qua làn khói mờ mờ, Phúc nhìn thật lâu vào tấm ảnh bán thân để trên tủ. Một niềm thương cảm bỗng trào dâng:

“Em chỉ là phiến lá vàng nằm bên lề đường anh qua...”

- Sao cô Út viết những lời cho tình yêu buồn đến thế?

Tiếng ông Triệu vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Phúc

- Phúc! Ra đây ba bảo.

Phúc e dè bước đến bên cha, cô hơi mắc cỡ trong bộ quần áo yểu

điều thực nữ này.

- Đây là bác sĩ Trâm, cô Trâm là bạn học rất thân của cô Út ngày xưa.

Phúc gật đầu chào và cười thật hồn nhiên. TỰ DỨNG cô cảm thấy mến ngay người phụ nữ có dáng gầy gầy với đôi mắt sáng đầy nghị lực và thông minh này.

Cô Trâm nhìn Phúc một hồi lâu rồi trầm ngâm nói với ông Triệu.

- Mới thoáng đó mà đã mười chín, hai mươi năm... Chỉ có những người còn sống là già đi. Còn Mai Phương vẫn trẻ mãi, trẻ mãi như tấm ảnh trên tủ kia...

Phúc nao nao trong lòng, cô muốn hỏi cô Trâm về người cô của mình. Nhưng thôi. Cô ngập ngừng cầm đĩa bánh đến mời khách:

Cô Trâm nói:

- Nụ cười của Phúc gọi cho cô nhiều kỉ niệm quá.

Bất giác Phúc lại liếc nhìn hình cô Út trầm ngâm...

Anh Khải bỗng dâm hơi:

- Sao hôm nay nhỏ Phúc hiền dữ vậy ta? Bộ sợ quạu hư áo mới hả? Lại đây đứng đoàng hoàng anh có quà sinh nhật cho em nè.

Phúc tự nhiên chạy đến đứng bên Khải. Rồi cô bỗng bật cười vì trông thấy Dương hôm nay “mày râu nhẵn nhụi, áo quần bảnh bao...”

- Ông này coi vậy mà sợ oai bà Thơ.

Dương gật đầu:

- Em nói sao mà không có quà thì cứ nói.

Phúc bắt đầu tán công:

“Công anh để tóc để râu

Muốn đi ăn giỗ cạo đầu mới đi

Thơ ơi! Thơ đẹp làm chi

Để cho Dương phải khổ vì mất râu”

Mọi người cười ầm lên làm Dương đỏ bừng mặt. Bà nội rầy:

- Phúc không được hỗn.

Rồi quay sang ông Triệu, bà nội nói:

- Thằng nhỏ coi được chớ. Nãy giờ cũng phụ đủ thứ.

Phúc tiếp tục trêu:

- A! Nhờ Phúc hỗn nên anh Dương mới được điểm của nội nhen.

- Phúc lại đây nội biểu.

Bà Tư lấy trong túi áo ra đưa cho Phúc một hộp nhỏ. Hồi hộp Phúc mở ra xem.

Một chiếc vòng cẩm thạch xanh biếc có những vân đỏ lên nước trong vắt. Phúc ngớ ngàng, sao lại cho Phúc vật quý thế?

- Nội ơi! Con đeo vòng này sợ bể quá. Đeo rồi... sao tập võ được?

Thơ và Mai xúm lại trầm trồ. Thơ lên tiếng:

- Cái vòng đẹp quá. Nhỏ như vậy chắc Phúc đeo không vừa đâu.

Bà Tư nhìn Thơ:

- Sao lại không vừa. Con gái phải có đồ trang sức với người ta.

Phúc biết chị Thơ ganh với mình, cô nói:

- Chị Thơ đổi với em đi. Em đeo chiếc vòng mã não của chị cho.

Mai chen vào nhỏ nhẹ:

- Của nội cho mà đổi. Nhỏ Phúc này...

Giọng bà Tư vang lên rành rọt:

- Em nó nhỏ, nội cho nó chiếc vòng cẩm thạch này không đứa nào được đổi qua đổi lại nghe chưa. Con Phúc sợ bể thì má bây cắt.

Thơ nháy mắt, Dương bưng ra một gói giấy to, Thơ làm ra vẻ quan trọng:

- Chị và anh Dương mừng “Gỗ mun” gói quà to nhất nhe...

Mai cười cười nhỏ nhẹ nhìn Phúc:

- Chị thì gói nhỏ thôi, của ít lòng nhiều mà...

Khải đứng lên, hai tay bụng gói quà nâng cao tầm mắt như kếp hát đang ca vọng cổ:

- Một mình anh mà tặng em những hai phần quà, hết ý chưa?

Phúc đứng đan tay vào nhau, mắt chớp chớp cảm động:

- Ôi! Ai cũng thương “Gỗ mun” quá, “Gỗ mun” phải ngoan hơn mới được.

Anh Khải kê ngang:

- Không ai cần cô ngoan. Chỉ cần cô tìm cho mình một cây búa tài sồi.

Thơ ngồi kế bên Dương, cô vừa ăn nho vừa nói:

- Phải có một tên sừng sỏ nào đó trị con nhỏ này để nó hết ngang ngược mới được.

Mai cũng chen vào:

- Cho nó bận rộn như chị Thơ hiện giờ để không rảnh rang quấy rầy người khác.

Phúc trợn mắt:

- Làm gì mà tấn công người ta dữ vậy? Em vừa xấu, vừa dữ, vừa ba trợn, vừa “Gỗ mun” nên không ai yêu hết. Biết làm sao bị giờ...

Khải an ủi:

- Thị Nở còn có Chí Phèo! Lẽ nào “Gỗ mun” lại không tìm ra búa tạ.

Phúc giả bộ xụ mặt:

- Tủi thân quá xá mà còn bị chọc quē.

Bà Tư lắc đầu:

- Tụi bây lớn mà nói chuyện gì không đầu. Em mới hai mươi tuổi mà lo. Cầu cho nó đừng bày đặt yêu thương ai cho khổ.

Mai vội chạy tới sau lưng bà:

- Ôi! Tội con nói giỡn mà nội. Để con đốt lưng cho...

Cô Trâm dịu dàng gọi Phúc đến:

- Cô không nghĩ ra hôm nay cũng là ngày sinh nhật của Phúc. Cô đem đến nhà quyển sách mà hồi đó cô Út con rất quý. Thôi thì cô gửi cho con vật kỉ niệm ngày xưa mà cô đã giữa hơn hai mươi năm rồi. Phúc cầm trên tay quyển sách mỏng được bao màu trắng, bìa bao đã ngả vàng theo năm tháng. Đó là một quyển thơ tình nổi tiếng: Cô bồi hồi lật trang đầu tiên. Một hàng chữ bay bướm đập vào mắt cô.

“Tặng em, cánh lá vàng cô đơn của mùa hạ”

Phan Hoài Vỹ

Một cánh lá khuynh diệp vàng dáng dài thon thon nằm ngoan trên một trang thơ.

Tình yêu của cô Út là đây à? Ôi! Cánh lá vàng hơn hai mươi năm tuổi vẫn còn nguyên như tình yêu của người chết.

Tiếng của anh Khải lại vang lên làm Phúc sực tỉnh:

- Cô Tâm này giờ cứ rút ra sau bếp. Cô tặng “Gỗ mun” cái gì đây? Tâm mỉm cười ngượng ngập, cô kéo Phúc ra phía cửa sổ, đưa cho Phúc một quyển sổ nhỏ

Quyển thơ “tình bạn-tình yêu”

Phúc lại mở trang đầu tiên. Nét chữ của Tâm như nét chữ con trai

“Tặng “Gỗ mun”, chúc em luôn gặp điều may mắn, hạnh phúc”

Cô nhìn lên, Tâm mỉm cười với cô.

Phúc bâng khuâng nhìn ra cửa sổ. Một chùm lá dong đưa theo gió.

Có một đám lá vàng lẫn trong đám lá xanh.

Chiều sẽ xuống và đêm sẽ đến. Có thể đêm nay chiếc lá vàng ấy rơi.
Không biết có ai đem nhặt nó để tặng người mình yêu không nhỉ?

Lỡ làm

Chương 2

Năm giờ chiều rồi, Phúc hối hả đẩy xe ra chợ. Người cô như như khó chịu, đầu hơi nhức và mũi cứ sẹt sẹt thật dễ ghét. Cô đẩy xe ba bánh vào giữa sạp đến trước hàng của mình.

Bà Thanh ngạc nhiên:

- Thăng Khải đâu?
- Chờ hoài không thấy ảnh, nên con đạp xe ra luôn.

Cô hít mũi:

- Trời bữa nay khó chịu quá hờ má?

Bà Thanh nhìn trời lo lắng:

- Muốn mưa con à! Thôi chắt hàng lên đi. Chắc một chút nó ra tới chớ gì.

Phúc vội vàng phụ mẹ khiêng hàng lên xe.

- Chị Tâm về lâu chưa má?
- Mới về, nó phụ dọn rồi mới về, chiều nay mới thu vào năm cây đường

Cô theo thứ tự xếp những bao, những gói vào đúng vị trí đã tính toán trước. Anh Khải cũng hay, ảnh tính kĩ lắm, thứ gì để dưới, thứ gì để trên, vừa sít sao một xe. Coi thế mà cũng phải mất khoảng hơn ba mươi phút chớ đâu ít. Hôm nay lại thêm năm chục kí đường khá nặng. Phúc hơi uể oải

Bà Thanh ái ngại nhìn con. Bà thấy Phúc có vẻ bơ phờ, bà nghĩ:

- “Có lẽ trời nóng quá, con nhỏ đừ”

Phúc ngồi trên sạp:

- Xong rồi, má về trước đi, con ở đây đợi anh Khải.

Bà Thanh quày quả bước qua bên kia đường mua cho Phúc bịch rau má đậu xanh. Rồi bà lấy xe đi về trước.

Một mình Phúc ở lại, cô nóng ruột nhìn trời:

- Chắc mưa quá!

Cô lấy trong xe ra tám bát. Cô bắt đầu che kín hàng lại, buộc dây cẩn thận. Trời ngả màu tối. Mây đen kéo về đen kịt.

- Chắc chắn mưa rất lớn.

Cô lại sốt ruột ngóng ra đầu đường.

- Ông Khải mắc dịch. Hẹn hò gì với bà Thuý mà giờ này chưa ra nữa. Mưa tới nơi rồi.

Phúc càu nhàu một mình. Cô nhảy phóc xuống. Đến bên chiếc xe ba bánh đầy nhóc nặng nề đang nằm im lìm dưới tấm bạt xanh dương.

Cô lưỡng lự một chút bên cái ghi đông xe.

- Nặng đấy! Nhưng thôi kệ, đẩy một chuyến cho ông Khải lé mắt chơi.

Phúc cong lưng xuống đẩy chiếc xe.

- Không có anh xe vẫn lăn bánh.

Thường ngày Phúc đẩy phía sau, anh Khải kéo phía trước. Hôm nay chỉ một mình mình. Phúc thấy “cũng hơi chăm đây”.

Ra khỏi chợ một chút xíu mưa bắt đầu xối xả và gió nữa. Gió tạt vào mặt Phúc làm cô tối tăm mặt mũi, chiếc xe nặng hơn cô tưởng nhiều. Cái chất bướng làm cô ráng sức đẩy xe lên dốc cầu. Nước mưa chảy vào mắt làm cô nhắm lại. Một chiếc xe lam chạy ngược chiều bên kia bỗng nhiên trượt tay lái đâm vào xe Phúc. Cô hốt hoảng buông tay né vào phía trong. Lúc này chiếc xe ba bánh đã lên quá nửa dốc cầu, xe không có người kèm đang đổ dốc một cách nguy hiểm.

Như một phản xạ, Phúc nhào tới trước chụp được cái yên sau, cô cố níu nó lại, nhưng chính cô lại bị xe ba bánh kéo xuống theo.

Mất bình tĩnh, cô không biết làm sao, hai chân cô sút cả dép bị kéo lê trên đường.

- Chắc chết! Chắc chết!

Một bóng người từ lề đường phóng ra kéo chiếc xe lại. Phúc nghe có tiếng hét lớn:

- Bình tĩnh... Buông xe ra mau

Phúc mệt lả người vì hốt hoảng. Cô vội buông tay ra. Người đàn ông chạy nhanh theo chiếc xe cố kèm cho nó xuống dốc chậm lại.

Bây giờ Phúc mới nhận thấy hai chân mình run lẩy bẩy. Cô chạy theo sau xe như một người mộng du. Cuối cùng chiếc xe ba bánh dễ ghét cũng đã ngừng ngay chân cầu.

Tiếng anh Khải la um sùm làm Phúc tỉnh lại:

- Em cả mô hả Phúc? Ai bảo đẩy xe một mình?

Phúc vuốt mặt liên tục. Mưa lớn quá mức làm người cô lạnh run.

Bỗng dưng cô tủi thân hết sức, nước mắt cô chảy lẫn với nước mưa.

Cô tức tưởi nói qua tiếng khóc.

- Chờ anh biết bao lâu. Em đẩy về giữa đường trời mưa... biết làm sao?

- Anh có muốn đâu. Xui quá trời! Xe tông gãy tay rồi nè.
Phúc giật mình lo lắng, cô thấy anh Khải trùm kín người dưới một cái ponsô. Chiếc xe đạp ngã bên lề cầu. Còn đứng khoanh tay tựa xe ba bánh dưới mưa là một người lạ. Hắn ta đang chăm chú nhìn cô bằng ánh mắt nửa cười nửa thương hại. Cô bối rối hỏi anh mình:
- Trời đất! Thật hả? Rồi sao?
- Sao gì giờ này mà sao. Tay anh cột tòn ten dưới áo mưa nè. Thấy trời mưa là anh lo cho em muốn chết. Anh nhờ Nguyễn chở ra chợ mới biết là em đẩy xe về rồi.
Khải chợt dừng lại, anh nhú mày nhìn cô:
- Áo mưa em đâu?
Phúc chợt nóng bừng hai má. Cô nhìn xuống mình. Chiếc áo thun vàng ướt nhẹp sát vào người và chiếc quần jean bạc phếch sũng nước làm cô vừa lúng túng vừa mắc cỡ quá sức...
Tiếng Khải vang lên lẫn với tiếng mưa:
- Nguyễn phụ anh em mình một tay nhé?
Rồi tiếng người rất ấm vang lên:
- Được thôi! Mình bắt đầu thích đẩy xe ba bánh rồi đấy.
Mưa vẫn đổ như trút. Phúc chợt nhớ ra này giờ cả ba đứng nói như gào dưới mưa. Cái tên Nguyễn cũng chẳng có áo mưa như cô. Phúc bắt đầu lạnh run người và thấm mệt. Mũi cô nghẹt cứng và khó thở. Nguyễn nhìn cô ái ngại:
- Phúc dắt xe cho Khải. Tôi đẩy xe một mình được rồi. Hay là Phúc đạp xe về trước đi. Chắc lạnh lắm rồi!
Khải cũng nói vô:
- Ờ! Em đạp xe về trước đi Phúc.
Cái tính bướng bỉnh nổi dậy trong Phúc
- Em còn đẩy được mà. Người một tay cho nhanh.
Nói xong Phúc bắt đầu khom người ngồi xuống đẩy xe. Nguyễn kéo phía trước Khải một tay dắt xe đạp đi theo.
Về đến nhà. Trời vẫn còn mưa. Mưa như trút những cái bụi bặm xuống chồn trần gian đang muốn phát cuồng vì nóng bức.
Thơ đứng lấp ló sau bếp:
- Trời ơi! Má lo con Phúc ngoài chợ một mình nên đạp xe ra với con Mai rồi.
Phúc nói bằng giọng nghệt nghệt:
- Anh Khải bị xe tông gãy tay rồi!
Thơ sững sốt:
- Thôi chết rồi. Băng bó gì chưa?
Khải bước vào phía trong nhà bếp. Anh loay hoay với cái áo mưa.

- Cũng may mới nứt xương chứ chưa gãy. Ờ! Thơ ra phụ khiêng hàng vô. Đứng đó mà nhìn được hà.

Thơ cự nự:

- Mướn người ta đẩy thì để họ với con Phúc khiêng được rồi, kêu em ra cho ướt thêm nữa.

Khải bực bội:

- Mướn ai? Bạn anh đó

Nguyên vội nói:

- Được rồi Khải. Để mình khiêng cho.

Dưới ánh đèn neon hắt ra từ bếp, lúc này Phúc mới nhìn rõ Nguyên hơn. Mặt hắn trông cũng lì gớm. Cái miệng rộng mỗi bận nhấc hàng lên lại hơi mím lại trông khá ngạo mạn và cương quyết. Mái tóc đen ướt dầm bết trên vàng trán rộng. Phúc hơi bất ngờ khi ánh mắt hắn chột nhìn thẳng vào cô. Tia mắt ấm đáy chớ, nhưng Phúc vẫn thấy mình rất lạnh, cô choáng váng xây xẩm rồi chột khụy chân xuống.

Bà Thanh vừa đạp xe về tới cổng. Bà hốt hoảng kêu to:

- Phúc! Phúc!

Nguyên cũng kíp với theo người Phúc và kéo cô ngã vào lòng mình.

Nguyên bế Phúc gọn lỏn trong vòng tay và vội vã bước vào nhà.

Bà Thanh cuống lên:

- Đem em vào trong thay quần áo, đánh gió cho nó.

Nguyên bế Phúc vào phòng bà Thanh. Người cô lạnh ngắt, gương mặt xanh mướt. Anh bảo Mai:

- Thay quần áo, lau cho thật khô. Đánh dầu vào và trùm mền thật kín. Kiểm một tí rượu hay sữa nóng cho uống. Chắc tại Phúc đói và lạnh quá...

Phúc đã mở mắt, cô gượng ngồi dậy. Nguyên và Khải bước ra ngoài.

Khải lẩm bẩm:

- Tội nghiệp con bé. Nó cố sức quá mà.

Ngoài trời mưa đã ngớt nhưng không dứt hẳn. Nước ngoài sân còn ngập lênh láng. Những chiếc lá mận khô cứ trôi theo nước.

Khải đốt một điếu thuốc gắn lên môi Nguyên:

- Coi chừng đến ông xỉu bây giờ.

Quay vào nhà Khải gọi:

- Thơ ời! Lấy bộ đồ của dưỡng út cho Nguyên thay đỡ. Cậu ấy cũng bắt đầu run rồi đấy.

Nguyên xua tay:

- Thôi! Mất công. Mình cũng phải về, tối lắm rồi.

Thơ từ trong nhà bước ra, cô đơn đả như để xóa sự hiểu lầm lúc đầu của mình:

- Anh Nguyên có về cũng phải thay quần áo khô mới về. Thờ pha hai li sữa nóng rồi. Anh phải uống một li mới được.

Nguyên nhìn Thờ rồi bỗng nhiên anh thật lạnh lùng:

- Cám ơn Thờ. Tôi phải về. Tôi thích mặc ướt mà đi trong mưa. Thờ và đánh dầu thật nhiều cho Phúc, rồi cho cô ấy uống sữa.

Bà Thanh bước ra, gương mặt đã bình tĩnh:

- Ôi! Con Phúc làm má hết hồn. Hồi nào đến giờ nó có bệnh hoạn gì đâu.

Khải lắc đầu rầu rĩ:

- Sáng mai không biết sao đây. Hai anh em trên chiếc xe ba bánh từ bị thương đến chết.

Bà Thanh chống tay có vẻ suy nghĩ. Nguyên rít một hơi thuốc thật dài nhìn mông lung ra sân. Tiếng anh vang lên trầm ngâm:

- Bác để cháu phụ đẩy xe giùm Khải vài hôm.

Bà Thanh nhìn Nguyên như muốn hiểu sâu hơn lời nói của anh. Rồi bà mừng rỡ:

- Nếu thế thì đỡ cho bác biết mấy. Vậy sáng mai khoảng năm giờ rưỡi đến đây, ăn sáng với bác rồi phụ bác. Bây giờ thay quần áo đi cho ấm.

Nguyên mỉm cười:

- Dạ! Mất công quá. Cháu mặc vậy được mà. Giờ cháu xin phép bác, cháu về.

Quay sang Khải, Nguyên hỏi:

- Khải về không, ta chờ luôn?

- Vậy thì tốt quá! Con về luôn má út ời!

*

**

Mọi người trong nhà đã đi hết. Ngôi nhà trở nên trống và vắng tanh. Phúc nằm một mình trên lầu nghe thời gian như ngừng lại. Cô nhớ vợ vẫn nghĩ lung tung.

Buổi tối ấy cô sốt suốt đêm và mê sảng đủ thứ. Viêm phổi. Cô Trâm đến khám và chích thuốc cho Phúc. Hôm nay cô ngồi dậy được rồi nhưng vẫn còn sốt và ho nhẹ.

Nằm bệnh thật là khủng khiếp đối với một người tay chân không khi nào ngừng nghỉ như anh Khải thường nói về cô. Hồi nhỏ Phúc nhớ mình bị nổi trái rạ. Lần ấy cô sợ lắm. Có những mụn mủ đầy người, hôi và đau, dơ bẩn và khó chịu. Bác sĩ cấm không cho ra gió và tắm. Thế mà cô đã lén mẹ tắm đại nước lạnh. Cô bị ông Triệu hét cho một trận nên thân. Đến bây giờ cũng đã mười mấy năm cô mới biết bệnh là thế nào.

Mấy hôm đầu bà Thanh và hai cô chị thay phiên nhau ở nhà với cô. Ai cũng lo lắng, chăm sóc, chiều chuộng làm Phúc phát ngượng. Cô cứ luôn miệng cầu nhàu:

- Con bị cảm lạnh chứ có sao đâu mà má lo. Con ở nhà một mình được rồi.

Để bây giờ một mình trong nhà, cô cứ nằm lẩn qua trở lại.

Ngoài cửa sổ, nắng lung linh theo những ngọn lá đong đưa. Trời xanh ngắt và trong veo. Phúc nhìn màu xanh ấy mà nghĩ băng quơ. Cô buồn bực đưa tay mở cassette. Tiếng đàn dương cầm thánh thót vang lên từng note nhạc réo rắt, từng giọt thời gian rơi rụng, từng sợi tơ đàn ngân nga. Phúc nằm một mình và cảm nhận sự cô đơn qua từng âm thanh mượt mà ấy.

Richard Clayderman Vol. Này em có nhớ...

Băng nhạc này ở đâu vậy? Rồi băng này nữa. The name of the game...

Chắc anh Khải cho mượn... Nằm nghe nhạc một hồi Phúc ngủ thiếp đi. Đến lúc có tiếng anh Khải nói giở đờ với ai cô mới thức dậy.

- Có người đến thăm “Gỗ mun” kia. Đừng có mà nhõng nhẽo nữa.

Cô lật đặt ngời dậy. Bước ra ngời ngoài phía bàn học. Anh Khải đẩy Nguyên tới rồi kéo ghế anh ta ngời.

Thật bất ngờ. Phúc liếc anh Khải ảm ước: “Tự nhiên lại dẫn hấn ta lên tuốt đây. Mình mới ngủ dậy, chắc mặt như mèo ốm...”

Nguyên tự nhiên nhìn Phúc. Anh ta mỉm cười:

- Hôm nay Phúc đã đỡ chưa?

- Dạ, đỡ nhiều...

Phúc im lặng. Cô bối rối nhìn anh Khải. Anh đang mở cassette. Anh chọn một băng nhạc khác thay vào rồi hỏi Phúc:

- Nhạc nghe được không?

Phúc nhè nhẹ gật đầu. Khải nheo mắt:

- Cứ yên trí mà nghe. Anh vừa có một chỗ mượn. Muốn nhạc gì cũng có trừ cải lương.

Phúc cười cười trêu Khải:

- Máy hôm nay em lại muốn nghe cải lương mới kì chứ?

Khải hóm hỉnh:

- Sau một cơn bệnh, em thay đổi theo chiều hướng tốt. Ai thích nghe cải lương là người đó có nhiều trắc ảm như... tuồng cải lương.

Khoanh tay lại Khải hỏi Phúc:

- Em đang có tâm trạng gì vậy?

Phúc cười, cô thấy Nguyên hơi nhếch mép. Cô chẳng biết nói gì với hấn ta, nên cô đành quay ra trả đũa Khải:

- Em chẳng có tâm trạng gì hết. Chỉ có những người đang yêu như anh mới lo đủ thứ. Còn em hả. Muốn nghe cải lương cho mình có cảm tưởng quanh mình có nhiều người, nhiều cuộc đời và nhiều tiếng động. Chớ nằm mấy ngày chỉ nghe tiếng hát, tiếng đàn đơn điệu, buồn lắm.

Khải ngó ra:

- À! Ra thế. Lâu lâu lại đổi tông ai biết đâu mà chiều.

Phúc thấy mình vẫn còn hơi choáng váng. Cô ráng bắt chuyện với Nguyên:

- Hôm nay anh Nguyên đẩy xe chắc rành lắm rồi?

Anh lại nhếch mép cười;

- Bảo đảm xương dóc không trượt tay lái.

Rồi anh lại tiếp.

- Tôi tới thăm Phúc một chút. Chúc Phúc mau khỏi bệnh.

Nguyên đứng dậy. Khải cũng đứng theo. Phúc vẫn còn ngồi. Bỗng dưng cô lại muốn nằm lì trong giường. Có cái gì nghèn nghẹn lại ở ngực Phúc. Cô bặm môi nhìn theo. Khải quay vào:

- Để anh mượn cho vài tuồng cải lương.

Phúc gượng gạo lắc đầu:

- Lúc này em đùa mà anh tưởng thật à?

Phúc bước đến giường, cô nằm xuống, rồi lại ngồi dậy đi tới bên chiếc gương treo trên vách. Cô nhìn thấy một gương mặt hơi xanh và phờ phạc. Cô không ngờ mình hôm nay trông tẻ tẻ. Thờ thẫn, Phúc trở lại nằm ôm gối:

- Người gì đâu khô khốc. Ai cần đến thăm... Mà đến thì ít ra cũng hỏi han này nọ. Dễ ghét, làm cái giọng ta đây. Tới thăm người bệnh nói được hai câu cụt lủn...

Cô nhắm mắt lại, gương mặt Nguyên lại rõ mồn một. Đêm đầu tiên mê sảng, cô cứ thấy mình bị xe ba bánh kéo tuồn tuột xuống dốc. Rồi Nguyên chạy theo níu cô lại. Có lúc cô thấy Nguyên kéo cô chạy đi đâu không biết. Còn anh Khải cứ cười cười mà không chịu “cứu” cô... Người cô lạnh run rồi nóng không chịu nổi...

Cô cũng ngạc nhiên khi thấy mình như có ý trông hấn đến thăm.

Sáng nào, chiều nào cô cũng nghe tiếng chị Thơ cười ròn rã lúc dọn hàng... lúc gặp hấn thì cô lại thất vọng... Có lẽ hấn đến thăm Phúc chỉ vì phép lịch sự thông thường đo thôi. Hấn làm sao có chuyện gì để nói với cô.

Cô Trâm dịu dàng ngồi xuống bên Phúc:

- Sao cô bé? Hôm nay còn sốt không?

Phúc ngoan ngoãn lắc đầu:

- Đừng chích nữa cô ơi!

- Lớn rồi mà sợ chích à?

Phúc nũng nịu:

- Ôi! Cô chích thuốc gì mà tay chân run như bà già, còn cái môi cứ tê rần hoài, cháu khó chịu quá

Cô Trâm kéo mũi Phúc:

- Tại lưỡi ăn, cháu ăn được không?

- Lạt miệng quá cô ơi!

- Thế ô mai đâu, sao không ngậm? Thôi! Hôm nay cô tha cho. Cho uống thuốc hà! Khởi chích!

Phúc nhìn cô Trâm ngập ngừng:

- Cô ơi!

Cô Trâm ngạc nhiên:

- Gì đó Phúc?

- Bộ cháu giống cô Út lắm hả?

- Ừ!

- Sau cháu có thấy cháu giống cổ chỗ nào đâu?

Cô Trâm trầm ngâm:

- Nếu nhìn cháu rồi nhìn hình cô Út trên bàn thờ thì không giống đâu.

Nhưng tiếng nói, nụ cười, vóc dáng thì giống lắm.

- Còn tính tình thì sao hả cô?

Cô Trâm nghiêm nghị nhìn Phúc. Cô nói rất ngắn:

- Cô hy vọng tính tình hai người hoàn toàn khác nhau.

- Sao vậy cô?

Cô Trâm im lặng. Cô soạn thuốc đưa cho Phúc:

- Nhớ ráng ăn. Không thì lâu lại sức lắm.

Cô Trâm về rồi. Phúc tần ngần một chút. Cô ngồi dậy ra phía trước tủ thờ. Cô nhẹ nhàng nhắc hình cô Út lên, cô lấy quyển nhật kí xuống.

- Buồn quá! Ở không làm gì mà không đọc...

Cô vào nằm trên giường bắt đầu mở ra

"Đêm...

Thế là chúng ta đã nhận ra nhau. Tại sao câu nói đầu tiên của anh lại là như thế nhỉ? Thế giới này rộng lớn quá mà sao chỉ hai ta nhận ra nhau giữa đám đông xa lạ này?

Cái quán cà phê nhỏ ấm cúng với bức tranh rừng thu to hết vách tường. Chiếc bàn gỗ nâu vương, hai tách cà phê đen sóng sánh...

Đóa hồng cam cô đọc... Và gì nữa, tiếng hát trầm đục của người ca sĩ...

Sầu thôi xuống đây! Làm sao em nhớ mưa ngoài sông bay, lời ca anh ngỏ...

Cám ơn khu rừng mùa thu và lời ca buồn bã. Một ngày đáng nhớ đã qua...

Cám ơn cái bắt tay thật nhẹ của anh”

“Đêm...

Em đã giận nhỏ Trâm. Nó đã xúc phạm em khi nói về anh như thế. Trâm bảo em quá lãng mạn và mê muội. Trâm bảo anh không hề yêu em mà chỉ xem em như một trò chơi. Một trò chơi có tên hắc hoi. Trâm không hiểu rằng tình yêu là một sự tự nguyện hay sao ấy, em yêu anh và chấp nhận phần thua thiệt...”

Phúc lật tiếp một số trang khác. Cô chẳng hiểu gì Út viết thế nghĩa là sao...

Ngày.... Tháng...năm

Khi hôn nhau người ta có thể nói nhiều điều mà khi yêu người ta chưa nói được. Anh có thấy như thế không? Mối anh ấm và ân cần biết bao. Dù chưa lần nào nói yêu em nhưng em có cần chi lời nói đó. Em chỉ cần anh và em đã có được anh rồi. Có thể căn phòng anh đã có nhiều cô gái khác trước em. Có thể lọ hoa kia đã từng được cắm nhiều bông hồng, nhưng có sao đâu. Hôm nay em đến với anh. Anh có hiểu không. Tình yêu nào cũng có hạnh phúc và niềm đau, Hạnh phúc em xin dành trọn cho anh còn nỗi đau em xin giữ lại...”

- Phúc!

Cô giật mình ngược lên, bà Thanh đang chăm chú nhìn Phúc.

- Con đọc gì vậy? Chưa hết bệnh mà cứ không chịu ngủ. Lục đục, lục đục hoài rồi than nhức đầu.

Phúc thành thật nhìn mẹ:

- Con đọc cuốn nhật kí của cô Út chớ có đọc gì nặng đầu đâu mà má lo,

Mặt bà Thanh bỗng hơi thay đổi sắc:

- Ai cho phép con đọc? Đọc lâu chưa? Tại sao con biết nó? Đưa đây cho má.

Bà Thanh dần lấy quyển sổ trên tay con, bà vội vã nhìn vào như muốn biết cô đọc đến đâu. Phsuc hơi ngạc nhiên vì hình như từ nhỏ đến giờ bà chưa lần nào có thái độ hơi mạnh bạo như thế với các con. Cô ngơ ngàng nhìn mẹ:

- Con thấy hôm dọn bàn thờ. Con đâu biết là không được phép đọc, tại nằm buồn quá...

Bà Thanh im lặng xếp cuốn sổ lại. Bà đưa cho Phúc một bịch ô mai:

- Ngậm cho sạch miệng. Của thằng Nguyễn mua cho con.

Phúc nhún vai, bà Thanh hỏi con:

- Sao thế? Ngán ô mai à?

- Dạ không.

Phúc nhìn băng quơ ra cửa sổ. Cô không biết phải giải thích làm sao với mẹ về cái nhún vai của mình. Đột nhiên cô quay lại:

- Má à! Sao má không cho con đọc cuốn nhật kí đó?

- Má thấy không nên. Cô Út chết rồi. Chuyện yêu đương riêng tư của cô con biết làm gì cho thêm suy nghĩ. Hãy để những thứ ấy chìm vào quá khứ.

- Thế sao hồi đó không đốt nó đi?

- Con sao lúc nào cũng vậy. Cái gì cũng hỏi như con nít. Chuyện gì cũng hỏi nà, hỏi tới, hỏi cho bằng được. Có những cái phải tự suy nghĩ ra mà hiểu chứ.

Ngừng một chút, bà Thanh nói tiếp:

- Có những câu hỏi người ta nghĩ rằng mình cần cứ muốn bắt bí họ, cũng có những câu hỏi người ta cho rằng mình ngốc nghếch hay ngờ ngẩn. Tốt nhất là phải biết hỏi cho đúng lúc, đúng câu và đúng...

- Và đúng điệu.

Phúc mỉm cười vuốt đuôi. Bà Thanh cũng cười theo.

- Con lúc nào cũng giỏi lắm. Liệu đấy. Lớn rồi phải biết suy nghĩ kĩ khi nói, khi nghe.

Phúc nhìn theo dáng bà Thanh đang bước xuống lầu. Cô thầm thì với mình:

- Có những câu hỏi mà người ta phải giữ lại cho mình và suốt đời mang theo.

Cầm bịch ô mai trên tay, cô nghĩ tiếp:

- Gỏi ô mai này có cho ta một câu trả lời nào không nhỉ? Tại sao? Tại sao?

*

**

Sáng nay Phúc dậy sớm. Tiếng mọi người vọng lên dưới nhà làm cô nôn nao. Cô nghe tiếng Nguyên rồi tiếng cười của Thơ. Cũng tội cho chị Thơ và chị Mai. “Gỗ mun” bận rồi thì hai chị đành phải khiêng hàng phụ “người ta” thôi.

Chiếc xe ba bánh đi rồi. Sao mình lại quan tâm nhỉ?

Bưng li sữa còn nóng, cô cố gắng uống từng ngụm một. Anh Khải đã trêu cô:

- Nè! Ráng uống sữa đi cho giống người bệnh chứ.

Tối hôm nay, Phúc ráng hết nổi rồi. Uống sữa quả là một cực hình.

Cô ngồi dậy khoác chiếc áo ấm màu đỏ vào và nhẹ nhẹ bước xuống cầu thang. Người cô nhẹ bẫng, chao đảo.

- Chao ôi! Mình mất sức dữ vậy sao? Phải vận động, nằm một chỗ

hoài giống như chết...

Cô bước ra vườn. Sáng nay sao lạ thế! Chỉ cơn mưa hôm đó thôi mà bao nhiêu thay đổi. Lá cây xanh mượt mà, đất mềm mại dưới chân. Cỏ bắt đầu lún phún mọc đầy sân. Đám dương xỉ đâm những tước non yếu đuối đang lả lơi theo gió.

Phúc rẽ sang tay phải rồi ngồi xuống chiếc ghế đá quen thuộc nằm dưới giàn dại lí hương. Chiếc ghế lạnh buốt làm cô khẽ rung mình. Tiếng ve sầu đau đốc chọt vang lên rồi im bật. Lặng lẽ, cô cầm chiếc lá rụng trên ghế nhìn chăm chú. Cái thế giới màu sắc kì diệu thu gọn trong chiếc lá. Chỗ xanh đậm, chỗ vàng tươi, chỗ đỏ, chỗ lấm tấm nâu.

Rồi như linh cảm, cô bất thần quay người lại. Nguyên đứng sau lưng cô tự lúc nào. Cô ngồi dưới thấp ngước lên nhìn anh, tự dưng Phúc thấy mình bé nhỏ với dáng cao lớn của Nguyên. Anh đang ngạo mạn nhìn cô với đôi mắt của người khám phá ra điều mới lạ. Miệng nhếch cười vừa như chế giễu, vừa như tội nghiệp.

Mặt Phúc bỗng nóng bừng bừng:

- Hắn đã ẵm mình vào nhà... Bây giờ hắn nhìn mình bằng cái nhìn thật bất lịch sự.

Giọng Nguyên vang lên ầm ập, gợi cảm làm Phúc khó tìm được thêm cái để nghĩ xấu cho anh:

- Phúc đã thật sự khoẻ rồi chứ? Ra vườn sớm không lạnh sao?

- Không!

- Nằm một chỗ chắc buồn lắm?

- Vâng!

- Có nghe nhạc không?

- Có!

- Ô mai ngon chứ?

- Ô mai hả? Tuyệt!

Nguyên lấy trong túi áo ra một gói nhỏ? Miệng cười thật lôi cuốn:

- Phúc ăn đi cho khỏi nhạt miệng. Dạo này không hiểu sao tôi cũng đâm ra thích ô mai.

Phúc chưa có phản ứng gì thì Nguyên đã đặt gói ô mai vào tay cô. Bàn tay Nguyên với những ngón tay dài nhưng mạnh mẽ màu hồng nêu bên bàn tay Phúc nhỏ bé, xanh xao với những đường gân mờ mờ.

Sáng nay Phúc mặc bộ đồ trắng lấm tấm những bông hoa hồng nhỏ trông cô thật hiền lành như một tiểu thơ hay e lệ. Chiếc áo lạnh đỏ choàng hờ hững trên bờ vai làm gương mặt cô hồng lên một chút. Mắt Nguyên hình như không rời khuôn mặt cô. Có lẽ vì anh đang

ngạc nhiên vì cô hôm nay trông khác hẳn cô gái áo vàng mạnh mẽ trong buổi chiều mưa như trút ấy và cũng không giống cô gái bền lặn rụt rè trên lầu mà anh mới đến thăm hôm kia.

Phúc cũng đang mở to đôi mắt nâu nhìn tỏa lại anh như thách thức: "Hắn ta trông ngang tàng biết bao và cũng lạ lùng biết bao . Hôm nay Nguyên thật phong trần với cái quần bạc phếch, và chiếc áo caro rộng ngắn tay. Hàng ria mép lười cạo, phớt đời một cách dễ ghét dưới chiếc mũi cao thẳng, thanh tú trên gương mặt rộng rãi nét đàn ông rất kì...

- Tại sao phải chú ý đến hắn ta...

Cái cảm giác ngã xuống mơ hồ nhớ nhớ, quên quên trong PHúc. Phúc chỉ nhớ hình như có ai đưa tay ra ôm Phúc vào lòng, cô cảm thấy ấm và khi tỉnh lại cô đã thấy mình nằm trong giường má với bao nhiêu lớp mền và bao nhiêu là mùi dầu gió kim.

Cô chớp chớp mắt. Rồi như để giấu những cảm xúc trong lòng, tự nhiên Phúc lại nói những lời khách sáo không thua gì cách nói của chị Mai:

- Cám ơn anh Nguyên đã phụ má Phúc mấy hôm nay...

- Tôi phụ bác đâu phải để nghe Phúc cảm ơn.

Phúc sống người một chút. Khoanh tay nhìn Phúc với cái nhìn của người lớn với trẻ con.

- Tôi về, chúc Phúc mau hết bệnh.

Vẫn câu nói khách sáo cũ rích. Trái tim Phúc bỗng thất lại. Cô bặm môi ngăn tiếng gọi của mình. Cô thềm được nói chuyện biết bao.

Nhưng cô vẫn im lặng nhìn Nguyên bước thật nhanh.

Trên đất lác đác vài chiếc lá rơi. Nguyên ngằn ngừ trước bụi hoa lài.

Anh hái một bông búp đem đến để vào lòng bàn tay Phúc.

Đôi mắt Phúc đang long lanh ấm như một chút mặt trời bỗng bất ngờ nhanh chóng trở nên lãnh đạm đáp lại ánh mắt anh. Nguyên thấ lỏng mình xôn xao kì lạ. Anh nhếch môi kiêu bạc thầm nghĩ:

- À! Ra "Gỗ min" là như thế!

Lỡ lằm

Chương 3

Phúc đã khỏi hẳn bệnh, cô đi học đều đặn nhưng bà Thanh chưa cho cô làm việc gì nặng. Bà lo lắng vì sau đợt bệnh khá nặng này con nhỏ “Gỗ mun” như đằm tính lại.

Nguyên vẫn còn đến phụ Khải đẩy xe, tay Khải đã khỏi nhưng còn yếu. Dạo này bà Thanh bán được hàng, bà mua thêm nhiều mặt hàng nên xe nặng hơn trước.

Dưới mắt bà Thanh, Thơ và Mai thì Nguyên là một tên sinh viên nghèo muốn tìm việc gì đó để có thêm ít tiền còm trong sinh hoạt. Phúc biết Nguyên đang học điện tử. Nguyên chỉ là bạn chung trường với Khải chứ không chung khoa, nên Phúc cũng chẳng ngạc nhiên vì sao hồi giờ cô không nghe Khải nói về một người bạn nào như Nguyên.

Độ này Khải bơ phờ như một tên thất tình nặng. Anh có vẻ buồn và ít nói. Phúc nghĩ mà thương anh Khải và giận chị Thơ. Thuý là bạn học chung với Thơ. Khải quen Thuý qua những lần cô tới nhà Thơ. Lúc đầu Thơ có tạo điều kiện để Thuý và Khải gặp gỡ nhau nhưng đến lúc cô thấy ông anh mình có vẻ “lậm” rồi thì cô lại tỏ thái độ không đồng tình. Cô lớn tiếng chê bai Thuý là quê mùa, chậm chạp, không thể thích hợp với lối sống của gia đình cô. Và Thuý cũng ít đến nhà chơi hơn trước. Khải buồn nhưng không nói ra. Khải có lạ gì Diệp Thơ. Ích kỷ và độc đoán. Điều làm anh đau khổ là tự dưng Thuý cũng xa lánh anh. Muốn gặp Thuý không phải là chuyện dễ. Anh chỉ có Phúc là đồng minh. Cô nhiệt tình đưa thơ, liên lạc giùm hai người. Thuý có bà nội rất khó. Khải coi vậy mà cốt thờ. Anh chưa dám đến nhà Thuý bao giờ. Cô hay giận lắm. Thuý sợ bà nội nên chưa bao giờ mời Khải. Mà người ta không mời mà đến thì đường đột quá. Nếu đến đón cô ở cổng trường thì thế nào cũng đụng “bà cô” Diệp Thơ. Khải không muốn ai động vào Ngọc Thuý, con chim non bé nhỏ của anh hết.

*

**

Khải ngồi với Nguyên dưới hiên nhà. Sáng nay chúa nhật. Sau khi đẩy hàng ra chợ cả hai đã đẩy xe không trở về. Diệp Thơ mời ở lại. Cô đã chuẩn bị buổi ăn sáng theo như cô nói “rất đặc biệt”. Nguyên lưỡng lự định về nhưng Khải nhất định kéo anh ở lại. Mới thân nhau

đây thôi nhưng Khải rất quý Nguyên. Ở anh chàng này có một điều gì đó bí ẩn và quyến rũ, anh cùng giới mà cảm thấy Nguyên rất lôi cuốn, bởi vậy anh chẳng ngạc nhiên gì khi vào trường anh thường thấy chung quanh Nguyên bao nhiêu là bông hồng tha thướt. Cái dáng to cao của Nguyên toát ra một vẻ mạnh bạo đầy uy quyền với kẻ khác. Nói chuyện với Nguyên người ta dễ bị anh mê hoặc mặc dù lời nói của anh không phải là mệnh lệnh. Thế mà con nhỏ Phúc lại bấu môi khi có lần Khải đã khen Nguyên...

Sáng nay hình như Nguyên đang trông đợi một cái gì đó. Anh cứ hướng cái nhìn xa xôi của mình lên những khóm hoa. Độ này vườn nhà Phúc có nhiều hoa lắm. Khải đã phụ Phúc mấy buổi chiều để cuốc đất, vun đất thành những hàng, những luống dọc ngang trong sân, rồi anh chở cô đi mua hoa về trồng. Hàng tường vi cũ kĩ già cỗi cũng được tia lá sau những cơn mưa đã xanh tốt. Phúc làm một hàng đậu nhỏ cho nó dựa lên trông rất dễ thương. Những bụi dương xỉ khác loại mọc lan đầy đất, rồi hoa mười giờ đủ màu nữa... Trong nhà mỗi người thích một loại hoa khác nhau. Thơ thì yêu hoa hồng đặc biệt là hồng vàng cam. Mai thì thích cúc đại đoá, còn Phúc thì lại thích những loài hoa be bé dễ thương như đồng thảo, xoan nhái, lái và thứ cúc tứ quý mong manh nhỏ bé nở từng chùm rũ xuống đất. Buổi sáng, những khóm hoa còn ướt sương đêm trông rất tươi mát. Nguyên đứng dậy định bước đến gần những luống hoa thì nghe tiếng Thơ:

- Mời hai người vào bếp thưởng thức món bánh ướt đặc biệt nha.

Khải sốt sắng hưởng ứng:

- Với Thơ thì thứ gì cũng có thể trở thành đặc biệt được hết. Tội anh thì đói lắm rồi nên rất hoan nghênh cái đặc biệt của Thơ.

Nguyên lững thững bước theo sau Khải. Những buổi sáng đến đây xe, bà Thanh luôn bắt ép anh ăn sáng nhưng chưa bao giờ Nguyên nhận. Anh luôn từ chối một cách khéo léo, nhưng sáng nay Nguyên lại muốn ở lại.

Trên bàn, Mai đã xếp bánh ướt ra đĩa. Cô đang trét mỡ hành lên trên, tiếp đến là giá luộc, rau sống và dưa leo băm nhỏ. Thơ bưng từ bếp qua một tô nước mắm vàng sẫm với những miếng ớt đỏ bầm nhuộm nổi trên mặt.

Khải giả vờ hít hít mũi:

- Nhìn là đã thấy đặc biệt rồi. "Gỗ mun" đâu Mai? Kêu nó đi!

Thơ gấp những lá chả lụa trắng mịn để vào từng đĩa bánh. Cô mỉm cười:

- Anh Khải khéo lo. Muốn ăn thì lăn vào bếp. Đây là món ruột của nó

mà.

Thơ vừa dứt lời thì cũng là lúc Phúc từ sau vườn bước vào bếp.

Phúc đang hát to bài hát nghe vui tai:

“Em đi qua chuyến đò thấy con trang đang nằm ngủ. Con sông là quán trọ, trăng tên lãng du...”

Cô chợt im bất khi nhìn thấy Nguyên. Đôi môi cô cong lên nghịch ngợm cổ hữu:

- Lâu ghê mới gặp anh Nguyên.

- Vâng! Mong rằng hôm nay Phúc không phải buồn vì tôi sẽ ăn bớt phần của Phúc đó.

- Ô! Có sao đâu. Chị Thơ sẽ nhường cho em phải không nào?

Thơ cười rất tươi. Cái lúm đồng tiền trông dễ thương hết sức:

- Có nhường thì nhường cho người khác, không nhường cho Phúc đâu.

Vừa kéo ghế ngồi xuống kế Mai, Phúc vừa sôi nổi:

- Nếu vậy thì mình ăn đua đi!

Anh Khải “xì” một tiếng:

- Em lúc nào cũng đua, lúc nào cũng háo thắng. Liệu đây!

Mai cầm đĩa đưa cho Nguyên và Khải, cô nhỏ nhẹ:

- Bắt đầu được rồi. Thử xem nước mắm chị Thơ làm có ngon không nhé!

Nãy giờ Nguyên vẫn im lặng. Anh tự nhiên gấp một lát chả to bỏ vào đĩa Thơ ân cần một cách lộ liễu:

- Phần Thơ, người cực nhất trong buổi sáng nay.

Đôi mắt Nguyên sáng và sâu với tia nhìn ám người. Thơ hồng đôi má khê liếc Nguyên. Cô nhỏ nhẹ ngồi ăn từng miếng, cắn từng tí như đang thẹn thò e lệ.

Phúc thấy hơi khó chịu:

- Chẳng hiểu họ đang đóng kịch gì với nhau.

Cô ăn vội vàng, hầu như không nghe rõ anh Khải đang kể chuyện gì rồi chọc chị Mai gì đó mà mọi người cười ồ lên. Cô đứng dậy trước tiên.

- Buồn quá. Mình đề nghị ăn đua mà chẳng ai hưởng ứng. Rốt cuộc về nhất cũng như về chót.

Phúc đến bên tủ lạnh lấy ra chai nước và mấy chiếc li nhỏ để trên bàn. Cô thông thả rót nước cho mọi người. Phúc có cảm tưởng mắt Nguyên đang lướt qua từng cử chỉ của cô. Phúc đặt li nước trước mặt Nguyên rồi nhìn anh. Phúc đã làm. Nguyên không hề để mắt tới cô, anh đang cười rất tươi với chị Thơ.

Tim Phúc nhói lên một cái. Không ai hay cô đã bước ra sau vườn

lòng trĩu nặng. Một nỗi buồn vô cớ đang len vào lòng cô. Trong nhà, người nào đó vừa mở to hết cỡ máy cassette.

Cô ngồi xuống chiếc ghế đá thân quen, hồn thả theo tiếng nhạc: “Yêu người rồi không thôi, trầm mình trong thú thương đau người ơi... Gắn người yêu dấu, mộng về xôn xao và hồn như chấp cánh bay về đâu...”

Cô nhắm mắt lại. “Hắn là cơn bão, hắn xuất hiện cùng với bão lớn thổi bạt đi những gì ta đã có xưa nay... Tại sao ta phải nghĩ đến hắn hoài vậy? Tại sao mỗi buổi sáng ta phải ngóng trông để được nghe tiếng xe ba bánh quen thuộc? Tại sao? Tại sao?”

Phúc thở dài. Có những câu hỏi chỉ mình trả lời với mình. Và có những câu hỏi cũng là câu trả lời... “Tại ta, tại ta chỉ là con bé láu táu xấu xí. Ta làm sao được xinh đẹp, sang trọng, dịu dàng, tinh tế và giỏi như chị Mai, chị Thơ... Mà chị Thơ sao lạ. Đã có anh Dương rồi còn gieo vào lòng người khác những hạt giống hi vọng để làm gì nhỉ?”

Cô nhớ đến đoá lai khô vẫn còn để trên bàn học. Đoá hoa trắng đã quắt queo và ngả màu nâu xấu xí. Rồi cô tự giày vò mình: “Rõ chủ quan, một nụ hoa chỉ có nghĩa là một nụ hoa, tại sao ta cứ muốn đi tìm cái ẩn ngữ gì bên trong của một hành động nào nhỉ. Để rồi thất vọng, để rồi xót xa. Hắn đưa mình đoá hoa lai, cũng có thể đã từng gửi chị Thơ hoa hồng, chị Mai hoa cúc và những người con gái khác những đoá hoa khác. Anh Khải đã nói hắn đào hoa lắm mà. Mình không muốn là một bông hoa mà hắn sẽ xâu thêm vào cái vòng hoa của hắn đâu. Hắn chẳng là gì cả. Rồi hắn sẽ biết “Gỗ mun”...”

Phúc không nghĩ tiếp được, mọi suy nghĩ hình như biến đâu mất khi cô phát hiện ra Nguyên đã ngồi xuống bên cạnh. Anh ta chẳng nói năng gì mà chỉ chống cằm nhìn nụ tỉ muội bé xiu xiu hồng hồng trong chậu gần đó.

“Người yêu rồi không nguôi. Trầm mình trong thương đau người ơi...”

Hắn hát nho nhỏ như chỉ để mình hắn và có chăng là cái nụ hoa đáng yêu kia nghe thôi. Phúc ngồi đó có cũng như không có.

“Hắn đang trầm mình trong thú đau thương? Chị Thơ đã làm hắn đau khổ sao? Nỗi cảm thông sâu sắc làm Phúc muốn nói đôi điều gì đó. Mà nói gì? Mình có là cái gì đâu mà nói?”

Phúc dợm bước đứng dậy đã nghe Nguyên gọi nhỏ:

- “Gỗ mun”! “Gỗ mun”! Hoa cũng có linh hồn nữa. Em thấy không?

Nụ hồng này biết khóc khi nghe bài hát buồn quá. Nước mắt nó đây nè!

Phúc tò mò nhìn theo tay Nguyên. Một giọt nước nhỏ nằm giữa những cánh hoa hàm tiếu. Đang sắp rơi xuống.

Nguyên kéo tay Phúc để phía dưới nụ hoa vừa đúng lúc giọt nước bé xíu vào lòng tay cô. Ngỡ ngàng Phúc nhìn Nguyên. Cô chột bàng hoàng, đôi mắt nâu thẫm cũng đang nhìn cô. Lạ lùng cái nhìn không giống như cái nhìn hẩn nhị chị Thơ. Đỏ mặt, Phúc rút tay mình lại. Giọt nước cũng nhoè ra tan mất trong lòng bàn tay cô đang nắm chặt.

Cô đứng lên định bước vội vào nhà để mặc Nguyên ngồi với nụ hoa với thú đầu của hẩn thì chị Thơ đã ra tới vườn. Gương mặt Thơ hồng lên một niềm vui khó tả. Có lẽ cô đang hài lòng vì bản thân mình, cô luôn là người nổi bật giữa đám đông, giữa những người con gái khác, dù những người con gái đó là những đứa em cô. Thơ nghĩ: “Rồi anh chàng Nguyên này cũng sẽ quì lụy cô thôi. Bề ngoài hẩn trông hay hơn Dương nhiều, chỉ tội đi xe đạp và quần áo lúc nào cũng bạc phếch. Có thể hẩn có chiều sâu hơn Dương, có thể có khó bắt nạt và điều khiển hẩn nhưng cần gì. Hẩn chỉ là một trong những tên con trai để cô trải nghiệm khả năng thu hút của mình. Chồng cô phải là người giàu có, ít ra cũng phải như Dương hiện giờ.”

Cô bước đến bên cạnh Nguyên rồi bằng một cái nhíu mày của một người biết mình đẹp, Thơ nũng nịu:

- Thơ đâu có thích hoa hồng này. Thơ thích hoa hồng vàng kìa! Thứ hồng tí muội nhỏ bé này mong manh quá. Anh Nguyên xem những đoá hồng đang kìa kìa, mình đứng ở đây mà còn thấy rất là rõ.

- Những đoá hồng đẹp một cách kiêu kì và lộ liễu phải không Thơ? Thơ nghiêng đầu:

- Đúng! Hoa như thế mới là hoa chứ?

Nguyên liếc Thơ một cái khá tình, anh tủm tỉm nói theo:

- Người như thế mới là người chứ...

Phúc thấy mình như thừa. Cô không muốn xem chị Thơ diễn kịch dù vai nào chị diễn cũng rất đạt. Phúc thầm nghĩ trong đầu “bên tám lạng bên nửa cân...”

Cô bực bội bước đến cây, ngắt một chùm dạ lí hương, những hoa trắng li ti như những ngôi sao đơn độc. Những ngôi sao ban ngày buồn bã không một chút hương thơm... Sao hẩn mau thay đổi thế nhỉ? Mới thật nồng nàn sâu lắng bên ta, giờ đã lảng lơ bên chị Thơ. Hẩn là người thế nào nhỉ?

Tiếng anh Khải gọi cô trong nhà buộc cô phải bước đi, dù bây giờ cô lại muốn xem tiếp vở diễn kịch của hai người diễn viên này lắm.

Khải ngồi trong phòng khách, anh đang gác tay sau ót. Phúc ngồi

xuống:

- Gì đây ông trời?
- Có cách gì cứu anh không? Hơn một tuần không gặp Thuý. Anh sắp điên lên.
- Điên thử em xem, có giống mấy kếp hát cải lương giả điên không?
- Thôi mà, anh không giỡn nổi nữa...

Phúc chăm chú nhìn Khải:

- Anh Khải nè, anh thương chị Thuý thật tình hả?
- Trời ơi! Hỏi nhiều cái khờ hết biết.
- Tại em thấy anh nhát quá. Đã yêu thật thì phải liều mạng chứ.

Khải nhăn nhó:

- Liều mạng thì anh dư sức liều mạng anh, nhưng còn Thuý. Bà nội Thuý khó lắm, rầy rà tội nghiệp Thuý chứ.
- Chị Thuý nói vậy chứ ai biết bà nội chỉ khó cỡ nào?

Phúc nhip nhip tay trên ghế, cô nheo mắt:

- Hay hôm nay hai anh em mình đến nhà chị Thuý? Đi với em anh sợ gì?

Khải ngần ngừ:

- Anh mà sợ gì? Có con nhỏ Thơ, nó nói này nói nọ Thuý của anh...
- Đừng cho bà Thơ biết.

Khải cốc lên đầu Phúc một cái:

- Rồi! Anh cũng liều mạng luôn. Thay quần áo đi. Nếu em rủ được Thuý đi chơi thì em là số một la mã.

Phúc lên lầu thay quần áo. Đơn giản và gọn gàng. Phúc thích thế. Cô mặc chiếc áo bằng vải thô hồng nhạt, chiếc quần nhung nâu sậm. Đầu đội chiếc nón kết màu trắng quà sinh nhật của chị Mai. Cô bước xuống lầu với niềm vui sắp làm điều tốt. Bước ra đến sân, cô nghe giọng Nguyên:

- ... Tôi sẵn sàng, chỉ sợ Thơ không quen ngồi xe đò dong thôi.

Cô thầm nghĩ:

- Gì nữa đây...?

Cô hơi khựng lại, Khải cười rạng rỡ:

- Có Nguyên đi nữa Phúc. Phen này anh có nhiều đồng minh.

Tiếng Thơ nhẹ nhàng chì chiết:

- Anh Khải loại em ra khỏi danh sách ủng hộ phải không? Buồn năm phút. Dù không biết quý vị đi đâu cũng chúc đi vui vẻ nhé.

Phúc im lặng dắt xe đạp mình ra cổng. Cô đạp lùi phía sau nhường Nguyên và Khải đi trước. Ra đầu đường, Khải nói:

- Ê! “Gỗ mun”, anh phải về thay bộ đồ chiến chiến một chút. Bộ này giống phu xe thấy mờ.

Quay sang bên Nguyên, Khải cười:

- Nguyên, ghé nhà mình một tí, mình sẽ chọn cho ông một bộ đồ hết ý luôn.

Nguyên lắc đầu:

- Ông đến nhà người yêu chứ có phải tôi đâu. Lần này tôi và Phúc xung phong dọn đường, nhưng lần sau ông đi một mình, nhớ đừng quên tụi tôi nhé.

Khải cười hóm hỉnh:

- Yên trí, anh sẽ không quên hai em mà anh còn vun vào này nọ nữa chứ...

Phúc đỏ mặt:

- Ghét! Em cho anh đi một mình à nhe.

Đến nhà Khải, Phúc và Nguyên đứng đợi dưới sân nhà. Buổi sáng nhà Khải cũng chẳng có ai. Nguyên mở lời:

- Phúc nè! Tôi mặc quần áo xấu xí quá. Phúc đi với tôi có xấu hổ không?

Lại tự ti mặc cảm rồi đây. Phúc nghĩ thầm, hơi ái ngại, cô nhỏ nhẹ:

- Sao anh Nguyên lại hỏi vậy? Quần áo sang trọng quả làm người ta đẹp hơn nhưng cái cơ bản của con người, Phúc nghĩ đâu phải do quần áo... Mà Phúc biết anh Nguyên giả bộ hỏi vậy chứ anh đâu quan tâm đến bề ngoài của anh hay của người khác.

- Nếu đi một mình thì tôi chẳng bao giờ quan tâm.

- Đi với Phúc anh cũng đừng quan tâm.

Im lặng một lúc, giọng Phúc chợt cất lên doạ dẫm:

- Chắc những lúc đi với người yêu, anh Nguyên cũng phải điệu như anh Khải hôm nay thôi.

- Phúc nghĩ như vậy à?

Bặm môi, Phúc cười cười:

- Chớ sao. Con gái ai chẳng thích người yêu mình đẹp.

- Phúc cũng thế?

- Chưa hẳn. Còn tùy người yêu của Phúc nữa.

Khải ra tới sân, mặt anh hớn hờ như con nít được kẹo.

Nguyên lắc đầu:

- Chưa gặp được người yêu mà cậu đã phấn khởi như vậy, đến lúc gặp chẳng biết cậu còn mừng đến cỡ nào.

Phúc vừa gác chân chống xe lên vừa nói:

- Vậy chứ trước mặt chị Thuý ảnh im re hà.

- Lại nói xấu. Nhớ đi. Anh thấy coi bộ cái búa tài sồi sắp ló dạng rồi.

Liệu đấy.

Phúc le lưỡi trêu anh rồi đạp đi trước. Gần tới chợ, Phúc dừng xe.

Cô bảo:

- Chờ em một chút.

Lát sau Phúc trở ra tay cầm một hộp trà nhỏ bọc giấy kiếng đỏ.

Khải ngạc nhiên:

- Gì vậy?

- Trà

- Chi vậy?

Phúc bữu môi nhìn Khải:

- Dở thấy ghê luôn. Chắc chị Thuý không uống trà rồi.

Khải hớn hờ:

- Em giỏi thật. Đúng là quân sư quạt mo.

Nhà Thuý là một ngôi nhà ngói nằm lọt trong một khoảng sân rộng có hàng dâm bụt bao quanh gần giống như nhà ở nông thôn. Phía bên cổng là một giàn thanh long tua tủa những chùm hoa trắng rủ xuống và những trái đỏ hồng trông thật đẹp.

Có tiếng chó sủa làm Khải hơi xiu. Phúc nhăn mặt trêu Khải:

- Đừng có khộp. Còn có em đây mà.

Thuý ra mở cổng. Cô đỏ mặt và bối rối thấy rõ. Kế bên cô là một con chó mực to lớn nhe răng trắng nhớn nhọn hoắt.

Phúc nhõng nhẽo:

- Lâu dễ sợ chị Thuý không ghé nhà em nhe. Bữa nay em lại phá chị Thuý một lần nè. Mà thấy con kinô em sợ quá.

Thuý sực nhớ ra cô bẽn lễn xuyết chó, rồi mời mọi người vào nhà.

Sân trước nhà Thuý lát gạch tàu đỏ au, chắc xưa lắm rồi. Nhiều miếng gạch đã bị lõm, mòn vì dấu chân thời gian. Dọc lối vào nhà là hai hàng hướng dương đang nở, mỗi bông hoa như một mặt trời nhỏ rực rỡ tràn đầy sức sống.

Ngôi nhà hoàn toàn bằng gỗ dày đã lên nước bóng loáng. Bước qua ngạch cửa để vào trong Phúc hơi buồn cười vì Khải đã bắt đầu lúng túng khi nghe tiếng Thuý bên trong:

- Dạ. Bạn học chung với con và anh nó ạ...

Khải nhìn quanh. Đây đúng là ngôi nhà xưa, cách bày biện cũng xưa. Giữa nhà là một tủ cần lớn. Hai cột tròn hai bên treo hai câu đối bằng gỗ mun đen cần xà cừ, sát hai bên vách là hai bộ ván gỗ dày không một tí bụi.

Thuý bước ra cùng với một bà cụ tóc bạc trông còn rất sôi. Hình như bà đang sửa soạn đi đâu. Tay bà cầm chiếc nón lá, một tay xách giỏ:

Như cái máy, cả ba đứng dậy chào. Thuý nói:

- Bà nội của Thuý muốn biết tên từng người.

Phúc mau miệng:

- Thừa nội, con là Phúc. Đây là hai anh con. Anh Khải, anh Nguyên. Bà nội Thuý mỉm cười nhìn ba người. Nguyên cười mồm mỉm ngó mông lung trên những tấm tranh sơn mài treo quanh nhà. Khải ngồi im re. Phúc phá ngang bầu không khí im lặng:

- Bà nội của chị Thuý đẹp quá, giống bà tiên trong phim ghê. Bà nội ơi! Chắc hồi trẻ bà nội đẹp lắm...

Khải thót ruột nhìn Phúc. "Trời đất! Nó muốn nói gì thì nói hà!"

Bà nội Thuý chột bặt cười:

- Con nhỏ nói chuyện nghe thật ngộ. Tụi con ăn gì chưa mà đạp xe tuốt lên đây vật?

- Dạ. Tụi con ăn rồi.

- Thuý! Ra sau hái dứa cho mấy đứa uống.

Nguyên mau mắn:

- Nội để con phụ Thuý một tay.

- Ờ! Mấy đứa ra vườn chơi. Mùa này mận chín nhiều lắm. Nội bận đi đám. Mấy đứa ở ăn cơm chiều mát trời hãy về.

Phúc bước đến gần bà lễ phép:

- Nội ơi, tụi con gửi nội ít trà để nội uống...

- Con nhỏ này bày đặt ghê

Bà nội Thuý cười, bà bước ra sau hè, với tay lấy cái lồng dài đưa cho Khải.

- Tụi con ở chơi, nội đi.

Thuý vội đi theo bà ra cổng. Đóng cổng xong Thuý trở vào, gương mặt cô rạng rỡ.

Nguyên đã bước đến gốc cây dứa sát nhà. Anh ngược mặt lên nhìn ngọn:

- Khải! Hái dứa nè ông. Tập làm cho quen chỗ.

Thuý đỏ mặt nhìn Khải như muốn hỏi anh về Nguyên. Khải cười:

- Bạn anh đó Thuý.

- Vậy mà nãy giờ Thuý tưởng bạn của Phúc chứ.

- Em nghĩ vậy cũng tốt cho con nhỏ quậy đó.

Phúc nhìn Khải:

- Nói xấu gì em đó?

Rồi cô quay sang Thuý:

- Chị Thuý, bà nội đâu có khó gì đâu. Chị cứ hù anh Khải em hoài.

Thuý cười hồn nhiên:

- Từ hồi đó tới giờ Thuý chưa dám mời bạn trai tới nhà. Thuý sợ bị la lắm.

Khải lo lắng:

- Nhắm... hôm nay bị la không?

- Em đâu biết

Phúc hỏi:

- Hai bác đâu chị Thuý?

- Hôm nay đám cưới con cô Thuý. Ba má sang đó hồi sáng. Bà nội mới đi đó... Ra vườn chơi, Phúc.

Thuý giành cái lồng trên tay Khải. Cô bước đi trước, Khải theo sau. Phúc nhìn lại. Cô thấy mắt Nguyên rất sáng. Cô thản nhiên bước theo Khải. Cô buồn chân đá những trái mận chín rụng dưới đất. Khải và Thuý đang ríu rít hư hai chú chim sâu. Phúc đi dọc theo những cây mận ra tuốt phía sau vườn nhà Thuý.

Con sông sau vườn êm ả với những hàng dừa nước dọc hai bên. Phúc thích thú đến bên chân cầu ngòi ngâm hai chân xuống nước. Cuộc sống ngoại ô yên tĩnh quá.

Nguyên đem tới cho Phúc một chùm mận đỏ. Nhìn cô tự nhiên khuấy hai chân dưới nước anh anh vui lây với cái vui của Phúc. Cô ngắt một trái đỏ nhất, ngon nhất đưa lại cho Nguyên. Phúc chẳng hiểu vô tình hay cố ý, Nguyên cầm cả bàn tay cô. Phúc ngó lơ, để yên tay mình trong tay Nguyên. Bất ngờ, cô nắm lấy ngón tay trở của Nguyên bẻ ngoặt ra sau. Nguyên hơi nhăn mặt làm rơi trái mận xuống cỏ.

Phúc cười thích thú:

- Lần sau nhớ cho kĩ khi nhận từ tay người khác vật gì nhé.

Nguyên nhìn Phúc rồi ngồi dựa vào một gốc dừa ngã ven bờ sông.

Một thoáng xao động nhỏ trên mặt nước. Phúc thản nhiên bẻ trái mận khác ra làm đôi. Cô vứt hột mận xuống sông. Và nghe tiếng Nguyên khẽ ngâm nga:

Qua sông là một nhịp cầu

Qua tôi là một mối sầu vô chung

Tiếc rằng khúc sông này không có nhịp cầu để nối mối sầu nào để mối sầu của ta chẳng ai thêm biết đến.

- Hẳn đang ru ngủ gì đây?

Phúc vừa nhai mận vừa ngó Nguyên bằng cái nhìn cảnh giác. Cô sợ lòng mình phải xao xuyến trước đôi mắt của gã con trai ngồi đó lắm.

- Anh Nguyên làm thơ hả?

Nguyên khe khẽ lắc đầu:

- Tôi đọc thơ của người khác chứ tôi đâu có biết làm thơ.

Phúc vứt tiếp hột mận còn lại xuống sông:

- Vậy bờ sông đầy nắng này có gợi cho anh ý thơ nào của người ta nữa không?

- Có chứ! Phúc muốn nghe không?

- Muốn lắm. Anh Nguyên đọc đi.

Giọng Nguyên trầm xuống, vừa nhẩn nhủ vừa khơi gợi xa xôi:
Nắng bờ sông như màu trang vở cũ
Thuở học trò em làm khổ ai chưa?
Một thoáng xao động nhỏ trong tim. Phúc đưa mắt nhìn xa xa rồi cô cười rất tỉnh:

- Anh Nguyên hỏi Phúc hả?

Nguyên vẫn tựa người vào gốc dừa, tay gác sau ót nhìn trời. Anh cười cười:

- Thi sĩ hỏi nàng thơ. Người yêu hỏi người yêu. Trái tim người này hỏi trái tim người kia.

Phúc bối rối. Hắn không phải ít lời như mình vẫn tưởng đâu. Cô lắc đầu:

- Sao mà rắc rối vậy? Ai mà biết được cái khổ của thi sĩ với nàng thơ, của người yêu với người yêu, của trái tim này với trái tim kia như thế nào.

- Muốn hiểu điều này thì dễ lắm Phúc à! Người ta phải có một tấm lòng.

- Để làm gì?

- Để cảm thông, để cảm nhận, để yêu và được yêu.

- Và để khổ nữa.

- Sao Phúc biết?

- Thấy anh Khải đủ khổ rồi...

Cả hai người cùng cười khúc khích. Nguyên ngắt cọng cỏ may xoay xoay trong bàn tay.

Phúc cầm nửa trái mận đưa Nguyên:

- Anh Nguyên nè, ăn nửa trái mận này đi. Ngọt dễ sợ.

Nguyên xoè bàn tay ra đợi Phúc đặt nửa trái mận vào. Anh chưa vội ăn ngay:

- Lần đầu trong đời. Có người chia ngọt với tôi đấy.

Lờm Nguyên một cái vờ cắn miếng mận đó để tìm lời đối đáp vì nói chuyện với người khác có bao giờ cô chịu thua đâu.

- Thế anh nghĩ thiên hạ có dư mật ngọt để chia cho người khác à?

Nguyên ngồi dậy. Anh nhìn Phúc đăm đăm:

- Dĩ nhiên là ngọt bù lúc nào cũng dễ tìm hơn cay đắng. Nên tôi chỉ nhận ở Phúc nửa trái mận ngọt thôi đã thấy hạnh phúc rồi.

Phúc không chịu:

- Anh quan niệm hạnh phúc đơn giản quá.

- Hạnh phúc rất đơn giản nhưng không phải ai cũng có được. Như lúc này đây. Một bên tôi là bờ sông đầy nắng, một bên tôi là một người con gái lạ lùng... Có hai người và chút ngọt ngào chia sẻ cho

nhau. Đó không là hạnh phúc thì là gì?

Mắt Nguyên long lanh:

- Hồi nhỏ tôi hay nằm nhìn những đám mây bông gòn trên trời mà tha hồ thả rong trí tưởng tượng. Lúc đó tôi nghĩ rằng hạnh phúc phải là cái gì lớn lao, kì diệu và rất khác những cái tầm thường mà tôi đang có. Lớn lên rồi tôi mới chợt thấy rằng tất cả những suy nghĩ tưởng tượng của thời thơ ấu đại đúng chỉ là những đám mây nó trôi đi hoặc tan thành những cơn mưa xuống đời rồi.

Mở to đôi mắt. Phúc cắn môi như để tìm lời. “Hắn đang nói cái gì mà lộn xộn thế?”

Phúc âm ỨC BUỘT MIỆNG:

- Anh Nguyên à! Thứ hạnh phúc đó mau cũ lắm vì mật ngọt phút chốc cũng tan thôi. Đắng cay mới theo người ta suốt đời và làm người ta ray rứt đau đớn.

Xoay mình một vòng, Nguyên nằm sấp trên cỏ, tay tựa cằm anh nhìn Phúc.

Khải và Thuý khệ nệ bưng ra một rổ mận và một ca nhựa to đựng nước dừa. Khải hát hóm:

- À! Thì ra trốn ở đây. Phúc! Rót nước dừa ra.

Phúc liếc Khải một cái:

- Chà! Anh Khải oai thật ta.

Thuý cười nhẹ:

- Ngồi đây nhé! Thuý vào nấu cơm nếp.

Phúc đứng dậy:

- Em phụ với. Em ăn nhiều nhất.

Thuý xua tay:

- Phúc ngồi đây chơi. Chị làm nhanh lắm.

- Nhanh em cũng phụ nữa.

Rồi không đợi Thuý, Phúc lẹ làng bước vào trước.

Khải hồ hởi nhìn Nguyên:

- Ông thấy thế nào?

Nguyên nhìn trời:

- Dịu dàng, đầm đàng và kín cổng cao tường.

Khải thích thú ra mặt:

- Đám bạn con Thơ tôi chấm được có một Ngọc Thuý thôi đấy.

Nguyên hỏi:

- Ông chọn theo tiêu chuẩn nào vậy?

Khải ngó ra:

- Tiêu chuẩn à? Có tiêu chuẩn nào đâu? Trái tim mình chọn đó chứ.

Ngay cả với tôi, tôi cũng không nhận ra ở Thuý có cái dịu dàng, đầm

đang như ông vừa nói.

Nguyên cười to. Anh nhặt một hòn sỏi ném ra xa. Khải hất hàm:

- Còn ông! Con bé Hồng trông cũng hay. Ông chọn cô ta theo tiêu chuẩn nào vậy?

Nguyên lắc đầu:

- Hồi nào đến giờ tôi chưa chọn ai hết. Tôi toàn bị các cô ấy chọn không thôi.

Khải cười:

- Đào hoa thật! Thảo nào xung quanh ông, tôi thấy bao giờ cũng tấp nập...

Nguyên nhún vai:

- Hình thức thì trông rất khác nhưng nội dung thì y như nhau. Cô nào đến với tôi cũng như nhau.

- Ông có nói quá đáng không?

Nguyên thở dài:

- Nói ra thì giống như mình tự cao. Nhưng nếu tôi yêu được một người như ông yêu Thuý thì thật hạnh phúc. Cái bất hạnh là tôi đã quen quá nhiều và quen quá sớm.

Khải nheo mắt:

- Bây giờ trái tim ông chai rồi hả?

- Không! Có yêu bao giờ đâu mà chai?

Nguyên nhìn Khải. Cả hai phá ra cười. Khải bất ngờ “đổi tông” đột ngột:

- Ông thấy gia đình má Út tôi thế nào?

Nguyên trả lời lơ lửng:

- Nếu gia đình mình được một phần nào như gia đình Phúc chắc mình không tệ như hôm nay... Ba cô em của ông cũng hay. Mỗi người một vẻ...

Phúc ra đến, trên tay cô cầm hai trái thanh long:

- Em thích ăn thanh long nhất.

Khải hỏi:

- Có hai trái làm sao chia?

Phúc lém lỉnh:

- Dễ ợt! Em nguyên trái. Anh với anh Nguyên chung một trái. Anh Nguyên thích được chia ngọt sẻ bùi lắm đó.

- Anh mà chia ngọt sẻ bùi với Nguyên thì hơi lạc điệu. Thôi, tôi nhường cho ông luôn trái đó.

Khải đứng dậy nhìn Phúc:

- Để anh vào xem Thuý nấu tới đâu rồi.

Nguyên nói:

- Phúc nói đúng, đâu phải “thiên hạ” ai cũng muốn chia ngọt sẻ bùi với tôi.

Phúc làm thinh. Cô cắt trái thanh long ra làm đôi

- Anh ăn đi! Nghĩ ngợi nhiều quá mất ngọt...

Nguyên cầm miếng thanh long lên:

- Dù sao tôi cũng nhớ mãi chút ngọt ngào mà Phúc đã chia.

Rồi mặc Phúc ngồi bên bờ sông lộng gió. Nguyên bỏ đi vào trong vườn. Phúc hoang mang nhìn theo. Tiếng Nguyên huýt gió nghe buồn làm sao. Cô cúi xuống nhìn hai ống quần mình, những bông cỏ may bám đầy. Cái thứ cỏ gì đến lạ, nó như những hạt buồn nhẹ nhàng ở đâu giờ bám chặt vào hồn cô.

Lỡ lằm

Chương 4

Từ hôm đến nhà Thúy đến nay, Khải yêu đời ra mặt. Sáng sớm Phúc đã nghe “ba bánh ca” vang lên thật nhộn nhịp. Thêm tiếng người huýt gió nữa chớ. Mai gọi hai người là cặp song ca phụ xe hết tiền.

Khải cứ tỉnh bơ:

- Hết tiền nhưng tình còn đầy, phải không Nguyên?

Nguyên cười cười không nói gì cả.

Sáng nào Phúc cũng xuống phụ khiêng hàng lên xe. Cô cũng chẳng buồn nói chuyện với Nguyên. Đúng ra phải nói Nguyên bận nói chuyện với chị Thơ thì đúng hơn. Bao giờ nói chuyện với chị Thơ Nguyên cũng vui vẻ bất thiệp. Miệng anh lúc nào cũng sẵn nụ cười. Nhưng đối với Phúc thì thật hiếm hoi. Phúc cũng thấy mình lạ, cô không sao nghịch ngợm, trêu anh Khải, chọc chị Mai khi có mặt Nguyên. Hình như cô thấy mọi trò đùa của mình trở nên nhạt nhẽo, trẻ con trước mắt nhìn của Nguyên.

Buổi chiều, Phúc dắt xe từ cổng trường ra bỗng đứng sững lại.

Nguyên đứng với chiếc xe đạp cà tàng bên kia đường dưới gốc me.

Phúc giả vờ như không nhìn thấy, cô lên xe đạp tuốt.

- Hấn đón ai vậy? Dân điện tử thế nào cũng phải có người quen học tin học. Mà người đó chắc không phải là mình.

Phúc nghe rõ trái tim mình hỗn loạn. “Gỗ mun” hay sắt thép gì cũng phải mềm khi vướng vào tình yêu. “Ơ hay! Mình mà yêu à?”

Cô cầm đầu đạp thật nhanh. Con đường rộng dưới hai hàng cườm thảo vàng rụng đầy hoa rục rỡ.

- Hoài Phúc! Đạp xe gì dữ vậy?

Bặm môi, cô im lặng “sao lại run lên vậy con nhỏ “Gỗ mun” kia?”

Phúc chẳng dám nhìn sang người đi kế bên. Lòng hồi hộp cô chờ đợi xem hắn ta nói gì nữa,.

- Mình vào quán uống nước nhé Phúc? Còn sớm mà.

Phúc im lặng... Giọng hắn ấm làm sao:

- Đi... “Gỗ mun”.

“Gỗ mun” bỗng mềm lòng như bao cô gái khác. Cô nhìn sang Nguyên. Đôi mắt anh đang như khăn khăn chờ ý cô. Giọng Phúc bỗng nhẹ như muốn ta đi trong cái không gian đang đầy nắng và râm ran tiếng ve sầu.

- Vào quán nào bây giờ?

- Quán gần đây thôi Phúc.

Phúc đạp xe chậm chậm theo Nguyên. Vào quán cà phê là một biệt thự nhỏ kín đáo. Xung quanh rào hoa tigôn leo kín, nhiều bàn nhỏ kê dưới những gốc cây và dọc hàng lang quanh sân. Nguyên bước vào trước chọn một bàn dưới tàn sori loa xoà nhánh. Rất tự nhiên, anh nắm tay Phúc kéo ngồi xuống, rồi anh kéo chiếc ghế mây ngồi đối diện.

- Uống gì đây Phúc? Sữa dâu nhé?

- Không! Phúc uống cà phê đen.

Nguyên ngó Phúc tủm tủm cười. Cái cười có một ẩn ý gì đó bên trong thường gặp ở anh mà Phúc rất ghét.

Người phục vụ đem ra hai filtre café. Nguyên khoan khoái nhìn quanh và hỏi:

- Phúc thấy nơi đây thế nào?

Phúc nhìn những chạ lan treo rải rác, rồi những dây nho trèo vòng các gốc cột bò lên giàn hoa thừa lá. Cô mỉm cười:

- Dễ thương lắm!

Rồi ngược mắt lên nhìn cũng nhánh sori mềm mại đong đưa. Phúc nói tiếp:

- Nhất là cây sori này.

Nguyên đứng dậy với tay hái cho cô một trái sori đỏ tươi như một trái tim nhỏ.

Anh hóm hỉnh nói:

- Trái nhỏ quá làm sao chia đôi được?

Phúc cầm trái sori trong tay, cô nhìn Nguyên:

- Đâu phải cái gì cũng chia đôi. Một là anh Nguyên cho hết, hai là anh giữ lại cho mình. Chứ chia đôi trái tim nhỏ bé bỏng, tội nghiệp nó.

Cô để trái sori xuống bàn, chống cằm nhìn anh. Nguyên cầm lên nhẹ

nhàng để vào lòng bàn tay Phúc.

Nguyên cho đường vào café. Anh lại hỏi Phúc:

- Cho nhiều đường hả Phúc?

- Vâng! Nhiều đường thì ngọt.

Anh khuấy nhẹ nhẹ li café nhiều đường rồi đẩy về phía Phúc. Nãy giờ cô vẫn ngồi im chăm chú nhìn anh chờ đợi...

- Ủa! Phúc đâu thích uống nhiều đường.

Cười cái rất lém, Phúc nghịch ngợm trêu:

- Nghe anh nói cho nhiều đường, Phúc tưởng anh Nguyên có thói quen uống “chè” café chứ...

Nguyên vuốt tóc phía trước trán ra sau rồi gõ gõ tay trên bàn:

- Coi như tôi thua Phúc một-không. Cám ơn Phúc lần này lại nhường ngọt cho tôi và giữ đắng cho mình. Nhưng tôi không thích mình là người được nhận hoài đâu. Như vậy nhé...

Nguyên bưng li café ít đường lên đổ một nửa ra li uống trà. Rồi anh đổ li nhiều đường vào, khuấy lên xong chia đều ra hai li. Giọng anh ấm áp:

- Bây giờ ngọt đắng mình cùng chia nhau nhé, “Gỗ mun”. Em có cùng tôi chia sẻ những đắng cay của cuộc đời không?

Một cái chớp mắt rớt qua rất nhanh. Phúc nói:

- Chia li café đắng này thì được. Nhưng chia vị đắng của cuộc đời, em chưa bao giờ nghĩ tới...

Nguyên chống hai tay dưới cằm đắm đuối nhìn Phúc. Cô cũng bướng bỉnh chống cằm nhìn lại anh mà trái tim đập loạn xạ. Tâm trí cô thắm thì với trái tim cô.

- “Ồi chàng trai lang thang, ôi anh chàng giống bụi đời. Anh có biết là “Gỗ mun” sắp bị đốn ngã rồi không? Hãy thua em đi, đừng nhìn em nữa...”

Rồi như chợt bừng tỉnh lại – đúng bản chất của “Gỗ mun”, cô mỉm cười tự tin bưng li café hớp một ngụm nhỏ. Mắt không rời Nguyên và đầu cứ nghĩ miên man.

- “Anh là búa thật hay búa dỏm. Anh đã từng đốn ngã bao nhiêu thứ cây rồi nhỉ...”

- Mỗi mắt chưa “Gỗ mun”? Hồi còn con nít tôi hay chơi trò nhìn lâu không chớp mắt này lắm. Người già thường nhanh mắt hơn trẻ con. Thôi tôi nhường phần thắng cho Phúc vậy.

Nguyên chớp mắt. Anh nhếch môi cười và thông thả uống một ngụm café.

Thấy Nguyên bỏ cuộc trước mình, Phúc thích thú ra mặt nhưng khi nghe anh nói thế cô phụng phịu:

- Thua người ta rõ ràng mà nói nường. Hai không nhé?

Nguyên xa xôi:

- Trên thế giới này. Mọi sự quân bằng về tỉ số đều không vững vàng vì nó tùy thuộc vào từng giai đoạn. Khi trái đất có Adam và Eva thì cuộc chơi đã bắt đầu có sự chênh lệch rồi. Tôi chẳng buồn gì với cái tỉ số hai-không này.

Uống tiếp một tí café, Nguyên nhìn Phúc:

- Đôi khi cần, người ta phải chấp nhận sự thua thiệt có lợi...

Phúc cười:

- Anh Nguyên khéo nói, có sự thua thiệt nào mà có lợi đâu?

- Có chứ. Khi yêu người ta có thể chấp nhận sự thua thiệt.

Phúc cắn môi. Cô không ngờ hẳn lại bạo mồm thế. Cô giữ thần nhiên:

- Anh Nguyên có kinh nghiệm yêu ghê.

- Kinh nghiệm về phụ nữ thì có nhưng tình yêu thì không. Tình yêu tự nó không có kinh nghiệm...

Mắt Nguyên lần nữa lại đăm đăm nhìn Phúc, rồi đột nhiên anh chuyển đề tài:

- Phúc nghĩ gì về tôi?

Bất ngờ, Phúc hơi bối rối. Cô cắn nhẹ cái muỗng café giữa hai hàm răng trắng, trầm ngâm suy nghĩ.

- Một người có vẻ bất cần mọi thứ, một anh chàng lang thang, có lẽ thích sống tự lập... Còn nữa nhưng không nói.

- Giấu trong lòng là mắc nợ đó... Bộ tôi giống mấy gã lang bạt kì hồ lắm sao?

- Dân thành phố không thích sống với gia đình, vào ở kí túc xá thì đúng là lang thang còn gì?

- Tại Phúc chưa biết. Chớ ở kí túc xá có những cái mà gia đình không có được.

- Nhưng đâu mấy ai lại bỏ gia đình để vào kí túc xá. Tại sao vậy?

Chắc tại anh Nguyên...

Phúc không hỏi tới nữa. Cô bỗng chạnh lòng khi thấy Nguyên buồn bã làm thinh nhìn xuống đất. Cô bực bội với mình – “Lại hỏi không đúng lúc rồi...” Cô thấy mình đúng là ngốc nghếch. Bối rối chẳng biết làm sao, cô đứng dậy hái một trái sori đưa cho Nguyên. Lần này Nguyên lại cầm cả bàn tay Phúc. Cô nghiêm nét mặt lại rồi nhẹ nhàng rút tay ra:

- Anh nghĩ gì về Phúc?

- Một “Gỗ mun” với đầy đủ ý nghĩa của nó.

Chưa chịu, Phúc nói tiếp:

- Rồi gì nữa?
- Tôi sẽ nói nhưng không phải lúc này. Ông bà ta đã dạy “biết người biết ta trăm trận trăm thắng”. Phúc biết điểm yếu của “Gỗ mun” là gì không?

Ngơ ngác, Phúc nhìn Nguyên:

- Là gì?
- Tội gì tôi phải nói điểm yếu của đối thủ khi tôi đã thua những hai không. Tự suy nghĩ để biết điểm yếu của mình đi cô bé.

Nguyên đẩy đĩa bánh sữa mát lạnh về phía Phúc:

- Ăn đi, “Gỗ mun”!

Lắc đầu, Phúc nhìn anh:

- Thôi! Phúc không ăn đâu.
- Phúc đừng lo, tôi mới lãnh học bổng mà.

Phúc đỏ mặt khi ý nghĩ của mình bị người khác đọc được.

- Không phải vậy đâu.

Nguyên dịu dàng:

- Vậy thì ăn đi Phúc. Sao lại từ chối cái ngọt ngào mà tôi dành cho Phúc. Không nhận tôi buồn lắm.

Nguyên cầm điều thuốc trên tay:

- Tôi hút thuốc được không, Phúc?
- Được chứ! Với điều kiện anh phải nhả khói thành những vòng tròn.
- Phúc đã thấy ai nhả khói thuốc thành vòng tròn chưa?
- Có! Anh Khải. Chị Thuý thích anh ấy nhả khói thuốc thành vòng tròn. Ảnh ra sau vườn tập miết chắc cũng hết mấy bao thuốc.

Phúc cười nghịch ngợm:

- Mỗi lần thấy ảnh chu mồm ra tập nhả khói thuốc, Phúc không sao nhìn cười được. Y như hề...

Một chút gì thoáng qua trong đôi mắt Nguyên. Vừa hút thuốc, anh vừa nhếch mép. Cái cười nửa miệng này làm Phúc thấy ghét. Anh thông thả gạt tàn xuống đất. Phúc chờ nhưng chẳng thấy Nguyên nhả một vòng tròn khói thuốc nào cả. Tự nhiên Phúc lại tự ái. Cô ngồi im lặng, trong lòng hơi khó chịu. Nguyên vẫn bình thản hút thuốc.

Cuối cùng anh dụi tàn rồi nói:

- Những vòng tròn ấy có nghĩa gì đâu mà Phúc đợi. Cuộc đời người ta lẩn quẩn như những vòng tròn khói thuốc ấy. Chẳng mấy chốc cũng tan...

Phúc cười gượng gạo. Hắn biết mình đợi mà hắn tỉnh bơ không làm theo đề nghị của mình. Thật đáng ghét.... Nhưng “Gỗ mun” ời! Hãy người lớn tí coi nào... Phúc uống ngụm café cuối cùng, cô làm ra vẻ nghiêm trang:

- Sao hôm nay anh Nguyên như một triết gia vậy?
- Với trẻ con thì có thể tôi là một người có tuổi. Nhưng với cuộc đời thì tôi chỉ là hạt bụi.

Phúc bấu môi:

- Nãy giờ thua hai-không mà cứ nói người ta là con nít.
- Tôi thích Phúc bé như thế.

Phúc không bằng lòng, cô ầm ực nhưng vẫn dịu dàng:

- Nhưng Phúc chẳng như thế đâu. Em là người lớn biết sống với một tấm lòng, biết cảm thông, cảm nhận...

Rồi ngập ngừng một chút, mặt Phúc hơi đỏ lên, cô nói nhanh:

- Và dĩ nhiên em đã biết yêu từ lâu...

Nguyên nhìn cô giễu cợt. Anh bất ngờ buông một câu:

- Một trái tim háo thắng trong một con người thích người khác phải làm theo ý mình, thì làm sao biết yêu. Đừng vì muốn làm người lớn mà nói dối cô bé ời.

Hắn ta nói gì vậy? Tự ái dâng lên. “Trái tim háo thắng trong con người háo thắng” bị thương tổn làm Phúc tức nghẹn đi. Cô lắp bắp:

- Anh mới nói toàn những câu chuyện trên trời dưới đất. Còn trước mắt anh không gì cả. Anh cứ ngồi đó với cái vòng lẩn quẩn của anh. Phúc vội vàng đứng dậy, bước tới chiếc xe đạp. Nguyên ngồi im nhìn theo dáng cô giật dỗi ra khỏi quán.

Phúc đạp xe hết cỡ. Cô nghĩ rằng Nguyên sẽ đuổi theo mình năn nỉ, xin lỗi vì đã nói cô như thế. Nhưng không, chẳng ai theo cô cả. Chiều đã xuống. Nhìn bóng mình đổ nghiêng trên đường lẻ loi những vòng bánh xe lăn nối tiếp, Phúc tự xỉ vả mình:

- Ta đã nói cái gì với tên ngang như cua, bất lịch sự kia vậy. Ta đã nói như một lời tâm sự mà bảo ta dối... Hừ! “Gỗ mun” ời! Cho vừa cái tội chủ quan. Hắn rủ ta vào quán café vì hôm nay không có ai cho hắn được mời mọc, cho hắn trút những điều điên khùng ấy. Rốt cuộc, ta là người ngồi nghe... Biết thế nào để tin hắn... Đáng đời con nhỏ cứ tưởng mình thông minh lắm.

Phúc đạp xe lòng vòng. Một lát sau cô rẽ vào con hẻm, Phúc dừng trước một ngôi nhà có hàng gỗ sơn màu xanh. Cô chống xe gọi to:

- Bích ời! Bích!

Có tiếng “ời” trong trẻo vang lên. Một cô gái trạc tuổi Phúc ló đầu ra cửa sổ. Vừa thấy Phúc, Bích vội vã chạy ra mở cổng:

- Vừa tính đến mày đã thấy xuất hiện. Linh thật!

Phúc dắt xe vào nhà. Cô ngồi phịch xuống ghế. Bích ngạc nhiên:

- Gì vậy?
- Thất tình.

Bích cười thành tiếng:

- Giỡn hoài! Mất tiền thì tao tin. Chớ thất tình hả?... Có lẽ nào... Có lẽ nào...

Phúc nhìn Bích:

- Im đừng đùa nữa được không?

Bích nhún vai:

- Xin tôn trọng người đang... thất tình...

- Buồn thật mày ơi!

- Mà ai?... Hồng lẽ tên phu xe bụi đời...

Phúc bối rối không trả lời.

Bích ngồi xuống ghế salon. Cô rút hai chân lên, hất hàm:

- Mày biết gì về hắn nào, kể tao nghe coi...

- Ờ,... thì tao cũng nghe qua lời ông Khải kể. Ba má hắn li dị nhau.

Hắn sống với ông bà nội từ nhỏ.

- Chà! Thứ đó khó trị dữ.

Phúc lo lắng:

- Sao vậy?

Bích vòng tay qua đầu gối, cô nói như bà già:

- Không giống cha cũng giống mẹ. Hắn thế nào cũng mang trong người các “gen” đa tình, không có lập trường khi yêu, những đứa con có cha mẹ li dị hay hận đời lắm.

Phúc định cãi lại nhưng nghĩ sao cô lại im. Bích như một người rất giàu kinh nghiệm, cô dí dí tay vào trán Phúc:

- Mặt mày ngẫu như vậy mà để hắn ta bắt hồn hả? Để hôm này mày chối... Bây giờ thám rồi hả nhỏ? Bởi vậy tao đã từng nói mà. Mày coi vậy mà yếu xiu. Hồi đi học mày hay chuyên môn làm lớp trưởng, giỏi bắt nạt mấy thằng hay cúp tiết cuối, trễ giờ đầu. Chớ tên nào cao tay ắt nắm được nhược điểm là làm chủ tình hình ngay.

Phúc xui lơ:

- Hắn có nghĩ gì đến tao đâu. Coi tao như con nít.

Rồi cô ầm ỨC kể chuyện xảy ra cho Bích nghe.

Bích buông một câu như thầy bói:

- Tên phu xe của mày thuộc hạng cao siêu. Thứ nhất, cao siêu trong lời ăn tiếng nói, tán gái bậc thầy. Thứ hai, cao siêu trong vấn đề chủ động kiểm chế bản thân, không bị gái xỏ mũi. Hắn đã chẳng thèm nhả khói thuốc thành vòng tròn mà còn gián tiếp cảnh cáo mày.

- Cảnh cáo tao?

- Chứ sao. Tại mày đã đại dốt đem chuyện ông Khải vì yêu mà phải tập chu mồm thối khói thuốc. Mày cười ông Khải mà mày lại bảo hắn làm như ổng. Đàn ông tên nào cũng tự cao hết...

Phúc ngớ ngàng nhìn Bích:

- Tao đâu nghĩ như mày nói. Tại thấy mấy vòng khói cũng hay hay.
- Thì hần nói đấy. Vòng tròn khói thuốc có nghĩa gì đâu mà đợi... Chẳng mấy chốc cũng tan.

Phúc ương ngạnh:

- Nhưng hần cũng quá quắt. Hần là gì mà muốn tao phải là con nít. Hần là gì mà bảo tao nói dối trong khi...
- Trong khi mày đang nói thật lòng mày.

Phúc làm thinh. Bích nhìn cô:

- Coi chừng hần sắp đốn ngã mày đó. Là “Gỗ mun” mày phải làm sao cho hần thất điên bát đảo chứ.
- Làm bằng cách nào?
- Hỏi câu khờ quá. Ai mà chỉ được, tự mình phải suy nghĩ chứ.

Phúc ngã người ra ghế salon. Bích nheo nheo con mắt một mí:

- Tao chẳng biết hần đẹp trai, tài cao, chức rộng cỡ nào mà mày phải thất tình. Hôm nào tao phải đến nhà mày xem hần đẩy xe kiểu gì...
- Thôi! Mày đừng đùa nữa.

Bích như chợt nhớ ra:

- Ờ! Chút nữa quên rồi. Chúa nhật tuần sau sinh nhật tao. Nhớ đi nghe mậy. Chiều, sáu giờ. Cũng mấy đứa mình với nhau không hà. Có thể thêm vào tên bạn của Long nữa. Lần này có nhiều người lớn lắm. Ba má tao muốn Long làm quen với họ hàng nên đồng ý tổ chức kha khá một chút.

Phúc nhìn Bích với một chút ganh tị của cô. Ôi! Đôi mắt Bích long lanh hạnh phúc khi nói về người yêu. Bích vẫn tiếp tục nói:

- Tao phân công rồi. Lâm thì với Thảo nè. Lạc với Thanh, Hạnh với Oanh, Hữu với Cúc. Còn thằng Quang láu cá sẽ chở mày.

Đang buồn buồn nghe Bích nói. Phúc phản đối liền:

- Thôi! Để thằng Quang chở ai đi. Tao không chịu nó chở đâu.

Bích trợn mắt:

- Vậy ai chở mày. Bữa đó mày phải mặc đồ xin cho tao. Không lẽ đi xe đạp mặc áo đầm, mang escapin nhọn hoắt? Không hiểu sao lúc nào mày cũng có thành kiến với tụi nó.
- Còn con Hà?

- Mày khỏi lo. Nó có bốn phận phụ tao từ sáng. Mày thì miễn. Cho mày ra chợ bán, đến chiều về sửa soạn cho thật đẹp. Đừng thêm buồn. Rồi tao sẽ giới thiệu mày với mấy tên bạn mới của Long.

Phúc ngồi nghe Bích huyền thuyên

- Mày nhớ hôn, Phúc? Năm lớp mười một, lúc Long mới chuyển trường vào học lớp mình. Cũng quý mày chứ ai, làm tình làm tội

Long. Mày giới thiệu với lớp có bạn học mới vào tên Long Quần. Anh chàng mặt mày đỏ gay vì mắc cỡ. Lần đầu trông thấy Long, tao đã khẳng định với trái tim và lí trí tao rằng chàng phải là của tao, thuộc về tao mãi mãi.

- Làm sao mày dám chắc được?

- Chắc! Phải tự tin. Tao tin và đến bây giờ mới nói ra, rõ ràng Long là của tao.

Hắt hàm nhìn Phúc, Bích nói:

- Mày là đứa tự tin mà.

Phúc xua tay:

- Thôi đi! Tao chẳng tự tin được kiểu như mày. Ít ra hồi đó tụi tao thấy Long quần cũng để ý mày nên chọc vô tới tấp, nếu không đó mày dám chủ quan.

Bích cười:

- Vậy thì mày phải tìm hiểu. Ví dụ mày phải suy luận xem tên phu xe này đẩy xe cho má mày là vì muốn kiếm tí tiền cơm hay là muốn kiếm vợ.

Tằng hắng một cái, Bích tiếp tục:

- Thế... mỗi tháng cô Thanh trả công hần bao nhiêu?

- Ờ!... Chắc nhiều hơn học bổng của hần. Lúc đầu hần không nhận. Cười cười hần nói đẩy xe cho vui, má tao đâu chịu.

- Thế hần có phải dân bần xin không?

Phúc ngớ ra:

- Làm sao tao biết được?

- Xí! Vậy mà cũng yêu. Lỡ nhằm thằng kẹo kéo thì sao? Mày yêu cái trên trời dưới đất hở? Phải thực tế, em ạ. Cái trò trúng phải tiếng sét ái tình là của thời Romeo Juliette, xưa lắm rồi.

Phúc bồng bênh vực:

- Hần ta không phải loại tệ đâu mà. Anh Khải coi vậy chứ chọn bạn kĩ lắm. Không đảng hoàng, ảnh không dắt về nhà đâu.

Có lẽ thấy này giờ mình nói hơi nhiều và có lẽ thấy mặt Phúc buồn thật sự nên Bích không nói gì nữa. Cô đến tủ lạnh ở cuối phòng lấy ra một đĩa mít:

- Ăn mày.

Phúc nhón một múi mít bỏ vào miệng. Miếng mít ngọt thơm mát làm cô dễ chịu. Bích dịu giọng:

- Tao nghĩ, tên Nguyễn phải có tình ý gì với mày rồi. Đẩy xe chỉ là cái có.

Phúc ầm ức:

- Hần rất thích nói chuyện với chị Thơ.

Bích ngớ ngàng:

- Vậy sao? Ngoài nghề phụ xế cho ông Khải, không lẽ hần còn làm nghề chài lưới nữa?

Thấy mặt Phúc ngơ ngác, Bích nhăn mặt:

- Ngốc quá! Dân bắt cá hai tay đó.

Phúc bật cười trước câu kết luận mau chóng của Bích:

- Còn ông Dương đâu mà để lỏng bà Thơ vậy?

- Thường những lúc có hần thì đâu có ông Dương. Mà tao cũng không hiểu bà Thơ nữa. Có nhiều buổi chiều đẩy xe về hai người ngồi nói chuyện vui ời là vui, còn nói với tao hả, toàn những câu nhát gừng hay những câu gì mà nghe khô như củ.

Bích cười:

- Mà có tưởng tượng không?

- Thật mà. Chiều nay tao không biết tại sao lại rủ tao đi uống nước rồi nói cái gì đâu để ghét...

- Thì tại hần để ý mày.

Phúc hoang mang, làm thinh, không lẽ cô lại kể tỉ mỉ những màn kịch hai người diễn mà cô từng xem lại cho Bích nghe, không lẽ cô lại kể lời anh Khải nói là hần ta lắm cô theo cho Bích biết.

Bích vừa ăn mứt vừa nhìn Phúc:

- Còn nếu hần ta là dân bắt cá thật thì chẳng việc gì phải buồn. Phải vạch mặt hần ra. Tao sẽ tìm cho mày một tên hết ý, con nhà giàu, đẹp trai, học giỏi và cũng dễ dạy nữa.

Phúc bàng hoàng nhìn Bích. Nó nói cái gì nghe dễ sợ vậy. Cô lắc đầu.

- Thôi mày. Nghe mày quảng cáo tao thấy không hợp rồi. Mày định tìm cho tao một cục bột chắc.

- Nếu không thì mày đừng than thở vì gặp búa tạ.

Ngập ngừng một chút, Bích nói tiếp:

- Hồi còn học chung, mày lúc nào cũng hơn bọn tao về cái nghịch, cái lì, cái bản lĩnh của một con bé lớp trưởng chớ còn cái khoản yêu thì đến giờ mày vẫn ngốc ời là ngốc. Yêu phải lựa chọn mày ạ. Chớ chỉ yêu vì cái cốt cách nghệ sĩ, cái áo sờn vai phong trần, cái vẻ ngoài phớt đời thì không được đâu. Tao thí dụ tên phu xe kia yêu mày, rồi lấy gì đảm bảo cuộc sống của hai đứa bây sau này. Phải có cha mẹ cho thêm chứ. Mà hần thì ở với ông bà nội già. Mệt lắm mày ời.

Phúc cứ trố mắt ra nghe Bích nói. Cô cũng không ngờ con bé Bích Nam Triều Tiên lại tính toán như một bà già sắp gả con gái. Phúc nhìn Bích, mái tóc dài cắt ngang trước trán và đôi mắt một mí Đại

Hàn trông xinh xinh mà nó nói nghe rành rẽ chưa. Phúc thở dài:
- Làm gì hôm nay mày nói dữ vậy? Chắc ta không yêu theo kiểu mày nói được, và tao cũng chẳng tính như mày được.
Bích an ủi.
- Thôi, đừng thêm buồn nữa. Cứ đi sinh nhật tao, chắc chắn tao sẽ tìm được cho mày một anh chàng lí tưởng.

Lỡ làm

Chương 5

Phúc về đến nhà trời đã khuya. Mai đang đứng trước sân một mình. Cô lo lắng:

- Đi đâu dữ vậy! Hơn chín giờ rồi. Má trông em quá chừng.
- Em ghé nhà con Bích.

Mai khoá cổng rào rồi bước vào theo Phúc, qua lối nhà bếp, Phúc thấy hàng hoá đã sắp xếp rất gọn ở góc bếp, cô bước lên lầu lấy quần áo xuống tắm. Vừa tắm vừa hỏi vọng ra:

- Chiều nay ăn cơm với gì chị Mai?
- Đậu que xào, trứng chiên.
- Không có canh hờ?
- Không

Phúc nhăn nhó:

- Khổ quá, em nuốt không vô rồi!
- Để chị mua cho tô hủ tiếu
- Thiệt hả? Chị Ba muôn năm

Phúc khoan khoái bước ra khỏi nhà tắm với chiếc áo ngủ rộng dài màu trắng. Cô bỗng quên hết những điều buồn phiền bực bội. Phúc nhỏ nhẹ hát một giai điệu quen thuộc. Bà Thanh từ nhà trên bước xuống:

- Đi đâu dữ vậy Phúc?
- Con ghé nhà con Bích...
- Liệu hồn, lớn rồi, không phải muốn đi đâu thì đi.

Phúc làm thinh đến bên bàn ăn nhỏ mở lòng bàn ra. Không hiểu sao cô lo lo, chuyện vào quán uống nước với bạn bè là chuyện rất thường sao hôm nay cô lại cho rằng việc mình vào quán café với Nguyên là không bình thường. Bà Thanh lên tiếng:

- Chiều nay không đi học võ à?
- Dạ, không!

- Sao vậy?

- Lúc trưa đi học con quên đem đồ học võ theo.

Rồi như nhớ lại là Phúc đang ăn cơm, bà Thanh không hỏi nữa. Bà nhìn cô rồi nói:

- Chờ chị Mai đem hủ tiếu về hăng. Từ hôm bệnh đến giờ trông con hốc hác lắm, người nhiều lúc cứ ngơ ngơ ra. Phải biết lo cho mình chớ đổ bệnh nữa thì khổ cha mẹ. Nghỉ học võ cũng được, bao giờ thật khoẻ hãy học lại.

Bà Thanh bỏ lên nhà trên, Phúc buồn bã nhìn theo, cô ái ngại vì dạo này mình ít phụ má, cô cũng ít ra chợ, cô cảm thấy mình như người có lỗi.

Mai bụng ca mèn hủ tiếu vào, Phúc nói:

- Ăn với em cho vui, mỗi đứa một nửa.

- Thôi! Chị không đói. Mới ăn li chè trong tủ lạnh.

- Chị Thơ đâu em không thấy?

- Học bài trên sân thượng.

Phúc vừa ăn vừa hỏi:

- Chị Mai nè, lúc này thấy chị Thơ với anh Dương thế nào?

Mai nhìn Phúc lạ lùng:

- Bình thường chớ có gì đâu. Mà sao chớ?

Phúc nhún vai tiếp tục ăn. Cô xuýt xoa vì vô ý ăn phải miếng ớt to:

- Em muốn nói tới Nguyên hả?

Phúc sững người một chút. Cảm giác cay cũng biến đâu mất. Cô không ngờ chị Mai tinh ý đến thế. Hồi hộp, cô hỏi dò:

- Chị thấy ông ta ra sao?

- Một tên bản lĩnh.

Nhìn Phúc, Mai nói tiếp:

- Nhưng không phải đối tượng của chị Thơ, mà chị thấy ông Nguyên cũng đâu có ý gì với chị. Tại chị Thơ lúc nào cũng quá ư là lịch thiệp.

Phúc để ý chị Mai hơi mỉm cười khi nói câu cuối. Mai tiếp tục:

- Cả hai đều đang đóng kịch

Phúc trở mắt nghe chị Mai nói:

- Chị Thơ đóng kịch để xem mình có sức quyến rũ cỡ nào. Còn ông Nguyên đóng kịch để khiêu khích em.

- Hả?

Phúc buông đôi đũa xuống mâm. Mặt đỏ lên giống như người bị bắt quả tang đang làm điều gì không phải. Cô bối rối:

- Sao chị lại nghĩ vậy?

- Chị thấy sao thì nói thế. Chớ em nghĩ hán ta phụ đẩy xe là để kiếm tiền à?

Phúc làm thinh. Mai tấn công tiếp

- Hồi chiều đến giờ em đi đâu vậy?

- Em ở nhà con Bích thật mà

- Ông Nguyễn cũng không ghé đẩy xe, má nghi em với ông đi chơi với nhau.

Phúc chối ngay:

- Đâu có!

Mai vuốt tóc dài của mình qua một bên:

- Em thấy ông Nguyễn thế nào?

Phúc đáp cụt ngủn:

- Dễ ghét!

Mai nheo mắt:

- Thật không? Chị thấy hắn có thể làm cây búa tài sồi được đó.

Phúc bướng bỉnh:

- Còn lâu mới đón nổi em

Mai nghịch ngợm:

- A! Nghĩa là muốn đón nổi em phải có thời gian... mài búa.

Mai cười khúc khích, hai đồng tiền xoáy tròn trên má, Phúc thấy thương chị Mai ghê đi. Ít ra trong nhà Phúc với chị Mai cũng có nhiều điều hợp ý nhau. Bao giờ chị Mai cũng hiểu Phúc hơn chị Thơ, Phúc nhìn Mai, cô cũng cười, nụ cười của một người đang sung sướng vì được cảm thông.

Phúc nằm trần trọc mãi. Đêm đã rất khuya. Trời hơi nóng, tiếng côn trùng than thở trong đêm nghe náo lòng. Phúc nhẹ nhàng bước xuống giường ra ban công ngồi.

Li café dù đắng hay ngọt cũng có tác dụng... Ngồi buồn bã nhìn những cành lá ban đêm, cô trở vào nhà đem cassette ra mở nhỏ.

Nghe nhạc trong đêm khuya, giữa cái yên lặng của đất trời thật tuyệt.

Cô ngồi bó gối, hai chân nằm ngoan trong chiếc áo ngủ. Cô đắm người trong tiếng hát trầm đục quen thuộc mà Nguyễn rất ưa.

- Anh có gởi gắm gì qua những bài hát anh chọn không Nguyễn?

Sao anh lại có nhiều bài hát em thích thế? Em không thể nào hiểu anh. Lúc thì ân cần, lúc thì lạnh nhạt. Anh quá cố chấp đó Nguyễn.

Anh có khiêu khích em như lời chị Mai nói không? Hay em cũng chỉ là "The name of the game", tên của một trò chơi, tựa một ca khúc anh hay huyết gió. Nhất định anh sẽ không đón ngã được em đâu, anh chàng cố chấp.

Tiếng Mai vang lên làm Phúc giật mình:

- Sao không ngủ? Định làm Juliette hả?

- Em không ngủ được... Chắc tại café

- Em uống với ai?

Phúc im lặng. Rồi bỗng dưng cô thú thật:

- Em uống với Nguyên

- Vậy là hồi nãy nói dối với má

Phúc lắc đầu:

- Nhưng em đâu có đi suốt chiều tối với hấn đâu. Em ghé con Bích thật mà...

- Sao em đi uống café với hấn ta vậy?

Ngập ngừng một chút, Phúc kể lại cho Mai nghe. Rồi rất trẻ con, cô lo lắng:

- Tại sao hấn không ghé đẩy xe vậy chị Mai?

Phúc nhìn dáng Mai nghiêng nghiêng với mái tóc dài trong bóng tối, cô buồn bã khi nghe Mai nói:

- Có trời biết. Tắt máy đi ngủ đi. Anh chàng Romeo cứng đầu của em không đến đâu mà định làm Juliette.

- Chị Mai

- Gì?

- Em sẽ đối xử ra sao?

- Một "Gỗ mun" đối với một cây búa

- Đúng! Em phải là "Gỗ mun" với đầy đủ ý nghĩa của nó. Chị Mai

- Gì?

- Đừng kể với ai nghe

- Ủ! Đi ngủ đi.

Phúc chui vào mùng. Nói hết với chị Mai, cô cảm thấy nhẹ nhàng như trút một gánh nặng. Nhưng rồi chuyện gì đến sẽ đến... Cô loáng thoáng nghe tiếng hát

"Tình yêu mật ngọt, mật ngọt trên môi, tình yêu mật đắng, mật đắng trong đời, tình yêu như biển, biển rộng hai vai..."

Đêm đã rất khuya. Tình yêu đang ru Phúc. Mắt cô nhắm lại, ngoài sân những bóng lá cũng khép hờ như đang say ngủ như cô.

Lỡ lằm

Chương 6

Sân trường sáng sớm còn vắng người. Phúc lang thang dọc theo những hành lang rộng hun hút.

Buồn quá, buồn quá. Có bao giờ Hoài Phúc phải nghĩ đến, nói đến từ

buồn như hôm nay đâu? Cô vừa đi tới lớp học vừa hát nho nhỏ cho một mình nghe:

“Em đến bên đời, vui buồn đi nhé. Đời sẽ trôi xuôi, qua ghềnh qua suối, một nét thương thôi, riêng cho một người...”

Cô ngồi xuống bàn của mình nhìn ra cửa khuôn viên cũng bắt đầu lác đác vào học. Có hai người ngoài hành lang đứng nhìn vào lớp như kiếm ai. Một người tóc dài, son phấn khá đậm đến bên cô hỏi:

- Xin lỗi, lớp có ai tên Phúc không?

- Em đây. Có gì không chị?

Ngỡ ngàng một chút, cô ta nhìn Phúc hơi lâu nói:

- Có một Phúc thôi sao?

- Vâng!

- Vậy chắc không phải đâu. Xin lỗi nhé, cô bé.

Phúc ngỡ ngàng nhìn theo. Lạ thật, cả hai người này cô chưa quen, nhưng trông không lạ, có thể đã gặp ở đâu đó rồi...

Tiết đàm thoại của thầy Bình luôn là tiết sinh động. Học viên gọi thầy là John Lennon vì trông ông ta khá giống nhân vật nổi tiếng John Lennon trong ban nhạc Beatles vậy.

Giờ của ông, Phúc là người luôn phát biểu sôi nổi. Cô thích cái trẻ trung và những động tác diễn đạt đầy kịch tính của ông. Vào lớp ông không nói tiếng Việt nên đôi khi để diễn đạt ý ông phải sử dụng những động tác cho người khác hiểu.

Hôm nay nhìn ông cô cứ thấy ngờ ngợ. Cái miệng rộng cùng nụ cười hơi nhếch làm cô liên tưởng tới một người cô đang ghét...

Cô không tập trung tư tưởng được. Cô cứ chú ý đến cặp kính gọng tròn ngộ nghĩnh, mái tóc phủ ót mềm mại trông thầy giống nghệ sĩ hơn là giáo viên. Hình như thầy Bình cũng thích cái biệt danh mọi người gán cho mình nên ông chẳng tiếc thời gian để chăm sóc mái tóc và o bế cái kính gọng tròn. Nghe các chị lớn tuổi trong lớp nói thì thầy Bình cũng là một mẫu người đặc biệt. Ông đi dạy để tiêu khiển, đi dạy cho vui, chứ ông là giám đốc một trung tâm tin học khá lớn. Mỗi tuần ông dạy thêm một vài giờ đàm thoại. Có lẽ ông là người thích được trình diễn? Phúc để ý thấy mắt ông hay liếc rất sắc về phía các chị trong lớp.

Ông rất lịch sự với phái đẹp, ông sống độc thân và quan hệ khá rộng với phụ nữ.

Hết tiết, Phúc mang túi xách lên vai bước ra cửa lớp. Thầy Bình ra trước, ông chột xoay người lại dí dí ngón tay vào Phúc nói trống không:

- Độ này học lo ra quá, mấy hôm nay lười phát biểu lắm nghe. Sao

vậy? Có ốm đau gì không?

Phúc lắc đầu, thầy Bình cười:

- Ráng nhe. Em có khiếu học ngoại ngữ đấy.

Rẽ sang trái, cô bước xuống lầu. Phúc lại gặp hai người phụ nữ ban sáng. Vẫn cái nhìn chăm chú, hai người tò mò trông theo cô. Phúc bực mình suy nghĩ:

- Cái gì vậy...?

Và cô cũng chợt nhớ ra. Người con gái tóc dài hình như là nhân viên ở trung tâm tin học cô đang học, nhưng tại sao ánh mắt cô ta cứ chăm chăm nhìn cô thế. Phúc lắc đầu. Cô đang suy nghĩ và nhớ vẫn vợ nhiều thứ lắm...

*

* *

Mấy hôm nay Phúc đã lấy lại sự thẳng băng, bản tính nghịch, bướng đã trở về với cô. Mỗi buổi sáng, buổi chiều, có dịp độ, cô và Nguyễn vẫn thản nhiên coi như không thấy nhau, dù trong lòng cô bao tốt nổi lên dữ dội. Cô muốn chứng tỏ cho hắn thấy cô đã lớn rồi, cái chuyện giận dỗi kia là chuyện trẻ con. Bây giờ cô không nói chuyện với hắn vì cô thấy không hợp với hắn. Thế thôi!

Tối nay, Phúc ngồi trước bàn học suy nghĩ vẫn vợ. Tự dưng cô lại viết cái quyển sổ ca rô nhỏ ngoài bìa có hình hai chú mèo xinh xắn. Những dòng chữ như một lời thú tội hiện ra bộc bạch, hồn nhiên:

"Trái tim tôi

Ngày xưa

Để thương ghê!

Sao bây giờ

Khó bảo

Ngày xưa

Nó vô tư

Ngoan ngoan

Nghe lời tôi

Mọi điều

Hết cả

Bây giờ

Nó bướng bỉnh

Lì lợm

Chỉ nghe lời

Tán tỉnh

Của trái tim

Ai kia

*Dễ ghét!
Trái tim kia
Tôi cứ tưởng
Hiền lành
Ai ngờ
Nó dữ dằn
Vì nó là
Trái tim
Của quỷ sứ”.*

Phúc buồn viết. Cô không ngờ mình lại ghi như thế. Cô gấp quyển sổ ca rô lại. Trái tim dễ thương của cô lại đau khổ vì trái tim của quỷ dữ? Cô xốc lại chồng sách trên bàn, cô lôi ra cuốn thơ tình cũ kĩ, vàng ố xa xưa của cô Út. Cô lật từng trang, một mảnh giấy pelure vàng cũ rơi ra. Một bài thơ tình? Đúng là một bài thơ tình buồn

*“Tháng chín nhặt chiếc lá rơi
Chiếc lá cuối mùa đông thương thân tàn úa
Tháng mười đứng giữa hoang vu
Những kẻ qua đường đều mang mặt nạ
Tháng chạp lỡ chuyến đi xa
Căn gác trống không
Đôi chân buốt giá
Tháng giêng sao chưa ra hoa
Tháng ba sao không kết trái
Ngõ ngàng đến với tháng tư
Bên hàng xóm hát hoài bản cũ
Bây giờ tháng mấy rồi hở em?...”*

Dưới bài thơ ghi vắn vẹn: Vũ gởi Phương

Phúc buồn bã đọc bài thơ lần nữa. Khi yêu người ta viết, nói, hát, vẽ và cả ăn nữa đều khác thường. Phúc nhìn mình trong gương, lòng bỗng lạnh theo câu thơ:

*“Tháng mười đứng giữa hoang vu
Những kẻ qua đường đều mang mặt nạ...”*

Cô không hiểu Nguyên đã mang chiếc mặt nạ nào khi đến với cô. Vừa lúc máy cassette lại vang lên bản nhạc cũ “Bây giờ tháng mấy rồi hở em”. Bài hát xưa của người xưa và xưa cả của bây giờ. Chỉ có tình yêu là luôn mới lạ. Phúc bỏ bài thơ tình vào quyển thơ rồi để nó vào chỗ cũ. Cô với tay xé tờ lịch trên vách. Một ngày nữa bắt đầu, thời gian không nghỉ bao giờ...

*

* *

Rồi ngày sinh nhật của Bích cũng tới, chiều chúa nhật, Phúc mặc bộ đồ đầm trắng duy nhất cô có, đôi giày escapin nhọn gót màu trắng của chị Thơ, ví cầm trên tay cũng trắng của chị Mai. Trông cô lớn hẳn lên.

Mai kéo Phúc lại, cô cẩn thận thoa cho em mình một tí phấn hồng, kẻ chút mắt xanh, tô môi phơn phớt rồi Mai đẩy Phúc ra trước gương. Phúc ngạc nhiên nhìn mình. Cô cười cười nói với chị:

- Trông cũng không tệ lắm, chị Mai nhỉ?

- Ủ! Trông được lắm. Coi chừng ông Nguyễn mắt hờn đầy xe không nổi.

Phúc xụ mặt xuống:

- Thấy ghét, đừng nói tới hấn mà chị Mai

Mai cười:

- Trẻ con vừa thôi chứ.

Phúc giận dữ, cô ra sân ngồi trên chiếc ghế đá để chờ Quang. Gói quà sinh nhật nho nhỏ để kế bên, cô cứ sốt ruột vuốt cái nơ cột quà... Khải và Nguyễn đẩy xe về tới. Khải tùm tùm:

- “Gỗ mun” diện ác ta. Sẵn tài xế chưa? Ra xe ba bánh có người xung phong đẩy liền hà?

Phúc liếc anh Khải bằng cặp mắt tô xanh lông lánh:

- Anh làm như em là thùng xà bông hay thùng mì gói vậy...

Nguyễn tỉnh bơ coi như không thấy Phúc

Anh chẳng nói chẳng rằng, cứ lăm lì khiêng hàng vào bếp. Phúc thấy ghen ghen ở ngực... “sao mà hấn dễ ghét vậy...”

Vừa lúc Quang tới, Quang ngồi trên xe đưa tay lên chào Khải rồi bóp kèn inh ỏi. Phúc đứng dậy cười rạng rỡ. Cô vui vẻ vẫy tay với mọi người.

- Em đi à nhe!

Phúc tự tin bước những bước chân thoăn thoắt của mình ra trước cổng, đường hoàng ngồi trên yên sau lưng Quang. Cô không nhìn lại nên không thấy một người đứng trong bếp trông theo cô với lòng buồn vô hạn.

Quang cho xe chạy chậm chậm. Gió buổi tối mát thổi tung váy Phúc.

Cô cứ phải đưa tay giữ tà áo. Quang tán tỉnh:

- Phúc hôm nay dễ thương ác

Phúc chanh chua:

- Phúc không có tiền lẻ đâu...

- Thì cho tiền chẵn. Quang đâu quen xài tiền lẻ.

- Vậy Quang về xin má ở nhà đi...

Quang cười:

- Đùa một chút mà làm gì quạu vậy, lớp trưởng.

Phúc làm thinh. Cô cũng không hiểu sao mình quạu thế. Cô nhẹ nhàng nói với Quang:

- Quang chờ Hà lên nhà Bích từ sáng hử?

Quang gật đầu. Phúc tán vào:

- Công nhận Hà khéo tay thật chứ. Nấu ăn và làm bánh cũng tuyệt.

Quang có lí lắm mới chọn Hà đó.

Quang hồ hởi:

- Lớp mình cặp cặp cũng nhiều hử Phúc? Cũng nhờ lớp trưởng thông cảm, nên hồi đó bọn này mới có điều kiện cúp tiết đi chơi chứ...

Phúc im lặng. Hồi đó... hồi đó Phúc có để ý gì chuyện yêu đương đâu. Cô nghịch ngợm, chọc đùa này với đùa nọ, chọc cho vui thôi, nào ngờ những đùa ấy vẫn còn là của nhau đến mãi bây giờ.

Nhà Bích tối nay quả là nhộn nhịp. Bích trông như công chúa với chiếc áo đầm bằng soie phi màu hồng tươi, chiếc áo rộng cổ để lộ chiếc vòng đeo cổ khá đặc biệt. Đó là, một chiếc vòng bằng vàng hình con rắn, con rắn nhỏ nằm ngoan trên chiếc cổ thanh thanh trắng nõn. Phúc thầm nghĩ: "Con bé trang sức độc đáo đó chứ? Rồi cô cũng chột phát hiện thêm trên cánh tay của Bích cũng có một con rắn vàng nhe răng ra như chiếc vòng cổ. Bích có vẻ hãnh diện trước cái nhìn của Phúc. Cô cười thật tươi:

- Quí! Sao tới trễ vậy?

- Tại thằng Quang trễ chứ có phải tại tao đâu.

Bích ngấm ngĩa Phúc:

- Trông được đó, nhưng con nhà lành quá.

- Chớ mà muốn tao con nhà rách hử?

- Ủ! Vào mà xem tụi nó rách tùm lum.

Long từ trong bước ra. Anh chàng hôm nay trông tề chỉnh ra phết. Áo chemise màu cổ úa đúng mode và chiếc cà vạt màu kem. Long lém lỉnh:

- Báo cáo lớp trưởng, lớp đủ chỉ có lớp trưởng là trễ thôi.

Tầng hắng một cái Long giả vờ ra lệnh:

- Vì lí do trễ nên lớp trưởng được đặc cách ngồi riêng. Mời theo tôi.

Phúc hăm he:

- Ấm mưu gì đây? Vua thì phải có quân. Cho vua ngồi riêng là không được đâu.

- Yên trí! Yên trí! Có người phục vụ vua mà.

Phúc bước theo Long và Bích. Phòng khách hôm nay trông khác hẳn với những chùm đèn sáng treo trên trần. Tiếng nhạc trầm trầm vang

ra từ hai chiếc loa nghe ầm và vang. Phúc thấy nhóm bạn cũ đang tập trung ồn ào một bàn. Lũ con gái đứa nào trông cũng quyến rũ và lạ hoắc vì ăn mặc, trang điểm. Hà khá chững chạc trong chiếc sườn xám đen thêu hai đoá hoa cúc vàng trước ngực, đôi bông tròn ten màu đen to làm gương mặt cô vừa trẻ trung, vừa người lớn. Thanh với mái tóc xù rất bụi và chiếc jupe bó hờ vai, hờ ngực màu đỏ tươi. Oanh thì lại dịu dàng trong chiếc “xoarê” màu trắng.

Phúc hơi lúng túng một chút khi nhìn những cô gái khác... Ai cũng bạo trong ăn mặc, Phúc lấy lại tự chủ, cô hát hàm nhìn đám bạn:

- Tụi bây đẹp thiệt, tối nay bọn con trai phải chết hết.

Hà tấn công:

- Tụi tao thuộc loại cũ rồi. Tối nay con Bích ưu tiên cho mày, và tụi tao thấy bốn phận mình là phải tạo cơ hội, điều kiện để lớp trưởng được vui...

- Vừa phải thôi mày. Tại sao không chừa chỗ cho tao ở bàn này?

- Ấy! Đó là điều kiện đầu tiên cho những cơ hội tiếp theo.

Oanh vừa nói vừa cười. Cô đẩy Phúc tới trước. Phúc lắc đầu:

- Tao ngồi với tụi bây hà...

Long đi quay trở lại. Theo sau anh là một chàng trai tướng tá cao lớn. Long lịch sự và nói nghiêm chỉnh:

- Mời Phúc vào đây.

Phúc lưỡng lự. Nếu từ chối rõ là mất mặt Long. Cô mỉm cười bước theo hai người sau khi đã néo một cái vào cánh tay trần xinh xắn của Hà.

Long nói:

- Hai người làm quen với nhau nhé. Đây là Hoài Phúc, bạn học phổ thông với hai đứa tôi. Còn đây là Luân, đang học chung với Long.

Quay sang Luân, Long nói:

- Nhờ Luân chăm sóc Phúc giùm tối nay

Luân sốt sắng:

- Được mà, bạn của Long là bạn của Luân. Bây giờ mời Phúc ngồi vào bàn cái đã.

Anh chàng nhanh nhẩu kéo ghế cho Phúc rồi làm một màn giới thiệu.

Phúc mỉm cười đáp lại. Đa số là bạn của Long. Các cô gái nhìn Phúc an tâm vì so ra Phúc giống một số bé học sinh phổ thông hơn là một cô tiểu thư đi dạ hội. Phúc cảm thấy hơi lạc lõng một chút. Cô bối rối hướng mắt nhìn của mình đi khắp nơi...

Luân là một tay ăn nói có hạng. Anh chàng làm hoạt náo viên trong bàn và tận tình chăm sóc Phúc. Luân tự nhiên bỏ thức ăn vào chén Phúc. Cô ức Bích lắm. Khi không sắp cô vào một chỗ chẳng rơ gì cả.

Hết quây mấy đứa bạn cũ... Luân pha trò:

- Sao ăn như mèo thế Phúc? Đừng để Bích rầy tôi về tội để Phúc đói nhe!

- Luân đừng lo, Phúc vẫn ăn tự nhiên đây mà.

- Một chút xíu rượu nhé? Rượu dâu nhẹ lắm

- Phúc không quen

- Vậy càng nên uống. Mọi thói quen đều không tốt, nhưng người ta cần làm quen để biết thói quen là thế nào.

Phúc mỉm cười:

- Nói lòng vòng cũng là một thói quen?

Luân cười rất tỉnh:

- Đó là một thói quen tốt... Luân mời Phúc nhấp môi một chút. Rượu làm người ta trở nên linh hoạt, sôi nổi hơn.

Bích cầm đến một li rượu nhỏ:

- Uống với tao, Phúc.

Phúc nhìn Bích, cô cầm lấy li rượu từ tay Bích. Màu rượu đỏ tím trông là lạ:

- Uống đi Phúc, dâu Đà Lạt mẹ tao làm rượu đấy. Không say đâu mà lo.

Phúc nhìn Luân, cô uống cạn li của Bích rồi cầm lấy li của Luân, cô nói: - Ly thứ nhất, chúc Bích thêm một tuổi lớn. Li thứ hai, chúc Bích và Long thêm một tuổi tình.

Luân cười, anh rót thêm rượu cho Phúc. Phúc nhìn Luân:

- Ly thứ ba, mừng gặp bạn mới.

- Phúc đã làm quen với một thói quen rồi đó Phúc “phản phé”

Cô cười cười:

- Không! Phúc gặp lại một thói quen mình đã bỏ. Rượu có gì là lạ đâu..

Luân hơi ngạc nhiên... Phúc đưa ly không cho Luân. Bích nói:

- Giao Phúc cho Luân nhé!

- Bích yên trí.

Phúc cảm thấy nóng người vì men cay. Cô nhìn Luân. Anh chàng cũng không đến nỗi xấu trai. Có điều Phúc không ưng ý vì cô rất ghét đàn ông đeo vàng, mà ở Luân, vàng có ở cổ, vàng ở bàn tay, và hình như ở cả nút áo “mấn sét”.. Phúc chán nản đưa mắt nhìn về phía cửa sổ, cô bắt gặp một người đàn ông đứng đó có vẻ trầm tư cô đọc...

- Ăn đi Phúc

Phúc gượng cười. Cô cầm đĩa lên:

- Phúc muốn uống tí rượu nữa.

- Có ngay
- Luân nè
- Có mặt
- Luân biết ai đứng chỗ cửa sổ không?
- À! Anh hai của Long. Có gì không?

Phúc hơi giận vì câu hỏi lẽ ra không nên có ở một cô gái đối với người mới quen, cô tăng lờ cầm rượu lên uống tiếp... Tự dưng Phúc muốn rời bàn để đến cửa sổ.

Tiếng Luân vang lên ân cần:

- Phúc uống rượu khá đấy chứ!
- Vậy sao?

Phúc cười cợt:

- Người ta bảo “rượu ngon nhờ có bạn hiền” mà. Một li nữa vì tình bạn nhé, Luân?

Cô uống cạn li, vừa uống cô vừa có cảm giác nhìn trộm

- Phúc biết nhảy chớ?
- Có thể biết mà cũng có thể không
- Câu trả lời lí thú

Phúc xoay người lại. Người đàn ông là anh hai của Long đã đứng sau lưng cô. Luân đưa tay ra bắt, Phúc lạnh lùng nhìn anh ta. Luân nói:

- Vừa có người thắc mắc về anh đó anh Hải.
- Chắc cô bé này phải không?

Phúc thấy nóng mặt. Cô trả lời:

- Tôi chỉ thắc mắc về một người. Một con người un homme...
- Khổ một cái con người ấy lại là tôi. Sao? Cô bé muốn biết gì?

Phúc ngượng ngùng liếc Luân. Cô khe khẽ đứng dậy, người cô nhẹ say say

- Xin lỗi Luân, Phúc muốn ra sân cho thoáng một chút

Luân nhìn người đàn ông, anh ta cười khi Phúc bước ra... Trời đã tối rồi, gió làm cô khoan khoái. Cô uống hơi nhiều. Tại sao thế? Cô bực bội gì, giận đối ai?

- Cô bé chưa trả lời câu hỏi của tôi đã vội vã ra đây

Hải đứng nghiêng người tựa vào cột ngoài mái hiên. Mắt anh ta sáng long lanh trong bóng tối, anh bước lại gần Phúc. Mặt Hải giống Nguyên quá. Phúc nhắm mắt lại... Cô chỉ tưởng tượng thôi.

- Tôi thấy anh giống một người
- Chắc giống người yêu cô?

Phúc bặm môi, cô bỗng muốn có một bờ vai nào cho cô úp mặt vào nũng nịu, và cô cứ đón đầu với ý nghĩ kì quặc đó.

- Này cô bé, tôi nay cô uống nhiều rượu đấy. Có thể vì thế nên tôi mới được hân hạnh giống chàng nào đó của cô giữa đám đông này.

Hải lắc đầu:

- Cô làm rồi. Tôi không cô đơn, có điều hơi lạc lõng. Giống như cô vậy mà...

Hải chăm chú nhìn Phúc:

- Cô bé đang có chuyện buồn. Người có chuyện buồn không nên đến giữa đám đông và cũng không nên uống rượu.

Phúc ngạc nhiên. Sao người đàn ông này có thể nhanh chóng cảm thông với cô như vậy. Cô buột miệng:

- Anh nói tiếp đi

- Nói về tôi hay nói về cô?

Phúc nhìn lên trời:

- Nói về chúng ta, những con người

Hải cười to:

- Chỉ nên nói về một người thôi. Một cô bé đang đi tìm những cái không có ở nơi cô ta tưởng có.

Phúc nhúm mày, Hải châm thuốc hút:

- Tôi nói có đúng không? Lẽ ra tối nay tôi đã không có mặt ở đây, tôi cũng đang đi tìm những cái không có ở nơi tôi tưởng có. Tôi chợt bắt gặp cô, nơi cô có nét gì là lạ, mắt cô lơ đãng như tìm kiếm và cô lại uống nhiều li quá.... Chẳng nên như thế đâu cô bé.

Phúc bực bội với chính cô. Phúc ghét ai đi sâu vào đời sống riêng tư sâu kín của trái tim cô. Phúc ngạo nghễ:

- Đàn ông ai cũng quá tự tin. Họ nói và nghĩ rằng mình đúng. Anh cho là tôi đang chạy trốn cái có thật và tìm kiếm cái không có thật à? Phúc chợt im lặng. Trái tim cô nhói lên. Cô cứ lăm bằm đọc một cách thắm thía:

“Tháng mười đứng giữa hoang vu

Những kẻ qua đường đều mang mặt nạ...”

Chiếc mặt nạ Phúc mang này giờ đã bị một người lạ đánh rơi... Phúc ngơ ngác nhìn anh Hải. Anh ta đã đi vào nhà, và mang ra cho cô một li nước chanh

- Uống đi!

Phúc ngoan ngoãn uống hết li nước. Hải nhìn cô thương hại:

- Chưa say đâu nhưng nhớ đừng bao giờ đại dột như thế nữa. Nếu giận người yêu thì hãy về nhà chờ chàng ta đến xin lỗi. Nếu thất tình thì cũng về nhà ôm gối ngủ, từ từ tình yêu mới sẽ xuất hiện...

Luân từ trong đi ra:

- Nhất định phải mời Phúc nhảy bản đầu tiên mới được. Anh Hải thấy

được không?

- Được quá đi chứ. Chỉ sợ cô ta bước không vững thôi.

Phúc cười:

- Đâu đến nỗi tệ vậy, vào Luân.

Phúc để mặt Hải đứng ngoài sân, cô vào nhà theo Luân lên sân thượng. Lên đến nơi cô ngồi xuống ghế, từ chối nhảy với Luân. Cô tìm Bích đòi về. Bích nhất định không cho và kéo cô ra góc xỉ vả:

- Điên chưa? Sao lại về? Tao làm cho thật xôm một phần cũng vì mày, tao muốn mày vui. Mà coi bộ mày không thích Luân hả?

Phúc lắc đầu:

- Luân, Hải gì tao chẳng biết, chẳng thích ai hết. Tao muốn về, mày kêu Quang chở tao về. Không tao đi xích lô à.

Bích cáu kỉnh:

- Về sớm làm quái gì, về ôm gối mà nhớ tên phu xe hả?

Phúc van lơn:

- Cho tao về đi Bích. Đừng bắt tao mang mặt nạ để vui đùa. Hôm nay như vậy tao thấy đủ rồi, đừng để tao chán.

Bích ngằn ngừ nhìn Phúc:

- Mày thất tình thật rồi.

Thở dài, Bích nói:

- Được! Xuống dưới nhà trước đi, tao kêu Quang đưa mày về.

Anh chàng còn mãi mê nhảy nhót cũng sốt sắng đưa Phúc về

- Sao không nhảy, Phúc?

- Phúc mệt rồi. Chịu khó đưa Phúc về xong Quang trở lại nhé

- Ờ!

Phúc ngất ngây với men say. Một tay vịn yên xe, một tay cô vuốt mái tóc ngắn. Cô xót xa nghĩ: sao không phải là Nguyên nhỉ, nếu là Nguyên chắc cô sẽ ngã đầu vào lưng anh. Phúc bỗng xấu hổ với ý nghĩ của mình.

Quang thả Phúc xuống trước cổng rồi quay lại nhà Bích. Cửa rào chỉ khép hờ. Bên trong nhà chắc mọi người đang xem phim. Lúc trưa Phúc có nghe chị Thơ dụ anh Khải đi mượn đầu máy.

Phúc không muốn vào nhà. Cô thấy mình cô đơn quá. Phúc lại ra ngồi trên ghế đá thân quen. Thấy cái ví nhỏ kề bên, cô tựa tay lên băng ghế rồi ghé đầu vào đó.

Đầu óc cô ngầy ngật, trong người bút rứt, rạo rục. Không lẽ mình say rượu à? Rượu trái cây cũng làm người ta say? Phải vào tắm mới được

Phúc chống tay định ngồi dậy thì đã thấy Nguyên từ phía nhà trên đi ra. Cô ngồi chết trân trân, trong lòng tủi hờn, giận dỗi ghê gớm

- Phúc đi chơi vui không?

- Dĩ nhiên là vui

Nguyên ngồi xuống bên cô, Phúc khó chịu nghĩ thầm: “Lúc nào cũng tự nhiên và tự động”

- Phúc còn giận tôi lắm thì phải?

Phúc lắc đầu, cô cắn môi:

- Không! Tôi không hề giận ai cả. Nói chi người đó là anh

Giọng Nguyên cố làm lạnh:

- Không giận mà xưng tôi...

Phúc bướng bỉnh:

- Tôi lớn rồi, tôi phải xưng hô cho đúng không thì người ta nghĩ rằng tôi là trẻ con.

- Sao Phúc không nghĩ “người ta” yêu cái trẻ con đó?

Phúc quay người lại tựa tay sau gáy nhìn Nguyên như thách thức:

- Người ta có thể yêu cái trẻ con, người ta cũng có thể yêu cái từng trải, nhưng người ta không yêu cái lì và dễ ghét như tôi. Tôi chỉ làm cho người khác khó chịu thôi.

Nguyên cười, mắt không rời Phúc:

- Em giận chừng nào trông đáng yêu chừng ấy.

Vừa nói Nguyên vừa chồm người sát bên cô. Phúc chỉ nhìn thấy đôi mắt Nguyên sáng rực và rất gần mặt mình. Hoảng hốt cô đưa tay đẩy Nguyên ra nhưng người cô sao mà yếu thế... Nguyên nhanh nhẹn và thô bạo choàng cánh tay trái của mình khoá tay phải của Phúc và anh đưa tay phải nắm chặt khuỷu tay trái của cô. Phúc không cự được, Nguyên đè người Phúc ngã lên lưng ghế rồi như bằng tất cả nỗi khát khao của một kẻ thích chiếm đoạt, Nguyên mạnh bạo hôn Phúc, Phúc tức giận mím chặt môi mình lại, cô vùng vẫy, nhưng đầu cô phải chịu nằm yên trong hai bàn tay Nguyên đang kèm cứng. Bất chợt, Nguyên đứng dậy nở một nụ cười đắc thắng:

- Còn ngang bướng nữa không, cô bé ngốc nghếch? Cảm ơn chút rượu ngọt còn thơm trên môi em.

Phúc rơm rớm nước mắt, cô chống tay xuống ghế đứng dậy, tủi nhục vì bị xúc phạm, cô vẫn cố nén giận, mỉm cười bước đến gần Nguyên, bất thành lình cô dang tay tát thật mạnh vào mặt Nguyên. Cái tát như trút hết sức của mình sang người khác làm Phúc mất thăng bằng, cô hơi lảo đảo một chút, đưa tay vuốt tóc, cô hả hê nhìn Nguyên.

Nghiến răng, Phúc gần từng tiếng khô khốc:

- Hãy cút khỏi đây. Tôi không bao giờ muốn thấy mặt anh nữa, không bao giờ, anh nghe chưa?

Gương mặt Nguyên tái nhợt dưới ánh đèn neon hắt ra từ bếp. Phúc

hơi sợ vì môi anh bị chảy máu, cô lùi lại rồi vội vàng chạy vào nhà bếp, vòng lên lầu. Người rã rời và ê ẩm vì bị Nguyên xiết quá mạnh, cô buông mình xuống giường, nước mắt chảy dài trên đôi mắt xinh xắn.

Thế là hết một mối tình ngu ngốc. Cô lấy tay lau môi mình. Cảm giác đọng lại một nụ hôn làm cô xấu hổ, vết cắn của Nguyên còn rất bồng trên môi cô.

Người ta diễn tả nụ hôn như một cái gì kì diệu, nên thơ, cái hôn đó chỉ có trong cinê. Còn cái hôn không đợi không chờ này chỉ cho cô cảm giác bị xúc phạm. Người ta đã cố tình xúc phạm cô. Hắn không hề yêu cô, chỉ xem cô như một trò đùa. Chỉ có cô ngu si đã không khiến được trái tim ngốc nghếch của mình. Hắn có nói một lời yêu đương nào đâu. Chưa bao giờ hắn nói yêu cô cả, hắn chỉ muốn...

Trời ơi!

Phúc nằm như thế không biết bao lâu, cô chờn chờn say say, tỉnh tỉnh. Tiếng chị Thơ làm cô thức dậy:

- Ủa! Em về hồi nào? Sao nằm đây mà không thay đồ? Uống rượu hả? Chị mách má cho coi.

Phúc hơi gất gỏng:

- Uống có một chút. Tại mệt nên em nằm ngủ quên. Chị sao có tật đụng chút là mách má, mách má. Em lớn rồi chứ bộ...

- Càng lớn càng nên mách. Cho em hay, má cần nhằn nãy giờ, tưởng em chưa về.

- Anh Khải có ở dưới không?

- Ông Nguyên rủ đi đâu rồi.

Phúc hỏi lại:

- Nhậu à?

Thơ nhìn Phúc soi mói:

- Em với ông Nguyên sao vậy?

Phúc chối:

- Em đâu biết ông Nguyên gì đâu... Đi về em lên đây ngủ mà...

Thơ nhún vai như không tin lời Phúc. Cô cũng uể oải ngồi dậy lấy quần áo xuống nhà tắm. Làm sao cô có thể kể cho chị Thơ nghe được. Phúc nhắm mắt lại. "Tình yêu vô tội, để lại cho ai... Buồn như giọt mưa, lặng lẽ nơi này..."

Người ta đã cố tình để lại trên môi cô một vết cắn rất bồng đau đớn như một dấu ấn đóng vào trái tim non bỡ ngỡ bình chưa biết khuất phục ai.

Phúc nắm chặt bàn tay, "Gỗ mun" sẽ không bao giờ chịu khuất phục ai. Dù người đó là người cô đã lỡ... yêu...

“Nguyên ạ! Anh không là gì trong em đâu, anh rồi sẽ nhanh chóng bị xoá mờ trong trái tim em”

Lỡ lằm

Chương 7

Sáng nay bà Thanh bảo Phúc ra chợ phụ Tâm trong khi bà đi công chuyện. Bà nhìn con, lòng đau mà không nói. Con bé mắt ăn mắt ngủ vì cái tính ngông của nó, cái tính không bị khuất phục...

Xét ra thằng Nguyên có nhiều cái được. Ngay việc làm con bé thay đổi tính tình cũng là một việc không đơn giản rồi. Người muốn đồn ngã “Gỗ Mun” nhà bà. Bà buồn cười khi nghĩ đến điều ấy. Bọn trẻ ngày nay lắm điều kì lạ, con gái bà cũng thuộc loại đặc biệt chớ không vừa gì, nó muốn tên con trai phải quì lạy nó. Nhưng nó gặp phải tay sừng sỏ, nó đau khổ thì nó mới lớn ra. Và chính chấn vững vàng trong cuộc sống hơn.

Bà biết Nguyên có tình ý với con bà. Không yêu ai lại còng lưng đẩy xe ba bánh ấy... Nguyên không dứt được con bé, tự ái đã làm nó chùng chân...

Thở dài, bà Thanh với tay lấy chiếc nón lá đập xe ra đường. Đạo này Diệp Thơ cứ đòi má mua một chiếc chaly. Thơ mê chiếc xe này lắm, nhất là xe màu trắng. Cô thường trầm trồ:

- Con gái mặc áo dài chạy xe chaly dễ thương phải biết.

Hôm nay bà Thanh định hốt nốt phần hụi sắm xe cho con. Dù sao hết năm nay nó cũng tốt nghiệp đại học, đi dạy chắc không gần nhà, có chiếc xe cũng đỡ mệt.

Rồi bà lại nghĩ tới, nghĩ lui. Trong ba chị em, Thơ là đứa hay đua đòi, ích kỉ và ham mê vật chất. Bà đã nhiều lần rầy con về cái câu tuyên bố “sẽ lấy chồng giàu” của nó nhưng bà vẫn không an tâm. Đôi lúc bà nghĩ: “Con Thơ mà yêu ai, nó yêu bản thân nó thì có”. Tình yêu của Diệp Thơ phải đi đôi với vật chất, nó chẳng bền lâu nếu một ngày nào đó cái chỗ dựa giàu sang kia sụp đổ.

Nếu mua xe, đồ đạc nào rớ vào được của cái Thơ. Bà Thanh thấy lòng mình trĩu xuống vì một chút buồn. Cha mẹ sanh con, trời sanh tánh. Bà và ông Triệu đâu có ai có cái tính bo bo ích kỉ thế đâu nhỉ?

*

**

Tâm lắc đầu nhìn Phúc:

- Làm gì mà như mất hồn. Thối tiền lộn rồi bán lộn nữa. Để đó chị bán cho, phụ coi hàng thôi.

Phúc chống tay, một lát sau cô bỗng hỏi:

- Chị Tâm nè, hình như má chị không ưng anh chàng “vết chân tròn” phải không?

Tâm không trả lời, Phúc thấy chạnh lòng quá đổi. Cô phụ chị khiêng thùng bột giặt dưới sạp lên

- Chị Tâm, kể cho em nghe đi. Bữa hôm chị hứa đó.

- Con nhỏ này, lâu rồi mà vẫn còn nhớ

- Lâu như vậy thì kể sẽ dài hơn, nhiều tình tiết hơn, hấp dẫn hơn, kể đi. Từ đâu chị quen anh ta?

Tâm chắc lưỡi, cô trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Chị quen anh ấy cũng ba năm rồi chứ ít gì. Hôm đó chị đi học muộn nên nhờ thằng Thiên chở. Cái thằng chạy xe ẩu tả hết biết.

- Đụng xe hả?

- Không phải. Nó chạy lạng qua lách lại khiến chị ngồi phía sau làm rơi chiếc dép da. Chị kêu nó ngừng lại mà nó có nghe đâu, đến lúc vòng trở lại chỗ rớt dép thì đã mất tiêu,

Phúc nhìn chị Tâm, cô háo hức chờ xem:

- Ai lấy vậy chị?

- Lúc ấy chị cũng có biết ai mà nhanh dữ vậy. Chị đang đứng một chân bên lề đường muốn khóc vì tức, thì trong nhà sát lộ, một con bé rất dễ thương cầm dép của chị đem ra. Nó bảo con Minô nhà nó tha vào. Thấy chị đi kiểm, chú Khanh nó bảo đem ra trả cho chị. Chị và mang dép vào vừa nhìn theo tay con bé. Chị thấy một người đứng trong nhà sau cửa sổ nhìn ra.

- Đẹp trai hôn?

- Run thấy mồ, chị đâu thấy rõ.

- Rồi sao nữa?

Mắt Tâm xa xôi như đang nhớ về những hình ảnh êm đẹp của một thời đã qua

- Mỗi ngày đi học ngang chị để ý đều thấy anh ta đứng ở khung cửa sổ. Thế là bao nhiêu thứ trong hồn chị bắt đầu lộn xộn, giống như em bây giờ vậy đó.

Phúc chớp mắt nhìn chị Tâm:

- Em khác chị à nha...

- Một hôm, thằng Thiên đem về một chồng sách giải thi tốt nghiệp, rồi thi vào đại học, ... đủ thứ. Nó bảo của anh Khanh cho mượn. Chị cảm động lắm nhưng tức tức... Anh ta không hề bước chân ra khỏi

nhà, không hề nói với chị một câu, chỉ đứng một chỗ mà nhìn ra, chị làm sao biết được anh ấy muốn gì. Chị tỏ vẻ trách thì thằng Thiên cho chị biết anh Khanh là thương binh, cụt hết một bàn chân.

Phúc im lặng. Dù cô đã biết phong phanh chị Tâm yêu một người thương binh, nhưng khi nghe chị kể cô vẫn thấy nao lòng.

- Từ hôm ấy chị không ngủ được. Chị khóc nữa. Chị đã nói với anh ấy câu nào đâu, thậm chí chưa nhìn rõ mặt mũi ảnh ra sao nữa thế mà chị đau lòng không chịu nổi. Có lẽ lâu nay chị sống trong mộng tưởng. Bây giờ mộng tan rồi chị bị sốc chẳng?

Thở dài, Tâm kể tiếp:

- Sáng hôm sau chị bảo Thiên đem trả lại chồng sách nhưng nó không chịu. Theo nó, chị làm hư vậy là ác lắm. Chị suy nghĩ rất nhiều, rõ là lương tâm chị không cho phép chị xa lánh anh ấy. Thế là chị đánh bạo tới thăm anh Khanh, vì chị biết anh ấy không bao giờ tìm đến chị trước. Khi đó chị hành động vì lòng nhân đạo nhưng dần dần chị đã yêu anh ấy.

- Chị yêu bằng cả trái tim lẫn lí trí phải không chị Tâm?

- Chị không biết nữa. Nhưng mẹ chị bảo chị bị anh Khanh mê hoặc, bà không đồng ý...

- Anh ấy có làm gì không?

- Năm nay anh thi tốt nghiệp Đại học Tổng hợp, khoa Hoá thực phẩm.

Phúc thở hắt ra:

- Thế thì hay quá rồi. Hôm nào chị phải dẫn em đến thăm ảnh mới được.

Tâm cười buồn buồn:

- Chị khổ tâm lắm, Phúc à. Nhưng chị đã quyết đi theo con đường chị đã chọn.

- Thế... má em có nói gì không?

- Cô Thanh hứa sẽ năn nỉ má chị, rồi phụ chị chuyên buôn bán riêng...

- Đúng là má em “hết sảy”

Tâm nhăn mặt:

- Nói như thế bị rầy mấy lần mà vẫn chưa chừa

Tinh quái nhìn Phúc, Tâm trêu:

- Nè, chị thấy anh chàng Nguyên hay hay đấy chứ...

Phúc lắc đầu:

- Người ta có người yêu rồi

- Hồi nào? Ở đâu? Ai?

Phúc bối rối:

- Làm gì chị hỏi dữ vậy?

Tâm nghiêm nét mặt:

- Đã yêu thì không nên tự ái, nhất là con gái đừng xem mình quá cao, cũng đừng tự hạ mình quá thấp. Chị thấy anh Nguyễn thất điên bát đảo vì Phúc bao nhiêu đó đủ rồi.

Phúc ngạc nhiên:

- Chị nói vậy nghĩa là sao? Chị biết gì...

- Có Phúc không biết chớ trong nhà ai cũng thấy...

Phúc nạt ngang:

- Mọi người đoán thế chớ có gì đâu

Tâm cười:

- Ủ! Cho em chối. Ngoài miệng chối đây đây chớ trong bụng thì cứ cầu xin "Con quì lạy chúa trên trời, sao cho con lấy được người con yêu"

Phúc buồn bã:

- Đừng nói nữa, chị Tâm. Người ta coi em như trò đùa,,, Và em cũng đã quên rồi, chị nhắc chi nữa.

Tâm nhìn Phúc, gương mặt cô bé trông dễ thương và đăm chiêu kì lạ
*

**

Diệp Thơ buồn bực đẩy mạnh cánh cửa vào phòng khách. Cả tuần nay cô không muốn gặp Dương. Cô dặn cả Mai và Phúc, nếu Dương có tìm phải nói không có cô ở nhà.

Cô còn nhớ tối hôm ấy cô đã chuẩn bị khá đẹp để đón Dương. Ngồi chờ Dương mà cô vẫn có những toan tính trong đầu. Cô muốn Dương sẽ tiến hành cưới hỏi trong năm nay. Anh đẹp trai, con nhà giàu, thiếu gì người muốn gả con cho anh. Mẹ Dương lại quan hệ làm ăn rộng, con gái nhà giàu nhưng học ít đâu phải thiếu. Họ sẵn sàng tung tiền ra để mua chồng cho con. Còn cô, gia đình cô nể nếp nhưng đâu có nền vàng như thiên hạ. Mà con gái chỉ có một thời, qua rồi đâu trở lại được...

Thơ định tối nay sẽ bàn với Dương nhiều chuyện quan trọng. Thế nhưng chờ mãi chẳng thấy Dương đến. Nóng ruột, cô ra ngồi trên chiếc xích đu dưới gốc mận.

Bao giờ Thơ cũng thích ngồi đong đưa trên chiếc ghế này cũng như bao giờ cô cũng thích thả trôi những câu lấp lửng với đàn ông.

Mọi thứ bấp bênh đều có sức quyến rũ của nó. Trong tình yêu cũng thế, câu nói lơ lửng dễ khiến đàn ông sa bẫy. Nụ cười e ấp sẽ gợi cảm biết bao. Mắt liếc sẽ đa tình hơn mắt nhìn thẳng vào người đối diện. Cô đã nghiên cứu, chuẩn bị và đã thấy kết quả của những thứ

đong đưa, lưng chừng, bấp bênh mà cô đã dùng như một thứ vũ khí. Cuối cùng Dương cũng đến, anh đi chiếc xe đạp lạ hoắc, ủ rũ như con mèo mắc mưa. Như linh cảm được một điều gì bất ổn. Thơ thoảng thoắt:

- Xe đâu mà anh đi xe đạp?

Dương ngồi yên nhìn Thơ, anh không trả lời mà đặt câu hỏi khác:

- Em mãi mãi yêu anh hả Thơ?

Thơ bặm môi rồi dè dặt:

- Sao lại nhìn em như vậy? có chuyện gì nói cho em nghe đi.

Dương chậm một điệu thuốc, chậm rãi nhả khói lên không:

- Mất hết rồi. Mẹ anh bị vỡ hụi. Nhà cửa, đồ đạc bị niêm phong. Anh bây giờ không nhà cửa, không tài sản gì hết Thơ à.

Thơ ngồi thẩn thờ trên ghế nhưng không cảm thấy lòng cô thương hại hay lo lắng gì cho Dương cả. Ngược lại, cô bỗng thấy ghét anh quá mức. Anh đã phá tan cái giấc mộng lâu nay cô đã ôm ấp, phá tan không chừa chút gì cả.

Bàng hoàng, cô nắm chặt hai bàn tay vào nhau rồi khóc. Những giọt nước mắt thương thân của cô rơi xuống làm Dương cảm động đến mức anh hồi hải ôm cô vào lòng. Vứt điệu thuốc, anh vuốt ve Thơ rồi chậm nước mắt cho cô:

- Đừng khóc nữa Thơ, anh vẫn còn là của em. Anh vẫn còn việc làm. Anh vẫn tiến hành cưới hỏi trong năm nay như trước kia mình đã bàn tính. Không bao giờ anh làm khổ em, biết không?

Thơ thiểu não nhìn Dương. Anh ngây thơ quá. Anh không hiểu gì cô cả. Dẫu sao anh cũng là mối tình đầu thơ mộng của cô, cô cũng đã yêu anh với những cái anh đã có. Những thứ tiện nghi ấy giờ đã mất đi rồi.

Thơ thở dài. Cô đau khổ vì biết mình đang thất vọng ghê gớm.

Dương sẽ không là của cô nữa. Cô đau khổ với ý nghĩ của mình.

Nhưng cũng nhờ ý nghĩ đó, cô bớt ghét Dương và cảm thấy thương hại anh.

Dương nâng cầm Thơ lên. Trong bóng tối, cô vẫn thấy mắt anh long lanh, môi anh ấm áp. Nhưng cô chợt nhận ra nụ hôn này không còn làm cô đắm say khao khát như những nụ hôn mà Dương từng hôn cô trước đó. Có phải tại nụ hôn này không có gì để đảm bảo cho những nụ hôn tiếp theo sẽ ngọt ngào nếu cô vẫn còn là của anh? Không! Cô phải lấy chồng giàu kia...

*

**

Do phải thay đổi chỗ ở rồi lo cho mẹ đang bị tạm giữ. Dương ít lui tới

nhà Thơ.

Anh gày đi thấy rõ, là con một gia đình giàu quen được nuông chiều từ nhỏ, bây giờ chỉ còn một mình, Dương hụt hẫng trước cuộc sống thiếu thốn về vật chất và sụp đổ về tinh thần. Chỗ dựa mong manh và duy nhất của Dương bây giờ là người cha ở Mỹ. Ông đã bỏ mẹ con Dương ra nước ngoài và đã có một gia đình với một đời sống mới. Thỉnh thoảng ông cũng gửi tiền về cho Dương.

Dương vừa viết một lá thư dài kể lể mọi sự với cha, anh đang hi vọng ông sẽ gửi cho anh một số tiền kha khá. Dương sẽ nhờ người ta lo liệu trong ngoài cho mẹ anh được tại ngoại.

Thơ cứ than thở với Dương là cô sắp thi tốt nghiệp nên bận rộn bài vở quá không có thời gian cùng Dương lo chạy những việc cần thiết cho mẹ anh. Rồi dần dần, cô tự rút mình ra khỏi sự ràng buộc của Dương đối với cô. Tìm Thơ vài lần không gặp, Dương có vẻ buồn buồn nhưng không nói ra.

Hôm nay đến tìm lại không có Thơ ở nhà, Dương định về nhưng Mai giữ anh lại. Mai vẫn nhẹ nhàng, tế nhị nhưng cô không giấu được cái bứt rứt trong khi nói chuyện với Dương.

Nhẹ nhàng đẩy li La hán quả về phía Dương, Mai hỏi:

- Nhà anh Dương được cơ quan cấp cho ở đầy đủ tiện nghi không? Dương lắc đầu:

- Chỉ là cái phòng thôi, Mai ạ. Rồi anh phải sắm sửa nhiều thứ lắm.

Tội nghiệp Thơ, anh không muốn Thơ cực khổ vì thiếu thốn. Anh phải làm sao mua được những thứ tiện nghi mà hồi nào đến giờ Thơ thường ao ước. Khổ nhất là nhà cửa. Anh bây giờ không nhà, không cửa, Mai à.

Mai ngập ngừng nhìn Dương:

- Bởi vậy nên chị Thơ cố gắng học dữ lắm, anh Dương ạ. Chị bảo rằng đậu khá một chút may ra xin được việc ở gần nhà, có vậy mới đỡ dần anh chút ít.

Dương trầm tư đốt thuốc:

- Thơ có nói gì nữa không Mai?

Bối rối, cô nói trở đi:

- À! Chỉ bảo em ráng làm việc nhà giúp chị. Dạo này chị Thơ đi học nhóm rồi ra thư viện nữa nên anh ít gặp được chỉ là vậy đó.

Đắn đo một chút, Mai nói:

- Bác gái độ rày ra sao hả anh Dương?

Thở dài, Dương đáp:

- Bán hết đồ đạc, nhà cửa có lẽ trả đủ nợ. Mấy hôm nay mẹ anh được tại ngoại, đang ở chung với anh.

Đột nhiên Dương đứng dậy:

- Thôi anh về. Mai nói với Thơ có học cũng nhớ giữ gìn sức khỏe. Mai đưa Dương ra cổng. Cô trở vào cũng thấy buồn lây cái buồn của Dương. Cô nghĩ về tình yêu của cô, người yêu của cô.

Không như Thơ, cô quan niệm tình yêu đúng đắn hơn nhiều.

Trước hết người cô yêu phải là người yêu cô nồng nhiệt và trung thành hết mực với cô. Mai là người chừng mực trong tình yêu. Bao giờ cô cũng đòi hỏi sự tuyệt đối. Có lẽ Mai quá khe khắt đó, nhưng ít có ai không ích kỷ khi yêu lắm.

Mai cầm cây chổi tàu cau ra quét lá. Mấy hôm nay Phúc lười nên ngoài sân lá vàng rụng hơi nhiều, những chiếc lá vàng héo úa, quắt queo nằm úp mặt trên đất trong buồn làm sao. Tiếng chổi sột soạt vang lên không gọi được cái gì ngoài nỗi nhớ nhung, xa vắng

Tiếng Thơ từ nhà bếp vọng ra:

- Ông Dương về lâu chưa Mai?

- Chừng mười phút

- Hú hồn! Tí nữa đừng ông rồi...

Mai khó chịu trước sự thay đổi gần như trâng tráo của Thơ. Cô xẵng giọng:

- Trốn với tránh. Em thấy chị làm sao ấy.

Ngồi xuống chiếc xích đu của mình, Thơ bĩu môi:

- Yêu nhau mà phải sống kiểu một gian phòng tập thể và hai trái tim vàng đối với chị là chuyện khủng khiếp.

Chớp chớp hàng mi cong, Thơ nói tiếp:

- Một phòng lớn chia ra thành nhiều phòng nhỏ bằng những tấm vách mây bồ, ván ép... Đêm nằm trở mình đã làm lảng giềng thức giấc làm sao người ta sống được nhỉ?

- Yêu nhau thì sống được chứ sao không?

- Rồi còn con cái, bạn bè nữa. Nói như em giống như khi yêu người ta sống bằng nước lã.

- Trên đời này cũng không thiếu người sống tạm bằng nước lã để giữ lòng thủy chung...

- Rồi sau đó đưa nhau ra toà li dị.

Thơ nhún vai nói tiếp:

- Thà chia tay nhau trước như câu thơ “tình chỉ đẹp khi còn dang dở” thấy thi vị hơn.

Mai làm thinh. Cô không muốn tranh luận nữa. Rõ là Thơ không muốn tiếp tục một cuộc tình một thời đắm say đầy hãnh diện của mình vì chàng hoàng tử bỗng chốc trở thành kẻ tiện dân. Chuyện tình của Thơ cũng giống như truyền ngàn lẻ một đêm. Cô đã sắp xếp

mối tình ấy lại cùng với cuốn truyền thần thoại đầy những phép màu biến hoá vàng bạc, đèn đài huyền bí để sống thật với mình, một cô gái mang tham vọng sẽ trở thành bà hoàng.

Phúc lững thững trong bếp đi ra, tay bưng một cốc chè, miệng nhai nhóp nhép. Ngồi xuống xích đu, cô đưa tô cho Thơ. Múc một muống chè cho vào miệng, Thơ cắn nhần:

- Lúc nào cũng bỏ nhiều nước cốt dừa. Ăn vào một chút no hơi ợ toàn mùi xà bông.

Tỉnh bơ, Phúc lấy lại tô chè chuyển qua cho Mai. Cô nói:

- Một là tại bụng chị xấu, hai là tại chị xấu bụng. Chớ cỡ bụng em hả? Ăn hết nước cốt dừa cũng chẳng nhằm nhò gì.

Mai cười thâm trong bụng: “bà Thơ chỉ có con Phúc là trị được thôi”
Thơ nhìn Phúc:

- Cho một muống chè mà mai mĩa thế hả con khỉ kia? Đừng lộn xộn, chị đi guốc trong bụng em nè.. Làm sao em no hơi hay ợ mùi xà bông cho được vì “lòng em chôn một khối tình, chỗ đâu mà để cho sinh, cho sinh...”

Phúc vừa ăn thêm một muống chè nữa vừa nhắc tuồng:

- Chỗ đâu mà để cho sinh hả Dương?

Rồi cô và Mai phá lên cười một cách thoải mái. Phúc tấn công Thơ:

- Chị Thơ, em nói rồi nhe. Ngoài anh Dương ra, em không chịu ai làm anh hai em đâu à nhe. Chị đừng đào huyệt mối tình này để khai sinh mối tình khác.

Thơ nhú đôi mày cong:

- Ăn với nói, chị chưa có ý định gì cả. Em nói vậy là sao hả Phúc?

Nhỏ không được chen vào chuyện người lớn đâu

Phúc gõ gõ cái muống lên miệng tô:

- Lúc thì bảo: Phúc lớn rồi, phải dạn dày ý tứ. Lúc lại bảo: Phúc còn nhỏ không được chen vào chuyện người lớn. Vậy em lớn hay nhỏ tùy theo lúc, rồi tùy theo quyền lợi của chị và nhiệm vụ của em phải không nào?

- Hồn vừa thôi, đợi má về rồi...

- Thua người ta rồi đem má ra hăm dọa, làn này em sẽ mách má chuyện chị xù đẹp anh Dương thử coi má nói sao

- Em nói với má làm chi? Chuyện của chị do chị quyết định, vả lại chị với anh có ràng buộc gì với nhau đâu?

Phúc cãi bướng:

- Vậy sao hôm đám giỗ chị giới thiệu anh với mọi người? Chớ không phải tại bây giờ anh Dương không còn hội tụ đủ các tiêu chuẩn của chị?

Mai nghiêm mặt gọi:

- Phúc! Không được quá quắt như vậy đâu. Em không có quyền xét đoán chị Thơ. Vì em nhỏ hơn chị và chuyện này thì đúng là do hai người với nhau, em hay má cũng là ngoài cuộc

Thơ nhìn lên những chòm mặt trắng như tờ, cô nhỏ nhẹ:

- Em còn ngây thơ lắm, Phúc à. Xét lại, chị có làm điều gì không phải với anh Dương đâu? Nhưng chị hiểu, từ từ thì chị với anh cũng chia tay vì anh Dương không sống khổ cực được, chị cũng thế. Hai người dễ chịu cực phải sống chung trong nỗi khổ không tránh được thì trước sau gì cũng tan vỡ. Thôi, thà chị mang tiếng phụ ảnh cũng được.

Phúc chẳng nói chẳng rằng, cô thầm nghĩ với chính mình: “Sao chị Thơ giả dối thế? chị có thể từ bỏ tình yêu một cách dễ dàng vậy sao?”

Lòng Phúc nhói lên một chút đớn đau. Các giai điệu bài hát “The name of the game” mà Nguyễn hay huýt gió lại vang lên trong tâm hồn cô.

*

**

Phúc đang cặm cùi nạo dưa dưới bếp chợt có tiếng chuông ngoài cổng leng keng. Cô định đứng dậy ra mở cửa thì ông Triệu đang ngồi uống cà phê bên bàn gần đó bảo:

- Để ba

Ông nhanh nhẹn lên nhà trên rồi bước ra sân:

- À! Vào chơi Lâu quá mới gặp cháu.

Phúc tò mò lắng nghe... Tiếng hẳn ta. Đúng là giọng trầm ấm của Nguyễn:

- Bác về lâu chưa ạ?

- Bác về hôm qua. Sao, độ này khoẻ không?

Phúc nghe tim mình đập mạnh. Tiếng chân ông Triệu trở vào rồi giọng ông vang lên:

- Phúc ơi!

Cô thót ruột ngừng tay:

- Dạ!

- Cho ba hai li nước chanh.

Đúng là cũng lâu cô không gặp Nguyễn.

Cô không muốn nghe nói gì về Nguyễn. Anh ta gần như mất tích, nhưng thật mâu thuẫn Nguyễn chỉ mất tích ngoài đời, còn trong tim Phúc anh ngấm nhiên là một vết thương không lành.

Phúc đứng dậy, cô làm một li chanh tươi và một li chanh muối. Phúc

thở dài, chẳng hiểu sao cô nhớ cả sở thích của Nguyên. Vừa đập đá, cô vừa ngóng cổ lên lầu kêu Mai:

Mai không xuống mà đứng ngay cầu thang hỏi vọng tới:

- Gì vậy Phúc?

- Bụng giùm em hai li nước cho khách của ba.

- Em bụng đi, chị đang mặc áo ngủ, mắt công thay ra nữa.

Phúc để hai li nước lên hai cái đĩa trắng, rồi để cả hai vào cái khay

đỏ. Cô cẩn thận để thêm một thố đường nhỏ. Cô làm nhâm nha,

chậm rãi như cố ý chờ xem có ai đó không để cô nhờ... Cuối cùng,

cô chạy đến chiếc gương trong nhà tắm nhìn gương mặt mình.

Cô là chuyên viên những việc vặt mà nên bao giờ có khách cô cũng

là người bụng nước. Ấy vậy mà lần này cô lại khó khăn khổ sở.

Tiếng ông Triệu lại vang lên:

- Phúc ơi!

Cô vội bụng khay nước ra, cô tránh nhìn mặt Nguyên. Cô đặt li nước chanh tươi trước mặt ba mình, li chanh muối trước mặt Nguyên. Đã bụng nước ra thì phải mời khách, nếp gia đình cô là thế. Phúc nghe giọng mình lạ lùng:

- Mời ba uống nước... Mời anh Nguyên uống nước

- Cảm ơn Phúc

- Này con gái, sao lại một li chanh tươi, một li chanh muối thế?

Bối rối, Phúc đứng làm thinh. Mắt cô chạm phải mắt Nguyên. Anh đang cười thật tươi, nửa đùa nửa thật:

- Phúc biết cháu thích chanh muối...

- Không phải đâu, tại hết chanh tươi rồi.

Phúc bưng bình cái lại rồi vội vã bước vào nhà. Mai đã xuống bếp, cô đang đãi vỏ đậu xanh. Phúc cần nhần:

- Không chịu xuống sớm bụng nước cho ba...

- Mà khách nào vậy?

- Oan gia...

Phúc vừa vắt nước cốt dừa vừa nghe tiếng ông Triệu sang sảnh ở nhà trên. Không biết hai người bàn luận vấn đề gì mà ông lại hứng chí đến thế? Chị Mai cứ tùm ta tùm tùm cười:

- Coi bộ ba hợp với oan gia của em

Phúc bực bội:

- Sao lại của em?

- Chớ có ai phong cho hấn “chức” oan gia, ngoài em ra?

Phúc không trả lời. Cô cứ lo ra mãi vì tiếng Nguyên thỉnh thoảng

vang lên... Hình như hai người nói về võ thuật. Đúng “gu” của ba cô rồi. Hấn biết võ nên mới bắt nạt cô. Đêm đó, cũng tại Phúc chủ

quan... Lần sau thì đừng hòng... Phúc quay lại phía Mai:

- Bồn phen của em nạo dũa, vắt nước cốt, xong rồi. Em đi à nhe!

- Đi đâu chứ?

- Lên lầu nghe nhạc...

Nói xong Phúc chạy tuốt lên lầu... Một lát sau, cô nghe tiếng Nguyễn nói chuyện với chị Mai dưới bếp. Cô ngồi bó gối ở đầu cầu thang lắng nghe xem người ta nói gì. Nguyễn hỏi thăm mọi người, trừ Phúc... Phúc buồn buồn nhưng cô hi vọng rằng Nguyễn sẽ nhờ chị Mai gọi cô xuống... Chắc chắn cô sẽ chạy ra ngồi kế bên anh và cô sẽ nói hết những nỗi ân hận lẫn yêu thương của mình với anh. Nhưng Nguyễn về rồi mà Phúc vẫn còn ngồi thừ ra ở những bậc thang...

Mai đem đến cho cô một băng nhạc:

- Nguyễn gửi cho em...

- Em có nghe một "chữ" nào tên em đâu?

- Cần gì phải có "chữ" nào tên em. Nhìn nè, hán ta viết tựa bài hát độc đáo thật chứ? Nghĩa là gì, "Gỗ mun"?

Phúc cầm băng nhạc trên tay. Hàng chữ cùng với những nét đưa lên bay bướm của những chữ cái làm cô xúc động: "Baby, I love you" rồi phía mặt B cũng ghi một hàng rõ hơn mặt A nữa: Baby, I love you.

- Rõ rồi nhé, chị dốt Anh văn lắm nhưng cũng hiểu sơ sơ, anh chàng muốn nói rằng, "Baby, anh yêu em".

- Chỉ là tên một bài hát mà chị Mai

- Mở nghe thử coi, Phúc

Phúc không giấu được xúc động. Cô lắng đi trong tiếng hát của người ca sĩ... Suốt cuộn băng chỉ độc nhất bài "Baby, I love you want to me" khi thì giọng nam, lúc giọng nữ, rồi lời Việt, lời Pháp, hoà tấu, không lời..."

Mai gật gù:

- Anh ta cũng có công sưu tầm đó chứ... Mà sao em giận dai vậy, "Gỗ mun"?

- Ai giận hờn nào?

- Xí! Không giận mà không bao giờ muốn thấy mặt...

Phúc nuốt cục nghẹn ở cổ xuống. Vậy là "ông ta" kể chuyện đêm hôm ấy cho mọi người nghe rồi. Cô nhìn Mai:

- Ai nói với chị vậy, chị Mai?

Mai cười cười:

- Hỏi chi vậy? Cái quan trọng là em có giận hay không thôi?

- Hoàn toàn không. Em không muốn khổ vì hán. Em thấy Nguyễn coi thường em quá, em không bằng lòng.

Mai dịu giọng:

- Khi đã chấp nhận yêu phải dẹp tự ái, phải nhường nhịn và phải khôn ngoan.

- Nhưng người ta không có yêu em.

Rồi cô kể cho Mai nghe chuyện gặp Nguyên chở người khác. Mai an ủi em mình:

- Chị có nghe anh Khải nói, đó là bạn của Nguyên.

Phúc bĩu môi:

- Bạn gì mà ngồi tình dử vậy?... Lúc đầu em còn buồn, giờ thì hết rồi. Người như thế có gì đâu mà buồn.

Mai nhíp chân theo điệu nhạc:

- Thật không đó? Đôi lúc chị lại thấy em chanh chua quá cỡ, lúc lại thấy em ngu cũng quá cỡ. Đàn ông, ten nào cũng tự ái, tự cao, tự đại cả. Và bao giờ họ cũng muốn hơn đàn bà cả. Phải khéo léo, Phúc ạ. Chớ mới thấy người ta chở một cô gái đã đoạn tuyệt thì mất luôn.

- Nhưng mà hấn ta chỉ muốn...

Phúc ngượng ngùng, cô không dám kể với Mai chuyện Nguyên đã thô bạo hôn cô.... Mai vẫn vô tình:

- Chị thấy hôm nào Nguyên đến em nên ra chơi. Ai lại trốn tuốt trên lầu như vậy hoài coi sao được.

Chiều đến. Phúc đưa Khải một tờ lịch vừa xé... Trong tờ lịch, cô ghi vắn vện tên một bài hát khác "Thank you for the music" (cảm ơn âm nhạc). Cô nhờ Khải đưa cho Nguyên rồi cô âm thầm chờ đợi...

nhưng Nguyên không đến. Ôi, ai mà giải thích cho được trái tim của con người ta chứa đựng những bí ẩn gì?

*

**

Hôm nay Phúc vào võ đường hơi trễ. Cô hỏi hủ thay võ phục rồi ra sân khởi động... Đưa mắt rảo một vòng, Phúc thoáng thấy thầy Phương đang đứng với hai người đàn ông xa lạ, ba người đang trò chuyện rất vui vẻ, cô nghĩ thầm:

- Lại có người tham quan võ đài nữa...

Rồi chẳng bận tâm, cô ráng hít đất cho đủ số lần yêu cầu của phụ tá. Thầy Phương mời khách ngồi rồi ra sân tập. Tiếng ông vang lên sang sảng:

- Chuẩn bị!

Tất cả các võ sinh răm rắp làm theo hiệu lệnh của ông. Phúc có cảm giác nhột nhạt như có đôi mắt nào đang nhìn cô. Phúc quay đầu sang trái, đúng như trực giá của mình, cô thấy một trong hai ông khách đang chăm chú nhìn cô, khi thấy cô nhìn lại, ông ta khẽ gật

đầu. Không hiểu sao cô cũng mỉm cười và gật đầu đáp lễ.

- Hoài Phúc, chú ý nhé!

Tiếng thầy Phương vang lên làm Phúc đỏ mặt, cô hơi hất chiếc cằm bướng bỉnh lên rồi chăm chú đi tiếp bài quyền.

Đợt bệnh vừa rồi làm Phúc lỡ dịp thi lên đai, các bạn cùng sắc đai nâu cấp I đã lên được đai đen. Phúc buồn lắm, độ sau này nhiều lúc cô lo là, nếu không có ba cô động viên chắc Phúc đã bỏ:

- Phúc, Sơn ra sân.

Phúc hơi ngạc nhiên, cô nghĩ thầm:

- Trời đất! Mình mà đấu với ông Sơn? Chắc chết. Bộ bữa nay thầy “đi” mình vì cái tội dám cười với khách sao mà? Cô bình tĩnh, chừng chặc bước ra sân. Võ đường có tiếng xôn xao rồi im phăng phắc. Ai chẳng biết Sơn “lì”, người có tiếng ác đồn và háo thắng.

Thầy Phương bước đến ngồi kế hai bên ông khách. Anh Trí, phụ tá của thầy bước ra sân tập làm trọng tài.

Vừa chào nhau xong là Sơn ra đòn ngay. Anh ta tung đòn bạo thấy sợ. Từ nào đến giờ Phúc chưa song đấu với Sơn nhưng nhiều lần ngồi xem Sơn đấu với người khác. Phúc cũng đã nắm được cách đánh của anh ta. Mạnh bạo, ác nhưng cũng có nhiều điể hở. Hôm nay điể hở lớn nhất của anh ta là chủ quan, khinh địch. Anh ta khinh thường vì Phúc đúng là đàn em mình, ngoài ra anh ta còn muốn khoe tài với khách nữa. Lớn con, Sơn cao hơn Phúc gần cái đầu, nãy giờ Phúc chỉ thủ thế và đỡ đòn thôi. Ai cũng lo cho cô cả vì rõ đây là cuộc so tài không cân sức.

Sơn cười cười nhìn Phúc, đôi mắt anh ta lộ rõ vẻ tinh nghịch. Anh ta nhấp chân phải bắt ngờ đá một cú Tollyo Chagi bằng chân trái, Phúc hoảng hồn thụt ra sau. Sơn lướt nhanh người dùng chân phải đá Apcha Pusgi vào người Phúc, cô gật mạnh tay xuống, Sơn chỉ chờ có thể, anh rút chân lại, co tay thọc thẳng hai nắm đấm chính xác vào hai bên ngực cô. Phúc lùi lại, cô biết Sơn cố tình làm thế, dám võ sinh cười vang. Phúc đỏ bừng cả mặt, bụng tức điên lên “anh ta muốn bêu xấu mình đây”.

Phúc thận trọng dậm chân bước tới. Sơn quay lưng đá một cái, cô chỉ kịp nghiêng đầu thì gót chân anh ta đã quét gò má cô rất bồng. Phúc bặm môi, Sơn nhìn cô với ánh mắt trêu chọc và nụ cười khi dễ:

- Tấn công đi bé, thủ hoài vậy? Nếu nhường thì anh tiếp tục nha!

Sơn lại nhấp chân phải rồi bắt ngờ đá Tollyo Chagi chân trái... Anh tiếp tục ra đòn như lần trước... Phúc tức lắm khi thấy cái nhìn của Sơn cứ nhắm vào ngực mình.

Sơn đã tính lắm, thay vì dùng tay đỡ như lúc nãy. Lần này Phúc

dùng lòng bàn chân phải đá vào đầu gối anh ta rồi cô cắn răng, đập thẳng chân vào bụng dưới của Sơn. Anh ta ngã phịch xuống đất. Phúc hoảng hồn đứng im nhìn anh Trí đỡ Sơn ngồi dậy. Anh ta lom khom ôm bụng, mặt tái mét.

Thầy Phương đến bên Phúc:

- Đòn đánh rất đẹp mắt nhưng phạm luật đấu. Em đánh đòn gì vậy, Hoài Phúc?

Cô bình tĩnh nhìn thầy:

- Dạ! Em đá đòn thiết tiêu cước của phái Thiếu Lâm.

- À! Ra thế. Học võ này lại đấu bằng võ nọ. Về chỗ đi.

Phúc bước vào căn tin. Thầy Phương và hai ông khách đã ngồi vào bàn:

- Ngồi đây, Phúc

Rất tự nhiên, Phúc kéo ghế ngồi xuống. Mắt cô chạm phải tia nhìn của người đàn ông lúc nãy.

Phúc kêu thầm:

- A! Mắt nâu

Đúng là mắt ông ta màu nâu khi cười có cái đuôi xéch lên trông rất đa tình. Gương mặt vuông đẹp cương nghị với bộ râu hàm dù đã cạo kĩ vẫn còn thấy xanh xanh quanh má.

Thầy Phương giới thiệu:

- Đây là chú Hoài Vũ, còn đây là chú Phạm Hiền. Hai chú là đạo diễn và cũng là bạn thầy.

Ngừng một chút, thầy Phương cười nói tiếp:

- Chú Vũ muốn gặp con đó Phúc. Bây giờ thầy ra sân, con ngồi tiếp chuyện với hai chú nhé!

Ngồi một mình với hai người lạ trong bộ võ phục, Phúc hơi lúng túng. Bên gò má hồi nãy bị Sơn đá trúng vẫn còn rát. Phúc có cảm tưởng cô đang bị người khác nhìn một cách sẫm soi như cô là một món hàng mà người mua cần chọn kĩ. Khó chịu, cô bướng bỉnh nhìn trả ông Vũ. Đôi mắt ông ta hay hay thật, giống mắt cô, mỉm cười, cô tự nhủ: “Có được một đôi mắt giống mắt mình cũng hiếm đấy”

- Năm nay Hoài Phúc bao nhiêu tuổi?

- Dạ, Phúc được hai mươi rồi ạ

- Phúc đang học ở đâu?

- Dạ, năm rồi rớt đại học. Phúc ở nhà học tin học, Anh văn và học ở đây.

Gật gù, ông Hiền hỏi thêm:

- Cháu không định học đại học tiếp sao?

- Cháu sẽ học tiếp nhưng cháu chưa biết chọn đại học nào vừa hợp

với cháu vừa dễ dãi.

Ông Vũ đẩy li ca cao về phía Phúc rồi hỏi:

- Thế có bao giờ Phúc nghĩ mình là diễn viên màn ảnh chưa?

Phúc cười rất hồn nhiên:

- Chưa bao giờ vì diễn viên phải đẹp, và có tài. Đâu có ai xấu và dở như cháu...

Ông Hiền cười theo cô và ông lại đặt thêm một câu hỏi nữa:

- Họ tên cháu là gì?

- Lê Vũ Hoài Phúc. Tên rất con trai phải không chú?

Ông Vũ có vẻ thích thú, ông đùa:

- Vũ Hoài, Hoài Vũ, Hoài Phúc, chúng ta có bà con đấy cô bé. Sự lặp lại lí thú đấy chứ?

Trầm ngâm nhìn Phúc, ông Vũ nói:

- Nhìn Phúc sao chú thấy quen quá. Có lẽ nào chú đã gặp Phúc rồi?

Hay ít ra cũng đã gặp một người nào đó rất giống Phúc...

Ngập ngừng một chút, ông hỏi tiếp:

- Mẹ Phúc tên gì?

- Dạ Nguyễn Thị Kiều Thanh, ba Phúc là Lê Khắc Triệu. Phúc còn hai người chị nữa.

Phúc liến thoắng:

- Chị Phúc đẹp lắm, có thể làm diễn viên được đó chú.

Ông cười:

- Không biết chị Phúc thì sao chứ Phúc thì làm diễn viên được đó.

Ông Hiền nói vào:

- Như vậy nhé! Tụi chú đang tìm một vai nữ trẻ, ngộ ngáo, biết võ. Chú thấy ở Phúc có được các yếu tố chú cần. Theo cháu nghĩ thế nào?

Phúc ngich ngợm:

- Cháu thấy thích nhưng chưa dám nghĩ gì cả.

- Lém lẩn! Về về nhà suy nghĩ đi.

- Chắc ba má cháu không đồng ý đâu.

Ông Vũ nhìn Phúc, đôi mắt nâu như khuyến khích cô:

- Thì Phúc thuyết phục, lời thuyết phục của cô con gái Út luôn có giá trị cao.

Ông Hiền nhìn đồng hồ:

- Chiều mai, vào giờ này, hai chú sẽ trở lại đây gặp cháu. Hi vọng là cháu sẽ làm việc với chúng tôi.

Phúc đứng dậy chào hai ông. Cô ra khỏi căn tin bước vào phòng thay đồ. Đầu óc suy nghĩ lung tung. Chuyện cũng bất ngờ và cũng vui. Đóng phim, cô biết mình không thích sự hào nhoáng nhưng nếu

tìm được một việc nào đó về tài sắc của mình, phụ má chút đỉnh hay tự lo cho bản thân mình cũng rất tốt. Cô nghiêm chỉnh nghĩ:

- Mình sẽ thuyết phục ba má...

Cô hồi hả đạp xe với ý nghĩ và sự háo hức chờ được người khác chấp thuận việc cô đã muốn.

Nhưng mọi việc đã không đơn giản như cô tưởng. Bà Thanh gạt ngay khi cô chưa nói dứt câu:

- Đừng bày đặt, tự nhiên đi chọn cái khó cho mình.

- Có gì đâu mà khó, má? Con lớn rồi, con cũng biết suy nghĩ chớ bộ. Má không tin con, tức là má không tin vào sự dạy dỗ của má bao nhiêu năm trời nay.

Bà Thanh khựng lại một chút. Con bé đáo đẽ thật. Bà ôn tồn nói với con:

- Má muốn con học cho xong khoá tin học nâng cao này đi rồi anh Khải xin việc làm, công ty nó cũng đang cần người biết sử dụng máy vi tính. Chớ con định bỏ học để làm cái nghề biết có dài lâu không? Biết có làm được không? Diễn viên đâu có đơn giản. Phải có khả năng.

Anh Khải bênh Phúc:

- Dì Út ơi! Đạo diễn đã chấm, chắc người ta đã phát hiện được năng khiếu ở "Gỗ mun" rồi. Cứ cho nó đóng thử phim. Nhà mình có minh tinh màn bạc cũng lấy le với thiên hạ chút chút.

Thơ cũng chen vào:

- Đóng phim cũng phải lựa. Đầu phải vai nào cũng nhận? Ngang ngang ngổ ngổ như nó không biết vai nào cho hợp...

Bà Thanh phán câu cuối cùng:

- Để chờ ba về rồi tính. Mà má biết chắc chắn bà nội con không bằng lòng đâu. Tốt hơn là con nên từ chối từ đầu cho người ta tìm người khác.

Phúc buồn thiu ngồi xuống ghế salon. Cô cứ nhớ đến gương mặt ông Vũ và đôi mắt nâu ấm áp. Cô hơi lạ khi nghĩ rằng mình sẽ thật buồn nếu không gặp lại người đàn ông này.

Một tình cảm gì không rõ mới nhen lên trong lòng làm cô băng khuâng. Người ta có thể một lúc nghĩ đến hai người đàn ông. Đó có phải là tình yêu không?

Anh Khải đã về rồi, cô bước ra sân khoá cổng lại. Cây ngọc lan cô mới trồng hôm nay đã có những cánh dài bé xiu toả ra mùi thơm dễ chịu... Cô bỗng nhớ là chiều nay cô không có ý trông chờ Nguyễn như mọi bữa...

Điều khao khát duy nhất của cô hiện giờ là mơ ước được đóng

phim.. Cô buồn buồn:

- Ôi! Sao má lạc hậu thế? Má cứ khư khư giữ cái suy nghĩ xường ca vô loài từ ngày xa xưa nào xưa lắc...

Đến bên chiếc xích đu, cô nhẹ nhàng đong đưa... Cô nhớ lại câu chuyện ban chiều... Hình như ông ta thích gọi cô bằng tên chớ không thích gọi cô là cháu... Tự nhiên Phúc liền tưởng đến giọng rao vé số và bộ râu quặp của chú Tư thầy đờ. Cô lắc đầu: Mọi sự so sánh đều khập khiễng. Vớ vẩn vừa thôi, Phúc ạ!

Cô bước lên lầu mở cassette... Ít ra ngày mai cô cũng còn gặp lại ông ta một lần nữa.

Hôm sau, Phúc đến võ đường, vào căn tin cô chờ ông “đạo diễn”.

Sơn “lì” ngồi với bạn ở phía trong gọi vọng ra:

- Phúc!

Phúc nhớ đến hôm qua, cô tức tối trong bụng nên trả lời cộc lốc:

- Gì?

- Anh xin lỗi. Hôm qua anh hơi mạnh tay.

Phúc kên kên:

- Nhầm nhò gì! Phải chi tôi là con trai thì anh mới danh dự. Đẳng này đánh con gái thua đẳng cấp mình rồi xin lỗi... Nhưng tôi cũng cho anh hay, người được “lãng xê” không phải là anh đâu.

Sơn cười cầu hoà:

- Giận dữ vậy Phúc? Anh biết lỗi mà... Nè, Phúc! Giới thiệu anh với ông Vũ đi.

Phúc đoán không lầm. Dễ gì mà tự nhiên Sơn “lì” xuống nước với cô.

Cô làm tỉnh:

- Chi vậy?

- Thì còn chi nữa.

Phúc thẳng thừng:

- Ông ấy biết anh rồi. Anh cứ đến gặp ông. Tưởng anh đóng phim chắc được...

Phúc cười:

- Tôi mà là đạo diễn, tôi chọn anh ngay...

Có tiếng xe ngoài sân. Phúc nhìn thấy chiếc xe du lịch màu trắng ngừng trước căn tin. Ông Vũ đang thong thả bước xuống. Hôm nay ông ta diện một chiếc áo sơ mình xanh nhạt ngắn tay, một chiếc quần jean muối tiêu trông rất trẻ trung và có gì đó hơi đom đống. Ông vừa tháo mắt kính mát cho vào túi áo vừa bước đến bàn Phúc ngồi.

Ông nhìn Phúc không chớp mắt làm mặt cô đỏ lên:

- Uống chút gì cô bé nhé?

Rồi không đợi ý Phúc, ông gọi hai ly café sữa đá. Giọng ông thân

mặt:

- Café sữa không làm cô bé mất ngủ đâu.

Khoanh tay trước ngực, ông nheo mắt nhìn Phúc:

- Phúc không từ chối cái nghề diễn viên chứ?

Phúc lắc lắc mái tóc ngắn:

- Tiếc là má Phúc bảo Phúc phải gặp chú ngay để chú có thời gian tìm người khác. Má Phúc không bằng lòng.

Ông Vũ hơi nhú mày:

- Thế Phúc có thích đóng phim không?

- Dạ, thích chứ. Ít ra mình cũng sẽ là một người khác chứ không phải là mình, một con nhỏ đủ thứ cái dở.

Ông Vũ bật cười trước câu nói hồn nhiên của Phúc. Ông châm thuốc hút rồi nhìn ra sân như đang suy nghĩ một điều gì.

- Về nhà tôi nghĩ mãi mới nhớ ra là đã gặp Phúc ở đâu.

Cô tròn mắt ngạc nhiên nhìn ông:

- Gặp Phúc à? Gặp ở đâu hở chú?

Ông Vũ chớp mắt:

- Phúc rất giống một người bạn gái của tôi.

- Cô ấy hiện giờ ở đâu hở chú?

Ông Vũ thở dài:

- Cô ấy ở trong quá khứ của tôi... Hơn hai mươi năm rồi tôi không biết tin tức gì của cô ấy cả.

- Thế mà chú vẫn nhớ cô ấy?

Ông Vũ nhìn Phúc, đôi mắt ông xa xôi:

- Tôi nhớ tất cả những người con gái tôi đã gặp, đã có cảm tình...

- Chắc là thím phải khổ vì chú...

- Rất may, tôi vẫn là người cô đơn.

Phúc hơi ngạc nhiên nhưng cô im lặng không hỏi gì thêm ông ta nữa... Để làm gì? Cô buồn bã khi nghĩ đến phải chia tay với ông, một người lạ mà cô thấy có gì rất gần gũi với cô.

Ông Vũ uống thêm một ngụm café:

- Uống nước đi Phúc, suy nghĩ gì vậy?

Phúc nhìn ông Vũ:

- Chú Vũ à! Trong võ đường của thầy Phương có nhiều người rất giỏi, cháu chưa được một góc của các anh chị ấy.

Ông Vũ cắt ngang lời Phúc:

- Không phải giỏi võ là được, đó chỉ là một yếu tố trong nhiều yếu tố...

Rít một hơi thuốc, ông liếc nhanh Phúc:

- Đi tìm diễn viên cho một phim nhiều khi khó gặp lắm dù diễn viên ấy

chỉ đóng một vai phụ thôi. Phải nói là rất tiếc nếu Phúc không tham gia được.

Đột ngột, ông đề nghị:

- Tôi sẽ gặp ba má Phúc vào một ngày gần đây. Phúc cho tôi địa chỉ nhé? Còn bây giờ, Phúc có bận việc gì không?

- Dạ, Phúc được rảnh đến năm giờ

- Còn sau đó...

- Phải phụ đẩy xe ba bánh...

Ông Vũ tròn tròn mắt:

- Đẩy thuê à?

- Dạ, không phải. Phúc đẩy xe hàng từ chợ về nhà cho má.

- À! Cô bé giỏi đấy chứ. Tôi mời cô đến phim trường chơi cho biết.

Phúc buột miệng:

- Thích thật, nhưng Phúc đi xe đạp...

- Có gì mà khó, thả vào cốp xe của tôi. Tôi cho cả cái xe của cô vào phim trường nữa. Chịu không?

Phúc như đưa trẻ hớn hở theo ông Vũ. Cô thích thú lên ngồi kế bên tay lái. Ông Vũ cho xe chạy từ từ ra cổng. Phúc hơi khựng lại một chút khi cô bắt gặp gương mặt tái nhợt của Nguyên. Nguyên đứng bên cổng võ đường với cái xe đạp không về, không thắng của anh. Phúc ngồi chết cứng trên ghế, cô chột liếc nhanh ông Vũ, cô càng bối rối và ngạc nhiên hơn khi thấy mặt ông ta sa sầm lại và một tiếng “hừ” khô khốc đã vọt ra khỏi khoé miệng đang lạnh lùng mím chặt.

Phúc xoay đầu nhìn lại, Nguyên đứng đó nhìn theo chiếc xe. Tim Phúc đập mạnh, cô muốn chạy xuống với anh nhưng ngần ngại, chút tự ái cũ và tình thể hiện tại làm cô chùn chân. Có phải anh ấy tìm mình không? Len lén nhìn ông Vũ, cô thấy ông ta đã bình thản trở lại và đang chăm chú lái xe.

Cô bỗng thấy hết hứng thú đi với ông Vũ. Cô mong thời gian trôi thật nhanh để cô về nhà, biết đâu Nguyên đang chờ cô ngoài chiếc băng đá. Nguyên, em đã mong đợi anh biết bao. Cô cứ thầm nghĩ đến Nguyên suốt dọc đường và chẳng buồn trả lời những câu hỏi của ông Vũ. Một chút tắc mắc dấy lên trong cô. Tại sao ông ta có vẻ bức bối khi nhìn thấy Nguyên? Ông ta có biết gì về mối quan hệ giữa cô và Nguyên không? Mà nếu biết thì cũng đã sao?

Ông Vũ lịch sự đưa Phúc về trước cổng nhà, mắt ông nhìn Phúc quyến rũ:

- Chúc cô bé đêm nay có nhiều mộng đẹp...

Dắt xe vội vã vào trong sân, Phúc đã thấy Nguyên và Khải đang lui cui khiêng hàng vào bếp. Lòng Phúc rộn lên một niềm vui khó tả.

Anh Khải nhìn Phúc:

- Đi chơi dữ hé! Để anh đẩy xe một mình, khiêng hàng một mình...

Phúc lườm anh rồi cười thật tươi:

- Có người phụ anh rồi mà còn than!

Anh Khải đứng chống nạnh, hất hàm:

- Ê nhỏ! Ai chở em về vậy?

- À! Ông đạo diễn... Ông chở em về đến phim trường xem cho biết, rồi ông chở về nhà để biết nhà....

- Chi vậy?

- Em đâu biết...

Nguyên nãy giờ làm lì khiêng hàng bắt chột ngược lên nhìn Phúc.

Cái nhìn như muốn nhấn nhủ và trách móc làm Phúc nao lòng. Khải nói:

- Để cho Phúc khiêng ba cái còn lại. Mà và tao nghỉ được rồi đó Nguyên.

Xoay sang Phúc, Khải nheo mắt cười trêu:

- Làm bù đi chị Hai... Phim video đang hấp dẫn trong nhà...

Rồi anh vừa cười vừa đi vào. Còn lại hai người, Phúc chẳng biết nói gì với Nguyên cả. Trên xe còn thùng xà bông sau cùng, Nguyên nhỏ nhẹ:

- Phúc để anh khiêng cho.

Lần đầu Nguyên xưng anh với mình, Phúc nghe sao mà ngọt đến mềm lòng. Cô lặng thinh chờ Nguyên khiêng thùng xà bông đi, cô đẩy xe vào nhà xe, Phúc đang loay hoay khoá cửa nhà xe thì Nguyên ra đến. Anh giúp cô bóp ống khoá. Buông ống khoá ra, Nguyên cầm chặt tay Phúc. Anh thở dài:

- Em khoá cả trái tim anh rồi, Phúc ạ!

Phúc bồi hồi, cô chẳng dám rút tay mình lại cũng không biết nói gì.

Cô nhủ thầm: "Đừng ngang ngược nữa, đừng vờ vĩnh nữa "Gỗ mun" ời! Phải chịu thua thôi..."

- Sao mình cứ chơi trò cút bắt như trẻ con thế. Em nghĩ gì về anh, nói cho anh biết đi Phúc?

Nguyên cảm thấy bàn tay Phúc run nhẹ trong tay mình. Nguyên tròng trành nhìn cô. Phúc chột thấy mình yếu đuối như cánh hoa đồng thảo tím tím đang ngã nghiêng trước gió cuối sân, hình như cô sắp ngã vào lòng Nguyên như lần nào đó anh đã đưa tay ra đỡ cô... Phúc nóng bừng đôi má, cô ngược mặt nhìn Nguyên. Đôi mắt anh sao lạ lùng, hình như có ngọn lửa nhỏ, rất nhỏ đang sưởi ấm trái tim cô.

Phúc đáp ứng:

- Em đang nghĩ, có phải anh đang đùa với em không? Anh đang

muốn cho em phải khổ vì anh, phải không?

Tay Nguyên siết chặt tay Phúc hơn, giọng anh nồng nàn gấp rút:

- Anh tệ đến thế sao Phúc? Có thể anh quá nhiều thói hư tật xấu để chẳng xứng với em. Nhưng dù em nghĩ về anh như thế nào anh cũng phải nói là anh...

Phúc cuống quýt:

- Đừng... Anh đừng nói gì cả. Em sợ...

Nguyên ngạc nhiên:

- Em sợ gì?

Phúc bỗng rơm rớm nước mắt, cô chẳng ngờ mình có thể dễ khóc như vậy. Cô nhìn anh rưng rưng, Nguyên buông bàn tay chợt lạnh ngắt của Phúc, anh lặng lẽ cùng cô đến ngồi bên chiếc ghế đá giờ đã thân quen đối với cả hai người

- Nói đi "Gỗ mun", em sợ gì?

Trái tim Phúc chợt trĩu xuống. Hình ảnh Nguyên và cô gái tóc dài anh chờ hôm nào làm cô khổ sở. Cấn môi, Phúc dè dàng nói:

- Em sợ lời anh sắp nói với em chẳng qua cũng chỉ là một thói quen.

- Thói quen à?

Mặt Nguyên hơi đỏ lên, nhưng anh bình thản lại ngay:

- Mọi lời nói về tình yêu đều giống nhau, đó có thể là thói quen. Còn tình yêu thì không. Dù có ai đó đã nói rằng: "người ta chỉ thật sự yêu một lần duy nhất, còn những lần sau đó chỉ là thói quen". Anh thì ngược lại, anh có thói quen xấu là đã quen nhiều cô gái trước khi biết em, nhưng yêu thì duy nhất chỉ một lần mới đây thôi. Anh chưa hề nói một lời yêu nào cả đối với bất cứ ai. Có thể em không tin, điều đó không nghĩa lí gì khi anh đã thật sự yêu.

Thở dài, Nguyên cúi xuống nhặt một viên sỏi ném nơi góc sân:

- Cuối cùng em cũng đã biết lòng anh đối với em như thế nào, dù điều đó em sợ, không muốn anh nói ra.

Đến lượt Phúc bối rối, cô không nghĩ Nguyên sẽ nói như thế với cô. Ngại ngùng, cô nhìn ra xa. Rồi bỗng dưng cô rụt rè nắm lấy bàn tay Nguyên. Anh kéo đầu cô tựa vào bờ vai anh, xúc động. Lần đầu tiên trong đời cô đón nhận một cảm giác lạ lùng đang nhẹ nhàng len lỏi vào từng góc ngách của hồn cô. Đầu Nguyên nghiêng xuống, tóc cô chạm nhẹ vào cằm anh...

Phúc đỏ mặt, một nỗi khát khao kì lạ làm người cô mềm đi. Thân thể rắn chắc của người con trai cô yêu phút chốc trở nên chõ dũa thân thiết vô cùng đối với cô.

- Hoài Phúc!

Tiếng Nguyên tha thiết vang lên rất nhỏ bên tai cô. Phúc nhắm mắt

lại úp mặt vào ngực Nguyên khẽ thở dài. “Gỗ mun” ời! Mi đã thật sự bị đốn ngã rồi...”

Nguyên nâng cằm cô lên. Miệng anh hơi mỉm cười, đôi mắt thật sáng trên gương mặt hết sức nghiêm trang. Phúc hồi hộp chờ môi Nguyên... Nhưng rồi Phúc chỉ nhận được một nụ hôn rất nhẹ lên trán. Cô ngạc nhiên... Hơi đỏ chút xíu, cô chợt xấu hổ, phụng phịu, cô trề môi cong một cách nũng nịu. Ôi! Cô yêu anh biết bao!

Lỡ làm

Chương 8

Nguyên với tay tắt màn hình bộ nhớ. Anh khoan khoái ngả mình trên chiếc giường. Căn phòng hoàn toàn chìm trong yên lặng. Anh chợt nhớ Phúc ghé góm. Gần một tuần rồi anh không gặp cô. Đợt thi tốt nghiệp cuối năm và công việc ở trung tâm tin học làm anh bận rộn suốt. Dù muốn hay không hiện giờ Nguyên cũng là cánh tay đắc lực của ba anh. Từ khi Phó giám đốc phụ trách về chuyên môn giã từ cơ sở của ba anh để tự đứng ra thành lập cho mình một cơ sở riêng. Nguyên đã thay ông làm nhiều thứ. Từ một lập trình viên anh đã nhanh chóng nắm bắt công việc của một phó giám đốc để điều hành mọi việc...

Có tiếng bà nội Nguyên ở dưới nhà:

- Nguyên à! Không ăn cơm sao? Gần một giờ rồi!

Anh nghiêng người qua rồi đáp to:

- Con xuống liền nội ời!

Miệng nói thế nhưng anh vẫn chưa ngồi dậy. Cho tay ra sau ót gối đầu, Nguyên vẫn vờ suy nghĩ. Đến bây giờ anh vẫn chưa hiểu được tại sao anh lại yêu cô bé Phúc đến thế. Nguyên biết cũng có người yêu anh... Nhưng nếu anh chỉ là một người đẩy xe ba bánh để kiếm tiền đi học thì họ có yêu anh không?

Nguyên chợt thở dài. Dù sao anh cũng đã sống một cuộc sống quá phóng đãng, sa đoạ. Anh đã dan díu hết người đàn bà này đến người con gái nọ. Tình yêu, nếu có thì đối với anh cũng chỉ là thú vui thân xác, nó không mang ý nghĩa trong sáng thiêng liêng nào cả...

Lại có tiếng bà Năm gọi. Nguyên lười biếng ngồi dậy. Anh bước vội xuống lầu. Bà Năm càu nhàu:

- Làm việc cũng phải có thì có lúc, có ăn, có ngủ. Tối ngày mày chỉ

ôm ba cái máy vi tính, không thì đi biệt tằm. Nửa đũa nào ưng mày nó cũng khùng.

Nguyên làm thính. Anh mở lồng bàn ra rồi bới cơm vào chén. Lúc này anh mới cảm thấy đói. Anh nhìn bà nội, bà đang lui cui gì đó ở phía tủ lạnh. Nguyên hỏi:

- Ông nội ăn cơm chưa bà Nội?

- Ôi! Không đợi được mày. Ăn đi... Mà công việc nhiều lắm hả Nguyên?

- Dạ! Con phải dò lại mấy chương trình mà người ta đã lập cho an tâm

- Mấy bữa nay sao không thấy ba con ghé?

Nguyên ngừng đũa nhìn bà Năm:

- Ba con đi Đà Lạt mà nội.

- Vậy sao? Nó có nói đâu mà tao biết. Nó đi làm chi? Đi với ai? Rồi hôm rày mình con coi chỗ làm hả?

- Dạ

Bà Năm nhìn anh thở dài xót xa:

- Mà tao cũng chẳng hiểu nổi cha con tụi bây, thằng nào cũng không biết lo. Cha bây hai thứ tóc trên đầu rồi chớ còn nhỏ nhít gì nữa. Hết cặp con đàn bà này tới con đàn bà nọ. Tao thấy con Cúc đoàng hoàng mà sao nó không ưng?

Nguyên làm thính. Anh cầm cái ăn cho xong bữa. Bà Năm nói tiếp:

- Mấy tháng nay con không đi rông, đi đêm nữa nội cũng mừng. Tu tỉnh lại đi con. Tao với ông nội bây cũng gần đất xa trời rồi, ráng lo cho bây đến đâu hay đến đó.

Bà lại đến tủ lạnh bưng ra cho Nguyên một đĩa chôm chôm:

- Mà nè, tao không cho mày phụ ba mày gì nữa hết. Nó ỷ có mày làm nó đi chơi suốt.

Nguyên chặc lưỡi nhìn bà:

- Không phải đâu nội, ba con đi công chuyện mà.

Bà Năm hầm hè:

- Hừ! Lại dẫu tao. Cha con bây cá mè một lứa. Ăn chơi là giỏi.

Rồi như chợt thấy gương mặt Nguyên không vui, bà nhỏ nhẹ:

- Nội nói vậy con bức mình, mà phải không chớ? Mạnh cha, cha đi nhảy. Mạnh con, con đi nhót... Mấy con nhỏ đó có yên thương gì bây? Con mà hết tiền thì cũng hết thấy nó.

Nguyên cười cười:

- Con tu rồi nội ơi! Nội không thấy mấy tháng nay con đi xe đạp không sao?

Bà Năm nhìn anh lạ lùng:

- Ờ! Mà sao con không đi xe chó?

Vừa lột trái chôm chôm, anh vừa nói:

- Thì nghe lời nội, con thử nghèo coi có ai theo không?

- Rồi sao? Có không?

- Có con theo người ta hà nội ơi!

Nhìn gương mặt giả bộ thiếu não của Nguyên, bà Năm lắc đầu cười.

Chợt bà nghiêm lại, kéo ghế ngồi đối diện với anh:

- Nguyên nè!

Nguyên ngạc nhiên, anh hơi bối rối một chút:

- Có gì không nội?

Bà Năm hơi ngập ngừng rồi hỏi thẳng:

- Mà với con Liên có gì không?

Nguyên làm thinh. Anh ngó lơ ra cửa sổ:

- Sao không nói?

Bà Năm thở dài:

- Nó là nhân tình của cả hai cha con bây phải không?

Bà Năm thở dài ngao ngán:

- Tao với ông nội mày đâu có ăn ở ác đức mà sao đời con cháu đời bại dữ vậy?

Nguyên đứng dậy. Anh bước ra cửa sổ nhìn ra sân. Anh nói như đang hứa hẹn:

- Con không có mẹ, con chỉ có nội. Từ giờ trở đi nội không bao giờ phải buồn khổ vì con nữa.

Rồi anh pha trò:

- Con tu rồi mà. Bộ nội không tin à? Chắc con phải cạo đầu quá...

Bà Năm hừ một tiếng rồi nói:

- Mày giỏi đánh trống lảng lăm. Tao hỏi mày trả lời đi.

- Nội nghe lời thiên hạ chỉ cho khổ. Chuyện đó có gì đâu mà lạ...

Bà Năm chợt nổi giận:

- Đồ quỷ, mày đừng nói vậy với nội. Mày không tìm được đứa con gái nào khác nữa sao mà phải làm như vậy?

Nguyên nhịu mày. Anh không muốn nghe ai nhắc tới chuyện riêng tư đầy những bóng đen dơ bẩn của mình. Nguyên nói nhỏ:

- Con vai nội đừng nói nữa. Ai mà không có những lầm lỗi. Bản thân con đã là một lầm lỗi của ba má con rồi...

Anh chua chát:

- Nhiều khi con nghĩ tại sao mình lại có mặt trên đời này. Tại sao mình có cha mẹ mà như trẻ mồ côi. Tại sao mình như món nợ đời của mọi người.

Bà Năm giận dữ:

- Mày ăn nói như vậy hả Nguyên?

- Con xin lỗi nội.

Nguyên đứng dậy, anh bước nhanh như chạy trốn lên lầu. Đến giường, anh nằm vật xuống. Hơn bao giờ hết anh ao ước có Phúc bên cạnh. Gương mặt nghịch ngợm, hồn nhiên và bướng bỉnh của cô rực rỡ như đoá hướng dương làm Nguyên tự thấy mình tội lỗi. Anh sợ Phúc biết những tháng ngày sa đoạ anh đã sống qua...

- “Gỗ mun”, anh đang cần thứ ánh sáng rực rỡ của em. Anh sẽ sống đoàng hoàng hơn, vì em trong sáng quá, anh phải xứng đáng với em. Cô bé ạ!

Anh nằm suy nghĩ vẩn vơ rồi ngủ thiếp đi.

Đã ba giờ chiều... Nguyên choàng thức dậy. Anh vội vàng bước vào nhà tắm mở hết cỡ “rôbinê”... những tia nước từ gương sen ào ào rơi xuống làm anh tỉnh táo, khoan khoái. Nguyên lau đầu cho thật khô. Bước vào phòng của mình, anh mở nhạc thật to. Anh quơ chiếc áo sọc caro màu xanh mặc vào. Anh nhảy từng hai nấc để xuống thang. Bà Năm nhìn anh. Nguyên mỉm cười:

- Con đi một chút cho thoải mái... Chiều con về...

Rồi anh bước ra sân lấy xe đạp cà tàng đạp đi. Anh biết bà nội rất lo lắng và yêu thương anh. Trước đây đã có nhiều lần giận dữ anh bỏ nhà đi, nên lúc này nếu anh im lặng đạp xe ra bà nội sẽ rất lo rồi bắt chị Sáu nấu bếp đi tìm anh khắp nơi cho xem.

Khoảng sân nhà Phúc giờ này yên tĩnh lạ lùng. Nguyên thò tay vào trong kéo quả chuông nhỏ. Tiếng leng keng vang lên nghe đến vui tai. Mỗi lần đến, kéo chuông, nghe tiếng leng keng của nó tim Nguyên luôn rộn ràng một niềm vui khó tả. Anh hình dung ra gương mặt xinh xắn thông minh của cô bé mà anh trót yêu.

Chẳng phải đợi lâu, cô bé của lòng anh đã ra tới cổng. Vẫn cái nghiêng đầu lém lỉnh và đôi mắt nâu như có nắng bên trong. Phúc cười tươi như trẻ con. Cô đợi anh vào sân rồi đưa tay chốt cổng lại:

- Phúc không nghĩ là anh sẽ đến giờ này.

- Phúc đang ngủ trưa hả?

Nhìn Nguyên trêu mếu, cô thì thầm:

- Không! Em đang nghe nhạc

- Hôm nay Phúc không ra chợ?

- Em ra lúc sáng rồi

Hai người đến bên chiếc ghế đá. Phúc phụng phịu:

- Gần một tuần mất tiêu... Thấy ghét!

Nguyên dịu dàng:

- Mấy hôm nay anh làm việc nhiều lắm. Ngồi trước màn hình mãi mỗi

mắt ghê đi. Anh mới ăn cơm xong... Nhớ em quá...

- Thật hông?

Cô nghịch ngợm:

- Anh đưa lưỡi liếm mũi đi. Nếu đụng em mới tin anh nói thật.

Nguyên bật cười, anh kéo mạnh cô vào lòng, nhanh lẹ quẹt đầu lưỡi mình ngay chót mũi Phúc. Rồi Nguyên ghì chặt cô trong vòng tay mình, anh hôn cô say đắm. Phúc cảm thấy thụ động đón nhận môi Nguyên. Anh ngạc nhiên rồi sung sướng buông nhẹ cô ra. Anh không ích kỷ, nhưng còn gì hạnh phúc hơn khi mình là người đầu tiên hôn lên môi người yêu của mình.

Phúc bẽn lẽn giấu mặt mình vào ngực anh:

- Sao mãi đến hôm nay anh mới hôn em?

Nguyên nâng cằm cô lên dịu dàng nói:

- Vì anh yêu em.

Phúc vẫn chưa chịu, cô ầm ừc:

- Thế... còn đêm đó... Tại sao anh làm như vậy?

Nguyên thở dài:

- Lúc đó anh là một con người khác bây giờ. Hôm đó anh không hôn em mà đúng là anh muốn làm cho em phải khóc, cho em phải chịu thua anh...

Phúc im lặng, cô nghe Nguyên nói tiếp:

- Sau đó anh về nhà trần trọc không ngủ được. Anh nghĩ mình đã làm lỗi khi hành động như một tên thô bạo, nhưng tự ái không cho phép anh trở lại xin lỗi em. Với lại, anh không cho rằng mình sẽ phải khổ vì một cô gái nào cả, huống chi cô gái ấy lại là em, một con người rất bướng mà ban đầu anh chỉ có ý định đồn ngã thôi...

Phúc cười:

- Con trai căn người ta là xấu, chắc anh không ngờ bị em tát cho một cái rớm máu?

Phúc ầm ừc kéo mặt anh xuống. Ngón tay trở cô vẽ một vòng quanh môi Nguyên. Mắt cô chân thật:

- Em sẽ không dữ dằn như thế nữa đâu. Lần đầu tiên trong đời em đánh người khác. Mà kì thật, đánh người ta xong mình lại khóc giống như mình bị người ta đánh.

Nguyên xúc động:

- Có khóc không?

Phúc nũng nịu:

- Có.

Nguyên nhéo mũi cô:

- Vì sao khóc hử "Gỗ mun"?

- Vừa ức vừa đau chớ sao nữa.

Nguyên âu yếm:

- Anh hứa sẽ không bao giờ làm em phải khóc nữa.

Phúc nói thêm:

- Và cũng không bao giờ dối em bất cứ điều gì?

Nguyên chợt bối rối, anh cầm tay Phúc im lặng, rồi anh cúi xuống tha thiết:

- Nhắm mắt lại đi, “Gỗ mun”

- Sao lại bắt em nhắm mắt?

- Vì mắt em trong sáng quá mà anh thì tội lỗi rất ghê. Con người tội lỗi mà cứ thêm hôn...

- Nhắm mắt lại thì tội lỗi của anh cũng vương trên môi em mà. Nên tốt nhất là tội gì em cũng tha hết.

- Nhưng bản thân anh không tha cho anh nếu anh chưa nói hết với Phúc về con người thật của anh.

Phúc ngỡ ngàng:

- Anh dối em điều gì?

Nguyên nhìn lên những tàn lá trên cao:

- Anh không dối nhưng anh chưa nói với em về con người anh.

Quay sang nhìn Phúc, Nguyên âu yếm:

- Đi uống café với anh

Phúc thắc mắc:

- Sao lại phải ra quán café hả anh?

- Anh muốn mình sẽ ngồi nói chuyện bên hai li café đen như hai người tri kỷ thật sự. Rồi sau đó...

Nguyên không nói tiếp. Lòng Phúc bỗng dấy lên một nỗi hoang mang kì lạ. Cô chăm chú nhìn anh. Nguyên như đang suy nghĩ xa xôi điều gì. Vàng trán anh hơi nhú lại và đôi mắt tập trung nhìn vào một nhánh sứ Thái Lan hồng thắm.

Cô ái ngại nhìn anh:

- Chờ em một chút.

Phúc bước vào nhà, trở ra cô mang cho anh một li chanh muối

- Uống đi anh, em vào thay quần áo.

Phúc quay vào nhưng Nguyên kéo cô lại:

- Uống với anh...

Phúc cười, uống xong ngụm nước cô đưa li tận môi Nguyên rồi Phúc lách bước vào nhà.

*

**

Hai người đến quán café cũ. Nguyên cũng chọn bàn dưới gốc sori.

Kéo ghế cho Phúc ngồi xong, anh hỏi:

- Uống gì đây, bà “Gỗ mun”?

Phúc nhìn anh nhõng nhẽo:

- Anh uống gì em uống cái đó.

- Thế thì hai li café sữa nhé.

Nguyên ngồi chống cằm nhìn Phúc. Hôm nay trông cô rất dễ yêu với chiếc áo thun cổ lọ ngắn tay màu trắng và chiếc quần jean xanh bó kéo dây ở hai ống chân. Trông cô vừa trẻ con vừa gợi cảm một cách dễ thương kì lạ. Anh vẫn thích nhìn vào mắt cô, cái ánh mắt nâu luôn sưởi ấm lòng anh. Hôm nay ánh mắt ấy trông bồn chồn thế nào:

- Anh Nguyên, sao không nói gì với em hết vậy?

- Anh đang chuẩn bị nói đây.

Phúc vuốt mái tóc ngắn của mình:

- Anh làm Phúc lo. Không biết chuyện gì quan trọng đến nỗi nói chuyện với Phúc mà phải chuẩn bị?

Nguyên trầm giọng:

- Anh rất yêu em. Điều này nói ra đã cũ, nhưng anh muốn anh phải được nói với em. Lời nói ấy chưa bao giờ là thói quen của anh cả. Anh đã tự vấn lòng mình và hiểu rằng ngoài em ra anh chưa hề yêu ai... Đừng nhìn anh như thế, Phúc. Có thể em sẽ xa lánh anh khi đã nghe anh nói về anh. Điều đó sẽ làm anh khổ sở nhưng anh không muốn giấu em điều gì cả.

Phúc bỡ ngỡ nhìn Nguyên. Cô không đoán ra điều Nguyên sắp nói là chuyện gì nhưng nhìn anh cô thấy nao nao. Gương mặt anh nghiêm chỉnh, mắt anh long lanh và môi anh luôn mím lại. Một chút gì vừa chịu đựng, vừa đầy vẻ chua cay hiện ra trong mắt anh.

- Anh không bao giờ đổ lỗi cho hoàn cảnh. Mỗi người sinh ra đều có một số phận riêng. Số phận cho anh được chào đời trong một gia đình khá giả. Lúc nhỏ anh đã quen cách sống muốn gì được nấy. Anh đúng là một ông chủ nhỏ của tất cả mọi người. Gia đình bề ngoài nhìn vào ai cũng trầm trồ khen là hạnh phúc. Hồi trẻ, ba anh được ăn học tới nơi tới chốn, khi đi du học nước ngoài về, ông cưới mẹ anh.

Mắt Nguyên chớp chớp, anh ngừng một chút rồi chột nói:

- Mẹ anh đẹp lắm, Phúc à! Hồi còn bé, anh yêu mẹ và hầu như xem người là tất cả, người có uy quyền bậc nhất, xinh đẹp bậc nhất trong các truyện cổ tích. Anh đã thả trí tưởng tượng của mình theo những con người chỉ có trong thần thoại. Anh không bao giờ muốn thấy mẹ phải buồn vì mình. Anh đã tôn thờ hình ảnh đẹp để ấy cho đến năm mười bốn tuổi. Cái tuổi mà một thằng con trai dù khù khờ

cách mấy cũng bắt đầu có những suy nghĩ riêng, phán đoán riêng. Có lẽ, anh khổ vì mình đã quá nhạy cảm hơn những đứa bạn cùng trang lứa. Anh không biết nữa. Nhưng khi ấy anh cảm thấy hình như mẹ anh có nhiều thay đổi. Ba anh thì không có gì để nói vì ông bao giờ cũng say mê mọi thứ khác hơn là say mê mẹ anh. Suốt ngày đi làm, tối ông lại chạy áp phe như lời ông nói. Ở nhà, bao giờ cũng chỉ có hai mẹ con thui thủi.

Phúc chợt ngắt lời Nguyên. Cô dịu dàng:

- Anh uống café đi

Phúc vớt bớt đá ra khỏi li café rồi đưa cho Nguyên. Anh âu yếm nhìn cô:

- Em có thích nghe anh kể tiếp không?

Cô nghịch ngợm trêu anh:

- Sao lại hỏi em như vậy? Anh có kể em mới hiểu là... anh đẩy xe ba bánh cho nhà em vì lí do khác chứ không phải anh là một sinh viên nghèo rớt mồng tơi như chị Thơ, chị Mai và em làm tương bấy lâu nay.

- Trách anh thì anh chịu, nhưng tại ai mà anh phải làm phu xe bắt đắc dĩ như vậy kìa?

- Em hông biết à nhen... Thiếu gì mưu kế? Ai bảo anh chọn “khổ nhục kế” làm chi, bây giờ đổ tội cho em.

- Thế...có thương anh không?

- Câu hỏi đó...để hạ hời phân giải. Bây giờ em muốn anh “tự sự” hà.

- Hồi nhỏ, đi đâu thì mẹ cũng cho em theo. Tối thì đi cinê, nghe nhạc, ban ngày thì đi mua sắm, thăm bạn bè. Nhưng những dịp gần gũi ấy càng lúc càng thưa, và lại ở tuổi đó anh cũng không thấy thích thú gì khi được đi chung với mẹ đến chỗ này chỗ nọ để bà cô này bẹo má, bà dì nọ xoa đầu khen ngoan. Anh học không đến nổi tẹt. So với những thằng bạn khác, anh có vẻ chăm ngoan và công tử bột hơn nhiều. Nhưng khổ nổi, đối với con gái thì lại rụt rè, nhút nhát...

Thấy Phúc cười, Nguyên cũng cười theo. Rồi anh hỏi:

- Sao em cười?

- Em không tưởng ra anh nhút nhát như thế nào... Chớ lần đầu trông thấy anh đứng chống nạnh bên chiếc xe ba bánh em thấy hết hồn.

- Lúc đó anh gờm em thì có...

Phúc liếc anh:

- Sao lại gờm em?

- Nói gờm thì cũng không đúng mà phải nói rằng anh đã bị em mê hoặc từ cái nhìn đầu tiên.

- Ú! Anh làm như em làm phù thủy

Nguyên thành thật:

- Thật đấy! Anh ngạc nhiên thực sự trước cái bướng của em. Lúc ấy anh thấy thích ngay con bé gan cóc tía kia... Đã vậy tự nhiên cô ta lại ngã vào lòng anh nữa chứ.

Phúc phụng phịu:

- Thật dễ ghét. Kể cho em nghe tiếp đi xem anh nhút nhát như thế nào?

Nguyên nhìn Phúc:

- “Gỗ mun” nè! Giá như mà anh được hút một điếu thuốc nhỉ? Lạt miệng quá anh kể đâu hấp dẫn.

Phúc tròn mắt, giả vờ ngu ngơ:

- Anh đừng lo lạt miệng. Lúc nào trong túi xách của em cũng có sẵn ô mai và kẹo bạc hà. Bây giờ anh có quyền chọn một trong hai thứ.

Nguyên vò vĩnh:

- Anh chọn cái thứ ba được không?

- Không được. Bữa trước anh đã hứa với em rồi cơ mà.

Rồi Phúc nghi ngờ:

- Vậy chắc thế nào ở nhà anh cũng có hút thuốc...

Nguyên chối:

- Làm gì có. Không tin anh sao? Lúc nãy anh cho em kiểm tra rồi.

Anh đâu có hút...

Phúc ngơ ngác:

- Em kiểm tra lúc nào đâu?

Mặt Nguyên tỉnh bơ:

- Lúc anh “mì” em đó. Có nghe mùi thuốc lá không nào?

Phúc đỏ mặt. Cô lờm anh rồi cúi xuống khuấy li sữa, miệng tủm tỉm cười. Chợt cô đứng dậy đến bên quầy mua cho anh một điếu thuốc.

Cô âu yếm gắn thuốc lên môi anh. Nguyên lấy nó xúông, bẻ làm đôi.

Rồi anh cầm lấy tay Phúc:

- Anh chọn cái thứ lạ là tình yêu của em. Cái đó thật mà anh nắm được trong tay chứ anh không chọn cái phù du dễ tan biến như những làn khói thuốc.

Nghĩ ngợi một chút, Nguyên nói tiếp:

- Em biết không? Cái đáng sợ nhất của con người là sống trong ảo tưởng mà không biết, đến khi biết ra thì mọi cái hoàn toàn đổ vỡ. Mẹ anh trước kia tốt nghiệp quốc gia âm nhạc, rồi bà dạy đàn dương cầm, lần đầu gặp mẹ anh, ba anh đã mê ngay cái dáng mềm mại, dịu dàng và cao sang của bà. Từ khi lấy cha anh, bà gần như bỏ nghề hẳn, thỉnh thoảng bà đàn một mình trong nhà, rồi dạy anh, mà anh thì không thích và cũng không có khiếu. Không hiểu vì động cơ gì mà

mẹ anh đòi đi dạy lại rồi đòi đi trình diễn trong các buổi hoà nhạc thánh phòng thi thoảng, hoạ hoàn lắm mới tổ chức. Ba anh lúc đầu không bằng lòng. Mẹ anh cho rằng ông đã làm mai một khả năng của bà, ông đã giam cầm bà suốt mười mấy năm là quá đủ, bây giờ bà cần tự do để phô trương tài năng. Ba anh có vẻ giấu cợt cái tài năng mà mẹ anh vốn tự hào. Ông đồng ý cho mẹ anh đi dạy trở lại, từ đó giữa hai người hình như có khoảng cách, cái khoảng cách đó ngày càng rộng, đi đôi với nó là sự im lặng kiểu cách và giả dối...

Nguyên buồn buồn nhìn Phúc:

- Mẹ anh cũng bớt quan tâm đến anh. Bà thường cho anh tiền, gọi ý anh đi chơi một mình, thoạt đầu anh nghĩ mẹ anh cần sự yên tĩnh để soạn bài, để tập dượt. Anh vui vì mẹ anh có vẻ trẻ trung, yêu đời hơn trước kia.

Phúc nói:

- Thế thì có gì để anh phải nghĩ rằng mình đã sống trong ảo tưởng?

- Anh không nghĩ mà thật sự là như thế. Cuộc sống riêng của ba, mẹ và anh kéo dài như vậy chẳng bao lâu... Mẹ anh bắt đầu trở nên cau có với cả anh, trong khi ba anh thì bắt đầu bỏ nhà đi đêm, đi suốt đêm này qua đêm nọ. Ông đã có một nguôn vui mới. Còn mẹ anh, bà ngồi suốt trước cây đàn, bà tập liên tục, nhiều khi anh thấy hình như mẹ khóc.

Nguyên thở dài:

- Lắm lúc anh nghĩ, "Phải chi bà có thêm một đứa con gái thì hay biết mấy". Con trai như anh thật vô ích, anh chẳng biết phải an ủi mẹ như thế nào. Ở tuổi này thằng con trai không thể nào là người để mẹ mình có thể bộc bạch, tâm sự.

Một lần trong bữa cơm chiều. Cha anh vừa chậm rãi nhấm nháp một li rượu nhỏ vừa nói một cách giấu cợt:

- Làm gì có thiên tài xuất hiện ở lứa tuổi ngoài ba mươi. Em nghỉ ngơi, vui chơi còn tốt hơn là cứ tra tấn mọi người bằng những âm thanh do em tạo ra.

Mẹ anh dùng dùng nổi giận. Bà cho rằng vì phải làm vợ của ông nên đã bỏ lỡ những cơ hội mà lẽ ra nhờ nó bà đã trở nên nổi tiếng.

Ba anh điềm tĩnh lắc đầu, ông cười cái cười khinh mạn rồi buông một câu tuy nhẹ nhàng nhưng thách thức:

- Thế thì em cứ bắt đầu tạo lại những cơ hội mà em đã bỏ lỡ. Vẫn còn kịp chán. Chỉ sợ em nhiều ảo tưởng quá đó thôi.

Như đã có một qui ước ngầm. Cả hai người bắt đầu có những tính toán riêng trong cuộc sống chung. Cha anh hầu như vắng mặt suốt. Giờ mẹ anh cũng vậy. Lúc này anh mới chợt hiểu ra rằng mười mấy

năm nay hai người sống chung mà không hề yêu nhau. Cuộc tình duyên đó chẳng qua chỉ là sự mua bán. Đầu tiên, ba anh có bị sắc đẹp của mẹ anh quyến rũ nhưng thật ra ông cũng cần thế lực của gia đình vợ để củng cố thêm chỗ đứng vốn đã vững của mình. Còn mẹ anh, cũng muốn có một tấm chồng học vị cao. Rốt cuộc, bản thân anh là sản phẩm của sự trao đổi ấy.

Nguyên cười chua chát.

- Nghe có vẻ giống cái lương quá hờ Phúc? Chỉ khác là ở đời thường người ta diễn quá dở vai của mình... Lâu ngày anh cũng dần dần nhập vai của riêng anh.

Phúc chống cằm nhìn Nguyên:

- Anh có bao giờ đóng kịch với em không Nguyên?

Nguyên gượng gạo:

- Có. Anh không chối điều đó. Ở những lần gặp gỡ đầu tiên người ta thường là diễn viên.

- Anh diễn vai phu xe hay thật.

Nguyên chỉ im lặng nhìn Phúc. Cô chợt thấy mình quá lố:

- Đừng giận. Em chỉ đùa thôi mà.

- Anh không giận vì em nói thật. Anh chỉ sợ khi biết quá rõ về con người anh, em sẽ không còn yêu anh nữa.

- Làm gì có chuyện đó. Kể cho em nghe nữa đi.

Nguyên ngần ngừ:

- Người ta sẽ làm gì khi trong tay có nhiều tiền, mà tiền đó là tiền được vung ra như một sự mua chuộc? Gặp ba thì ông cũng một vài câu hỏi han chiếu lệ rồi như nghĩ rằng phải làm như thế mới là quan tâm, ông móc túi ra cho anh tiền.

Phúc hỏi anh:

- Còn mẹ anh thì sao, bà có thành công không?

- Mẹ anh ngày càng có vẻ xa cách kì lạ. Bà bảo rằng càng lớn anh càng giống cha. Phải chi anh mãi là đứa trẻ để để bà nựng nịu, cưng chiều, anh càng lớn, bà càng già. Mà bà lại rất sợ già. Nghe mẹ nói anh cứ nghĩ bà nói đùa. Vì trên đời này có bà mẹ nào mong con mình đừng lớn? Thế mà mẹ anh lại mong như vậy. Anh đâm ra chán nản, nghi ngờ và xem lại những gì anh đang có. Điều bất hạnh là anh đã biết cảm tiền quá sớm, biết dùng nó để mua mọi thứ quá sớm. Ba mẹ anh ngày càng xa cách. Giữa hai người gần như không một lần to tiếng cãi vã vì mỗi người có một thú vui riêng. Chỉ gặp nhau ở bữa cơm. Cứ thế thời gian xoay vòng. Cuối cùng mẹ anh đề nghị li dị. Ba anh bằng lòng, thế là xong.

Phúc ngạc nhiên và như không tin, cô hỏi lại:

- Không gây gỗ, cãi vã mà đi đến li dị à?
- Đó là giải pháp tốt đẹp nhất. Hai người coi nhau như bạn và có vẻ cởi mở khi gặp nhau hơn cả lúc còn là vợ chồng. Chỉ có anh là hụt hẫng, dù anh biết sớm muộn gì mẹ và ba anh cũng chia tay. Anh về sống với mẹ anh vì theo anh lúc đó, thì ba anh là người duy nhất có lỗi trong cuộc chia tay này. Anh bắt đầu xuống dốc thật sự và bắt đầu hư hỏng từ đó.

- Anh cứ nói thế. Em có thấy anh hư hỏng gì đâu? Sao lúc nào anh cũng nói rất tệ về mình thế?

- Em cứ nghĩ tốt về anh rồi ngày nào em sẽ thất vọng.

- Khi đã chấp nhận yêu. Người ta phải rộng lượng chớ anh.

Nguyên cười:

- Em nói theo sách vở hay theo trái tim em vậy? Em trong sáng quá khi nghĩ như thế. Bên em, lúc nào anh cũng thấy thanh thản và yêu đời.

- Yêu đời chớ không yêu em hả?

- Em chính là cuộc đời rồi.

Phúc bắt bẻ:

- Người ta có thể làm lại cuộc đời nhiều lần.

Nguyên cứng cổ:

- Anh chỉ có một cuộc đời duy nhất và mãi mãi một là có nó, hai là mất.

Phúc liếc Nguyên:

- Em chịu thua anh đó.

- Thế thì ngồi ngoan nghe anh kể tiếp.

Phúc phụng phịu ngồi chống cằm nhìn Nguyên. Anh buồn cười trước vẻ trẻ con của cô nhưng anh vẫn nói:

- Anh bắt đầu đi chơi đêm. Khiêu vũ là món anh thích nhất. Hầu như đêm nào anh cũng đi nhảy. Cái tính nhút nhát của anh đã mất cùng với cái hồn nhiên trẻ thơ nơi anh, và con gái có gì đâu là lạ...Anh xin lỗi! Nhưng thật sự là vậy. Dù lúc này anh vẫn còn trong sáng lắm Phúc à, anh chưa biết thế nào là đàn bà đâu...

Thấy Phúc đỏ mặt, Nguyên im lặng. Anh thở dài nói tiếp:

- Anh còn nhớ rất rõ hôm ấy là sáng chúa nhật. Anh nói với mẹ là đi Vũng Tàu chơi sáng thứ hai về. Mẹ anh vui vẻ đồng ý. Bà cho anh một số tiền tương đối nhiều. Anh đi mà trong lòng chán nản kì lạ. Ra tới biển, anh mới thực hiện được nửa chương trình của một ngày như bọn anh thường nói, thì anh đòi về mặc lũ bạn nín kẻo và mặc chương trình ban đêm chắc chắn có nhiều màn hấp dẫn.

Phúc chớp chớp mắt, cô như muốn hỏi điều gì đó nhưng cố dằn lại.

Nguyên chậm rãi:

- Anh phóng xe hết cỡ, về đến nhà chắc cũng tám, chín giờ rồi. Anh lên lầu, ngang phòng mẹ anh... Có tiếng đàn ông trong đó Phúc ạ! Phúc nhìn anh. Tim cô thất lại. Đôi mắt anh sao khổ sở đến nỗi lòng. Cô lặng im chia sẻ nỗi đau mà hẳn đến giờ này vẫn còn quá nặng nề đối với Nguyên.

- Anh ngạc nhiên đến mức độ mất bình tĩnh. Anh đập tung cửa phòng, sẵn cái xách tay anh ném mạnh về giường. Nhân tình của mẹ anh không ai xa lạ chính là thằng nhóc học trò mà bà thường tới nhà riêng nó để dạy đàn, lớn hơn anh đâu chừng vài tuổi.

Anh như điên nhào đến nện hẳn tới tấp. Hẳn cũng chẳng nhin, thế là mặc mẹ anh kêu khóc van xin hai người cứ lao vào nhau sống chết. Cuối cùng, hẳn ta vớ được chai dầu thơm mẹ anh để trên bàn ngủ. Hẳn đập mạnh vào đầu anh.

Mặt Phúc bắt chợt nhận lại. Cô đau như chính mình vừa bị đánh.

Nguyên vẫn kể, giọng đều đều:

- Máu ở đâu mà nhiều đến thế, lần đầu tiên trong đời anh nhìn thấy máu, mà lại là máu của chính mình. Anh choáng váng, rã rời và đau đớn dù vết thương chẳng sâu lắm đâu. Mẹ anh chạy đến ôm anh, bà khóc rất dữ, máu của anh dính cả vào mặt bà... Cho đến bây giờ anh vẫn còn như thấy đôi mắt của mẹ anh lúc đó, và cho đến bây giờ anh vẫn không sao tha thứ cho mẹ anh được. Anh không sao tha thứ được Phúc ạ.

Nguyên đưa tay bóp vụn điều thuốc đã gãy đôi nằm trên bàn:

- Tối ấy anh không ở nhà. Sẵn tình anh vào quán uống rượu, thứ rượu ở các quán nghèo cay và nặng lắm Phúc phải biết. Anh nghĩ ngợi rồi khổ sở, mẹ anh là như thế, sống trong ảo tưởng và sống cho riêng mình, anh bắt đầu lục lại trí nhớ của mình, hình ảnh của bà hiện ra nhưng tất cả đều mang màu sắc và ý nghĩa khác... Rồi quán rượu anh lang thang ngoài công viên. Anh như con thú nhỏ bị thương không nơi nương náu. Một người con gái đến bên anh trên ghế đá... Chẳng cần phải mời mọc, anh đi theo cô ta vào con hẻm sâu hun hút và tối tăm...

Phúc nghe như có vật gì nghiền nghẹn ngang cổ. Cô nuốt nghẹn xuống gượng gạo nói:

- Rồi sau đó...

Nguyên né tránh đôi mắt nâu ám áp của Phúc, anh tránh cả câu hỏi lo âu vừa thoát khỏi đôi môi xinh xắn của cô.

- Anh hư lắm Phúc ạ! Tuổi thơ của anh đi qua như thế đó, có thể anh sướng hơn nhiều về vật chất, nhưng tâm hồn đứa con trai có cha mẹ

chỉ lo sống cho bản thân, cho sở thích của riêng họ thì quá là thâm.

Sau đó anh về ở với ba anh. Hai người đàn ông trong một ngôi nhà trống, hai người đàn ông chưa hề có một lần thông cảm nhau dù đó là hai cha con. Ba anh không phải là mẫu người khô khan, khó tính, ngược lại ông rất cởi mở với mọi người, đối với phụ nữ thì ông nổi tiếng ga lăng. Phúc biết ba anh mà?

Phúc ngớ ngàng, cô như đang nhớ xem trong những người đàn ông mà cô đã biết, ai là ba Nguyễn.

- Em biết à? Ai nhỉ?

Nguyễn cười bí ẩn:

- Em đoán xem. Người ta bảo anh giống cha ở cái miệng cười khinh mạn.

Ngẫm nghĩ một hồi, Phúc đành chịu thua:

- Ai vậy anh? Em không tài nào đoán ra.

- Anh cho em tiếp tục lục soát trí nhớ và trí tưởng tượng của mình.

Bao giờ tuyên bố thua thì sẽ bị phạt.

- Rồi sao anh lại về với ông bà nội?

- Khi anh nói sẽ về ở chung. Ba anh chỉ cười, ông không hỏi và anh cũng không nói tại sao. Cái cười của ba anh là cái cười của người như lâu nay chịu đựng một nỗi oan ức nay đã có người cảm thông. Ông nói với anh: “nhà này là nhà của con. Mẹ con là người có nhiều tham vọng và sống bằng ảo tưởng, ngay cả trong tình yêu cũng thế, bà thích chinh phục và thích sự hào nhoáng. Rồi mẹ con sẽ khổ”. Lúc đó anh im lặng... Đâu phải mình mẹ anh khổ, anh và ba anh có ai sung sướng đâu?

Ba anh có rất nhiều nhân tình. Ông bảo không lấy vợ nữa, sống như ông hiện sống thích hơn nhiều, khỏi ràng buộc hay trách nhiệm với một người nào cả. Ông lo cho anh tương đối đầy đủ về vật chất. Sau khi tốt nghiệp phổ thông, anh chẳng chịu học tiếp cứ ở nhà lao vào các cuộc chơi thoải thích. Ngôi nhà của ba rất rộng và đầy đủ tiện nghi. Ông thường về khuya và ít khi nào về một mình. Anh cũng có những thú tiêu khiển riêng của mình.

Nguyễn ngừng lại nhìn Phúc, anh hơi ngập ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Anh thường uống rượu lạ...

Nguyễn nhìn Phúc, khó khăn lắm anh mới nói tiếp:

- Anh không biết phải nói sao cho em hiểu, vì em còn thơ ngây quá. Em khó thông cảm và khó có thể tưởng tượng ra anh như thế nào vì em là con gái nữa...

Phúc cố bình thần dù trong lòng cô đang xung đột dữ dội vì những lời Nguyên kể. Cô nhìn anh buồn buồn:

- Em đang nghe để hiểu anh hơn mà...

- Em buồn vì em nghĩ khi đến với em, anh đã là một người quá tệ?

Phúc lắc đầu khổ sở:

- Đừng nói anh... Hãy kể tiếp đi, dù có thể chuyện của anh làm em khóc vì... vì...

- Vì thương thân?

Phúc im lặng. Nguyên thở hắt ra:

- Anh nghĩ em sẽ ngồi nghe hết để có một phán đoán về anh. Em sẽ không khóc đâu phải không, “Gỗ mun”?

- Ngày tháng cứ thế trôi qua. Anh càng lao vào những ham hố tầm thường anh càng thấy bế tắc, anh luôn mang một mặc cảm kì lạ với bản thân, với mọi người. Anh thấy mình lạc lõng giữa đám đông vì cái mặc cảm của mình. Mỗi lần nhận tiền từ tay ba anh, anh luôn nghĩ như được bố thí từ tay một người dư giả. Anh không bao giờ thoải mái như lúc sống với mẹ anh. Cũng có thể người đàn ông chỉ cảm thấy mình mãi mãi là đứa con nít trước người mẹ. Còn đối với người cha, họ lại tự cho rằng họ cũng là một người đàn ông. Mà người đàn ông này phải nhận của bố thí từ tay người đàn ông khác thì thật là khó coi, dù người ấy là cha của mình.

Phúc bất bình:

- Sao anh lại tự ái lạ thế? Cha mẹ phải có bổn phận và trách nhiệm.

Nguyên mĩa mai:

- Trách nhiệm đối với bản thân mình cha mẹ anh còn quên lãng thì nói chi đến anh?

Phúc nhăn mặt:

- Nguyên! Anh lại quá khích! Em không thích nghe anh nói về ba mẹ mình như vậy đâu.

Nguyên cố chấp:

- Mà sự thật là như vậy. “Gỗ mun” à! Em hạnh phúc được lớn lên trong một gia đình mà cha mẹ em thật tuyệt vời. Anh đến phụ Khải một phần cũng vì anh thích cái không khí gia đình ấm cúng đó.

Em đâu hiểu được nỗi giày vò khổ sở khi hình ảnh đẹp đẽ của mẹ mình bỗng chốc tan vỡ ra sao? Đó là sự mất mát mà suốt đời không gì bù đắp được.

Phúc nhỏ nhẹ:

- Ai cũng có những lần vấp ngã. Mình là con đâu có quyền phán đoán cha mẹ.

Nguyên lắc đầu:

- Em khuyên những lời của người đang hạnh phúc tự cho mình là suy nghĩ đúng trước cái bất hạnh mà em chưa bao giờ biết tới. Phúc cảm thấy tự ái, cô nghĩ: “Có lẽ mình chưa hiểu chút gì về Nguyên như anh thường nói. Nguyên có bao giờ nguy biến không?” Cô buồn bã nhìn những trái sori đỏ đỏ trên cành đông đưa...

-Em còn thích nghe anh nói tiếp không Phúc?

Cô bưng tỉnh:

- Có chứ! Anh kể đi.

- Phúc này! Em phải hiểu rằng anh bao giờ cũng dành cho cha mẹ mình một tình cảm, nhưng chắc chắn tình yêu đó không thể nào trọn vẹn như em. Anh nói về gia đình mình để em hiểu và để em tự suy nghĩ.

Mắt Nguyên buồn buồn:

- Biết đâu rồi em sẽ thấy không còn hợp với anh nữa.

Phúc im lặng buồn bã nghe Nguyên nói:

- Một lần nọ, cha anh nói một câu ngắn khi ông đưa cho anh một xấp tiền khá dày. “Muốn sung sướng và muốn ngẩng cao đầu với mọi người không phải chỉ có tiền là đủ. Dòng họ này không có những thằng đàn ông thất học”. Lúc đầu anh rất bức bối, nhưng nghĩ lại anh thấy ông nói đúng. Ông ăn chơi, bê tha và đa tình nhưng ông là người học giỏi, có tài, mọi người ít ai dám coi thường ông. Ngay bản thân anh, anh cũng có chút e dè khi đứng trước ông. Phải đó là mặc cảm tự ti không nhĩ? Hay đó là đặc điểm cố hữu của hai cha con anh. Tự cao. Không muốn thua ai.

Bắt đầu từ đó anh lặng lẽ tìm đến các trung tâm luyện thi đại học, mua sách về học lại. Anh bỏ học cũng gần hai năm, anh nhất định phải đậu vào một trường đại học nào đó. Chuyện đó cũng chẳng khó khi anh đã quyết. Cha anh lúc này cũng tỏ vẻ rất mừng. Ông bỗng nhiên trở nên gần gũi với anh hơn. Việc anh thi đậu đại học Bách Khoa là nguồn vui lớn đối với ông.

Cơ sở tin học của ba anh ngày một phát triển. Ông có nhiều phụ tá và nhân viên:

Nguyên chột cười:

- Em học tin học ngay trung tâm tin học của ba anh đấy.

Phúc tròn tròn mắt:

- Ủa! Sao em không biết ba anh?

- Nhất định là em phải biết...

- Không! Em chỉ biết cô thơ kí giám đốc. Còn giám đốc quả thật chưa biết...

Nguyên bỗng bối rối, anh tiếp tục:

- Ở với ba anh một thời gian, anh bắt đầu thấy không được, quanh ông có nhiều phụ nữ quá, và những người này bận rộn làm anh bức bối, anh thấy tốt nhất là về ở với ông bà nội. Hai người già sống có một mình.

Phúc thắc mắc rất trẻ con:

- Bộ... các bà gì ghê ức hiếp anh hả?

Nguyên lắc đầu nguợng nguợng:

- Không phải. Có điều, anh thấy mình không tự nhiên khi có mặt các bà ấy.

Trực giác của phái nữ cho Phúc một nhận xét. Hình như ở phần này có điều gì đó Nguyên chưa nói rõ hết với cô, nhưng cô không hỏi tới nữa. Cô nhìn Nguyên lòng nặng một mối lo âu. Người yêu cô không đơn giản như cô tưởng. Anh ấy có cá tính riêng và đời sống tinh thần khá phức tạp, ngoài ra Nguyên cũng qua một thời bẽ tha mà Phúc chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ quen, sẽ kết bạn với người như thế chớ đừng nói chi là cô sẽ yêu...

Phúc nhìn Nguyên:

- Hình như có thời gian anh ở kí túc xá mà?

- Thỉnh thoảng anh vào chơi với tụi bạn chớ anh không ở trong ấy.

Phúc rụt rè:

- Còn mẹ anh, bác sống ra sao hở Nguyên?

- Mẹ anh bây giờ là một phụ nữ tự do, nói theo một kiểu nào đó. Bà vẫn đi dạy nhạc, đệm nhạc cho các hãng phim... Bà cũng quen rất nhiều người, bà vẫn còn đẹp, có điều không trẻ nữa. Bà vẫn gởi tiền, quà, sách báo, băng nhạc... đủ thứ cho anh, và bà cũng còn đang sống trong ảo tưởng.

- Anh không đến thăm mẹ...

- Không!

- Sao anh giận mẹ dai vậy?

Nguyên nhìn Phúc, không trả lời, không gian im ắng lạ lùng. Phúc nghe tiếng nhạc buồn buồn vang ra từ chiếc loa thùng đặt ở góc cột đối diện bàn cô và Nguyên ngồi. Không lẽ anh bây giờ đã là một người khác? Phúc nhẹ nhàng lắc đầu. Nguyên đâu có gì thay đổi, chỉ có cái nhìn, cái nghĩ của cô về anh thay đổi thôi.

- Em đã thất vọng về con người thật của anh?

Phúc chẳng biết trả lời sao. Cô sợ rồi mình sẽ khổ vì anh, một con người không dễ gì cô khuất phục được, một con người luôn có vẻ ngạo mạn và hình như có cả chút gì cố chấp.

- Phúc, sao không nhìn anh?

- Em lo. Em...

Phúc nói xong, bỗng nhiên nước mắt cô ứa ra. Nguyên chồm người qua bên nắm bàn tay cô siết chặt, mắt anh đắm đắm nhìn cô tha thiết.

- Anh biết. Dù sao em cũng còn là cô bé con với nhiều mộng tưởng. Nhưng Phúc à! Em hãy tin anh, anh đã từ bỏ cái quá khứ đen tối đó để sống xứng đáng với tình yêu của em.

Phúc bứt rứt, khổ sở:

- Nguyên! Tại sao anh có thể... vớ nhiều người mà anh bảo là anh không yêu? Em không hiểu nổi và không chịu được. Anh đã từng yêu người khác mà, phải không?

- Hãy nghe anh, "Gỗ mun". Đừng trẻ con như vậy. Anh yêu em. Có thể em sẽ xa lánh anh. Đó là cái giá phải trả cho lối sống phóng túng, sa ngã trước kia của anh. Nhưng anh phải nói cho em biết về anh, sau đó em nghĩ sao anh cũng chịu.

Nguyên nhìn đồng hồ:

- Năm giờ rồi Phúc. Chiều nay em nghỉ đi, để anh đẩy xe phụ Khải một bữa.

Phúc ngó ra khoảng sân trống:

- Anh có điều gì chưa nói hết với em phải không?

Nguyên ngần ngừ:

- Từ từ rồi em sẽ hiểu anh hơn, nếu em thật sự yêu anh... Còn điều anh chưa nói với em mà, anh sẽ nói ngay là "nếu em thấy lòng em không vui, không hạnh phúc vì lỡ nói yêu anh thì anh sẽ là người rút lui trước".

Hai người bỗng im lặng. Phúc nhìn chú chim sâu nhỏ xíu trên nhánh lá. Nó nhảy nhót một mình thanh thoi sung sướng không như cô đã tự trói mình vào vòng luẩn quẩn yêu thương.

Phúc quay lại bắt gặp ánh mắt Nguyên đắm đắm. Cô buồn bã đứng dậy:

- Chiều rồi! Mình phải chia tay thôi anh

Lỡ lằm

Chương 9

Buổi tối Phúc ngồi bó gối trên lầu một mình. Cô đã trông chờ thêm suốt cả ngày nay mà Nguyên vẫn không đến. Phúc buồn bã: "Nguyên ơi! Vì sao anh lại biến đâu mất thế kia? Anh ác quá khi từ ngoài đời

anh lại biến vào trái tim em, làm nó đau đớn như thế này. Anh ác quá. Vừa giao vào lòng em chút hạnh phúc con con, em chưa kịp ập ủ, nâng niu, anh đã nở để em va vào sự thật lạnh tanh và khốn khổ của đời anh”.

Tại sao như thế hử Nguyên? Em ích kỉ không khi lòng em cứ đau đớn bởi ghen tuông. Tim em cứ khổ sở vì tự ái. Sao lúc nào bên em anh cũng xa xôi nghĩ ngợi. Anh đang nghĩ về thân phận anh hay đang nhớ về một người con gái nào đó trước em? Anh ác lắm. Em yêu anh với nguyên vẹn tình em trong trắng thế, sao anh lại đến với em bằng một con người quá chán chường mọi thứ? Anh đang làm gì? Anh đang nghĩ gì? Có nhớ đến “Gỗ mun” hay không?

Phúc đá mạnh chiếc gối ôm vào tường. Cô xuống giường đến ngồi bên bàn học. Cô chậm chạp mở quyển Anh văn ra. Phúc lẩm nhẩm đọc:

- True as I stand here: Sự thật hiển nhiên. True to: trung thành với.
True love never grow: tình yêu chân thật không bao giờ phai nhạt.
Phúc buồn buồn nhắc lại:

- True love never grow – tình yêu chân thật...
- Phúc ơi! Có khách

Phúc vội vàng bước xuống thang. Trái tim cô đập mạnh.

Em đang ghét anh biết bao và cũng đang yêu anh hơn bao giờ hết. Làm sao anh không đến cho được vì dù thế nào thì tình yêu của hai đứa cũng là “true as I stand here” - Một sự thật hiển nhiên phải không anh?

Nhưng người đến tìm cô lại là Bích. Phúc muốn hét lên cho khỏi ức. Bích vô tình cứ tíu ta tíu tít, cô đang nói chuyện rất vui với chị Thơ. Thấy Phúc bước ra, Bích nheo mắt:

- Trốn kĩ dữ hén? Từ bữa sinh nhật đến nay đâu mắt tiêu luôn. Tao lo không biết mày có chết khô vì thất tình không nên đến thăm. Sao rồi, anh chàng...

Phúc lừ mắt nhìn Thơ. Bích hiểu ý nín thinh. Thơ té nhị đứng dậy:

- Ngồi chơi nghe Bích, chị đi học bài. Gần thi tốt nghiệp rồi. Mệt lắm!
Đợi Thơ đi khuất, Bích cự nự:

- Con nhỏ này, ăn với nói. Mày đi đâu giờ này vậy?
- Ngoài tiệm may về... Tuần sau tao khai trương. Nửa tháng nay tụi tao chạy lo mua sắm trang trí tiệm đủ luôn.

Phúc cười:

- Có lí quá ta! Vậy là tao có chỗ may đồ khỏi tốn tiền rồi...

Bích hãnh diện:

- Khoẻ thôi! Tương mày làm người mẫu được đó. Chừng nào có thi

thời trang. Tao sẽ nhờ mày làm người mẫu giới thiệu sản phẩm của nhà may Bích Châu.

Phúc lém lỉnh trên Bích:

- Bao giờ mày may quần cho ông Long quần nhà mày mặc mà không thấy đường cong tuyệt mỹ của đôi giò vòng kiềng thì coi như mày là tay thợ may số một thành phố. Lúc đó không cần phải nhờ tao làm người mẫu.

Bích lườm Phúc:

- Chuyên môn “kê” bạn...

Rồi cô lí lắc hỏi Phúc:

- Nghe tao hỏi. Mày với tên phu xe tới đâu rồi?

Phúc làm thinh nhìn Bích cười cười. Bích ranh mãnh:

- A... Nụ cười thú nhận. Sao? Đã nghe “lời tỏ tình của mùa xuân” rồi phải không?

Phúc nhìn Bích:

- Đồ quỷ! Tao đang rối trí đây. Đúng như mày nói. Ông Nguyên không phải mẫu người đơn giản. Tao sợ tao không chịu được tính khí của ông ấy.

Bích nói:

- Làm gì mà bi quan dữ vậy? Thế hán đã nói những gì với mày để mày phải rối trí?

Phúc ngập ngừng:

- Anh kể chuyện gia đình, chuyện con người của anh ấy.

Bích an ủi:

- Như vậy là hán hay đó. Hán muốn mày hiểu rõ, và nếu yêu thì phải chấp nhận gia đình và con người của hán.

Phúc thở dài:

- Tao lo...

- Theo tao, điều quan trọng nhất giữa hai người yêu nhau là sự chân thật, sự thông cảm và tôn trọng lẫn nhau. Nếu mày đã thật sự yêu thì mày phải có sự cảm thông và ít nhiều phải chịu đựng thôi.

Nhìn Phúc, Bích nói tiếp:

- Như mày đã biết, tao và Long quen từ lớp mười một, đến giờ cũng gần bốn năm rồi. Bên ngoài ai cũng bảo tao là miệng mồm có quai nhưng thật sự bao giờ Long cũng nắm quyền mày ạ! Đương nhiên, con trai lúc nào cũng có sự nhượng bộ khi giận hờn, nhưng mày phải nhớ đó chỉ là sự nhượng bộ nhất thời thôi. Còn nếu có quan điểm sống, sự dằn vặt riêng tư trong tâm hồn mỗi đứa thì mình phải là người nhượng bộ nếu không là chia tay vĩnh viễn.

Bích lại tủm tỉm:

- Mà y có bộ vó ngang ngược thôi chứ tao dám cá là y luôn là người nhượng bộ.

Phúc trề môi:

- Đừng suy bụng ta ra bụng người. Tao còn lâu mới nhượng bộ.

- Mà bộ có giận hờn gì rồi hả?

- Làm gì có

- Vậy bao giờ dất hấn ra trình làng?

Phúc cười, bắt chọt Bích hất hàm:

- Ờ! Ông Hải gởi lời hỏi thăm mà

Phúc ngó ra, rồi như chợt nhớ cô ngạc nhiên:

- Vậy sao?

Bích nghiêm chỉnh:

- Mà quen với ông đạo diễn Hoài Vũ?

- Sao mà biết?

Không trả lời Phúc, Bích nói tiếp:

- Ông ta là con cáo già đó. Giao thiệp với ông thì coi chừng, thả con ạ!

Phúc cho hai chân lên salon:

- Quen biết với giao thiệp gì tao? Ông tìm diễn viên nữ biết võ. Ông vào võ đường, gặp tao, ông thấy thế nào ai biết mà ông lại chọn. Mà ở nhà tao đâu cho đóng phim... Mà nói làm như tao ngon lắm. Mình là con nít, ông ta là người lớn, mà là người nổi tiếng nữa... Làm sao dám giao thiệp với ông cho được? Mà sao mà biết tao quen?

Bích nhún vai:

- Anh Hải làm nghề quay phim. Đâu lại gì mấy ông đạo diễn.

- Ảnh nói với mà về ông Vũ?

- Không hẳn. Nhưng qua lời của ảnh, tao nghĩ thế.

Cười cười, Bích nói tiếp:

- Hình như ông anh Hai của Long có vẻ quan tâm đến mà.

Phúc đỏ mặt:

- Lại phịa chuyện nữa...

- Ừ! Coi như tao phịa. Nhưng ví dụ đó là thật thì sao?

Phúc pha trò:

- Thì cứ về nói với ông. Tao cũng rất quan tâm đến vẻ sầu đời của ông trong đêm sinh nhật của mà.

Bích hăm he:

- Phải nhớ mình đã nói gì nghe không? Ông Hải đòi tới đây mà tao chưa cho địa chỉ.

Phúc cười tủm tỉm:

- Có gì đâu... Mà cứ nói tao mời ông tới chơi,... Chỉ lo ông sợ thôi.

Bích trợn mắt:

- Mày đừng thách. Tao nói là ổng tới liền đó. Rồi có đụng độ thì ráng chịu nhen.

Phúc im lặng. Cô bỗng hình dung ra giọng nói và gương mặt của Hải. Lòng cô chợt ấm lại một chút, nhưng tình cảm ấy không nghĩa lí gì cả so với sự nhớ nhung mong đợi của cô đối với Nguyên.

Phúc buồn buồn nhìn ra cổng. Sao anh không đến hỏi Nguyên?

*

* *

Phúc bồn chồn ngồi trong phòng máy. Giờ thực hành hôm nay sao cô cứ lo ra. Suốt hơn một tiếng đồng hồ nhập tin, cô mới phát hiện ra là mình chưa cài đĩa. Thế là coi như công toi, phải nhập lại từ đầu.

Chị Tuyết ngồi ở máy kế bên trên:

- Làm gì mà mơ mộng tận đâu đâu vậy nhỏ? Không ghi vào lỗ cúp điện bắt tử là cho em “đi” lại từ đầu nữa.

Phúc vươn vai:

- Mỏi mắt quá!

Chị Tuyết cười:

- Nghỉ một chút đi!

Phúc hỏi:

- Chị Tuyết nè, chị biết ông giám đốc trung tâm không?

- Biết! Mà có chi không?

- Ai vậy chị?

Chị Tuyết trợn mắt:

- Em có học anh văn ở đây mà không biết ông Bình John Lenon hả?

Phúc chưng hửng:

- Trời đất! Ông Bình hả?

Lúc này Phúc mới chợt nhớ ra... Thảo nào đã có lần nhìn nụ cười nhếch mép của thầy Bình cô cứ thấy quen quen. À! Ra thế, thì ra ông Nguyên có ông cha còn hào hoa phong nhã quá.

Cô bối rối nói với chị Tuyết:

- Thầy Bình tính toán giỏi thật chứ. Ông mướn một mặt bằng vừa làm trung tâm tin học vừa làm trung tâm sinh ngữ...

- Như thế mời thừa tiền ném qua cửa sổ. Phúc không biết chứ ông Bình xài rộng lắm. Làm việc từ thiện cũng nhiều mà chơi cũng có cỡ. Con gái theo ông thiếu gì.

Phúc thấy lòng mình trĩu xuống. Cô vờ vĩnh hỏi:

- Thế thầy Bình không có vợ con à chị?

- Ông li dị vợ lâu rồi. Con trai ở với ông bà nội. Ờ, thằng con trai ổng làm ở tổ phần mềm ở đây chứ đâu... Dạo này sao ít thấy nó.

Chị Tuyết cười:

- Con của ông đẹp trai hơn ông nhiều. Con nhỏ thư kí ở đây đeo nó cứng ngắc.

Phúc cố gắng bình tĩnh. Cô gượng cười và cô đã nhớ ra gương mặt và mái tóc dài của cô thư kí...

Chị Tuyết vẫn vô tình:

- Con nhỏ Liên đó mà yêu ai. Nó chỉ cần tiền thôi.

Phúc gượng gạo:

- Sao chị biết?

Chị Tuyết trề môi:

- Nhà nó gần sát nhà chị chứ đâu. Nó đeo một lúc hai cha con ông Bình!

Phúc tái mặt lắp bắp:

- Thật sao?

- Có gì đâu mà em ngạc nhiên dữ vậy? Thứ con gái như nó thiếu gì... Đàn ông họ cũng không lỗ lã gì. Đã vậy, cái mặt lúc nào cũng vác hất lên trời trông dơ không chịu được. Mà đẹp để gì cho cam, chẳng qua nhờ bộ ngực và cái mông.

Phúc xấu hổ nhìn đi chỗ khác. Chị Tuyết phì cười:

- Làm tiếp nhé! Tật chị hay nói tào lao.

- Chị Tuyết nè... Thế bà Liên đó bây giờ còn bỏ với hai cha con người đó không?

Tuyết vừa đưa tay che miệng ngáp vừa trả lời:

- Chị cũng chẳng quan tâm. Mà chắc gì nó buông. Đào trúng mỏ rồi còn gì...

Phúc thấy rã rời tay chân. Phải là cô đang ghen không sao trái tim cô đau buốt như thế này? Giờ Phúc đã rõ tại sao cô ta vào lớp hỏi tên Phúc, cô ta đã biết... Và muốn xem mặt Phúc. Sao cô căm ghét con mụ đàn bà có gương mặt đẹp vì son phấn và thân hình đẹp vì gọi tình kia đến thế?

Lại bấm lộn nữa rồi. Phúc bực bội với mình. Đưa tay tắt màn hình, cô thở ra rồi tựa người vào lưng ghế. Chị Tuyết cười:

- Làm gì hôm nay em “format” dữ vậy?

Phúc gượng gạo cười theo. Đúng là hôm nay cô “bất bình thường” như chị Tuyết vừa nói. Phúc quyết định đứng dậy đi ra ngoài vòng lên văn phòng. Cô bước tới bàn của thư kí...

- Xin lỗi, hôm nay anh Nguyễn có vào không ạ?

Một cái nhìn khó chịu và có một chút gì thách thức ngấm ngấm hướng về cô. Rồi một giọng nói ngọt ngào trả lời:

- Anh ấy không có ở đây. Có chuyện gì không cô bé?

Phúc hơi hững. Cô bậm môi nói dối:

- À! Anh Nguyễn hứa sẽ hướng dẫn trước cho tôi một số hiệu lệnh mới của chương trình Foxpro...

- Tiếc quá... Anh ấy đang bận lắm, không có thời gian và tách ảnh hay quên nữa... Cô bé cảm phiền vậy. Chiều nay chị sẽ chuyển lời của em tới anh Nguyễn.

- Cảm ơn chị.

Phúc tức muốn khóc. Người ta nói về Nguyễn của cô với một vẻ thân thiết và âm yếm ghê chưa. “Đúng là thư kí riêng rồi chứ còn gì nữa. Trả lời thay rồi đó”. Phúc đứng nghe người ở ngoài hành lang, cô đợi mình nguôi ngoai một chút mới bước vào phòng máy. Với tay lấy túi xách, cô nói:

- Nhức đầu quá. Em về trước nhe chị Tuyết.

Hôm nay nữa là hai tuần rồi Nguyễn không ghé Phúc. Chiều nay, vừa dọn hàng Phúc vừa hỏi Khải về Nguyễn. Anh trả lời lấp lửng làm cô ức lắm

- Chắc Nguyễn bệnh. Anh có thấy hấn vào trường đâu?

Phúc nhìn Khải:

- Thế anh không đi thăm à?

Khải cười:

- Anh đi đâu có tác dụng gì?

Khải hất hàm:

- Sao em không đi, bộ giận đối gì hả?

Phúc cay đắng làm thinh. Nguyễn có đau bệnh gì đâu, hàng ngày có người đẹp chăm sóc sức khoẻ mà... Anh cần gì con bé ngốc nghếch này?

Phúc ngập ngừng:

- Anh Khải đến thăm giùm em đi.

Khải ngạc nhiên:

- Sao lại thăm giùm?

- Em đến kì lắm.

- Sao mà kì?

Khải nheo mắt:

- Em đã từng bảo yêu thì phải liều mạng mà... Bà nội Nguyễn đâu có khó như bà nội Thuý. Tối nay đi với anh...

Phúc đắn đo. Đến đó mà lỡ gặp một người con gái nào khác thì chắc cô vỡ tim ra... Phúc lại nhìn Khải:

- Người ta không mời mà đến kì lắm anh Khải à

Khải cười:

- Sợ kì thì... ráng mà chịu... Ờ! Sao dạo này “Gỗ mun” giữ kể dữ vậy? Hai đứa giận nhau hả? Kể cho anh nghe coi.

Phúc bối rối:

- Không phải giận nhưng có thể ảnh hưởng lắm, cũng có thể anh Nguyên không thấy thích em nữa,.

Khải ngạc nhiên:

- Sao lạ lạ vậy? Có hiểu lắm thì em phải giải thích, còn yêu nhau đâu phải là chuyện thích nhau hay không thích nhau. Nguyên nó không đùa em đâu.

Phúc hỏi:

- Thế... anh có biết là Nguyên quen rất nhiều trước khi quen... với nhà mình không?

Khải phì cười:

- Biết! “Nhà mình” ghen à?

Phúc chối:

- Không!

Khải được dịp chọc tới:

- Thế thì là “nhà mình” tức...

Phúc nườm nghẹn làm thinh:

- Cho anh chọc, em không que đâu. Hỏi để biết vậy thôi... Chớ ai bệnh hoạn, ốm đau gì kệ họ...

Khải lắc đầu:

- Người bạc bẽo. Khi mình bệnh người ta hàng ngày hỏi thăm, tự nguyện đẩy xe giùm, tự nguyện cho mượn bao nhiêu bao nhạc, tự nguyện đem tới bao nhiêu gói ô mai và tự nguyện đủ thứ... Kể không nổi...

Phúc ngắt lời:

- Nhưng anh ấy không có bệnh.

Khải khoanh tay:

- Sao em biết?

Phúc ảm ức, cô trả lời bừa:

- Có làm gì đâu mà bệnh

Khải cười to:

- Bắt đầu quạu cộ nói càn, nói như vậy cũng cũng. Chắc bệnh hoạn chỉ dành cho những người hay nhõng nhẽo như em vậy đó.

Rồi anh nghiêm túc:

- Tối anh đến chờ em đi thăm Nguyên... Sao? Đắn đo gì vậy? Có ông anh hết ý vậy còn muốn gì nữa?

Phúc im lặng. Cô thầm cảm ơn anh Khải. Dù gì đi với anh Khải cũng hay hơn đi một mình... Nhưng biết Nguyên có mong cô không? Tình

yêu. Ơi! Tương phản và quyến rũ.

Tiếng chuông leng keng ở ngoài cổng làm Phúc vội vàng chạy ra. Không phải là Nguyên. Cô ảm ức hơi hất cái cầm bưng bình lên hỏi trống không:

- Kiếm ai?

- Xin lỗi cô bé. Có phải nhà Diệp Thơ không?

Phúc hơi bất ngờ trước cái giọng nam ngọt ngào đó... A! Bà Thơ hay thật... Cô mở rộng cánh cửa sắt ra

- Anh kiếm chị Hai tui có việc gì không?

Phúc vừa buông cái nhìn hơi thách thức về phía người đối diện vừa tò mò xem tướng... Một anh chàng xem cũng trên mức trung bình về mọi mặt, chỉ tiếc có một nốt ruồi khá to bên mép đang nở một nụ cười cầu tài hết cỡ với cô

- À! Diệp Thơ hẹn anh tối nay tới cho... biết nhà... Bé là Mai hay Phúc vậy?

Phúc “hứ” một tiếng trong miệng. “Chà! Năm lí lịch nhà bà Thơ khá kĩ đó. Nhưng hôm nay anh chàng có nốt ruồi Thiện Sĩ này quên coi ngày nên ngày đầu tiên đến nhà người đẹp đã đụng phải bà cô nỏ mồm rồi...”. Phúc chẳng buồn mời anh ta vào nhà, cũng chẳng buồn trả lời. Cô cất cao giọng:

- Ủa! Hồi nào đến giờ, bạn chị Thơ đâu có ai.. như anh?

Cái giọng ngọt ngào lại pha thêm chút nịnh đầm:

- Anh mới hân hạnh quen Thơ... Nếu anh đoán không lầm, chắc bé là Phúc “Gỗ mun” phải không?

Phúc trở mặt. Bà Thơ này quá quắt, chưa chi đã nói lảm điều... Cô cong môi:

- Thế anh là ai? Tên gì? Nghề nghiệp?

- Chà! Đi thi hùng biện không ngán bằng thi tài ăn nói với mấy cô “choai choai”. Muốn anh khai lí lịch ít ra cô bé cũng cho anh vào nhà đã chứ.

Phúc bưng bình trên:

- Không được. Nhập gia tùy tục. Không thành thật khai báo thì không những không được vào nhà mà còn không được gặp chị Hai tui... Vừa lúc Diệp Thơ trong nhà bước ra. Mặt cô tươi như hoa, đôi mắt lung linh trông thật đáng yêu. Cô vừa nhỏ nhẹ vừa ngọt ngào:

- Anh mới tới!

Anh chàng... nốt ruồi cười tình tứ:

- Anh tới được chừng hai phút. Gặp cô bé này...

Thơ mỉm cười:

- Em út của Thơ đó. Nó nghịch lắm. Chắc nãy giờ đã phá anh rồi.

- Đâu có gì đâu. Anh em nói chuyện vui mà...

Phúc liếc xéo anh ta. Cái miệng xạo thật! Cô khế nhếch môi cười rồi lững thững bước ra sau vườn. Ôi! Tội nghiệp anh Dương, người hùng lữ vận của chị Thơ. Mà không, chị Thơ đã đổi dạ thay lòng rồi... Tên nốt ruồi này trông bề ngoài cũng xịn, cúp bóng loáng, quần áo, tóc tai chải chuốt... Phúc nhún vai ngao ngán. Vẫn có những người thích đặt tình yêu lên trên nền tảng tiền bạc, danh vọng. Chị Thơ là người như thế, Phúc thở dài. Cô không bao giờ muốn những chẳng hiểu sao ý nghĩ nên để cho chị Thơ vỡ mộng phù du cứ lờn vờn trong đầu Phúc. “Nếu giàu sẽ có hạnh phúc thì sao ba mẹ Nguyễn lại chia tay nhau và Nguyễn nữa, sao anh luôn bị dẫn vật bởi mặc cảm. Phúc không hiểu nổi...”

Phúc bắt đầu trông Khải. Gần tám giờ rồi... Không lẽ anh Khải hứa cuội? Phúc thơ thẩn đi ra đi vào ngoài sân, cô vừa đến ngồi bên băng đá thì lại có tiếng leng keng ngoài cổng...

Phúc nhồm dậy – không phải là anh Khải vì nếu là Khải thì anh đã mở cổng vào rồi. Cô bước vội ra trước lòng đầy hi vọng...

- Có Mai ở nhà không Phúc?

Cô gượng gạo cười như mếu:

- Dạ có! Anh Trường vào nhà chơi. Để em đi gọi chị Mai...

Vòng ra ngã sau, cô vào bếp rồi lên lầu:

- Chị Mai ơi! Anh Trường tới...

Mất không rời quyển sách, Mai hỏi:

- Thật không đó nhỏ?

Phúc buồn thiu ngẫm nghĩ: “Hạnh phúc vô cùng cho những người tưởng rằng “Gỗ mun” đùa lúc này.” Cô phụng phịu:

- Thật mà! Ai ở không đâu đi nói đùa, có điều trong phòng khách chị Thơ cũng đang có bạn... Chắc anh Trường ngồi ngoài xích đu chờ chị đó.

Mai vội vàng vớt quyển sách lên bàn. Cô bước nhanh xuống cầu thang. Phúc nhìn theo chị với chút nỗi niềm riêng tư...

Chỉ có Phúc là cô đơn và đang thêm khóc quá sức. Cô xuống lầu vào phòng bà Thanh. Má cô đang ngồi tính toán sổ sách. Bỗng dưng cô sà xuống bên mẹ dỗi hờn như ngày xưa khi cô bị hai chị nghĩ ra không cho giỡn chung:

- Má! Không ai thêm chơi với con hết kìa!

Bà Thanh phì cười:

- Hồi nhỏ má còn phân xử được. Giờ lớn rồi phải tự kiếm bạn chớ... Mà nè! Hôm rày sao không thấy thằng Nguyễn ghé?

Phúc bối rối, cô ôm gối lăn một vòng trên giường mắt nhìn lên trần nhà. Phúc vờ nói trớ sang chuyện khác:

- Ba đánh cờ ở nhà bác Diệp hả má?

Bà Thanh gạt đầu, bà nhìn con cười cười:

- Không ai chơi thì ở không cộng sổ giùm má coi

Phúc ngồi dậy:

- Máy tính má để đâu?

- Trong hộc bàn đó

Phúc cầm cúi tính sổ. Bà Thanh ra sau lui cui gì đó dưới bếp.

Chín giờ mười lăm... Phúc buồn bã đứng dậy bước ra phòng khách.

Nhìn vào tivi, cô cắn môi:

- Mình sẽ ghi gì vào nhật kí đêm nay? Không lẽ phải ghi thêm một chữ buồn to tướng như hôm qua, hôm kia, hôm nào đó đã ghi?

- Phúc!

Tiếng chị Thơ vang lên làm cô giật mình. Phúc vội vã bỏ hai chân đang để trên ghế salon xuống... Dù đang mơ mộng cô vẫn sợ bị la về cái tội ngồi đầu gác đó. Có lẽ thao tác của cô nhanh và điêu luyện lắm hay sao mà chị Thơ phá ra cười:

- Có ai rầy đâu mà bỏ chân xuống nhanh dữ vậy? Người ta kiếm đang chờ ngoài sân kia.

Phúc nhìn chị Thơ ngờ vực. Cô sợ bị đánh cú “rò ve” vào phết chót lắm. Có thể chị Thơ nói dối để trả đũa vì tội cô dám chất vấn anh chàng Thiện Sĩ của chị... Phúc ngồi làm tỉnh, tiếp tục xem tivi...

Thơ trợn mắt:

- Ờ hay! Bộ chị nói giỡn sao chứ? Ông Nguyễn đợi em...

Thơ chưa nói dứt câu Phúc đã đứng dậy. Rồi như chợt thấy mình hơi vội vã, cô ngượng ngùng từ từ xỏ chân vào dép và chậm rãi bước ra sân. Tim cô đập mạnh... Người đâu mà ác đến thế kia chứ...

Phúc thấy Nguyễn đang ngồi chờ trên ghế đá. Niềm hạnh phúc, nỗi nhớ mong và lòng giận dữ làm cô muốn khóc. Phúc ngồi xuống bên Nguyễn, cô không nhìn anh mà lại nhìn vào khoảng tối của những cành lá trong sân. Nhất định không thèm nói trước, cô vừa nhủ với lòng vừa âm ỨC nghe mùi hoa dạ lí thơm nồng đến muổng choáng váng...

Dĩ nhiên người thua cuộc phải là Nguyễn rồi. Rõ là đàn ông lúc nào cũng phải có những nhượng bộ nhất thời như con bé Bích nói.

Nguyễn thừa biết cô giận đó chứ nhưng anh vẫn bình thản như không. Hai người ngồi im nghe hương đêm ngọt ngào... Cuối cùng, Nguyễn nhẹ nhàng kéo cô vào lòng âu yếm:

- Trẻ con vừa thôi. Xa nhau hai tuần không làm em người lớn ra chút nào sao, “Gỗ mun”?

Phúc không trả lời, cô tức tưởi:

- Tại sao anh ác với Phúc vậy? Khi không bỏ em suốt hai tuần để em phải khổ sở, lo âu đủ thứ...

- Anh muốn em và anh có thời gian để suy nghĩ kĩ khi chúng ta nói yêu nhau thì mới là bắt đầu của những thử thách thôi Phúc ạ.

Phúc hờn dỗi:

- Anh làm như thế để làm gì khi chúng ta đã yêu? Vậy anh đã nghĩ gì trong nửa tháng trời đó?

Nguyễn nhìn Phúc cười:

- Anh nghĩ đến em nhưng lại cố không tìm đến em. Cuối cùng chịu hết nổi anh đến nhà Khải rồi đến đây. Anh làm thế để xem sức chịu đựng của anh khi không có em nó sẽ đến cỡ nào... Anh thua rồi.

Nghĩ lại anh thấy mình ngốc vì đã để thời gian trôi qua một cách vô ích trong khi hai đứa nhớ nhau muốn điên...

Phúc giả vờ ngòai xa ra:

- Anh có biết trong hai tuần lễ đó em đã suy nghĩ và rút ra quyết định gì không?

Nguyễn lại kéo Phúc sát vào người mình:

- Quyết định gì? Nói mau đi “Gỗ mun”!

- Em quyết định không yêu anh nữa

- Thật không?

- Sao lại không? Rõ ràng em đâu thèm nhắc nhở hỏi thăm xe anh ra sao đâu?

- Thế thì anh phải bắt em yêu anh mới được

Phúc thách thức:

- Không dễ đâu. Bằng cách nào?

- Bằng cách này nè...

Nguyễn nâng cằm Phúc lên đấm đuổi hôn cô. Phúc vòng tay ra sau lưng Nguyễn, cô ngậy ngát vì nụ hôn kéo dài đầy mê hoặc của anh, bất chợt cô xô mạnh Nguyễn ra rồi khổ sở gục vào lưng ghế:

- Nguyễn ơi! Em ghen, em không chịu được khi nghĩ rằng anh... anh... môi anh đã từng hôn người ta.

Nguyễn thở dài:

- Phúc! Suốt nửa tháng trời anh đã nghĩ rất sâu. Khi đã thực sự yêu, anh phải suy tư và lo cho tương lai nhiều hơn là nhớ về quá khứ. Nói như vậy không có nghĩa là anh bảo em hãy quên hết những dĩ vãng đời anh. Điều ray rút anh là anh sẽ làm khổ em. Anh đã ngỡ rằng cùng với tình yêu trong trắng của em, tất cả cuộc đời anh sẽ thay đổi.

Anh ngỡ rằng anh sẽ bắt đầu đi lại từ đầu tất cả mọi cái để hướng về tương lai cho đẹp hơn. Nhưng không được Phúc ạ! Người ta khó lòng tha thứ cho bản thân mình khi đã sống qua những tháng ngày như anh đã sống. Anh đã định không đến với em nữa. Nhưng khổ nỗi, anh đã bị em bắt mất hồn vía rồi. Điều mơ ước duy nhất của anh hiện nay là tình yêu của em. Bản thân em là tất cả những gì tốt đẹp nhất mà anh cần có... Em bây giờ là một phần đời của anh. Em đừng ghen với những con người không xứng đáng để em phải khổ sở. Em nghĩ rằng anh yêu họ? Không đâu Phúc ạ! Họ không là gì trong anh cả.

Nguyên lại kéo Phúc vào lòng, anh dịu dàng:

- Phúc có biết là anh xúc động như thế nào khi hôn em buổi chiều hôm ấy không? Anh sung sướng vì biết mình là người đầu tiên mà em yêu, thì anh cũng hiểu được lòng ghen của em ra sao khi nghĩ rằng anh đã từng hôn những người con gái khác như đã hôn em.

Bóp nhẹ bàn tay Phúc, Nguyên nói:

- Hứa với anh đi. Đừng bao giờ phải khổ vì những chuyện ấy nữa. Hãy nghĩ rằng anh rất yêu em. Cô bé của trái tim anh.

Phúc nằm ngoan trong vòng tay Nguyên. Trái tim bừng bình dễ thương của cô được ru bằng những lời thắm thì của người cô yêu. Nguyên lại hôn cô. Phúc nhắm mắt đón nhận môi anh nồng nàn, quyến rũ, cô thì thắm bên tai Nguyên:

- Dù anh như thế nào em cũng yêu anh mãi mãi

Nguyên siết cô thật mạnh:

- Anh phải về, khuya rồi, má Phúc rầy thì kì lắm...

Phúc hái vội chùm dứa bỏ vào túi áo Nguyên. Cô chớp chớp nũng nịu:

- Đem về để trên gối... và nằm mơ chỉ được thấy mình em thôi.

Nguyên cười. Anh hôn phớt lên trán Phúc. Khép cánh cửa lại, cô băng khuâng bước lên lầu. Phúc mở quyển nhật kí nhỏ ra. Cô đặt bút nắn nót những câu thơ từ đâu vừa đậu lại với tâm hồn hay mơ mộng, dễ xúc cảm của cô. Khi yêu, Phúc cũng có thể làm được bao điều kì diệu *như mọi người...*

Mỗi lần anh đến

Phập phồng tim em

Lá khô dưới thềm

Xào xạc trên chọc

Gió đùa tóc ngắn

Trắng vờn lá cây

*Dạ lí vì ai
Xoè đôi cánh trắng
Mùi hoa nồng gắt
Choáng váng cả đầu
Đôi môi tìm nhau
Âm thầm bóng tối
Thời gian-khổ nỗi
Vô tình cứ trôi
Anh về, nhỏ ơi!
Vội hôn lần nữa
Em ra khép cửa
Gió lùa qua tim...*

Phúc cất quyển sổ vào hộc bàn. Cô ra ban công đứng nhìn xuống sân. Hình như lúc này anh quên chúc em ngủ ngon... Nhưng đêm nay chúng mình sẽ ngủ thật ngon phải không anh yêu dấu... Vừa mới bên nhau mà em lại nhớ anh nữa rồi... Tình yêu thật là lạ phải không anh?

Lỡ lằm

Chương 10

Phúc ngồi nhặt rau dưới bếp, cô vừa ngắm nghía từng cọng rau vừa hát nho nhỏ. Mai đang làm món tép chiên bột, cô ngừng tay nhìn em tủm tỉm:

- Cuộc đời vẫn đẹp sao, tình yêu vẫn đẹp sao rồi phải không Phúc?

Phúc tỉnh queo:

- Bao giờ cuộc đời và tình yêu lại không đẹp.

Vừa vứt cọng rau răm vào rổ, Phúc vừa hỏi:

- Chị Mai nè! Hôm qua chị có thấy ông Thiện Sĩ của chị Thơ không?

Ngạc nhiên, Mai hỏi lại:

- Thiện Sĩ nào? Thiện Sĩ là ai?

Phúc chắc lưỡi:

- Chậc! Cái ông bạn mới toanh, đi cái xe mới toanh, miệng lúc nào cũng sẵn những nụ cười mới toanh với cái nốt ruồi có ba bốn cọng lông tài to tướng giống nốt ruồi của Thiện Sĩ chồng Quan Âm Thị Kính đó...

Mai tròn mắt nhìn cái miệng của Phúc tíu lịa, bàn tay Phúc ra điệu bộ

trông đến buồn cười. Con bé chắc làm diễn viên được. Bao giờ những lời nó nói ra cũng được cụ thể thể bằng những cử chỉ rất dễ hiểu. Mai sốt ruột ngắt lời em:

- Chị không biết. Mà ông ta làm sao?

Phúc đáp chồm lỏn:

- Em ưạ không vô.

Mai cười:

- Lãng nhách! Bộ bạn em hả? Em mà ưạ vô thì biết tay ông Nguyên.

- Không phải. Ý em nói khác. Này nhá, mặt ông ta coi cũng sáng sủa nhưng có điều trông tà đạo thể nào ấy. Rồi nữa, nói chuyện với người ta mà cứ liếc ngang liếc dọc, cái miệng thì lúc nào cũng toét như đang chào hàng...

Mai lắc đầu:

- Sao em khó tính thế? Nói chuyện với em mà nghiêm nghị lạnh lùng thì cũng bị quở là làm phách, cười thì cũng bị rầy rà. Tại ông ta xui. Chớ nếu bây giờ ông đến tìm chị Thơ thì tất cả cái nhìn của em sẽ khác hẳn. Sáng nay trái tim “Gỗ mun” đã vui vẻ, yêu đời chớ đâu ầu sầu, héo úa như hôm qua. Hôm nay gặp ông, biết đâu em sẽ khen: “Bạn chị Thơ có cái nốt ruồi duyên giống y Thương Tín..”

Phúc lườm chị rồi nói:

- Em chỉ thương anh Dương. Chị Thơ như vậy em không chịu, dù em biết chỉ cũng chả hợp với anh Dương đâu.

Mai nhẹ nhàng:

- Em đừng vội đánh giá chị Thơ sớm. Chỉ có quyền có bạn chớ...

- Nhưng em biết ý chị Thơ là...

Phúc vừa nói đến đó thì Thơ từ nhà trên xuống. Cô vừa đi vừa hát rất yêu đời. Phúc làm thỉnh cảm cúi mặt tiếp.

Thơ ngồi xuống ghế, cô hỏi Phúc:

- “Gỗ mun”! Hôm qua em chắt vấn gì anh Kiệt vậy?

Phúc làm bộ ngờ ngác:

- Kiệt nào?

Thơ ngó Phúc:

- Giả bộ nữa... Anh Kiệt bạn chị tối qua đó.

- À! Anh chàng có nốt ruồi Thiện Sĩ đó hả?

Thơ xụ mặt:

- Người ta như vậy mà em chê...

Phúc ngang ngang:

- Em chê hồi nào? Em hỏi lại cho chắc ăn. À! Em đâu có dám chắt vấn gì đâu? Ông ta chắt vấn em thì có.

Thơ ngạc nhiên:

- Ảnh hỏi em những gì?

Giọng Phúc tỉnh bơ y như thật:

- Ông Kiệt hỏi em chứ... phải em là “Gỗ mun” không? Rất ngạc nhiên nhưng em vẫn lễ phép thưa dạ phải ạ! Ông ta hỏi tiếp: chị Thơ có nhiều bạn trai không? Em nói: dạ, không, ít lắm, hầu như không quen ai vì chỉ đã có chồng sắp cưới là anh Dương rồi.

Thơ nổi sùng lên:

- Phìa vừa thôi con tiểu yêu... Em đùa dai thật đó. Nói bậy là không được đâu.

Phúc nhếch môi:

- Em giống, chứ ai mà đi khai báo thật thà như vậy với người lạ.

Mai dịu dàng vuốt giận chị:

- Mà anh Kiệt ở đâu vậy chị Thơ?

Thơ ngọt giọng trở lại:

- Ảnh là bạn của anh Khôi, làm ở ngân hàng.

Mai cười gật gù ra vẻ thán phục:

- Bạn chị Thơ toàn dân có “cầu chứng tại toà” không hà. Anh Dương thì là bạn anh Kha, anh Kiệt thì là bạn anh Khôi.

Nhìn Phúc, Mai trêu:

- Không giống con nhỏ mồ côi như bạn anh Khải.

Phúc cười bênh vực:

- Mồ côi vậy chứ khó kiếm lắm à nhe.

Thơ nheo mắt:

- Làm gì ông ta tới khuya vậy Phúc?

Phúc chống đỡ:

- Giấc sớm dành cho hai chị rồi.

Thơ mĩa mai:

- Cám ơn! Mai một đến khuya như hôm qua là chị không kêu em ra đâu.

Phúc cãi:

- Tụi em có làm gì đâu... Ngồi ở băng đá ngoài sân đến chín giờ rưỡi là anh Nguyên về rồi. Tại lúc này ảnh phải làm thêm nhiều việc để tự sống nên không có thời gian đến sớm...

Thơ ra về chị cả lo lắng cho em:

- Phúc này! Em thương nhưng có chịu cực được không đó?

Phúc cười, nói lấp lửng:

- Thầy bói nói số em sau này có chồng giàu và sống hạnh phúc nhất trong ba chị em. Em nghĩ, mình đã chọn đúng người thương mình thì ta làm hàm nhai. Lo gì?

Thơ nói:

- Nhưng chị thấy Nguyên có vẻ lập dị sao ấy. Hình như hấn chán mọi thứ... Cũng có thể tại hấn mặc cảm vì nghèo chẳng?

-Ồ! Không đâu. Trái lại, anh rất yêu đời và thích sống giản dị như... nghèo vậy đó.

Phúc gom mớ lá chuối đựng những cọng rau úa bỏ vào thùng rác.

Cô nhìn Thơ hỏi:

- Chị Thơ nè, tại sao có những người thích lựa chọn khi yêu nhỉ?

Thơ trả lời hóm hỉnh:

- Tại họ là những người có lí trí mạnh, đầu óc thực tế, khôn ngoan và dĩ nhiên phải đẹp nữa... Đại khái họ là những người có nhiều điểm hơn người khác, họ biết họ muốn gì và sẽ đạt được gì nên họ có quyền lựa chọn.

Phúc mĩa mai:

- Chị nói thế để không thấy trái với lương tâm mình, cho là tốt đẹp đi, nhưng điều quan trọng là cuối cùng cho một tình yêu là gì? Tình hay tiền?

Thơ tự tin:

- Đương nhiên phải đạt cả hai thứ thì người ta mới lựa chọn vì sự lựa chọn nào không đa đốn. Thế khi yêu, em không lựa chọn à?

- Có, nhưng khác chị. Giàu không phải là tiêu chuẩn số một...

Mai tế nhị kêu lên:

- Phúc! Rửa rau đi, rồi ngâm nước mắm cho chị...

Phúc im lặng. Thơ có vẻ buồn buồn. Cô nhìn Phúc và Mai:

- Hình như hai đứa ít khi nào chịu nghĩ để thông cảm cho chị, thường thì các em thích chế giễu chị hơn. Nhất là Phúc, em hay có cái nhìn cực đoan rồi lên án một chiều. Khi đã yêu có ai muốn tình yêu của mình trắc trở vì một lần chia tay là một lần mất mát...

Phúc thôi không đáp lại Thơ nữa, cô chỉ cười thầm những lời Thơ vừa nói:

Tiếng chuông ngoài cổng leng keng, Thơ đứng dậy:

- Chắc kiếm con Phúc.

- Không đâu! Kiếm chị đó

Thơ cười:

- Kiếm ai thì chị cũng mở cổng cho.

Phúc buột miệng với theo:

- Lỡ khách là anh Dương thì sao?

Mai lắc đầu:

- Phúc chọc chị Thơ làm gì khi chị đã không muốn...

- Em ghét cái tính giả dối của chị.

Thơ từ nhà trên bước xuống:

- Ông đạo diễn của nhỏ “Gỗ mun” tới.
 Phúc đứng phắt dậy. Lâu nay cô đã quên khuấy ông ta.

- Ông ấy đâu rồi?

Thơ nhún vai:

- Còn ngoài sân, chị mời mãi ông ta không chịu vào còn nói là thích ngắm vườn hoa hơn...

Phúc bước ra sân bằng lối nhà bếp rồi vòng ra phía trước. Ông Vũ đang đứng thơ thẩn một mình bên hàng tường vi. Phúc vui vẻ:

- Chào chú Vũ... Lâu quá... Phúc tưởng sẽ không được gặp chú nữa chớ...

Ông Vũ nhìn Phúc dăm dăm:

- Sao lại nghĩ như vậy?

Phúc cười hồn nhiên:

- Vì chắc chú Vũ đã tìm được diễn viên khác rồi, thế thì chú đâu còn nhớ đến con bé mới chỉ gặp có hai lần thôi

- Đúng là tôi đã tìm được diễn viên rồi nhưng không phải vì lí do đó mà tôi quên cô bạn nhỏ của mình. Nay cô bé, ba má em có ở nhà không?

Phúc phụng phịu:

- Thì ra chú đến tìm ba má em?

- Người lớn đến nhà phải thăm hỏi người lớn. Con nít sẽ được quà. Cầm lấy này bé con

Ông Vũ đưa cho Phúc gói giấy nhỏ gói bằng giấy hồng có những chấm tròn trắng được cột bằng dây sa tanh đỏ bóng loáng

Phúc ngần ngại:

- Tại sao Phúc lại được phần quà này?

Mắt ông Vũ ăm áp:

- Tại vì tôi muốn thế

Phúc nhìn ông hơi tự ái:

- Nhưng chắc gì Phúc đã muốn nhận?

Ông Vũ khẽ lắc đầu:

- Lại bướng như trẻ con. Không nên nói như vậy với người mình mới gặp đến lần thứ ba.

Phúc bướng bỉnh:

- Thế cũng không nên nhận quà từ người mới gặp lần thứ ba

- Đừng làm tôi thất vọng, cô bé.

Phúc hái một cành lá gần đó. Cô vò chiếc lá trong tay và nói:

- Chú Vũ à! Ba má Phúc và cả Phúc nữa chắc không cho phép Phúc được nhận quà chú đâu. Chú cất giùm Phúc đi...

Cô tinh nghịch nhìn ông:

- Rồi sau này nếu có dịp gặp lại lần thứ tư, thứ năm hay thứ sáu gì đó Phúc sẽ lấy lại phần quà này của Phúc mà chú Vũ đã cất giùm.

Ông Vũ cười:

- Lém lẩn. Có điều tôi buồn là Phúc đã quá câu nệ. Đây chỉ là món quà nhỏ dễ thương mà tôi mua tại Pháp. Tôi mới ở Pari về hôm kia.

Phúc nhìn ông Vũ thán phục:

- Ôi! Chú mới đi du lịch về à? Chắc thích lắm!

Ông Vũ không trả lời cô, mắt ông đang ngừng lại ở bụi hồng vàng cam đang nở những nụ hàm tiếu.

Ông trầm trồ:

- Hồng brigit đẹp quá!

- Chú thích hoa hồng vàng cam này?

Ông Vũ hơi mơ mộng một chút:

- Hoa hồng brigit này làm tôi nhớ thuở mình còn trẻ, trên bàn tôi bao giờ cũng có một nụ hồng cam cắm trong li thủy tinh cao, lúc ấy tôi không có được cho mình một lọ hoa. Bây giờ thì trên bàn làm việc của tôi đã có một lọ hoa pha bằng pha lê tuyệt đẹp. Nhưng chiếc bình này hình như luôn buồn bã vì cô độc. Những người con gái yêu hoa hồng đã không biết đến nó cũng như họ đã quên tôi rồi. Chị giúp việc thấy thế bèn cắm vào đó mấy nhánh phát tài. Thứ cây quanh năm suốt tháng xanh tốt nhưng không bao giờ có hoa.

Ông Vũ băng khuâng:

- Những bông hồng vàng thơm ngát đó giờ chỉ còn trong tiềm thức mà thôi.

Phúc cắn môi nhẹ nhàng, tránh ánh mắt của ông Vũ. “Ông ấy nhìn mình nhưng lại thả trí tưởng tượng về quá khứ”. Cô ái ngại:

- Phúc mời chú Vũ vào nhà...

Cô bước chầm chậm bên ông, vào nhà Phúc vội đến bên các cửa sổ mở hết cánh ra. Ông Vũ nhìn quanh. Phòng khách bày biện đơn giản. Ông chú ý đến hai chiếc độc bình to men trắng vẽ hoạ tiết rồng xanh nổi bật trên hai chiếc kệ gỗ cao ở hai góc phòng. Trên vách, một bức tranh lụa của hoạ sĩ Nguyên Trung, đường nét phóng khoáng màu sắc nhẹ nhàng sâu sắc. Sát vách, đối diện với cửa ra vào là một chiếc tủ búp phê.

Ông Vũ ngồi xuống bộ salon màu xám đặt giữa phòng, ông để gói quà lên bàn tròn nhỏ mặt bằng mica màu nước trà. Ông chợt để mắt đến một bày chim cánh cụt bằng thủy tinh màu hồng được sắp thành một hàng trông rất ngộ nghĩnh trong tủ. Ông nói với Phúc:

- Những con chim cánh cụt trông dễ thương quá. Y như những đứa trẻ con vậy.

- Vâng! Coi vậy chứ đã già lắm rồi. Tuổi của nó còn hơn cả tuổi của Phúc đó, và cả con lật đật kia cũng vậy. Từ lúc còn nhỏ xíu Phúc đã thấy có nó rồi.

Ông Vũ hơi sượng người lại khi ông nhìn theo tay chỉ của Phúc. Trên tủ búp phê là một kệ gỗ có những bức tượng, rồi đồ chơi rất dễ thương. Trong góc trong cùng của cái kệ là một con lật đật hình một cô bé choàng khăn màu đỏ đang nhếch miệng cười. Món đồ chơi quá cũ theo năm tháng.

Phúc vẫn liến thoắng:

- Nó không còn lật đật được nữa đâu chú Vũ. Ai đó đã đập vỡ phần dưới chân của nó rồi...

Ông Vũ thần thờ nhìn Phúc:

- Lấy xuống cho tôi mượn đi Phúc

Ngạc nhiên, Phúc đáp:

- Vâng

Phúc đưa con lật đật cho ông Vũ, mắt cô tò mò quan sát “không lẽ ông ta lại thích cái món đồ chơi buồn cười này?”

Ông Vũ cầm con lật đật trong tay. Ông chăm chú nhìn vết vỡ của nó.

Rồi bất chợt, ông nhìn lên Phúc:

- Con lật đật này và bầy chim nọ là của Mai Phương... Em là con của Mai Phương phải không? Em rất giống Mai Phương.

- Mai Phương à?

Phúc ngơ ngác nhắc lại. Cô chợt lắc đầu:

- Không phải đâu. Mai Phương là cô Út của Phúc mà.

Ông Vũ ngập ngừng:

- Cô ấy bây giờ đâu?

Phúc mở tròn to đôi mắt nhìn ông Vũ:

- Cô Út mất cách đây cả hai mươi năm rồi mà...

Rồi như khám phá ra điều gì bất ngờ, Phúc lắp bắp:

- Phải rồi, chú là Vũ... Tại sao chú lại không hề biết cô Út đã mất?

Ông Vũ thần thờ nhìn con lật đật nằm trên bàn:

- Tại sao Mai Phương chết?

- Cô Út bệnh...

Ông Vũ ngồi im lặng. Phúc vào bếp lấy nước ra mời khách. Cô nhỏ nhẹ nhìn ông nói:

- Để Phúc đi mời ba Phúc nhe chú Vũ

Ông Vũ gật đầu rồi lại im lặng.

Phúc vội bước vào phòng của ba cô. Ông Triệu đang nằm đọc báo.

Cô ngập ngừng:

- Ba!

Mắt ông Triệu không rời tờ báo:

- Có khách ba à!

Lúc này ông Triệu mới hơi nhồm dậy, khẽ nhú mảy ông hỏi:

- Ai vậy?

- Dạ, ông Hoài Vũ, đạo diễn...

- Chuyện gì nữa Phúc...

- Con không biết. Ông ấy muốn gặp ba. Ba ra đi ba...

Ông Triệu nhìn cô con gái út rồi đứng dậy.

Hai người bắt tay và quan sát nhau. Ông Triệu chỉ nhìn thoáng qua gương mặt của khách. Ông cười mở:

- Ông đạo diễn còn quá trẻ so với sự tưởng tượng của tôi.

Ông Vũ gượng cười, lấy thuốc ra mời ông Triệu:

- Anh nói vậy chớ chúng ta ai cũng qua rồi thời thanh xuân.

Rồi ông mỉm cười nhìn ông Triệu:

- Phúc ít có nét giống cha.

- Cũng có đấy chứ nhưng là nét con gái của cô nó. Con bé Phúc là thằng con trai út của chúng tôi đó.

Ông Vũ cười xoa:

- Con bé có cá tính đó chớ. Tôi rất tiếc khi không mời được Phúc đóng phim.

Ông Triệu vừa thả hơi khói vừa nói:

- Nó còn bé, chúng tôi chưa muốn cháu lao vào đời quá sớm.

Ông Vũ ngập ngừng:

- Lần này đến gia đình tôi chỉ có mục đích thăm viếng bình thường, nhưng qua đó, tôi mới biết Phúc là cháu của Mai Phương...

Một thoáng ngạc nhiên vụt qua nhanh. Ông Triệu để điều thuốc vào chiếc gạt tàn bằng thủy tinh hình con thiên nga. Ông nhú mảy:

- Anh biết Mai Phương?

- Chúng tôi học chung khoa Triết ở Đại học Đà Lạt.

Nét mặt ông Triệu hơi căng thẳng. Ông như vừa chợt nhớ ra điều gì quan trọng trong quá khứ.

- Vậy anh bạn là Phan Hoài Vũ quê ở Đà Lạt?

- Vâng! Thật quá bất ngờ, tôi bất tin Mai Phương đã hai mươi năm.

Tôi vẫn nghĩ cô ấy đang sống hạnh phúc với chồng con ở một nơi nào đó...

Ông Triệu nhìn ông Vũ hơi mai mỉa:

- Đúng là ý nghĩ làm lương tâm con người an ổn.

Ông Vũ im lặng. Giọng ông Triệu bỗng lạnh tanh:

- Anh có biết vì sao Mai Phương chết không?

- Cháu Phúc vừa nói với tôi...

- Và anh cho là như thế? Em tôi đã mang theo một mối hận tình đến bây giờ tôi mới nhìn được người đàn ông mà một thời nó say đắm mê muội quên cả cha mẹ, gia tộc...

Ông Vũ bối rối:

- Đối với Mai Phương, bao giờ tôi cũng quý mến và tôn trọng. Tôi chưa bao giờ làm điều gì xúc phạm cô ấy.

Ông Triệu gắng hỏi lại:

- Thật vậy sao?

Rồi ông cười gằn:

- Nếu anh gặp tôi cách đây hai mươi năm thì tôi đã cho anh biết tay.

- Xin lỗi! Tại sao anh lại nặng lời? Tôi đến đây vì muốn thăm Hoài Phúc. Biết Phúc là cháu của Mai Phương, tôi càng xúc động hơn. Thật sự tôi không có lỗi gì với Mai Phương cả.

Ông Triệu nóng nảy:

- Thì ra ông là người đoàng hoàng. Thế sao ông lại bỏ nó?

Ông Vũ ngạc nhiên:

- Chính Phương đã xa lánh tôi. Tôi còn nhớ lần ấy khi tôi vào Sài Gòn để lo giấy tờ xuất ngoại rồi trở về Đà Lạt thì Mai Phương đã bỏ học. Sau đó, tôi đi Pháp và mất hẳn tin tức của cô ấy.

- Vì đâu anh lại không tìm hiểu xem lí do gì Mai Phương lại bỏ học, lại biệt tích trong khi nó có thể chết được nếu không có anh?

Ông Vũ im lặng. Ông Triệu nói tiếp:

- Có lẽ tại vì xung quanh anh có quá nhiều cô gái khác, vả lại anh đâu hề yêu con Mai Phương. Anh xem nó như một thứ tiêu khiển nên việc nó biến mất khỏi đời anh một cách tự nguyện càng làm anh nhẹ nhõm, càng làm anh an tâm để tìm quen nên những cô gái khác.

Ông Vũ cúi xuống:

- Khi còn trẻ người ta yêu và buông thả. Cũng có những người đam mê và mù quáng khi yêu. Họ làm sao miễn đạt được tình yêu. Phương là người như thế. Tôi nói không phải để phê phán người đã chết... Đúng là tôi không yêu Phương, tôi chỉ thương hại Phương. Cô ấy tự tìm đến, tự nguyện không phải một ham muốn tầm thường nào về xác thịt, rồi sau đó cô âm thầm ra khỏi đời tôi. Tôi không tìm thấy và mãi mãi tôi không bao giờ tìm thấy Phương nữa.

Ông Triệu trầm tư:

- Tôi biết em tôi yêu đơn phương, nhưng nể anh là người đàn ông khác có lẽ nó không phải khổ đến nỗi chết đi.

Ông Vũ tái mặt:

- Không lẽ Phương chết vì... vì tôi?

Ông Triệu lạnh lùng nhìn người đối diện:

- Ông đã để lại trong nó cả cái chết lẫn sự sống. Nó đã ấp ủ nuôi dưỡng cái hi vọng sống nhỏ nhoi mà nó cho rằng đó là tình yêu của ông giành cho nó. Nó không muốn ông lấy lại của nó niềm hi vọng đó. Cuối cùng, vì muốn giữ tình yêu của ông được trọn vẹn, nó đã chết.

- Tôi không hiểu gì cả?

- Ông sẽ không bao giờ hiểu và được phép hiểu gì hơn nữa. Ngày xưa khi em tôi còn sống, chúng tôi đã mong ông xuất hiện biết bao. Bây giờ mọi thứ đã sắp đặt đúng vị trí của nó, ông cũng chỉ là người của dĩ vãng. Ông không nên đến đây làm gì nữa cả.

Ông Vũ nhỏ nhẹ:

- Tôi vẫn không hiểu vì sao Phương chết. Cô ấy bệnh gì? Anh nói rõ ra đi.

- Nó chết vì tuyệt vọng. Mà bệnh đó thì không ai chữa được.

Ông Triệu thở dài:

- Mọi sự trách cứ không còn nghĩa lí gì cả. Hãy để yên dĩ vãng. Cụ thể hôm nay anh muốn gì khi đến đây?

- Tôi mới ở Pháp về... Có món quà nhỏ tôi mang đến tặng cháu Phúc...

Ông Vũ hơi bối rối:

- Lần đầu nhìn thấy Phúc tôi đã xúc động, tự dưng tôi cảm nhận hình như giữa tôi và cô bé ấy có gì đó quen lắm. Trong mấy tháng trời tôi cứ nghĩ đến cô bé đó.

Ông Triệu hơi nhòm người lên, ông nhìn thẳng vào mắt ông Vũ:

- Cho là ông dành cho cháu một tình cảm đặc biệt thiêng liêng nào đó đi, nhưng nó không giống tánh cô nó đâu. Và nó chỉ là một đứa bé, ông không nên ru ngủ nó.

Mắt ông Vũ đỏ lên, rồi một chút ngạo mạn thoáng qua nhanh. Ông cười nửa miệng:

- Những đứa trẻ con sẽ tự động lớn lên theo thời gian, nó sẽ có những suy nghĩ độc lập riêng tư của nó... Hình như anh không thích tôi có mối quan hệ tốt với Phúc? Anh hơi khắt khe với con gái đấy. Cô bé đã là một thiếu nữ rồi...

Ông cố tình nhấn mạnh:

- Nhìn Phúc tôi thấy y như là Mai Phương.

Ông Triệu thản nhiên nói:

- Anh nghĩ thế nào cũng được. Nói thật, bản thân tôi rất sợ người nghệ sĩ như anh. Có thể các anh làm đẹp cuộc đời chung chung, nhưng thường cuộc đời riêng của các anh thì chả ra làm sao cả. Tôi không muốn con tôi là một nghệ sĩ.

- Tôi hiểu, nhưng chắc không có gì trở ngại khi thỉnh thoảng tôi đến thăm gia đình... Mai Phương chứ?

Ông Triệu im lặng nhìn xoáy vào mắt ông Vũ:

- Những người nghệ sĩ như ông có nhiều thời gian quá đầy. Gia đình chúng tôi trái lại rất hiếm lúc rảnh rỗi. Tôi rất tiếc...

Vừa nói ông Triệu lạnh lùng đứng dậy. Ông Vũ đành bước ra sân theo ông Triệu.

Phúc từ nhà sau chạy theo. Cô cười hồn nhiên:

- Chú Vũ ơi! Đợi Phúc một chút.

Trên tay cô là một bó đồng thảo tím và một nhánh hồng cam được gói cẩn thận trong một tờ giấy pelure trắng.

Cô duyên dáng nhìn ông:

- Chú đem về nhà và cắm vào chiếc bình pha lê cô độc của chú.

Ông Vũ nhìn Phúc rồi nhìn sang ông Triệu như ngầm chế giễu...

Miệng ông ta nở nụ cười khó hiểu:

- Cám ơn cô bé... Xin chào anh.

Phúc đóng cổng lại rồi vừa hát vừa bước vào phòng khách. Ông Triệu ngồi trên salon, mắt nhìn lên trần nhà đắm chiêu một cách khác thường. Tay ông gõ liên tục vào mặt ghế, thấy Phúc vào, ông nhồm dậy gọi con gái:

- Phúc! Ngồi đây

Phúc đang định bưng li tách xuống bếp, cô liền bỏ chiếc khay xuống nhìn cha:

Ông Triệu đưa cô gói quà:

- Con có thích không?

Nhìn cha, Phúc bỡ ngỡ:

- Lúc nãy con đã từ chối...

- Ông ta đã để lại đây... Con nhờ anh Khải chở đến chỗ ông ta làm việc để trả lại, càng sớm càng tốt.

Ông Triệu nhìn Phúc với ánh mắt lạ thường, ông bỗng buông tiếng thở dài. Phúc tò mò:

- Ba! Phải ổng là người yêu của cô Út con không?

- Ừ

- Mà sao ông ta không hề biết cô Út đã chết?

- Vì lúc đó hắn đã bỏ rơi cô Út con.

Phúc bàng hoàng:

- Nghĩa là..?

- Nghĩa là cô Út con chết vì phải mang nỗi khổ thì nhiều, hi vọng thì ít, và chết vì buồn phiền, tủi hổ...

Ông Triệu nói tiếp:

- Và vì bệnh hoạn...

Phúc có vẻ không tin:

- Ông ta trông đoàng hoàng lắm mà, lẽ nào...

Ông Triệu nhìn cô nghiêm nghị:

- Con không tin ba nói thật?

Phúc mím môi, nhưng cô vẫn nói:

- Con tin, nhưng con nghĩ phải có lí do gì đó mà hai người xa nhau, hôm nào con phải hỏi cô Trâm mới được.

Ông Triệu nạt ngang:

- Để làm gì? Con không nên tò mò chuyện của người lớn.

Phúc quay lại nhìn ông Triệu:

- Cô Út có một cuốn nhật kí, má cất rồi. Ba đọc chưa ba?

Ông Triệu bối rối:

- Đọc để làm gì?

- Thì để biết chuyện của cô Út và ông Vũ...

Ông Triệu “hừ” một tiếng:

- Lại tò mò, chi vậy?

Phúc bứt rứt:

- Con thấy tội cho ông Vũ. Lúc ông ta thấy bầy chim cánh cụt rồi con lật đật, sau đó biết con là cháu của cô út mặt ông ta trông thất thần...

Ông Triệu dịu dàng:

- Ba không cho là ông ta đóng kịch. Tình cảm của con người bao giờ chẳng thế. Nhưng rồi đâu sẽ vào đó. Tất cả đã là kỉ niệm. Con không nên quan tâm.

Phúc nhìn con lật đật còn để trên bàn:

- Cái này của cô Út?

Ông Triệu gật đầu nhìn con gái đem món đồ chơi cũ kĩ để lại đúng chỗ của nó.

- Trưa rồi, con lo cơm xong ra phụ má.

Phúc loay hoay dọn khay li tách xuống bếp. Cô chợt nhớ ra sáng nay anh chàng phu xe bắt đắc dĩ của cô không đến.

Phúc cắn nhẹ môi mình. Cô đang nghĩ đến nụ hôn dài trước khi Nguyên về tối qua. Cô nói với chính mình “em yêu anh, anh chàng có trái tim quý dữ...”. Rồi cô bỗng nhớ đến cô Út và ông Vũ... Lúc nào tình yêu cũng làm con người ta bận rộn hết.

Nhưng cũng phải mấy tuần sau Phúc mới có dịp đến phim trường trả lại món quà của ông Vũ. Cô và Khải đứng đợi hơi lâu, Khải cần nhân:

- Dượng Út khó quá. Anh mà là em ha, anh “dím” tuốt, ổng đâu nhớ đâu mà lo.

Phúc không chịu:

- Làm như vậy thì dễ rồi. Có điều em cũng không muốn nhận. Mình với ông Vũ có thân gì đâu.

Rồi cô lại sẫm soi:

- Mà cũng tức tức, không biết cái gì trong đây.

Anh Khải lắc đầu:

- Em y như con nít, lộn xộn quá.

Phúc lại tiếp tục:

- Anh đoán cái gì?

- Đi tây về không son phấn, thì cũng dầu thơm, xà bông chứ gì

Vừa nói Khải vừa che miệng ngáp:

- Chờ lâu quá. Chẳng biết ông ta đang “đạo diễn” scene nào? Có hấp dẫn không mà lâu dữ vậy?

Phúc cũng bồn chồn:

- Hay là tại không ai kêu ông giúp mình hết?

Khải nhìn đồng hồ:

- Ê! “Gỗ mun”, em ở đây chờ ông ta nhe. Anh vọt tới nhà thằng bạn gần đây một chút. Nửa tiếng nữa trở lại.

Khải vừa đi khỏi thì ông Vũ ra tới. Mắt ông sáng một tia nhìn ám áp khi thấy Phúc đang ngồi một mình ngoài ghế đá. Ông cười rất tươi, những nếp nhăn ở đuôi mắt khiến tia nhìn của ông làm người khác dễ mềm lòng hơn nữa.

- Ôi! Thật bất ngờ. Chờ tôi lâu không?

Phúc gật đầu hơi bối rối chẳng biết nói gì với ông.

Ông Vũ nhìn lại cô, cái nhìn lạ kì làm Phúc xấu hổ. Ông cứ lặng im nhìn cô rồi lắc đầu:

- Cô bé chi phối tôi hơi nhiều đấy. Tại sao lại là em mà không là người khác? Tại sao em lại là cháu của Mai Phương nhỉ?

Phúc im lặng. Nhưng trả lời thế nào bây giờ chứ? Ông ta đang hỏi những câu hỏi có lẽ chỉ ông ta mới trả lời được thôi.

Phúc hơi mất tự nhiên, cô rút rề mở túi xách lấy gói quà ra áp ứng:

- Phúc gởi lại chú Vũ. Phúc rất cảm ơn chú đã nghĩ đến Phúc...

Gương mặt ông Vũ bỗng sa sầm xuống:

- Cô bé thật tình không muốn nhận thật ha vì tại ông bố cô không cho phép?

Phúc nhìn nét mặt ông Vũ, cô biết ông rất giận, cô bỗng thấy việc đem món quà đến trả thật là quá đáng. Phúc chợt nói những lời mà cô không ngờ tới:

- Tại sao chú không nghĩ món quà này chỉ là cái cơ...

Phúc đỏ mặt. Cô đã nói dối một cách ngu ngốc? Hay cô đã nói thật

lòng mình một cách vụng về? Ông Vũ thở dài:

- Nào, chúng ta hãy qua quán bên kia đường uống nước. À! Phúc đến đây bằng gì?

- Anh Phúc chở

Ánh mắt ông Vũ chợt soi mói, ngờ vực một cách kì lạ:

- Cô lại có cả anh à? Anh nào?

- Anh Khải, con dì Hai của Phúc

- Đâu rồi?

Phúc hơi bực trước những câu hỏi cụt lủn mang đầy uy quyền của ông Vũ. Cô trả lời nhất gừng:

- Chờ lâu quá. Anh đến nhà bạn rồi...

- Chúng ta vừa uống nước vừa chờ anh chàng Khải vậy...

Phúc bước theo ông ra đường. Ông Vũ tự nhiên khoác vai cô khi hai người băng qua lộ. Phúc cảm thấy mình nhỏ bé bên ông, giống như trẻ con đi cùng người lớn.

- Ăn kem nhé?

- Vâng!

Ông Vũ cười:

- Kem và trẻ con bao giờ cũng là bạn.

Phúc nhìn ông Vũ, cô không muốn làm người lớn với ông bao giờ.

Tự dưng đối với ông Vũ, cô muốn mình là đứa bé để được vùi vãnh, cưng chiều.

Phúc để gói quà lên bàn. Ông Vũ nói:

- Đố Phúc quà gì đó?

- Phúc cũng đang đoán. Thế chú Vũ mua món quà này chú Vũ nghĩ Phúc là con nít hay người lớn?

- Có bao giờ Phúc là người lớn đối với tôi đâu?

- Thế người ta mua gì cho cô con gái nhỏ của mình nhỉ?

Phúc mỉm cười nhìn ông Vũ, cô hỏi tiếp:

- Một con búp bê? Hay một chú gấu bông?

Ông Vũ như vui lây cái trẻ con của Phúc, ông xoa hai tay, giả vờ nói nhỏ:

- Vâng ời! Vâng ời! Hãy mở ra.

Hình như Phúc đã quên là mình đến để trả lại gói quà, cô không cưỡng lại được ý mình cũng như cưỡng lại ánh mắt khuyến khích của ông Vũ. Cô thích thú với trò chơi mở quà này... Đúng là một con búp bê bé tí với cái đầu to, tóc vàng, hai gò má phính và đôi mắt chớp mở...

Phúc nhìn con búp bê một cách say mê. Từ nhỏ đến giờ cô chưa có con búp bê nào cả. Hai con búp bê ở nhà là của Thơ và Mai. Phúc

cũng từng ẩm chúng đùa chơi khi còn bé, nhưng bao giờ cô cũng nghĩ rằng nó không phải là của cô. Cô không hề ganh tị vì “Gỗ mun” còn nhiều trò chơi lí thú khác hẳn trò chơi búp bê. Cô chẳng buồn vì cô biết không ai đi mua con búp bê thứ ba khi ở nhà đã có rồi hai con lẫn lóc. Thế nhưng hôm nay cô lại xúc động với món đồ chơi này.

- Tại sao chú lại mua nó?

Ông Vũ thở dài:

- Lúc nào tôi cũng bị ám ảnh bởi đứa con, bởi gia đình vì đâu tôi không có gì cả?

Phúc chớp mắt. Cô tưởng tượng ra ngôi nhà rộng mênh mông, trong một căn phòng lạnh lẽo có một người đàn ông ngồi trầm tư một mình bên li rượu đỏ. Có thể ông đang nghe nhạc, cũng có thể ông đang nhớ lại những tháng ngày đã qua của đời mình.

Phúc bỗng thấy một niềm thương cảm xen lẫn một nỗi thắc mắc:

- Chú Vũ! Sao chú lại xa cô Út vậy?

- Vì cô ấy không còn yêu tôi nữa... Cô ấy đã bỏ đi...

Phúc hoang mang, tại sao ông Vũ lại nói khác với ba cô.

- Chú không... phản bội cô ấy chứ?

- Ồ! Không đâu

- Sao cô Út lại bỏ chú trong khi cô ấy thương chú dữ lắm?

Một thoáng ngạc nhiên trong mắt ông Vũ:

- Sao Phúc biết?

Cô ngần ngừ một lúc rồi nói:

- Phúc có xem nhật kí của cô Út, cô viết về chú nhiều lắm cơ.

Ông bối rối nhìn Phúc:

- Cô ấy có viết vì sao cô ấy lẩn tránh tôi không?

Phúc lắc đầu:

- Phúc đọc được có mấy trang thôi là má Phúc đã cất đi rồi, làm sao Phúc biết được...

Rồi cô tò mò một cách trẻ con:

- Sao chú không lấy vợ vậy chú Vũ?

Ông Vũ cười gượng:

- Có chứ! Nhưng chúng tôi đã chia tay sau khi có một đứa con trai.

- Anh ấy ở chung với cô...

Ông Vũ lắc đầu:

- Không! Nó ở với tôi. Nó không bình thường, mười bảy tuổi rồi nhưng không khác gì đứa trẻ lên ba.

Phúc nhìn ông Vũ, lòng cô se lại:

- Từ đó tôi rất sợ khi nghĩ đến chuyện có con với bất cứ ai.

- Nhưng sống một mình cũng buồn lắm

- Tôi biết chứ. Nhưng nếu sống với những đứa con tâm thần thì không những buồn mà còn khổ nữa.

Ông chợt đổi giọng vui vẻ:

- Ăn đi Phúc. Kem tan hết rồi kìa.

Rồi ông lại nhìn cô bằng một tia nhìn ấm áp:

- Phúc ngồi trầm tư trông rất giống Mai Phương.

Phúc cười ngượng ngùng:

- Chú vẫn nhớ đến cô ấy?

- Trước kia thì không. Nhưng từ hôm ở nhà Phúc về tôi lại hay nghĩ đến Mai Phương.

Ông chớp đôi mắt nâu đa tình:

- Nghĩ thì nghĩ đến Mai Phương nhưng nhớ thì lại nhớ đến Phúc. Em làm tôi hồi tưởng hình ảnh của một thời trai trẻ, rồi bây giờ tôi thấy mình giống một người mang nợ, luôn tự nhủ mình phải trả.

Phúc xao động. Cô không muốn nghĩ sâu hơn những gì ông Vũ vừa nói với cô.

Phúc nhìn ra đường. Khải đang đứng lóng ngóng chờ cô.

- Anh Khải của Phúc kia rồi chú Vũ

Ông Vũ cười:

- Cứ ngồi an tâm. Ăn kem đi.

Ông băng qua đường đến bên Khải. Hai người cùng bước vào quán

- Cậu dùng café nhé?

Anh Khải mỉm cười, gật đầu. Phúc để ý anh nhìn ông Vũ khá lâu. Cô nghịch ngợm cầm đầu con búp bê để sát mũi Khải.

Khải giật mình vì nhột. Anh nói:

- À! Quà là con búp bê này chứ gì?

Phúc nghiêng đầu:

- Dễ thương không?

Ông Vũ đưa gói thuốc ra cho Khải. Anh thong thả nhả khói và hỏi:

- Chú Vũ làm đạo diễn chắc lâu rồi?

- Cũng hơn mười lăm năm

- Cháu vừa xem một phim của chú hồi tháng rồi

Ông Vũ cười:

- Cậu thấy thế nào?

Khải nhìn ra cửa như để trông chừng chiếc xe vừa trả lời:

- Cũng không đến nổi tệ. Có điều không biết có nên nói với chú không?

Ông Vũ nhỏ nhẹ:

- Ồ! Rất nên anh bạn ạ.

Khải thẳng thắn:

- Cháu thấy... Thứ nhất tốc độ phim quá chậm làm mệt người xem, thứ hai đối thoại dài quá trong khi âm thanh không rõ làm bức mình khán giả, thứ ba y phục không đúng với thời gian xảy ra trong phim, thứ tư tình tiết lòng vòng nặng nề...

Phúc khẽ đá chân Khải làm anh chàng ngừng nói. Cô cười khoả lấp:

- Uống café đi anh Khải. Còn về đẩy xe chứ...

Ông Vũ nhìn Phúc:

- Vội thế cô bé!

- Vâng, mục đích của Phúc là gởi trả món quà nhưng bây giờ...

Phúc lém lỉnh nói tiếp:

- Nó không còn là quà nữa, nó là của “Gỗ mun” rồi, phải không anh Khải?

Ông Vũ ngạc nhiên:

- “Gỗ mun”?

Khải giải thích:

- Ở nhà, con nhỏ lí lắc này tên là “Gỗ mun”.

Ông Vũ gật đầu:

- Lại thêm một điểm lí thú về cô đấy, “Gỗ mun” ạ.

Khải đứng dậy trước:

- Tụi cháu phải xin phép chú về.

Quay sang Phúc, anh nói:

- Dượng Út giao anh việc chở em đến đây rồi rước về. Anh làm xong phần anh rồi nhé. Phần em ra sao anh không biết à...

Ông Vũ nhếch mép:

- Ba của Phúc giữ cô gái Út kĩ thật. Các chàng trai chắc khó mà trồng cây si...

Phúc chào ông Vũ. Khi xe chạy cô nhí nhảnh đưa con búp bê lên chào ông Vũ lần nữa. Anh Khải nói:

- Ông ta còn quá trẻ và trông cũng hay hay.

Phúc bắt bẻ:

- Hay hay là sao?

- Là các cô gái có thể mê được.

- Vậy sao?

- Có một điều là lạ. Ông Vũ trông giống em.

Phúc chanh chua:

- Không dám đâu. Sao em giống nhiều người quá. Hết giống cô Út bây giờ lại giống ông Vũ.

Khải không chịu thua:

- Cho là anh nhìn trật nhiều nét. Nhưng ít ra đôi mắt hai người cũng chung một màu... À! Sao em lại nhận con búp bê đó.

Phúc chột lưỡi:

- Lúc em đưa trả gói quà, ông Vũ giận lắm. Làm em thấy mình kì cục. Tại sao ba em lại câu nệ như thế nhỉ?

- Em cũng thế chứ gì?

Phúc im lặng. Khải cười:

- Nhìn tướng ông Vũ, ai có con gái mà không lo? Dượng Út kĩ thế là phải.

Phúc bực mình:

- Anh lại nói tầm ruồng. Chú Vũ là người yêu của cô Út trước kia...

- Đó là điểm mạnh của ông ta đối với em bây giờ.

Phúc giận dữ:

- Anh nói mà không sợ người ta nghe..

Khải làm thinh. Anh chăm chú chạy xe. Bà Thạch mẹ anh vừa mua cho anh chiếc cúp. Khải cương xe lắm. Diệp Thơ bảo chiếc cúp là “bồ nhí” của anh Khải. Anh chỉ cười không trả lời. Khải biết Thơ đang ganh tị vì cô vẫn chưa có được chiếc chali như cô đang mơ ước.

Lỡ lầm

Chương 11

Ông Vũ đến Đà Lạt ngày hôm qua. Đoàn làm phim của ông đã quay xong một số ngoại cảnh ở đây. Đà Lạt là nơi ông sinh ra và lớn lên với bao nhiêu mối tình đầy kỉ niệm. Lần đến Đà Lạt này dù không muốn ông Vũ vẫn dễ dàng bị khuấy động...

Vẫn cái không khí lành lạnh với mưa bụi, với con dốc thân quen dẫn ông đi quanh co để đến quán café một thời của ông. Quán Rừng Thu. Ông đã ngồi một mình trong quán nhìn những đôi tình nhân âu yếm tựa sát vào nhau. Bức vách có khu rừng mùa thu vẫn buồn bã với những hàng cây khô trơ lá “Rừng phong thu đã nhuốm màu quan san”.. Ông đã lấy Kiều với ai nhỉ? Có thể với tất cả những người con gái đến Rừng Thu với ông? Và bản nhạc nữa, ông đã nhiều lần lắm rồi mà: “Lá đổ muôn chiều. Ôi! Lá úa. Phải chăng là nước mắt người đi. Thôi em đừng dối lòng. Dù sao chẳng nữa cũng nhớ đến tình đôi ta...”

Tiếng hát làm tim ông nhói nhói.. “Dù sao chẳng nữa, cũng nhớ đến tình đôi ta...” Ông đã nhớ ra rồi, Mai Phương vẫn tự ví mình như chiếc lá vàng kia... Ngày đó cô đã yêu ông bằng tình yêu kì lạ. Tình

yêu đó là một nỗi đam mê, là một nỗi oan kiên mà hình như cô đã cố tình lao vào như con thiêu thân lao vào ánh sáng. Cái rứt rứt, nhứt nhát chỉ là lớp vỏ che đậy nỗi đam mê như bệnh hoạn của cô. Mỗi ngày cô âm thầm đến nhà ông chỉ để gỡ một bông hồng trên bụi thềm đá. Trong giảng đường mà họa hoằn lắm ông mới vào học, bao giờ đôi mắt cô cũng đắm say nhìn ông như nhấn gỏi một điều gì... Thoạt đầu, ông không hề chú ý đến cô, vì ông luôn thích những người con gái mạnh mẽ, tự tin và bạo trong mọi mặt... Nhưng phải chăng vì trái tim vốn tự cao của ông đã được vuốt ve theo một cách riêng là lạ mà ông đã tìm đến cô?

Máy cassette đã qua một bản nhạc khác rồi... “Thôi về đi, đường trần đâu có gì, tóc xanh mấy mùa, có nhiều khi từ vườn khuya bước về bàn chân nhè nhẹ, tựa hôn những năm xưa...”

Ông Vũ bước vào nhà. Ông để vội bó hoa lên bàn rồi đi tắm. Ông tìm bộ quần áo nào để mặc vào trông ông thật trẻ trung. Đối với ông, chuyện chăm sóc bề ngoài luôn là chuyện làm ông quan tâm.

Thả mình trên chiếc ghế mây to, ông khẽ lắc người theo nhịp lắc qua lắc lại của chiếc ghế.

Ông gọi to:

- Chị Chín! Có café chưa?

Một người đàn bà trông mập mạp, chậm chạp mang lên cho ông một mâm nhỏ đựng một li café sữa, một gói thuốc lá và một hộp quẹt diêm. Chị cẩn thận để mâm lên ghế đôn sứ gần đó.

Ông Vũ hỏi:

- Thăng Bảo mấy hôm nay thế nào?

Chị Chín lắc đầu:

- Quay hết cỡ, mà lại không chịu ăn. Tôi không dám thả...

Ông Vũ xoa tay:

- Chị cứ cho nó ở trong phòng và để mắt coi chừng giùm tôi. Nó có ngủ được không?

- Ngủ cũng ít. Nó cứ lục đục, tìm kiếm cái gì suốt đêm.

Chị Chín ngao ngán:

- Hôm kia, tôi vừa mở cửa để đổ rác nó lên ra hoi nào không hay, nó đi tuốt vào trong chợ...

Chị ngập ngừng:

- Nó nhào vô con gái người ta xé toạc áo ra.

Ông Vũ nhồm dậy, mặt ông nhăn lại khổ sở. Chị Chín kể tiếp:

- Rồi nó tát con nhỏ hết hai ba cái, mấy người giữ trật tự bắt trói lại, giao lên công an phường, tôi đâu có hay may nhờ chị Hai đi chợ về nói mới biết. Tôi lên báo lãnh mấy chú công an không chịu. Bắt phải

có cha mẹ làm cam đoan gì đó. Tôi phải chạy qua kêu bà nhà tới lãnh tiền, thuốc men cho người bị nó đánh. Bà có gởi ông tờ cam đoan này.

Chị Chín bước xuống bếp đem lên cho ông một tờ giấy caro. Nội dung gia đình phải giữ và chăm sóc thật kĩ người bệnh. Không được để bệnh nhân làm mất trật tự công cộng. Nếu không phải cho bệnh nhân vào trong nhà thương tâm thần...

Ông thần thờ để giấy lên bàn:

- Chị cố gắng để ý nó giùm tôi chút nữa. Dù sa tôi cũng có mình nó, làm sao tôi đành lòng...

Ông Vũ ngừng lời, ông chậm chạp đốt một điếu thuốc. Ông có thói quen chích đốt thuốc bằng diêm. Ông thích từ bàn tay mình tạo ra lửa bằng sự co sát tự nhiên, ông thích nhìn ánh lửa loé lên, cháy sáng rồi tàn lui... Một chút huy hoàng rồi chợt tắt... Còn hơn buồn le lói suốt trăm năm.

Mai Phương! Em là đóm lửa sáng đã tắt từ lâu, sao hôm nay chợt lập lòe trong tâm hồn ta?

Ông ngồi một mình hút thuốc và đấng cay nhìn lại đời mình... Ông đã có một người vợ không biết gì về nghệ thuật, không có sự cảm thông nào trong công việc của chồng, một người phụ nữ an phận. Có thể ông đã không yêu vợ mình như bà tưởng, điều đó cũng không quan trọng. Ông có thể tìm tình yêu rất lãng mạn nên thờ ơ những người khác. Đối với bà, ông chỉ cần có những đứa con. Và điều ao ước đó đã được. Một đứa bé trai ra đời ông đã sung sướng đặt tên là Hoài Bảo. Đó là một bằng chứng chứng minh sự hiện hữu của ông trên cõi đời nếu một ngày nào đó ông không còn sống nữa.

Ông Vũ thở dài. Một Hoài Bảo điên khùng như một quả báo theo ông suốt đời, đến lúc nhắm mắt, chưa chắc ông đã yên lòng.

"Hãy cho em một đứa con..." Mai Phương đã cầu xin ông bao lần.

Nhưng lúc ấy ông thấy buồn cười hơn là cảm động. Khi đó ông quan hệ khá nhiều với phụ nữ, ông rất kĩ vì ông chẳng muốn bị ràng buộc bởi những đứa con mà ông không muốn có. Ông đã ôm Phương nói:

- "Tại sao em muốn thế?" Người con gái ấy nhìn ông bằng đôi mắt trong veo không chút dối gian hay tính toán. Cô nói nhỏ nhẹ, dịu dàng, một câu mà đã hơn hai mươi năm ông vẫn nhớ như in: "Vì anh không yêu em, nên em ao ước có một cái gì đó rất là anh trong em.

Em muốn có con với anh. Nó sẽ là của em, mãi mãi của riêng em".

Lúc ấy ông đã không hiểu nổi Mai Phương, làm sao ông có thể thực hiện yêu cầu của cô cho được... Biết đâu cô ta sẽ trói chân ông bằng giọt máu của chính ông?

Để bây giờ đưa con ông mong muốn lại là một đứa bé điên khùng. Phải chi, phải chi ngày ấy ông có một đứa con với Mai Phương... Bây giờ ông vẫn muốn có những đứa con khác nhưng bác sĩ cho biết, ông và vợ ông ít hi vọng có những đứa con bình thường. Cuối cùng, hai vợ chồng đã chia tay sau hơn mười lăm năm chung sống. Hạnh phúc chỉ là ảo tưởng và đời người chỉ là một giấc mơ. Ông lại gọi chị Chín. Người đàn bà nhẩn nại nhìn ông chờ đợi:
- Chị lấy bó hồng dưới bếp lựa giùm tôi mười bông còn búp thật tươi. Bỏ lại cho đem rồi đem lên đây! À! Đem riêng một bông hồng để tôi cắm vào bình trên bàn làm việc.

Ông Vũ đứng dậy tới bàn làm việc.

Đoá hồng cam và những bông đồng thảo tím đã héo khô, ông lấy chúng ra và để trên bàn trước khi đi Đà Lạt. Ông Vũ mở hộp bàn tìm miếng giấy croquis trắng, ông sắp xếp những bông hồng, ông sắp xếp những bông hồng héo lên trên rồi lấy băng keo trong dán chúng dính vào giấy. Tờ giấy croquis đã trở thành một bức tranh nhỏ... ông viết vào góc tờ giấy bốn câu thơ:

Bông hồng vàng đã úa trên trang thơ
Riêng hương thơm còn trong tiềm thức
Em không hiểu đời hư hay thực
Làm sao em hiểu anh?

Ông khẽ lắc đầu: "Mình không còn trẻ trung gì để làm những câu thơ cho người yêu như những thằng con trai mới lớn. Thế nhưng đứng trước hoàng hôn đời người, ta đã có gì cho ta? Một đứa con, cũng không. Một tình yêu? Cũng không. Chỉ một tuổi già cứ xồng xộc không mời mà đến. Tội nghiệp cho trái tim vẫn còn khát khao kiếm tìm hạnh phúc. Ta đã già rồi, như những bông hoa kho rũ trên trang thơ này. Thế nhưng chưa bao giờ ta lại mong muốn có một tình yêu như bây giờ".

Ông cầm bó hoa hồng và ra nhà xe. Mười đoá hồng cho một hi vọng mong manh, cho một niềm vui nhỏ nhỏ. Cô bé ấy đã làm ông sống lại thời trẻ.

*

**

Bà Năm đang lui cui vun đất vào gốc cây chuối ngọc, những chùm trái vàng đang đưa bên những bông tím tím trông thật dễ thương. Tuần rồi, Nguyên có xin bà một nhánh đem cho ai không biết. Bà để ý lúc này Nguyên thay đổi tính tình rất nhiều. Vui vẻ, hát hò luôn miệng, cái làm bà ngạc nhiên nhất là anh chàng bỏ rượu và thuốc lá. Con Sáu cứ đoán già đoán non:

- Chắc nó có người yêu...

Bà Năm lắc đầu:

- Ôi! Nó bồ bịch tùm lum

Sáu làm ra vẻ như rành rẽ lắm:

- Bồ bịch khác với người yêu nội ời! Chỉ có yêu mới làm người ta thay đổi thôi, chắc kì này nó yêu thật rồi! Chớ tánh khí lì lì, ngang ngang của nó, ai khiến nổi ngoài tình yêu?

Rồi nó làm ra vẻ bí mật:

- Bữa hôm con giặt áo nó thấy đâu... mấy gói ô mai. Nó cười cười nói: “của người yêu”. Con hỏi: Tên gì? Nó nói: “Ô mai cũng được, “Gỗ mun” cũng được, bà lộn xộn quá, chuyện gì xung đi nói với nội cho tôi bị rầy.

Bà Năm dò hỏi:

- Nó còn nói gì với mày nữa không?

- Hôm nó khoe đậu tốt nghiệp loại khá, con xúi nó kêu chú Bình làm tiệc đãi đi – Nó lắc đầu: “Làm chi cho rộn ràng. Đợi nó cưới vợ làm luôn...” Rồi nó rù rì: “Chị nhắm bà nội ưng có cháu dâu chưa?”

Bà Năm nghĩ ngợi, rồi nói:

- Tao sợ nó mê thứ gì đâu thì lại khổ...

- Ôi, nó già đời lắm rồi. Nội lo gì mà lo. Con nghĩ nó đã hết ham chơi rồi. Con chắc nó mê con bé này là con nít mới lớn nên nó mới sẵn đón, chiều chuộng đủ thứ... Mà thằng Nguyên cũng hay, ăn chơi số một, đến hồi tu là tu thật...

Bà Năm ngồi trầm tư. Thế đấy, chắc nó muốn vợ. Cũng được. Học hành xong rồi. Cơ sở làm ăn cũng sẵn. - Cưới vợ cũng tốt... Cho có đứa trối chân đi của nó lại...

Nguyên trong nhà bước ra. Anh đến bên bà Năm:

- Làm gì, con làm cho nội?

- Có làm gì đâu. Trong nhà nóng quá, nội ra đây cho mát.

Nguyên ở trần mặc chiếc quần short trông rất khỏe. Bà Năm cười:

- Độ này con có da có thịt. Dạo trước ốm nhách...

- Tại con học thi mà nội

- Hứ! Chơi không phải nhậu vô rồi ới ra hết?

- Ôi! Nội khỏi lo, mượn con cũng không uống...

- Giỏi à! Ờ! Mẹ mày gọi đồ trong nhà...

Nguyên nhú mày:

- Mẹ con gọi gì vậy nội?

- Thì cũng sữa, ca cao, nho, cam gì đó, con Sáu để trong tủ lạnh

Hình như có mấy cái băng nhạc với mấy xấp vải thì phải...

Nguyên im lặng. Mấy tháng rồi anh không gặp mẹ. Bà vẫn đến thăm

nội và anh luôn, nhưng anh thì chưa bao giờ đến thăm bà, anh không muốn trở lại ngôi nhà ấy. Nói chuyện với mẹ anh luôn giữ vẻ lạnh lùng, dửng dưng như đối với người xa lạ. Anh vẫn còn muốn làm cho mẹ anh đau khổ cũng như ngày nào bà làm anh tuyệt vọng..

Tiếng bà Năm vang lên:

- Nội thấy lâu lâu con nên ghé mẹ. Nó ở có một mình cũng tội...

Nguyên không trả lời, mắt anh lơ đãng nhìn ra cuối sân. Hôm trước Phúc cũng bảo anh như vậy. Anh vẫn nhớ đôi môi cong nũng nịu của cô đã nói như năn nỉ anh. Những người đàn bà đến là lạ. Họ hay bắt người khác làm điều tốt, còn bản thân họ thì chỉ thích làm ơn bằng lời nói... Anh vẫn không thấy hài lòng khi Phúc nhắc đến mẹ anh.

Trái tim anh vẫn nhói nhói khi nhớ đến mẹ. Phúc hơi dỗi, cô nói anh cố chấp. Quả là Nguyên cố chấp, anh biết tất cả những điều mẹ anh làm, bà sống ra sao, quan hệ với ai. Để làm gì? Phải chăng để tự giày vò mình với ý nghĩ: “đã bị mẹ bỏ rơi để chạy theo những người đàn ông khác”.

Nguyên quay sang bà Năm, anh dè dặt:

- Nội nghĩ về mẹ con như thế nào?

Bà Năm hơi ngạc nhiên trước câu hỏi đột ngột của Nguyên. Bà đắn đo một chút như đang lựa chọn lời để nói với anh:

- Mẹ con là người có học, nó tự coi mình là một nghệ sĩ. Có lẽ vì ý nghĩ đó mà nó sống buông thả. Ba con yêu thương mẹ con nhưng lại không hợp tánh, không thông cảm. Hai đứa thôi nhau là điều không thể tránh khỏi. Chỉ khổ cha mày, nó lụy mẹ mày mà sinh ra bê tha đủ thứ.

Nguyên nhìn bà nội. Anh nhúm mày:

- Nội nghĩ là ba con còn thương mẹ con à?

- Chớ sao không? Nó thương nhưng cố chấp, nó muốn mẹ con phải phục tùng, phải suốt ngày ở nhà chăm sóc, hầu hạ nó. Nó không muốn mẹ con trở thành người nổi tiếng. Thà nó li dị mẹ mày chớ nó không muốn sống chung mà mẹ mày làm trái ý nó. Vì vậy nên nó mới khổ. Mày cũng cố chấp y như nó. Cha nào con nấy.

Ngừng một chút, bà Năm nói tiếp:

- Đối với bà nội, mẹ con không có lỗi gì. Nó vẫn thăm viếng đàng hoàng, nội không bao giờ chấp nhất...

Nguyên bối rối. Rõ là anh vẫn chưa hiểu hết cha, mẹ anh. Anh không ngờ bà nội anh nói nhiều câu đáng để anh suy nghĩ như vậy...

Bà Năm bồi thêm câu:

- Nguyên nè! Con đang quen đứa nào vậy?

Nguyên ngớ ra. Anh cười:

- Sao nội biết?
- Mà con nhà ai?
- Em của thằng Khải...
- Sao không dắt nó về nhà chơi?
- Con cũng định đó chứ nhưng không biết ý nội ra sao?
- Lạ chưa. Con nói nghe chừng như nội khó khăn lắm vậy...
- Không phải... Mà nội ơi! Con đã dắt ai về ra mắt nội chắc chán người đó là cháu dâu của nội. Nội thấy đó, con lăng nhăng nhiều người nhưng đã có cô nào được đến đây đâu?

Bà Năm nhìn anh:

- Vậy chừng nào con dắt con nhỏ đó về?

Nguyên nhìn bà nội nghiêm trang:

- Cô bé tên là Hoài Phúc

Rồi anh tủm tỉm:

- Nội thích chừng nào?

Bà Năm buồn cười, bà biết Nguyên không muốn bà kêu cô nàng của anh là con nhỏ... Bà vờ nghiêm mặt:

- Vội vàng hấp tấp rồi vấp thì đau... Con bé Phúc này chắc khiến được mày.

Nguyên cười thích thú:

- Sao nội lại nói vậy?
- Thì rượu chè, hút xách hồm rày mày bỏ rồi, chắc nhờ nó cấm...

Nguyên ngượng ngịu:

- Không phải đâu nội! Phúc không dám đâu. Cô ấy nhỏ tuổi hơn con nhiều mà... Có điều con chán những thứ đó rồi. Con muốn mình sống đàng hoàng hơn.

- Được vậy thì nội mừng.

Rồi bà thở dài:

- Mà nè! Làm người phải có tổ tông, cha mẹ. Nội nói thế, con hiểu sao thì hiểu. Rồi còn con cái nữa. Nó cũng phải có bà nội lo lắng cho như con vậy chứ?

Nguyên im lặng. Anh chọt thêm một điếu thuốc. Thường trước những thứ gì cần suy nghĩ, Nguyên hay hút thuốc. Thế nhưng từ hôm hứa với Phúc đến nay, Nguyên đã bỏ thói quen ấy. Anh chép miệng đứng dậy:

- Con hiểu ý nội... Nhưng con muốn đưa Hoài Phúc của con đến thăm nội trước... Chiều nay được không nội?

Bà Năm nhìn Nguyên. Anh lúng túng trông đến buồn cười. Bà gật đầu:

- Ừ! Nội sẽ đãi tụi bây nôi cháo gà.

Lòng bà chợt rộng lên một niềm vui nho nhỏ khi nhìn thấy Nguyên hứng chí tung hòn sỏi về phía cuối sân.

*

**

Nguyên ngần ngừ đẩy cổng bước vào sân. Anh dựng xe đạp trước bậc thềm xi măng rồi bước lên. Cửa phòng khách mở. Con nỏ chồm ra định gù, nhưng có lẽ đã nhận ra anh, nó sủa lên và vẫy đuôi mừng. Dưới bếp, bóng phụ nữ chạy lên... Nguyên hơi bối rối, nhưng không phải mẹ anh. Chị Xê trở mắt nhìn anh:

- Ủa! Em vào hồi nào chị không hay?

Nguyên nhìn quanh phòng:

- Em vào tới là chị ra đó. Mẹ em đâu rồi chị?

- Cô Nga đi dạy...

Chị Xê tò mò nhìn Nguyên:

- Có chuyện gì cần không Nguyên?

Nguyên ngừng ánh mắt của mình lại trên bức ảnh chụp anh và mẹ ngày anh còn bé. Nguyên trả lời:

- Không! Em muốn lên phòng của em. Được chứ?

Chị Xê ngập ngừng rồi nói nhanh:

- Được, được. Đồ đạc, giường tủ vẫn y như trước. Cô Nga không cho phép dời đổi gì cả. Chị vẫn lau dọn sạch sẽ hàng tuần. Chìa khóa treo gần góc cầu thang...

Nguyên đưa chị Xê gói giấy:

- Chị nhớ hấp lại cho nóng. Bánh bao đó!

Nguyên đi lên lầu. Anh vào phòng trước kia anh đã từng ở. Nguyên mở hết những cánh cửa sổ a. Phòng vẫn sạch sẽ nhưng hơi lạnh, cái lạnh chỉ có ở những nơi không có người ở.

Đúng là mọi thứ vẫn y như xưa. Trên bàn xếp những quyển vở năm anh học lớp mười. Cái kèn harmonica nằm cô đơn trong hộp tủ. Anh cầm kèn lên và thổi một đoạn nhạc ngắn. Đúng là cái kèn của anh với một note nhạc bị câm. Dưới góc bàn, một trái banh bị xì hơi mép mó nằm yên như ngủ.

Buông mình lên giường, Nguyên bỗng thấy an ổn. Cái an ổn của một người vừa về sau những chuyến đi xa đầy bất trắc. Anh cởi chiếc áo sơ mi mắc lên ghế rồi lại nằm xuống... Hẳn là "Gỗ mun" sẽ hài lòng vì anh đã trở về đây. Lúc này nhìn gương mặt giận dỗi của cô, Nguyên đến buồn cười. Rồi những lời cô nói nữa:

"Anh nè! Sao em cứ nghĩ đến mẹ anh hoài, nếu em là mẹ em sẽ khổ ra sao khi con mình không nhận mình. Mà thật! Chỉ có con bỏ cha mẹ thôi chứ có mẹ nào, cha nào mà bỏ con mình đành đâu?"

Thấy anh làm tỉnh, Phúc đã lí lắc xoay đầu anh lại sát mặt cô... Nguyên! Đi thăm mẹ đi... Em có bảo anh làm điều gì xấu đâu... Rồi cô cũng nói những lời tương tự bà nội đã nói... “Nguyên, anh không nghĩ đến những đứa con sao...”. Anh nhớ gương mặt cô đỏ lên trông rất đáng yêu... “Anh không muốn con... con có bà nội à?”

Nguyên lẩn một vòng trên giường. Hình như khi nghe Phúc nói như thế anh đã xúc động và anh đã hôn cô. Hôn rất lâu và hôn một cách khao khát lạ kì... Lâu rồi, anh chỉ biết mỗi mỗi cô. Anh cảm thấy sung sướng khi Phúc vụng về hôn trả lại anh... Bỗng dưng nguyên thềm ngủ một giấc thật ngon, với dư vị của nụ hôn còn đọng lại.

Khi Nguyên thức dậy thì trời đã chiều. Có lẽ mẹ anh đã về và đã vào đây. Anh cảm nhận mùi nước hoa quen thuộc của mẹ và cảm giác mềm mại của chiếc mền ai đắp ngang ngực anh. Anh bỗng nhớ giọng nói trong trẻo, hơi nhõng nhẽo của Phúc mỗi lần cô gọi bà Thanh: “Má ơi, má ơi..” Nguyên chợt thêm được gọi mẹ một cách tự nhiên như Phúc:

Anh vừa ngồi dậy thì mẹ cũng vừa vào tới

Nguyên chớp mắt, cố giữ giọng được tự nhiên:

- Mấy giờ rồi mẹ? Có cơm chưa? Con đói quá!

Bà Nga vội bước tới bên Nguyên, rồi bà bỗng bối rối:

- À! Có cơm rồi! Xuống ăn với mẹ.

Bà lúng túng nhìn Nguyên vương vai bước xuống giường, miệng huýt gió bài nhạc mà ngày xưa Nguyên vẫn hay hát. Đó là thói quen của con trai bà. Bà vẫn còn nhớ, nó có nhiều thói quen... Bước xuống giường là không huýt gió thì cũng hát. Trước khi ăn cơm hay uống một li nước, hoặc là ăn nước mắm cay thật ngọt. Bà mỉm cười:

- Chiều nay ăn cơm với cá chiên. Mẹ mới cho thêm đường vào chén nước mắm...

Nguyên nhìn mẹ. Rõ là bà đã già với những nếp nhăn khắc sâu giữa hai chân mày, nếp nhăn nhỏ thôi nhưng rất sâu, gương mặt bà vẫn còn đẹp nhờ được sự chăm sóc và son phấn công phu. Anh vừa để chân xuống nấc thang đầu tiên thì mẹ anh gọi nhỏ:

- Nguyên!... Con đã hết giận mẹ?

Nguyên ngần ngừ. Anh tránh nhìn vào mắt bà:

- Con muốn quên hết những chuyện gì đã xảy ra, mẹ à! Đúng là ở tuổi hai mươi lăm và tuổi mười sáu, mười bảy người ta có những suy nghĩ khác nhau... Cũng như mẹ bây giờ khác mẹ của ngày xưa đó... Con cần có mẹ cho những ngày còn lại.

Nguyên bước xuống nhà bếp. Rửa mặt xong, anh ngồi vào bàn. Anh giành bát cơm cho mẹ.

- Mẹ ăn ít thôi... Con có mua cho mẹ cái bánh bao đặc biệt. Tối mẹ nhớ anh nhé!

Bà Nga nhìn anh. Một ánh chớp mắt rất nhanh. Bà hỏi:

- Ba con dạo này thế nào, Nguyên?

Anh cười:

- Nếu nói theo cách của bà nội thì dạo này ba con dễ bảo, còn nếu nói theo cách của con, thì ba đang dừng lại. Dạo này ba thích ở nhà, đọc sách, xem phim hơn là đi chơi ban đêm. Có điều ba cũng như mẹ, ai cũng chỉ có một mình.

Bà Nga nhìn anh:

- Vậy chắc có con là hai mình?

Nguyên đánh trống lảng. Anh xuýt xoa:

- Ôi! Mẹ làm nước mắm cay quá.

Bà Nga quên rằng Nguyên đã quá lớn, như một phản xạ bà đứng bật dậy:

- Để mẹ lấy nước cho

Nguyên lắc đầu:

- Con ăn canh vào... được rồi...

Như chợt nhớ ra, Bà Nga thắc mắc:

- Sao con đi xe đạp?

- Con không có tiền đồ xăng

- Thật hả?

Giọng bà Nga xót xa:

- Mẹ đâu có biết...

Nguyên cười:

- Con nói đùa... Tại con muốn thế... Cũng có cái hay hay

Nguyên bước lên phòng khách. Anh mở nhạc thật to. Đó cũng là thói quen của anh... Đã có những lúc bực bội, bế tắc, anh thích mở hết volume những bài nhạc rock thật ồn ào, thật dữ dội... Tiếng động cơ gầm gừ, tiếng đập phá, đồ vỡ, tiếng ồn ào của ban nhạc hoà tấu Hồng Kông làm anh cảm thấy có cái gì đó khiến anh đỡ cô đơn. Rồi cũng có lúc nằm một mình giữa những buổi chiều mưa xám trời, anh thích nghe những bài độc tấu guitar nhẹ nhàng, sâu lắng. Anh đã đến với những người con gai mà anh không yêu bằng tính khí bất thường, bất cần, ngang ngược của anh... Nhớ lại làm gì... Bây giờ anh đã khác. Anh đến với Hoài Phúc bằng chút lãng mạn còn lại trong tâm hồn anh, trước cô bé phá phách đó anh cũng đã rụt rè như cậu con trai mới lớn. Anh đã dờ hơi đến mức phải chịu làm phu xe để mỗi ngày được nhìn thấy mặt con bé ba gai ấy... Mẹ anh chắc sẽ buồn cười nếu bà biết thằng con trai hay làm trời làm đất của bà đã

từng như thế... “vì tình yêu”.

Bà Nga ngồi dựa trên chiếc ghế salon màu rượu chát. Nguyên nhìn mẹ:

- Mẹ hoà nhạc thật tuyệt

Bà thích thú trước lời khen của Nguyên. Anh hỏi bà một câu khá bất ngờ:

- Mẹ và ông ta lúc này ra sao?

Bà Nga cười gượng gạo. Bà lặng lẽ nhìn tấm màn cửa sổ bay nhẹ nhẹ. Khẽ thở dài. Con bà nó đã lớn. Nó đã hỏi một câu hỏi lẽ ra chỉ có ở hai người bạn.

- Mẹ không giữ chân ông ta được. Đối với ba con, tuổi già đôi khi là một lợi thế trong tình yêu, đối với mẹ, tuổi già là điều bất lợi vì tất cả những gì người đàn ông thích là sự trẻ trung, nhí nhảnh của các cô gái.

- Nghĩa là ông ta đã bỏ rơi mẹ?

- Không hẳn là bỏ rơi, nhưng với tình yêu hình như ông ta vẫn còn khát khao tìm kiếm cho mình cái gì đó, mà ở mẹ những thứ ông ta cần đều không có..

Nguyên lắc đầu:

- Mẹ vẫn thích nói tốt cho ông ta. Mẹ à, con nghĩ mẹ nên quên ông ta đi...

Anh chợt im... Đâu phải mục đích của anh khi đến đây là để nói những chuyện này. Anh bối rối khi nhìn mặt bà:

- Con xin lỗi! Con chỉ muốn mẹ không khổ...

Bà Nga đứng dậy vặn nhỏ cassette lại. Bà cười:

- Thế nào? Nói cho mẹ nghe về cô nàng của con đi chứ.

- Ồ! Cũng bình thường chứ có gì đâu mẹ...

Bà Nga chớp mắt, con trai bà cũng xấu hổ khi mẹ hỏi về người yêu

- Con bé chắc phải đặc biệt lắm mới lọt vào mắt xanh của con?

Nguyên cười thích thú. Dĩ nhiên, khó có cô nào đặc biệt hơn “Gỗ mun” của anh.

*

* *

Diệp Thơ sang trọng trong chiếc áo vàng bước vào nhà. Vứt chiếc ví kim tuyến lấp lánh xuống bàn, cô mỉm cười nhìn Phúc:

- Một thật! Nhưng bù lại rất vui... Toàn những nhân vật lịch sử, sang trọng đến dự... Anh Kiệt bảo... Các cô tiếp tân xấu quá, nhờ có chị không thì thiếu phần tươi mát.

Phúc làm tỉnh nhìn chị. Đúng là hôm nay Thơ đẹp không chỗ nào chê được. Rực rỡ và sang trọng. Thơ vừa đi dự lễ khai trương một

ngân hàng nào đó.

Dạo này Kiệt thường đến nhà và dĩ nhiên Thơ thích ra mặt với những món quà của anh ta. Như xâu chuỗi hạt màu hổ phách Thơ đang đeo chẳng hạn, cũng là món quà mừng Thơ đậu tốt nghiệp.

Thơ kiểu cách vén tà áo dài ngồi xuống. Cô thăm thì:

- Lúc anh Kiệt chở chị về... Đến ngã tư đèn xanh đèn đỏ, xe ngừng lại. Chị thoáng thấy anh Dương. Anh ấy đi xe đạp dừng kế bên chị...

Thơ thở dài:

- Có lẽ anh ấy đã thấy chị...

Cô đứng dậy cầm chiếc ví lên:

- Cũng tốt, chắc anh Dương đã hiểu...

Phúc ngồi bó gối nhìn Thơ bước lên lầu, chị Thơ cũng đẹp thật. Thân hình mềm mại và khuôn gọt dưới là áo dài ôm sát, đôi mắt sáng trên gương mặt biết làm bộ, làm điệu. Thế nhưng dạo này Phúc có cảm tưởng chị Thơ đang sa lầy... Hình như chị ấy lụy lão Thiện Sĩ thật hay sao ấy? Bình thường thì Thơ cũng là người sâu sắc lắm mà... Vì đâu chị không nhìn ra cái bản lĩnh trong cái giả tạo của ông Kiệt nhỉ?

Phúc còn nhớ cách đây chừng nửa tháng, hôm đó cô đang mặc chiếc quần short bụi đời của mình ngồi trên ghế đá dưới giàn thiên lí, thì Kiệt đến. Phúc đã cố tình ngó lơ cho anh ta vào phòng khách, thế mà Kiệt lại quẹo sang chỗ cô. Rất tự nhiên, anh ta ngồi xuống cạnh Phúc. Đôi mắt cười nhăm tí... Chắc không còn trông thấy đâu là đâu... Phúc khó chịu, cô lên tiếng:

- Chị Thơ trong nhà...

Kiệt liếc một cái rất lảng:

- Đâu phải đến đây anh chỉ biết mỗi Diệp Thơ, anh đến thăm cả nhà chứ... Sao cô bé? Hôm nào Phúc phải đến chỗ anh chơi cho biết.

Phúc đáp chát:

- Chỗ anh là chỗ nào?... Nhà? Cơ quan làm việc? Hay cái gì?

Kiệt cũng chẳng vừa:

- Thế cô bé muốn chỗ nào? Anh có một chỗ hết ý, vừa có bể bơi vừa có sân nhảy, tuyệt lắm!

Kiệt nhìn xuống. Anh ta tự nhiên đặt bàn tay mình đặt lên đùi Phúc véo nhẹ:

- Bộ giò này mà nhảy thì phải biết.

Phúc vừa ngượng vừa tức. Cô đứng phắt dậy chống nạnh lạnh lùng nhìn Kiệt. Anh ta giả lả trông thấy ghét và cũng thật đều:

- Anh đùa mà! Tưởng Phúc cũng thích nhảy. Nguyên thường đến chỗ đó lắm.

- Tôi không muốn anh kéo anh Nguyên vào những chuyện tương tự

như vậy nữa...

Kiệt đứng dậy nhún vai rồi bước vào nhà.

Phúc nhìn theo anh ta bực bội. Người gì... rõ là cái nhìn đầu tiên của cô không sai... Đã vậy, hắn lại còn kéo Nguyên vào, anh không bao giờ như hắn ta, ngay cả cử chỉ lơ bịch vừa rồi Nguyên cũng chưa hề có. Phúc tức lắm. Không lẽ nói với Thơ. Cô âm ỉ kể với Mai và Khải. Anh Khải lắc đầu:

- Đâu phải có học là có văn hoá? Anh không hiểu con Thơ nó nghĩ thế nào.... Theo lời anh Khôi thì thằng cha Kiệt cũng không đáng hoàng đâu, anh nói với má Út rồi. Để xem con Thơ nghĩ sao.

Phúc lo lắng nhìn ra sân. Trời sắp mưa rồi. Tay cô mân mê con búp bê. Nguyên vừa bước vào thì mưa đổ như trút. Phúc đứng dậy đóng bớt những cánh cửa sổ... Nguyên phụ cô xong, anh đứng khoanh tay nhìn Phúc. Hôm nay trông Nguyên rất đáng yêu với chiếc áo thun màu trắng Phúc mua tặng anh hôm anh thi đậu. Phúc cười tủm tỉm ra vẻ thích thú. Nguyên nhéo mũi Phúc rồi hôn cô. Môi anh vừa mơn man vừa thì thầm bên tai Phúc:

- Hôm nay Phúc thật tuyệt

Đỏ mặt, Phúc không biết làm sao, sẵn tay cầm con búp bê, Phúc dí dí tóc nó vào mũi Nguyên. Bị nhột, anh nắm tay cô:

- Gì thế Phúc?

Phúc để búp bê lên lòng bàn tay anh:

- Dễ thương không?

Nguyên ngắm nghía:

- Xem nào! Giống em ở cái mũi nhỏ hơi bướng. Cái trán cồ hơi lì, cái môi cong chứa những nhoe. Ở đâu ra vậy?

- Ông đạo diễn cho em

Nguyên nhíu mày:

- Ông nào?

Phúc hơi tự đắc:

- Ông Hoài Vũ... Anh không biết đâu!

Phúc chợt thấy Nguyên cười. Cái cười nhếch mép mà lâu rồi Phúc đã quên:

- Một nhà nghệ sĩ cho ra đời một tác phẩm điên khùng. Một nhà nghệ sĩ luôn khao khát tìm đến một tình yêu không tưởng. Chẳng ngờ hôm nay, nhà nghệ sĩ ấy lại đóng vai ông già thích chơi búp bê.

Phúc nóng mặt. Tự dưng Nguyên lại cay cú một cách quá đáng khi nói về ông Vũ. Cô cố giữ giọng bình thản:

- Anh biết chú Vũ à?

Nguyên hơi mỉa mai:

- Một người nổi tiếng, ai mà không biết, nhưng anh không quen ông ta như Phúc...

Bỗng dưng Phúc nhớ lại hôm cô ngồi trên xe hơi với ông Vũ... Cô hỏi tới:

- Sao anh lại biết chú Vũ vậy?

Giọng Nguyễn cố tình giấu cợt:

- Anh biết ông Vũ vì ông ta dám cả gan chở người yêu anh bằng xe du lịch, rồi lại cả gan tặng quà cho cô ta nữa.

Giọng anh lại kéo dài ra:

- Ông ta muốn gì ở em nhỉ?

Phúc lại hỏi Nguyễn:

- Anh biết chú ấy lâu rồi phải không?

Nguyễn im lặng. Anh đặt con búp bê xuống bàn:

- Tại sao ông ấy lại tặng cho em khi em đã từ chối không làm diễn viên? Khi em và ông ta chỉ quen biết mức xã giao?

Phúc giải thích:

- Anh không hiểu. Chú Vũ là người yêu ngày xưa của cô Út em! Chú Vũ tặng quà cho em như tặng cho một đứa cháu...

- Ông ấy có rất nhiều người yêu ngày xưa và cả người yêu bây giờ...

Nguyễn ngả người ra ghế. Hai tay để sau ót, anh ngó mông lung lên trần nhà. Phúc ám ức nhìn anh... Lòng cô vừa bực bội vừa thích thú... "anh chàng có trái tim quỷ dữ đang ghen..."

Phúc dịu dàng nắm tay anh:

- Em thấy chú ấy rất đáng hoàng. Chú có đến nhà gặp ba em nữa mà.

Cô buông một câu tiếp theo đúng là đại dột:

- Bộ anh ghen sao?

Nguyễn hơi nhồm dậm:

- Em trẻ con vừa thôi! Anh không ghen đâu. Anh không muốn nói những điều không hay về người khác, nhất là người đó là người quen của gia đình. Ông Vũ thì anh biết từ lâu. Ông ấy làm abát cứ chuyện gì cũng đều có mục đích...

Phúc lắc đầu:

- Em không tin như vậy. Anh có quá đáng khi nói về chú Vũ không?

Nguyễn lạnh lùng:

- Tùy suy nghĩ của em. Anh không tự hào, nhưng anh ra đời sớm hơn em, đương nhiên anh hiểu bọn đàn ông các anh... Những con sói già càng thích những con cừu non.

Phúc kêu lên giận dữ:

- Nguyễn! Em không muốn nghe anh nói như thế đâu.

Nguyên thản nhiên:

- Anh xin lỗi

Rồi Nguyên hóm hỉnh:

- Anh không nói nữa đâu! Nhưng trong đầu anh lại vang lên câu nói của Galilê: “Dù sao nó vẫn cứ quay...” Sự thật bao giờ cũng là sự thật...

Hai người ngồi im. Một lúc sau Nguyên lấy từ túi quần ra một chai dầu thơm nhỏ. Anh đưa Phúc giọng dịu dàng:

- Mẹ anh gửi cho em

Phúc tròn mắt:

- Anh đến thăm mẹ rồi à?

Nguyên gật đầu:

- Thế... anh nói gì với mẹ về em?

- Anh bảo “Gỗ mun” là một cô bé rất dễ ghét. Con đã lỡ yêu cô ta rồi nên con cứ khổ vì...

- Vì ghen?

Nguyên nhú mày:

- Ai bảo em anh ghen?

Phúc trêu anh:

- Cái mặt nhăn nhăn của anh bảo thế.

Nguyên nhún vai:

- Ông ta có gì hơn anh đâu để anh phải ghen? Nếu có, thì ông ta chỉ hơn anh cái tuổi già. Không lẽ Phúc thích mái tóc hoa râm và bộ râu hàm?

Phúc đỏ mặt, cô giận Nguyên ghê gớm. Hình như anh cố tình nói những câu nặng nề để xúc phạm mình. Cô ngồi im, nước mắt ứa ra...

Nguyên kéo cô vào lòng:

- Anh xin lỗi! Có những điều anh không nói với em được. Anh không ghen vì anh biết là em yêu anh. Anh chỉ lo vì em còn ngây thơ và trong sáng quá, làm sao em có thể hiểu được và lường hết những chuyện của đời chớ...

Phúc lặng im để mặc Nguyên vuốt ve. Trái tim bướng bỉnh của cô đang suy nghĩ riêng của nó... Cô vẫn cho những lời của Nguyên nói về chú Vũ là không đúng...

Nguyên về rồi... Trời cũng đã tạnh mưa... Phúc mân mê con búp bê trên tay. Cũng tại nó mà cô đã phải khóc. Cô lấy ngón tay trở ấn vào mũi con búp bê làm gương mặt phúng phính của nó lõm vào trông xấu xí và quái dị. Nhặt sợi thun dưới đất, Phúc cột tóc nó lại và treo

con búp bê vào cây đinh ở góc phòng... Cô nói một mình:
- Ta tuyên án tù treo cứng nhé? Búp bê.

Lỡ lằm

Chương 12

Phúc ngồi bán một mình. Suốt buổi sáng nay, bà Thanh dắt Tâm đi sắm đồ cưới. Đạo này Tâm yêu đòi ghê lắm. Nhìn vào mắt Tâm, Phúc tưởng tượng như mắt chị Tâm cũng đang cù. bán hàng cho khách mà Tâm như lơ đãng nghĩ đâu đâu. Phúc cứ trêu cô mãi:

- Trước sau gì cũng tới ngày làm cô dâu. Làm gì chị lo ra dữ vậy?

Tâm đỏ hồng đôi má. Cô đang ngập tràn trong hạnh phúc. Khanh ra trường là đã có chỗ làm ngay.

- Dầu sao thương binh cũng phải được ưu tiên chút chút.

Tâm đã vui vẻ nói với Khải như thế khi Khải than là anh vẫn chưa có chỗ làm

Phúc vừa ăn xong li chè thì bà Thanh và Tâm về tới. Tâm vừa cười vừa đưa cho Phúc gói giấy. Bên trong là khức xoa màu thiên thanh. Phúc nhìn Tâm:

- Chị thích màu này?

Tâm gật đầu:

- Anh Khanh cũng thích. Ảnh dặn chị chọn màu xanh hi vọng.

- Chị trắng mặc áo dài màu này phải biết...

Phúc phấn khởi:

- Em sẽ mượn cho chị một cái soire trắng, một cái hồng. Em hỏi rồi, con Bích cũng chịu nữa...

Tâm bối rối:

- Chị diện quá, tội anh Khanh

Phúc không chịu:

- Em đảm bảo ảnh còn thích nữa. Chú rể nào chẳng khoái nghe thiên hạ khen cô dâu đẹp. Chị để em mượn cho, đảm bảo không mất tiền thuê.

Tâm đưa mắt nhìn, bà Thanh khuyến khích:

- Đòi con gái có một lần, cứ diện thật đẹp vào. Chẳng ai trách đâu mà con lo. Con càng đẹp thì người ta càng thấy tình yêu của con càng cao cả. Bây giờ về lo may áo đi.

Tâm nhỏ nhẹ:

- Chiều con đi cũng được cô à! Cô về nghỉ để con và Phúc bán cho.
Phúc chen vào:

- Má không biết. Chị Tâm có nhiều điều muốn tâm sự trước khi về nhà chồng mà...

Bà Thanh lắc đầu:

- Tụi bây lúc nào chẳng tâm sự. Cứ rúc ra rúc rích, không biết chuyện ở đâu mà lắm thế.

Vừa đợi bà Thanh đi khỏi, Phúc đã huyền thuyên:

- Em sẽ tặng chị một món quà đặc biệt, đồ chị đoán ra?

Gương mặt lém lỉnh của Phúc lộ vẻ đắc ý khi biết Tâm không đoán được. Cô cười:

- Em sẽ tặng chị một chiếc áo ngủ tuyệt đẹp.

Đỏ mặt, Tâm hỏi:

- Ai bày đặt em tặng thứ đó vậy?

- Con Bích! Em mua vải rồi, màu hồng nhạt, vải mịn, đẹp ời là đẹp. Con Bích may luôn, kết ren nữa, kiểu dễ thương lắm.

Tâm ngần ngừ:

- Chị có quen mặc nó đâu...

Phúc trêu:

- Phải quen thôi. Với lại chị có mặc cho chị dâu nào?

Tâm rầy:

- Lại nói tào lao... Người ta nghe làm sao?

- Thì người ta khen em thực tế chứ sao. Tính ra còn nửa tháng nữa chớ gì? Nhà anh Khanh coi vậy mà tin vụ coi ngày, coi giờ, coi tuổi ghê há chị Tâm?

Tâm cười bẽn lễn:

- Tự nhiên phải tin chứ em. Chị cũng tin nữa. Chắc tại đây là việc hệ trọng nhất đời nên người ta phải tin vào cái gì đó hơi thần bí một chút. Nhà mẹ anh Khanh ở Gò Vấp, rước dâu sớm đúng theo giờ đã coi là khoảng năm rưỡi sáng.

- Ủa! còn nhà ở đây?

- Đó là nhà của chị ảnh. Anh Khanh ở đây đi học từ nhỏ.

Phúc ngập ngừng:

- Chị Tâm nè! Hôm rày chị nghĩ gì?

Tâm nhìn Phúc:

- Chị lo đủ thứ

- Sao lại lo?

Tâm mơ mộng:

- Trước ngưỡng cửa hạnh phúc, niềm tin, lí tưởng và cả tình yêu nữa, người ta thường hay lo vì những cái gì đẹp đều dễ vỡ. Nên dầu

chị chỉ có chút tình yêu tầm thường thôi chị cũng thấy lo...

Phúc cười:

- Chị lần thân giống mấy bà già. Anh Khanh không lo thì thôi, chị lại lo.

- Tại sao anh Khanh phải lo?

Phúc nheo mắt:

- Lo chứ. Ví dụ có anh chàng nào thấy chị đẹp quá cướp chị đi mất thì sao?

Tâm nghiêm trang:

- Làm gì có chuyện đó. Nếu có chị cũng chạy trở về. Không ai chia cắt chị với anh ấy được đâu trừ cái chết.

Phúc lườm Tâm:

- Chị nói chuyện nghe dễ ghét!

Tâm vẫn xa xôi:

- Sao chị cứ có một nỗi lo gì đó canh cánh bên lòng, anh Khanh sẽ ra sao nếu không có chị vào ngày cưới nhỉ?

Phúc nạt ngang:

- Chị lại nói chuyện đâu đâu không hà?

Cô chuyển đề tài:

- Nhất định mặc soire nhé? Em nói với con Bích rồi. Tiệm may của nó mượn đồ cưới nữa. Nó nghe kể chuyện chị với anh Khanh, nó cảm động lắm...

Tâm liếc Phúc:

- Hay thật! Chuyện của chị em đi kể lung tung.

- Có gì đâu! Chuyện hay phải kể cho mọi người biết chứ...

Phúc cười khúc khích:

- Năm nay em đi đám cưới, sang năm đi đám thôi nôi... Một nghỉ!

Tâm phì cười nheo Phúc. Cả hai cùng cười mở. Nhưng Phúc trầm nghĩ: "Chị Tâm là người đang hạnh phúc nhất. Cầu mong chị được hạnh phúc suốt đời..."

CHƯƠNG NĂM

Ông Vũ ngồi chờ Phúc đã khá lâu trong căn tin. Ông hi vọng chiều nay sẽ gặp cô chứ không như lần trước... Lần đó, ông đã ngồi chờ và buồn bã đem mười đoá hồng về để héo rũ trên bàn. Cái mùi thơm chua dịu của những cánh hoa cứ như nhắc nhở ông một chút gì buồn buồn, nhớ nhớ...

Rồi như không cưỡng lại được lòng mình, ông lại đến đây tìm Phúc. Ông đã cẩn thận nhờ bà chủ căn tin nhắn Phúc khi tan giờ tập võ ra đây gặp ông.

Ông lấy trong túi áo ra một chai dầu nước xanh. Ông thấm chút dầu

vào điều thuốc, rồi đánh diêm. Thỉnh thoảng, những lúc trời lạnh hay đi mưa, ông Vũ thích hút một điều thuốc lá có tẩm ít dầu cho thông mũi. Lâu ngày thành thói quen, những lúc căng thẳng hay mệt ông cũng hút như vậy.

Trời sắp chiều rồi, mấy hôm nay mưa suốt. Thành phố mà mưa thì phải biết, rông rã hai ba hôm vẫn chưa dứt. Ông đã có nhiều buổi tối ngồi một mình nghe mưa thì thảo trong bóng tối. Nghe những giọt nước hối hả đập vào lòng máng xối...

Ông cứ lắng nghe tiếng mưa rơi. Ý nghĩ về sự qua đi không thể nào lấy lại mỗi khoảnh khắc nhỏ nhất của thời gian cứ đến với ông chính những lúc đó.

Ông Vũ lại rít một hơi thuốc nữa. “cũng tại tuổi già mà mình nghĩ thế hay sao?” Ông dụi tàn và quay lại...

Phúc đang đứng ở ngưỡng cửa. Cô đang có vẻ kiếm tìm... Ông Vũ đứng dậy mỉm cười. Phúc thông thả bước đến. Ông kéo ghế cho cô ngồi. Mắt ông nhìn cô ấm áp. Bất chợt ông cảm nhận hình như hôm nay cô có vẻ gì e dè và rụt rè như chú thỏ trắng nhút nhát chớ không tự nhiên giống như những lần ông đã gặp.

- Tôi đã chờ em hơi lâu đấy, búp bê à!

Phúc nghiêm trang nhìn ông bằng đôi mắt nâu:

- Có chuyện gì cần không, chú Vũ?

Ông Vũ khe khẽ lắc đầu rồi chợt nói:

- Cũng những chuyện rất buồn nhưng là của riêng tôi... Phúc không chia sẻ được đâu...

Cô nhìn ông sốt ruột... Ông Vũ từ tốn nói:

- Cách nay ba tuần tôi có đến đây. Hôm đó tôi mới ở Đà Lạt về, tôi đem tới cho Phúc mười đoá hồng tuyệt đẹp. Nhưng tiếc là tôi không tìm được em... Những bông hồng héo rũ cô đơn vẫn còn nằm trong phòng làm việc của tôi.

Phúc mỉm cười:

- Độ rày Phúc đi học hơi thất thường, tiếc thật! Nếu không, Phúc đã có hoa để vào bàn học rồi.

Cô e dè nhìn ông Vũ:

- Hình như chú hơi gầy?

Ông Vũ gật đầu:

- Tôi không ngủ được. Thằng bé con tôi dạo này trở chứng, những cơn mưa liên tục không làm dịu thần kinh của nó. Nó lục lạo suốt đêm. Nó không hề biết về quá khứ cũng như hiện tại, vậy nó tìm kiếm gì không ngủ? Tôi thức theo nó như để soát lại đời mình.

Ông cười buồn bã:

- Tôi cũng đi kiếm tìm suốt đêm như nó. Tôi tìm và nhặt nhạnh những gì còn sót lại của đời mình cũng như kiếm để cố chôn vùi đi những gì đã mất mát, đã vỡ tan của dĩ vãng. Phúc xem! Tôi cũng đã lần thần mất rồi.

Phúc xót xa. Cô cảm thấy thương hại người đàn ông có bề ngoài lịch thiệp đầy sung mãn này. Nhìn ông, có ai biết ông đang mang nỗi đau không bao giờ nguôi. Cô bứt rứt: “Biết làm gì để giúp ông ta vơi bớt những sầu khổ nhỉ?”

Cô dịu dàng:

- Ước gì chú Vũ xem Phúc như một đứa con gái nhỏ để Phúc có thể chia với chú những chuyện buồn phiền đó.

Ông Vũ nhìn cô, ánh mắt ông mang chút riêng tư kì lạ. Ông cứ nhìn cô là Phúc hoang mang. Cuối cùng ông bật cười. Tiếng cười lạnh và vang như của ai rất lạ:

- Nghiệp chướng! Ngày xưa có người mong có với tôi một đứa con. Lúc ấy tôi đã cời và cho là nhằm nhí. Bây giờ tôi lại có một đứa con, đứa con thật sự của tôi. Rõ cũng là nhằm nhí! Tôi lo một ngày nào đó tôi chết đi, tôi sẽ không còn để lại gì trên đời này. Sẽ không còn ai nhắc đến, nhớ đến tôi và biết rằng đã có tôi trên đời.

Phúc ái ngại, cô an ủi:

- Chú là một nghệ sĩ. Chú có những cống hiến nghệ thuật...

Ông Vũ lắc đầu cắt ngang lời cô:

- Đó chỉ là hư danh. Đâu phải nghệ sĩ nào cũng có những tác phẩm để đời. Tôi không phải là người có tài. Những bộ phim của tôi sẽ mai một theo thời gian. Cũng như tôi sẽ mục rữa theo năm tháng. Chỉ có con người và đứa con máu thịt của mình mới là hiện thực.

Phúc dè dặt, khó khăn lắm cô mới dám nói với gương mặt ửng hồng:

- Chú vẫn còn có con cơ mà!

Ông Vũ thở dài:

- Đó là nỗi ám ảnh suốt quãng đời còn lại của tôi. Tôi vẫn khao khát đi tìm một tình yêu và một đứa con. Phải chăng từ lúc trẻ đến giờ tôi chỉ biết yêu có bản thân mình? Câu chuyện tình yêu của tôi là một vở kịch mà với bản phân vai tôi đã chọn phải những diễn viên tồi. Rồi trong đó, bỗng dưng nổi cộm lên một nhân vật không có trí óc. Chúa ơi! Cái phần còn lại của tôi là tác phẩm, cái hoài bão, cái giọt máu quý báu của tôi là một mớ hỗn độn, điên khùng, người không ra người mà cứ dở dở ương ương.

Phúc bằng lòng để bàn tay mình lên bàn tay ông Vũ. Cô nhẹ nắm những ngón tay mềm mềm trắng bệch của người không quen làm việc nặng, những ngón tay ướt mồ hôi của người bị phong thấp làm

cô hơi rùng mình. Phúc nhẹ nhàng:

- Sao chú Vũ lại nói những điều buồn dữ vậy? Chú nói những chuyện vui vui đi chứ?

- Cuộc đời tôi có gì vui đâu. Đó chỉ là một giấc mộng Nam Kha. Em có biết giấc mộng Nam Kha không nhỉ?

Phúc gật đầu, ông nói tiếp:

- Đời người ngắn ngủi lắm, cô bé ạ. Nhìn quanh mình toàn là những người trẻ, lắm lúc tôi cứ ngẩn ngơ. Sao lại nhanh thế? Mới sáng, rồi chiều. Thế là xong một ngày. Mới một mùa xuân đến mùa đông. Thế là xong một năm. Tóc ngày nào còn xanh, nay đã điểm bạc, thế là xong một đời.

Thấy Phúc có vẻ sốt ruột ngồi ngẩn ra nhìn mình. Ông Vũ như chợt nhớ ra:

- Tôi xin lỗi! Tôi đã nói ba điều, bốn chuyện làm rối những suy nghĩ trong sáng của Phúc.

Ông vỗ trán:

- A! Tôi đến đây là để mời Phúc đi ăn với tôi.

Phúc bối rối:

- Ngay bây giờ à chú? Sắp đến giờ Phúc phải về rồi.

Ông Vũ nhìn cô hơi thất vọng:

- Từ sáng đến giờ tôi chưa ăn gì cả. Tôi nghĩ, nếu không gặp được cô bé “Gỗ mun” thì chắc tôi sẽ nhịn đến mai, đến mốt, đến bao giờ gặp...

- Sao lại thế?

- Vì chỉ có em. Với em tôi mới nói được những lời cứ nằm từ lâu trong lòng tôi. Nói rồi, tôi mới ăn ngon ngủ yên...

Ông cười, cái đuôi mắt xếch lên:

- Giống những kẻ thất tình. Chỉ ăn ngon khi đã gặp được người yêu.

Phúc khựng lại, cô thông thả nói:

- Phúc hi vọng không phải là những lời tán tỉnh trẻ con.

- Với trẻ con, một là nói thật, hai là nói dối. Nói thật nhé! Tôi đang đói lắm. Đi nhé! Quán phở bên kia đường đang chờ ta...

Phúc miễn cưỡng:

- Phúc đi với chú vì sợ... chú sẽ đói mất.

Ông Vũ cười. Phúc lững thững bước theo ông. Cô bỗng thấy mình như có lỗi với Nguyên... Mà cô có làm gì quấy đâu? Ông ta cần có một người để trút bầu tâm sự cho vui bớt những nỗi phiền muộn đã đeo dai dẳng theo ông ta từ lâu lắm...

Phúc chăm chú lật những lá quế và ngò gai bỏ vào tô phở của ông Vũ. Cô hỏi rất tự nhiên:

- Chú Vũ thích ăn nhiều ớt không?

- Có! Hồi trẻ tôi ở xứ lạnh, quen ăn cay rồi.
Phúc mở nắp thố ớt. Cô gấp một đĩa to cho vào tô của ông.

- Chú ở một mình. Ăn nhiều ớt cho ấm.

- Còn Phúc thì sao nhỉ?

- Phúc thì không hề sợ lạnh. Và cũng không hề cô đơn.
Ông Vũ chợt nhìn tay cô:

- A! Lại có sự trùng hợp. Tay trái gấp tay trái.
Ông buông đĩa xuống:

- Sao lại thế nhỉ? Tôi và Phúc có nhiều điểm giống nhau.
Phúc lắc đầu:

- Chỉ có hai điểm giống nhau thôi. Đôi mắt nâu và thuận tay trái.
Phúc chớp mắt:

- Vậy là đã nhiều rồi.. À! Phúc uống gì? Bia hay nước ngọt?

Phúc nhìn ông. Cô xua tay:

- Phúc không uống nước. Chiều rồi chú Vũ! Phúc phải về phụ đẩy xe.
Ông Vũ xót xa:

- Ông bố của em không biết thương con gái. Thuở đời lại bắt cô bé đẩy xe.
Phúc phản đối:

- Tại Phúc muốn thế. Đẩy xe có gì là xấu?

- Tôi không cho là xấu nhưng nhọc nhằn quá.

- Phúc chỉ phụ thôi. Anh Khải mới nặng nhọc.
Rồi Phúc sốt ruột nhìn ông Vũ. Cô lấy chiếc khăn tay ra lau miệng.
Ông Vũ buông đĩa:

- Nhất định không uống nước?

Phúc gật đầu. Cô nhìn đồng hồ. Ông Vũ đứng dậy thong thả khoác vai cô. Phúc cảm thấy không bằng lòng nhưng cô chẳng biết phải phản đối bằng cách nào. Sân tập đã vắng, chỉ còn mỗi chiếc xe đạp của cô. Phúc đi lại lấy xe, ông Vũ cũng đi theo cô. Ông đứng trước xe, đôi mắt sáng lên một cách kì lạ:

- Phúc! Em có tin rằng từng này tuổi tôi mới tìm cho mình một tình yêu thật sự không?

Phúc lạnh người cố tránh cặp mắt của ông. Cô sợ hãi. Cô thầm gọi: “Nguyên ời” và cô đạp bừa chiếc xe của mình. Hình như gương mặt cô chạm vào vai ông Vũ. Phúc thầm thì: “Ồi, Chú Vũ cũng điên như thằng con của chú”.

Thật bất ngờ! Nhìn người khách ngồi đợi mình trong salon, Phúc không thể nào không thốt lên tiếng reo mừng:

- A! Anh Hải

Rồi tự nhiên cô bối rối, dù sao cô và người đàn ông này vẫn chưa có những thân tình để từ lòng cô thốt lên tiếng reo như thế.

Phúc chớp đôi mắt nâu, cô ngồi xuống đối diện với Hải:

- Lâu thật là lâu. Tưởng anh đã quên Phúc rồi chứ?

Hải cười. Nhìn gương mặt và lời nói của anh thật dễ gần gũi với những nét thoải mái và có một chút gì rất nghệ sĩ. Phúc tìm thấy trên gương mặt anh những nét giống Long nhưng những nét ấy lại rất là của anh, riêng biệt rõ ràng mà buổi tối hôm ấy Phúc chưa nhìn ra. Cái cười của anh trông lôi cuốn làm sao. Anh đang hướng tia nhìn rất sáng của mình vào Phúc.

- Lẽ ra tôi đã quên. Nhưng nghe Bích nói có một cô bé lố chốc đã thách thức tôi cái gì đó. Thế là tôi bỗng dưng lại muốn biến mình thành một thằng bé lố chốc để đến hỏi xem cô ta đã thách mình gì. Uống rượu hay đấu võ đài?

Phúc lắc đầu:

- Hai thứ đó em đều rất dở. Vả lại em đâu dám thách thức gì với anh Hai của bạn em

- Hôm nay Phúc nói chuyện nghe ngoan thật.

Phúc không trả lời. Cô đứng dậy:

- Anh Hải ngồi chờ em nhé!

Phúc lí lắc bước vào nhà. Cô mở tủ lạnh rót một li sữa đậu nành. Diệp Thơ hỏi:

- Ai vậy?

Phúc trả lời:

- A! Anh Hai thằng Long quán.

Rồi cô vội vàng bước lên. Cô sợ những câu thắc mắc của bà Thơ lắm

Phúc nhẹ nhàng đặt li sữa xuống bàn:

- Anh Hải uống sữa.

Hải tròn mắt. Anh khẽ lắc đầu:

- Cô bé khá thật! Không có cơ gì trêu cho bằng mời bọm rượu uống sữa.

Phúc cố giữ vẻ nghiêm trang:

- Nhà Phúc đâu có rượu.

Cô giả vờ thật thà:

- Nhà Phúc toàn uống sữa không hà. Bữa thì sữa bò tươi, bữa thì sữa dê... Bây giờ anh Hải uống đỡ sữa... đậu nành.

Nhìn gương mặt với đôi mắt chớp chớp, ngu ngơ của Phúc. Hải phì cười. Anh bưng li sữa lên uống một hớp:

- Uống sữa mà say thì cũng nên uống lắm.

Hải đưa cho Phúc một gói giấy:

- Bích nhờ tôi đưa cho Phúc. Áo đám cưới gì đó...

Phúc để gói giấy lên bàn. Cô nhìn Hải:

- Anh quay phim hả anh Hải?

- Có chi không Phúc?

- À!... cái nghề hay hay... Đôi mắt của anh thâm trợn cả... thế giới, ghê thật!

- Nhưng tôi cũng trả hết cho đời, có còn lại chút gì cho mình đâu?

Những gì đã thu vào ống kính của tôi, được giữ lại hay không cũng do đạo diễn nữa.

Hải tủm tỉm:

- Đạo diễn quan trọng số một đấy!

Phúc chớp mắt: “Anh ta ngụ ý gì trong nụ cười mím chi ấy?”

- Sao Phúc lại từ chối nghề diễn viên vậy?

- Em đâu có tài cán gì mà đóng phim

- Ông Vũ đã chọn ai, chắc chắn người đó phải có tài.

Phúc bối rối. Cô không muốn nói đến ông Vũ. Cô nhìn Hải:

- Anh Hải uống sữa nữa đi.

- Uống mà không có ai cụng li, thật buồn. Rồi Hải ngập ngừng:

- Xin lỗi! Có thể tôi tò mò. Nhưng Phúc có thường gặp ông Vũ không?

Phúc lắc đầu. Và nhìn anh nghiêm nghị:

- Sao anh lại hỏi vậy?

- Để biết vậy mà. Vì ông ấy vừa bị một cú đau đớn lắm.

Phúc ngạc nhiên, cô hỏi hộc:

- Chú Vũ bị gì vậy?

Giọng Hải bình thản, và hình như có chút gì hả hê là lạ:

- Cậu quý tử của ông ta trở chứng. Nó không ngủ nghề gì cả mà “quần” ông suốt cả tháng nay. Ông phải thức canh suốt. Cách đây hai ba hôm gì đó, mệt quá ông Vũ ngủ thiếp đi. Nó lục lấy chìa khoá mở cửa nhà, rồi kiếm đâu ra con dao đồ chơi bằng gỗ... Thế là nó thường cho ba nó mấy nhát dao. Sao đó nó đi mất biệt.

- Thế... chú ấy có bị gì không?

- Ông ta bị trúng vào bụng. Chưa đứt khúc ruột nào cả. Bị trầy và bầm tím, nhưng chắc đau hơn đứt ruột nhiều. Cũng may, đó là dao đồ chơi mà ông ta thì có đắp mền, không thì đứt.

Phúc bần thần:

- Anh có biết thằng bé đó không?

- Bé gì? Nó to gần bằng ông. Điên mà khôn chứ đâu có ngu. Biết mở

khoá cửa nhà và nhận người quen, người lạ. Nó điên hiền. dạo này sao lại trở chứng. Ông ta tìm nó khắp nơi.

Phúc bỗng thở dài:

- Tội nghiệp chú ấy!

Hải mỉm cười. Anh nói một cách vô tư:

- Cô nên đến thăm và an ủi ông ta.

Phúc lắc đầu nhanh như một phản xạ:

- Ô! Em bận ghê lắm! Anh Hải có gặp nói giùm em kính chúc chú Vũ mau hết bệnh...

- Ông ta chỉ có đau chớ có bệnh gì đâu...

Phúc đỏ mặt. Cô bỗng thấy lời mình vừa nói vừa ngớ ngẩn sao đó.

Hải nhìn Phúc:

- Tôi đến cho biết nhà Phúc và đã làm tròn việc con Bích nhờ. Tôi về Phúc nhé... Thế nào chúng ta cũng còn gặp nhau nữa mà...

Anh nghịch ngợm:

- Lần sau chắc tôi được uống sữa bò hay sữa dê gì quá.

Phúc cười:

- Không dám đâu... Em sợ anh say vì sữa lắm.

Cô bước trở vào lấy chiếc áo ngủ màu hồng ra sắm soi. Nhỏ Bích may đẹp thật. Chắc hẳn là chị Tâm sẽ rất thích. Cô đem xuống bếp và khoe Thơ:

- Đẹp không?

Mắt Thơ sáng lên vì ngạc nhiên:

- Của ai vậy?

- Của em cho chị Tâm.

Thơ vừa ngấm ngấm vừa ướm thử vào người mình

- Dễ thương thật. Mặc vào thì người yêu phải chết mệt vì bị quyến rũ, vì bị mê hoặc.

Phúc hơi khó chịu, cô nhận ra trong lời nói và điệu bộ của Thơ có cái gì là lạ. Nó giống như cách của một người lọc lõi, sành điệu.

Thơ tỉ mỉ xem từng dải ren kết trên áo, cô cứ trầm trồ mãi:

- Hôm nào chị phải nhờ con bé Bích may giùm một cái mới được. Có thể mua loại vải đắt tiền hơn, mỏng hơn và mềm mại hơn loại này.

Phúc nhìn Thơ:

- Bao giờ chị lấy chồng em may tặng chị hai cái. Bây giờ mặc chi thứ ấy?

Thơ nhún vai, cô xếp chiếc áo lại:

- Con Tâm đẹp mà ngu. Tự đi rước cái khổ về cho mình. Chị thấy tàn tật là chị đã sợ sao nó có thể yêu rồi chịu đựng được. Hay thật!

- Không lẽ trên đời này, ai cũng biết yêu như chị thôi. Em thấy những

người yêu bằng trái tim nhiều hơn những người yêu bằng lí trí. Bởi vậy chị cứ yên tâm. Trong thế giới những người yêu bằng đầu, chị là nữ chúa. Tội nghiệp trái tim của chị, nó chỉ biết đập để duy trì sự sống chứ nó không biết đập để yêu, vì yêu, được yêu.

Giọng Thơ tỉnh khô:

- Đủ rồi con khỉ nhỏ! Đúng là miệng lưỡi của kĩ sư tin học Nguyên, chỉ có giọng nói là của tiểu yêu Phúc. Còn một đồng chén chờ bàn tay của em kia kìa, ở đó mà lí sự.

Phúc giả vờ cúi gập mình xuống trước mặt Thơ:

- Thưa bà, nô tì Isaura biết bổn phận của mình rồi ạ

Vừa nói cô vừa nhún mình một cái rồi vội vã bước lên lầu. Cô cất chiếc áo vào tủ và ngồi xuống giường. Cô muốn xin tiền bà Thanh mua một chiếc áo dài để đi đám cưới Tâm mà chưa dám. Dạo này má cô đang gom tiền mua xe, mua cái áo cũng chẳng lớn lao gì nhưng Phúc không muốn. Đến hôm đó, cô lại mặc áo của Thơ hay chị Mai cũng được...

- Phúc ơi! Có người tìm...

- Em xuống ngay đây mà.

Phúc xuống đến bếp đã thấy Nguyên ngồi đó. Anh đưa cô một gói giấy. Phúc tròn mắt:

- Gì vậy anh?

- Của em đó.

Cô mở ra xem. Một xấp soire màu vàng óng ả đẹp tuyệt. Giọng Nguyên từ tốn:

- Người ta bảo với anh màu này là màu hoa hướng dương. Anh thấy hợp với em.

Mắt không rời xấp vải Phúc nũng nịu:

- Sao lại hợp với em?

- Anh cũng không biết nữa. Nhưng tự dưng anh nghĩ em mặc vào sẽ rất đẹp. Một cô bé nghịch ngợm, hiếu động sẽ hết sức quyến rũ và thu hút trong chiếc áo vàng.

Thơ nãy giờ ngồi im xem vải. Bỗng xen vào:

- Anh Nguyên làm thế thì thiên hạ sẽ lu mờ hết trước đoá hướng dương của anh.

Phúc bối rối:

- Anh Nguyên đùa mà chị.

Phúc nhìn Nguyên. Cô nói:

- Anh Nguyên! Nhánh chuối ngọc ra lá rồi. Đi ra đây em chỉ cho.

Nguyên đứng dậy theo cô, Phúc nhỏ nhẹ:

- Đừng giận chị Thơ.

- Không! Anh biết tính Thơ mà. Duy có điều anh lo là Kiệt. Hấn không bằng anh Dương đâu. Sợ Thơ sẽ vỡ mộng.

- Hôm kia anh Dương có ghé và gặp chị Thơ. Chị ấy hay thật! Vẫn ngọt ngào đường mật, em không chịu được.

Nguyên nhẹ nhàng:

- Rồi em sẽ hiểu. Trong cuộc sống đôi khi người ta phải giả dối.

- Để làm gì?

- Đôi khi để an ủi, đôi hi để tạo cho người khác một cái gì như niềm tin để sống.

- Rồi thì sự thật vẫn là sự thật.

- Em nói đúng. Nhưng kéo dài sự giả dối nhiều lúc rất cần. Vì lòng nhân đạo...

Phúc phản đối:

- Không thể nào chấp nhận được. Nguy hiểm.

Nguyên im lặng. Cả Phúc cũng vậy. Dẫu rằng cô biết những lời Nguyên nói không phải hoàn toàn sai. Nhưng nếu Nguyên đừng nói ra thì hay hơn. Cô âm ỨC hỏi như van lơn:

- Anh có bao giờ giả dối với em không?

- Câu hỏi này em đã hỏi và anh đã trả lời rồi mà Phúc.

- Em muốn anh khẳng định lại...

Nhìn gương mặt trẻ con vừa lo, vừa hơi dối của cô. Nguyên lắc đầu bướng bỉnh:

- Anh chỉ nói một lần và nói một lời thôi. Mà “Gỗ mun” này, tại sao chuyện đâu đâu lại đẩy đưa đến buồn cười. Phải chi anh chọn màu xanh hay màu hồng thì chắc không có vấn đề gì đáng cho em dối...

Rồi anh dịu dàng:

- Anh chờ đi may, đến đám cưới còn đi đưa dâu nữa chứ...

Phúc nhìn anh, cảm động:

- Em không phải là hoa hướng dương đâu, em chỉ là loài hoa cúc vàng nhỏ xíu của anh thôi. Phải không anh?

Nguyên bóp nhẹ bàn tay nhỏ nhắn của cô:

- Anh muốn em lúc nào cũng là “Gỗ mun”. “Gỗ mun” như ngày nào anh mới gặp. Hiểu anh không, mắt nâu?

Phúc chớp mắt. Cô giấu đầu vào ngực Nguyên như cả ý nghĩ “Gỗ mun” đã bị búa tài sồi đốn ngã rồi... từ dạo ấy.

Chương 13

Ngày đám cưới đã đến. Phúc thức rất sớm. Chả là nhà trai rước dâu từ năm giờ ba mươi sáng mà. Bà Thanh thì ở suốt nhà Tâm từ hôm qua, lẽ ra Phúc cũng ở lại coi Tâm lạy xuất giá nhưng nhà Tâm chật quá nên cô đành về hồi tối.

Phúc ngượng ngùng trong chiếc áo dài mới. Mai cứ tấm tắc khen mãi:

- “Gỗ mun” coi vậy mà mặc áo dài đẹp ác. Chỉ thiếu mái tóc dài là thành con gái Huế rồi... Phải công nhận anh Nguyên chọn màu hay! Lên áo không chê vào đâu được.

Phúc cứ nhấp nháy hàng mi làm Thơ phải gắt lên:

- Có chịu nhắm mắt lại không? Nhấp nháy hoài làm sao kẻ cho đều được.

Phúc lo lắng:

- Có đậm lắm không? Anh Nguyên không thích làm đậm đâu.

Thơ trợn mắt:

- Lạ chưa! Đi đám cưới thì phải diện. Em chưa chi đã sợ. Điều này nữa ông Nguyên cầm quyền là cái chắc.

Mai cười chọc Phúc:

- Chị chăm cho nó cái nốt ruồi bên mép. Nó thích có nốt ruồi lắm đó...

Phúc mở mắt ra:

- Thôi đi! Không có nốt ruồi em cũng đã duyên lắm rồi. Tham lam quá duyên nó lặn vào trong thì khổ.

Tiếng chuông leng keng ngoài cổng làm Mai bước xuống thang,

Phúc nói với theo:

- Nếu là anh Nguyên, chị Mai nói là chờ em thêm hai phút nữa thôi nghen!

Rồi cô hỏi Thơ:

- Xong chưa chị Thơ?

- Xong rồi! Chỉ còn đeo đôi bông tròn ten này vào nữa là xong...

Phúc ngần ngại, rồi cô cũng đưa tai ra chị Thơ. Đôi bông lắc qua lắc lại làm gương mặt vốn tinh nghịch của cô trông càng nhí nhảnh và dễ yêu hơn nữa.

Thơ nhìn em mình hãnh diện:

- Đúng là bông hướng dương... Phen này không chừng người ta không thấy cô dâu đâu cả đấy.

Liếc Thơ, Phúc phụng phịu:

- Chọc em hoài... Cái bóp đâu? Cho em mượn...

Thơ đến túm lấy bóp nhỏ đưa Phúc. Cô yếu điệu bước xuống thang. Nguyên đã ngồi chờ ở salon. Hôm nay trông anh không chê vào đâu được. Phúc cũng ngẩn ra nhìn Nguyên khi Nguyên đang chăm chú nhìn cô. Trông Nguyên đẹp quá. Anh cũng mặc chiếc áo sơ mi màu vàng hướng dương, cravat xanh đậm và bộ veston trắng ngà đúng mode. Dáng cao lớn nhưng lại gọn gàng nhanh nhẹn của Nguyên làm Phúc xao xuyến. Anh mỉm cười thích thú khi thấy Phúc như đang mắc cỡ. Đến bên cô, anh nói nhỏ:

- Muốn “mi” em quá. Như một cô dâu “nhí”.

Phúc đẩy anh ra mà lòng rung động: “trông anh đáng yêu quá, anh chàng phu xe của em”. Cô giả vờ nghiêm nghị:

- Không được đến gần... Lỡ nhăn mất áo đẹp của em làm sao...?

- Hôn một cái thôi mà... Nhẹ thật nhẹ...

- Không được... Lỡ trôi son phấn, má hồng làm sao làm lại kịp.

Nguyên khoanh tay nhìn Phúc:

- Anh không nịnh đầm đâu nhé. Nhưng phải nói hôm nay em đẹp thật! Xong đám cưới Phúc đến thăm mẹ với anh nhé?

Phúc bối rối ngước lên:

- Mặc áo dài đi luôn hả anh?

- Chữ sao! Mẹ anh rất thích. Anh biết chắc điều đó.

Phúc dụi dàng bước theo Nguyên ra sân lòng cô rộn lên niềm vui như trẻ nhỏ. Cô chợt ngạc nhiên khi thấy chiếc cúp của Khải trờ tới cổng rồi vọt vào sân. Gương mặt anh phờ phạc và thất thần kì lạ. Trái tim Phúc chợt nhói lên. Linh tính giục cô buột miệng hỏi một câu mà cô không ngờ:

- Chị Tâm làm sao hả?

Khải liếc thoáng qua đôi mắt lo lắng của Phúc rồi anh nhìn sang Nguyên, giọng thần thờ:

- Tâm bị tai nạn xe hơi hồi sáng sớm. lúc thằng Thiên chở cô ấy đi đến tiệm làm đầu.

Khải liếm môi:

- Có lẽ...

Đôi chân Phúc như muốn khụy xuống, cô bám lấy Nguyên lấp bắp:

- Nhưng mà chỉ còn sống, phải không?

Khải làm thỉnh ngó chỗ khác. Trái tim Phúc như có ai bóp nghẹt. Cô hét lên:

- Cái gì vậy? Em không tưởng tượng được... Mới hồi sáng đây mà. Mắt cô hoảng loạn nhìn Nguyên. Gương mặt anh cũng tái xanh vì xúc động. Phúc nghẹn ngào:

- Trời ơi, khủng khiếp quá.

Rồi cô oà lên khóc như một đứa trẻ. Nguyên cứ để Phúc gục đầu vào vai anh nức nở. Nguyên hỏi Khải:

- Cô ấy sao rồi?

- Còn trong phòng cấp cứu. Bị rất nặng.

Phúc ngẩng đầu lên:

- Chờ em vào bệnh viện đi Nguyên.

Nguyên nhìn gương mặt lấm lem son phấn của Phúc dịu dàng:

- Bình tĩnh đi Phúc! Vào thay quần áo, rồi anh chờ ngay.

Phúc vội vã bước vào nhà. Đầu cô cứ vang vang câu nói của Tâm:

“Sao chị cứ có một nỗi lo gì đó canh cánh bên lòng. Anh Khanh sẽ ra sao nếu không có chị trong ngày cưới nhỉ?”

Phúc thấy lạnh người “người như chị không thể nào chết được... Rồi anh Khanh sẽ ra sao? Chị Tâm ơi! Chị Tâm! Đừng chết nhé chị Tâm”.

*

* *

Phúc bước dọc theo dãy hành lang bệnh viện. Đến phòng trực của bác sĩ, cô không vô mà đứng lấp ló ở cửa. Cô nghe tiếng cô Trâm:

- Vào đây Phúc!

Phúc e dè bước vào căn phòng nhỏ toàn một màu trắng. Cái mùi đặc biệt lạnh tanh, buồn tẻ chỉ có ở bệnh viện làm Phúc có cảm giác lo lo, ngai ngại.

- Ngồi xuống đi cô bé!

Phúc đặt chiếc giỏ lên ghế:

- Má cháu gọi cô Trâm cam và sữa.

Giọng cô Trâm ngạc nhiên:

- Sao lại gọi cô? Má Phúc bày đặt ghê!

- Má cháu nói để cô tắm bồ. Cả tuần rồi đêm nào cô cũng thức.

- Không sao! Cô đã quen rồi. Bây giờ như vậy. Phúc đem xuống cho Tâm và Khanh. Tội nghiệp thằng Khanh, nó lo quá, mặt thì hóp vào, râu ria thì tua tủa ra...

- Anh Khanh đã có rồi cô à...

- Phúc cứ nghe lời cô... Đem cho nó đi...

Phúc lưỡng lự, cô Trâm nhìn Phúc:

- Tối nay cháu ngủ lại đây à?

- Dạ!

- Tâm đỡ rồi! Ra khỏi phòng hồi sức là mừng. À! Khanh về chưa?

Phúc cười:

- Anh chờ thằng Thiên vào chở về.

Cô Trâm gật gù:

- Cái thằng, đúng là tên Thiên nên mạng nó lớn. Té xuống đất bất tỉnh nhân sự mà không sao hết.

- Hôm ấy thấy nó khóc mà tội.

Cô Trâm cười:

- Bộ Phúc không khóc hả? Gương mặt thì “makide” đẹp lắm mà méo xẹo...

Phúc ngượng ngùng nhìn ra cửa. Cô Trâm lại hỏi:

- Này! Anh chàng cao ráo đẹp trai hôm ấy ở đâu ra vậy?

- Dạ! Ai đâu ạ?

- Anh chàng cứ đi theo võ về Phúc: “Thôi! Nín đi em, Thôi! Nín đi em” ấy.

Nhìn cô Trâm vừa nói vừa như hát, Phúc buồn cười lắm nhưng cô giả vờ làm thính:

- Dạ! Anh ấy là bạn anh Khải cô ạ!

Cô Trâm tủm tỉm cười:

- Anh ta chăm sóc em gái bạn mình rất tốt!

Vừa nói cô Trâm vừa liếc nhìn Phúc. Cả hai cô cháu cùng cười khúc khích. Phúc chợt hỏi:

- Cô ơi! Bác sĩ Hạnh tên là học trò của cô hả cô?

- Đúng rồi! Có gì không Phúc?

Phúc chớp mắt, cô ngập ngừng một chút nói:

- Cháu thấy... ông ấy chịu khó với chị Tâm ghê! Cũng nhờ ổng cho máu kịp thời không thì chẳng biết chị Tâm ra sao rồi.

Cô Trâm hơi trầm ngâm một chút:

- Hạnh là người tốt đấy. Mà Phúc này! Tâm nó yêu Khanh lắm hả?

- Dạ Chỉ phải thuyết phục gia đình dữ lắm mới được đó...

- Hai đứa nó quen nhau lâu chưa?

- Hình như sau khi anh Khanh xuất ngũ. Chắc cũng ba, bốn năm rồi.

- Tâm có tâm hồn đẹp đó chứ. Thằng Khanh cũng tốt số.

- Chị Tâm còn phải nằm viện lâu không cô?

- Ít nhất cũng cả tháng, và sau đó Tâm chỉ có thể làm những việc nhẹ.

Thở dài, cô Trâm nói:

- Nghĩa là Tâm và Khanh phải hết sức thương yêu và lo lắng cho nhau thì mới hạnh phúc.

Phúc lạc quan:

- Điều đó thì cô khỏi lo. Hai người thương nhau lắm.

- Thực tế cuộc sống sẽ có những cái không giống tưởng tượng của hai người khi yêu nhau đâu.

Phúc im lặng như đang suy nghĩ điều gì. Cô nhìn cô Trâm hỏi nhanh:

- Cô Trâm! Cô có biết người yêu cô Út cháu không?

Ngạc nhiên, cô Trâm không trả lời Phúc mà hỏi:

- Hôm nay sao Phúc lại hỏi “chuyện xưa tích cũ” vậy? Người yêu của Mai Phương à? Dĩ nhiên là.. cô biết chứ.

- Phúc đã gặp chú Vũ rồi.

Tròn mắt, cô Trâm hỏi:

- Gặp bao giờ? Ở đâu? Đã hai mươi năm nay cô không hề biết tung tích ông ấy!

- Ủa! Cô không biết ông đạo diễn Hoài Vũ à?

- À!... Thật là bất ngờ. Cô có nghe tên nhưng không nghĩ là Vũ của Mai Phương.

- Chú ấy đấy! Chuyện cũng buồn cười. Chú chọn diễn viên nữ biết võ, chẳng biết sao chú Vũ lại chọn nhầm cháu. Ba má cháu đâu có cho... Chú Vũ đến nhà thuyết phục, ông ấy gặp ba cháu. Thế là hai người nhận ra nhau.

Mặt cô Trâm lộ vẻ xúc động:

- Rồi ba cháu có nói gì với cháu không?

- Ba cháu có nói gì đâu. Mà cô ơi! Cháu thắc mắc lắm. Ba cháu thì bảo chú Vũ là người xấu, chú đã bỏ rơi cô Út. Còn chú Vũ lại bảo với cháu, cô Út bỏ chú Vũ và biệt vô âm tín... Mà sự thật như thế nào hở cô?

Cô trầm ngâm:

- Ngày xưa Phương rất yêu Vũ. Đó là tình yêu đơn phương, mê muội. Từ hồi đó đến giờ cô chưa thấy ai có một tình yêu kì quái như cô út cháu. Mai Phương đã làm mọi cách để Vũ chú ý đến nó, Phương rất lãng mạn và đam mê. Bề ngoài trông e dè nhút nhát nhưng bên trong Phương là một con bé rất bướng bỉnh, đã muốn điều gì thì nó sẽ làm cho kì được. Tình yêu đến với Ơ hường theo kiểu “tiếng sét”. Lúc đó Vũ là một anh chàng đào hoa, anh ta không tội gì phải từ chối tình yêu tự nguyện của Phương. Có một thời hai người đã rất khăng khít những lúc ấy, Phương tỏ ra rất hạnh phúc và yêu đời.

Cô Trâm nhìn Phúc:

- Cô chỉ gặp Vũ một, hai lần gì đó. Cô đâu ở gần Phương. Lúc ấy cô học ở Sài gòn, Phương thì học ở Đà Lạt. Thỉnh thoảng nó về, hai đứa nói chuyện với nhau cả buổi, không thì thơ qua lại. Cô có cảm

ngăn Phương rất nhiều lần. Thậm chí hai đứa đã giận nhau nhưng nó đâu chịu nghe. Phương nhất quyết làm cho được điều nó muốn. Phúc thắc mắc:

- Nhưng tại sao hai người không gặp nhau nữa?

- Vũ học đại học là để bổ sung kiến thức cho ngành nghề đạo diễn mà anh ta đã chọn. Cuối năm đó anh ta đi Pháp để nâng cao tay nghề. Lúc này cô không nhớ lắm, nhưng có lẽ Phương đã nhận ra tình yêu của nó chỉ có một chiều, tình yêu đó chỉ là thú tiêu khiển của Vũ hay sao ấy, nên nó âm thầm bỏ đi trước khi Vũ sang Pháp.

Đôi mắt Phúc lộ vẻ thất vọng, hình như cô cảm thấy vẫn có cái gì đó không rõ. Phúc nhìn cô Trâm:

- Cổ chịu xa rời chú Vũ để rồi buồn khổ đến sinh bệnh mà chết?...

Hay là tại cổ muốn chú Vũ khi đi xa không vương bận vì cô?

Cô Trâm bỗng bối rối, tia nhìn của cô như có chút gì xót xa. Cô ngồi im lặng. Một lúc sau cô hỏi Phúc:

- Ông Vũ bây giờ sống ra sao hở cháu?

Giọng Phúc buồn buồn:

- Chú cũng gặp nhiều bất hạnh. Hai vợ chồng đã li dị nhau. Chú chỉ có một đứa con trai mà nó bị thần kinh. Thỉnh thoảng chú Vũ có đến võ đường tìm cháu. Chú ấy nói chuyện mà buồn lắm cô ơ!

Phúc ngập ngừng:

- Đôi lúc cháu thấy chú Vũ lẫn thẩn! Đâu còn trẻ trung gì nữa mà chú ấy vẫn còn đi tìm cho mình một tình yêu.

Cô Trâm lạ lùng:

- Ông ta nói với Phúc điều đó?

Phúc bối rối, cô tự trách mình bỗng dưng nói chi chuyện của ông Vũ.

Phúc ậm ự trả lời:

- Dạ! Chắc tại chú ấy muốn có đứa con trai nối dõi. Với người vợ cũ, bác sĩ bảo hai người chỉ có khả năng có những đứa con không bình thường.

Cô Trâm thở dài:

- Thời trẻ ông ta gieo những thứ hạt gì để bây giờ ông ta hưởng những thứ quả như vậy. Đúng là nghiệp chướng.

- Chú ấy cũng bảo: “nghiệp chướng vì ngày xưa có người nào đó muốn có con với chú, thì chú đã cười và cho là nhảm nhí. Bây giờ chú muốn thì đã muộn...”

Phúc bậm môi: Cô nghĩ: “KHông biết mình nói thế đúng hay sai, vì ông Vũ đang muốn tìm một tình yêu để có một đứa con...” Cô bỗng đỏ mặt “tại sao chú ấy lại nói những chuyện đó với mình nhỉ?”

Cô Trâm nhìn Phúc giọng dịu dàng:

- Thịnh thoảng cháu nên đến thăm và an ủi ông ta...

- Phúc sợ ba không bằng lòng. Ba cháu có vẻ gì không ưa ông Vũ.

- Có lẽ ba cháu có thành kiến. Thế ý cháu thì thế nào?

- Cháu thấy tội nghiệp. Mới đây, đứa con đã trốn nhà đi mất sau khi lụi cho chú ấy mấy nhát dao bằng gỗ. Cũng may, nhưng chắc chú ấy đang buồn và khổ lắm.

Cô Trâm nhíu mày:

- Đúng là con người ta không thể nào biết hậu vận của mình ra sao. Phải chi ngày xưa...

Phúc nghiêng đầu nhìn, cô Trâm bỏ lửng câu nói vì Nguyên đã đứng ở cửa phòng trực. Phúc đứng phắt dậy mặt đỏ rần. Cô quay lại nhìn cô Trâm...

- Thưa cô! Đây là anh Nguyên.

Cô Trâm tiếp lời:

- Bạn của Khải phải không? Vào đây

Nguyên mỉm cười tự tin, mắt anh nhìn thẳng vào người đối diện sau khi đã chào bằng cái gật đầu lịch sự. Cô Trâm bỗng có cảm tình ngay với người thanh niên mà lần trước cô chỉ nhìn thoáng qua. Anh ta đang dịu dàng nhìn con bé Phúc:

- Không chịu đem áo ấm gì hết!

Phúc cười, nét mặt rạng ngời hạnh phúc:

- Phúc đã lấy ra để ở ghế rồi, anh Khải hỏi quá nên quên tuốt.

Quay sang nhìn cô Trâm, Phúc bối rối. Cô Trâm cười nhắc Phúc:

- Cháu đem giỏ đồ xuống cho Khanh đi Phúc.

Phúc vẫn ngần ngại, cô nhăn mặt:

- Về má sẽ rầy cháu.

- Sao mà rầy? Cháu đem xuống nói cô Trâm gọi cho Khanh và Tâm.

Phúc nhìn Nguyên, anh mau mắn:

- Cô để cháu mang cho. Cô bé này rắc rối lắm.

Nói xong anh và Phúc chào cô Trâm rồi bước ra. Trâm nói với theo:

- Có cần gì cứ lên đây. Cô trực đến sáng lặn.

Phúc bước đi kể bên Nguyên. Buổi tối sân bệnh viện vắng tanh. Những hàng cây đêm xào xạc lá. Gió thổi làm Phúc ớn lạnh. Cô nép vào Nguyên khẽ rùng mình:

- Em lạnh hả “Gỗ mun”?

Cô nhẹ nhàng gật đầu. Nguyên đưa cho Phúc chiếc áo jean của anh.

Cô ngạc nhiên:

- Áo em đâu?

- Lại quên rồi. Lúc nãy má Phúc chỉ anh chiếc áo của Phúc. Anh thấy trên salon, hồi đi rồi mới nhớ là quên... Anh ghé nhà lấy áo của anh

cho nhanh.

- Thế áo này... anh đã cho ai mượn trước em chưa?

Nguyên cười, trong bóng tối Phúc vẫn thấy hàm răng anh trắng đều:

- Lại kiếm chuyện. Đạo này sao em hay... khó chịu với anh ghê. Đã yêu anh thì phải tin anh. Có bao giờ anh nghi ngờ em điều gì đâu?

- Ở hay! Em “trong sạch” có gì để anh phải nghi ngờ?

Giọng Nguyên hơi giễu cợt:

- Thật không? Người ta có máy quay phim, anh cũng có máy quay phim. Máy quay của anh có thể quay xuyên tường đó!

Phúc bặm môi. Cô cười nhìn Nguyên:

- Anh hay thật! Trong khi đó em chẳng biết tí gì về những “bóng hồng” của anh cả.

Rồi cô thanh minh:

- Anh ấy là anh Hai của con Bích. Ảnh đem áo cưới của chị Tâm đến...

Nguyên tỉnh bơ:

- Ở hay! Em “trong sạch” có gì để anh phải nghi ngờ. Mà em đi “thanh minh với thanh nga”

- Thấy ghét! Trả áo anh đó...

-Ồ! Anh đang lạnh, cảm ơn nhé!

Phúc đưa áo lại cho Nguyên, cô bước vội đến chiếc ghế đá. Nguyên ngồi xuống theo cô, anh khoác áo lên vai Phúc rồi sửa lại cho ngay ngắn:

- Lúc này anh lên phòng bệnh thấy tội anh Khanh ghê. Anh ấy là người giàu nghị lực và năng động. Tâm sẽ hạnh phúc với người đàn ông đó.

Phúc im lặng. Cô ngả đầu vào vai Nguyên thầm nghĩ: “Còn em? Em có hạnh phúc với người đàn ông mà em yêu không? Tính khí của anh có nhiều cái làm em lo...”

- Mười giờ rồi Phúc. Anh chở Khanh về. Em vào với Tâm đi. Sáng mai anh làm việc ở nhà, anh sẽ rước em luôn. Ngày mai chắc mẹ Tâm sẽ vào thế.

Phúc đứng dậy phụng phịu:

- Áo anh dài quá, đúng là áo khính.

- Dài thì càng ấm. Em xấu đi chẳng ai dám bắt em. Máy tay sinh viên thực tập tán gái cũng siêu lắm đấy.

Phúc cười. Cô thấy đôi mắt Nguyên thật sáng. Sáng như một đốm lửa nhỏ ấm áp đang sưởi trái tim cô. Phúc khép hờ đôi hàng mi cong thì thầm: “môi anh cũng ấm như mắt anh nhìn em vậy đó. Anh chàng ngang bướng của em”.

*
* *

Phúc theo Nguyên bước vào nhà. Anh quay lại ái ngại nhìn gương mặt phờ phạc vì mất ngủ của cô.

Phúc cười gượng:

- Đêm ở nhà thương thiệt khó ngủ. Lúc nào cũng có tiếng động... không lớn nhưng cứ lịch cà lịch kịch...

- Làm em sợ ma?

- Không! Nhưng nó làm sao ấy, thỉnh thoảng lâu lâu chị Tâm lại rên, em không chợp mắt được. Rồi cái áo jean của anh nữa...

- Áo anh làm sao?

- Mặc vào mà em nhớ anh chớ sao! Em thức đến sáng luôn.

Nguyên âu yếm:

- Ngủ một chút đi. Rồi anh sẽ gọi dậy.

Hai người đi lên đến lầu. Phúc ngần ngại, cô lắc đầu:

- Em không ngủ đâu. Kì lắm. Bà nội sẽ nghĩ về em không hay.

- Quan trọng là anh hiểu em. Với lại bà nội hôm nay đâu có ở nhà.

Vào phòng anh ngủ đi. Anh còn phải làm nhiều việc lắm...

Nguyên cười nheo con mắt đa tình:

- Nên anh không phá em đâu.

Nguyên đẩy cửa rồi chờ Phúc bước vào. Lần đầu tiên Phúc đến phòng Nguyên. Đúng là một căn phòng lí tưởng. Rộng rãi và dĩ nhiên rất ư là dễ yêu. Phòng có nhiều cửa sổ nhìn ra xanh rờn những tàn cây. Phía sát góc trong là chiếc kệ đầy sách. Một cái bàn nhỏ phía trên có một máy cassette và vô số băng nhạc. Kế đó là một chiếc giường trải chiếu sạch sẽ, gối kê đầu, mùng mền trắng tinh. Bàn lớn kế vách tường để một máy vi tính, cuối phòng là một tủ quần áo để sát cửa nhà tắm.

Phúc nhìn anh:

- Căn phòng đẹp, sáng và tiện nghi nữa.

- Nhưng còn rất rộng. Phòng này ở hai người là tuyệt nhất.

Phúc liếc Nguyên:

- Sao anh không kiếm thêm một người nữa đi?

Nhéo mũi Phúc, Nguyên cười:

- Đã có rồi, kiếm là gì nữa. Em ngủ nhé? Anh không nằm giường nệm được nên em cũng phải tập nằm giường chiếu cho quen. Anh mở nhạc cho em dễ ngủ.

Phúc bước đến, cô ngồi xuống cạnh Nguyên đang loay hoay cắm ổ điện. Anh để máy cassette ngay đầu nằm và mở nhỏ nhỏ.

Nguyên dịu dàng:

- Ngủ đi Phúc! Anh xuống nhà một chút
Nói xong Nguyên bước ra và đóng hờ cửa phòng lại
Phúc nhẹ nhẹ nằm xuống. Cô ôm chiếc mền trắng vào ngực. Ý nghĩ đang nằm trên giường của một người đàn ông làm cô không được tự nhiên dù người đó là người yêu của cô.
Phúc rụt rè vuốt chiếc gối. Bà nội Nguyên đúng là rất kĩ, mền gối anh trắng tinh và có mùi thơm là lạ.

Băng nhạc độc tấu Guitar nghe sâu lắng làm sao! Cứ từng sợi tơ đàn rung lên cho từng chùm âm thanh rời rợi. Như cơn mưa hạt nhỏ, như tiếng chân người xưa đang đạp lá vàng trở về đầu thềm đứng đợi. Như tiếng thì thầm của những đôi tình nhân... Phúc chợt nhớ tới ông Vũ. Cô băng khuâng: “Tại sao hồi tối mình lại hỏi cô Trâm câu chuyện ngày xưa? Mình muốn biết chuyện tình của cô Út hay mình muốn tìm hiểu về chú Vũ? Tại sao mình lại quan tâm đến ông ta nhỉ?”

Phúc xoay mình nằm nghiêng, cô lại thấy đôi mắt ông Vũ nhìn mình lạ lùng buổi chiều hôm đó. “Không lẽ ông ta lại có tình ý với mình, một con bé ngốc nghếch và nghèo trong khi quanh ông ta là những ngôi sao, là biết bao con gái đẹp? Không phải đâu! Có thể rằng ấy nó với mình, nhìn mình thật đấy nhưng trong đầu ông ta lại đang nghĩ về một cô gái khác... Có thể ông Vũ lẫn thần giống thằng con ông... Ôi! Mà sao ta lại phải nghĩ đến ông ấy nhiều thế? Lại có ý định đến thăm nom, an ủi nữa cơ! Rõ là không nên chút nào. Anh chàng của ta sẽ không bằng lòng đâu. Cũng lạ! Nguyên để lộ cái ghét của mình với ông Vũ công khai... Mà cuộc đời thì lắm điều kì quái. Ông bác sĩ Hạnh cũng ngộ, biết chị Tâm đã có chồng dám cưới hẳn hoi mà vẫn rề rề tán tỉnh... Nếu như bây giờ có một người con gái xen vào giữa ta và Nguyên thì chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ? Chắc chắn tất cả sẽ nổ tung lên và người chết trước hết là ta. Ta sẽ là người rơi xuống vực thẳm đầu tiên...”

Phúc vùi đầu vào gối. Những ý nghĩ rối bù, nhập nhằng từ đầu cuộn lại trong trí cô. Cô cọ chiếc mũi bương bướng xinh xinh vào chiếc mền. Hình như Nguyên đang ở rất gần bên cô và Phúc mơ màng ngủ say.

Phúc chợt tỉnh dậy với cảm giác bị ai cắn mạnh vào môi. Cô giật mình mở mắt ra. Gương mặt Nguyên sát gương mặt cô. Anh đang cười:

- Đánh thức công chúa dậy bằng một nụ hôn, cô ta vẫn chưa chịu dậy. Phải cắn một cái vào môi cô ta mới tỉnh.

Phúc nhõng nhẽo bá cổ Nguyên:

- Em đang mơ thấy ăn một cái bánh thật to. Anh làm giật mình, uống cái bánh ghê đi...

Cô cong môi vùi vãnh:

- Không biết... bắt đền em đi...

Nguyên lắc đầu:

- Vừa nhõng nhẽo, vừa mê ăn quà. Một cô bé dễ ghét như em tại sao anh lại yêu nhỉ?

- Một người hay ăn hiếp người khác, hay ra lệnh mà em rất ghét sao bây giờ em lại...

Phúc ngược lên, cô thấy nao nao trong lòng. Nguyên đang ngồi chống hai tay trên giường và cúi xuống nhìn cô. Anh ở trần với vùng ngực nở nang, rắn chắc làm Phúc bối rối, chưa bao giờ thân thể anh lại gần với cô như thế... Môi anh thắm thì bên tai Phúc:

- Baby. I love you.

Phúc như muốn ngạt thở dưới cái hôn dài tham lam và mạnh bạo của Nguyên. Cô cuống lên đẩy anh ra, rồi không cưỡng lại những cảm xúc nổi tiếp trào dâng, cô ôm chặt vòng lưng cứng chắc của Nguyên. Da thịt anh ấm áp và lạ lẫm. Cô vừa sợ vừa thích thú dưới cái vuốt ve của anh. Hình như cô bị anh cuốn đi, môi anh không dứt ra khỏi môi Phúc. Cô chẳng nói được lời nào cả.

Tiếng chim hót trong trẻo, vui tai ở đầu ngọn me gần cửa sổ làm Phúc bàng hoàng. Cô đẩy vội Nguyên ra nói như muốn khóc:

- Đừng, Nguyên! Em sợ...

Giọng Nguyên bồi hồi, ân hận:

- Anh xin lỗi! Lẽ ra anh không nên hôn em như vậy... Nhưng em dễ thương quá...

Hai người im lặng. Cô dợm ngồi dậy, bước đi. Nguyên kéo cô lại, âu yếm:

- Sợ anh sao mà đi vậy?

- Không! Em lấy ô mai

- Để anh lấy cho

Nguyên nhanh nhẹn bước đến bàn đem túi xách của Phúc lại. Cô nhìn anh:

- Em cho anh một viên thôi!

Cô đưa tay vào túi lấy ra viên ô mai, bóc lớp giấy bao, cô bỏ vào miệng Nguyên. Anh ngả người nằm trên giường mơ mộng:

- Ước gì cứ sáng mở mắt ra đã có em kề bên như bây giờ.

- Đầu cần phải thế, điều quan trọng là từng giờ, từng phút anh đừng quên em – forget me not.

Vừa nói Phúc vừa vút nhẹ xuống giường một bao nhỏ màu vàng.

Nguyên xoay người lại cầm lên... Gương mặt anh bỗng ửng đỏ trầm ngâm lạ lùng. Anh chăm chú nhìn Phúc đang ngồi đong đưa hai chân ngậm ô mai. Cô cười và nghiêng nghiêng đầu rất dễ yêu:

- Yêu em xin đừng quên em – forget me not.

Nguyên chớp mắt. Anh kéo Phúc nằm xuống kế bên, rồi lại ôm cô vào lòng mơn trớn:

- Nghĩa là sao Phúc? Em...

- Nghĩa là như vậy chứ sao? Không lẽ anh không biết forget me not... nghĩa là gì?

Nguyên bất ngờ vô cùng trước câu hỏi của Phúc. Anh cầm cái bao màu vàng nhỏ bé, vuông vắn lên nghĩ ngợi. Lòng anh chợt lạnh ngắt những cảm xúc, khát khao. Người yêu của anh không ngây thơ như anh tưởng với cái vật anh đang cầm ở tay. Nguyên bưng bưng bức bối... Thì ra lúc này Phúc sợ là sợ hậu quả nếu có của sự không dần lòng được ham muốn từ cả hai...

- Anh nè! Tại sao khi yêu nhau người ta cứ muốn là của nhau, ở bên nhau và bao giờ cũng sợ mất nhau. Lúc nào anh cũng nói yêu em. Nhưng hễ không có anh kế bên, là em lại lo anh quên em.

Phúc cười bẹo tai Nguyên:

- Nhất là anh bay bướm quá, yêu anh bao nhiêu em càng thấy thương anh bấy nhiêu.

Chợt cô lấy lại bao nhỏ màu vàng. Phúc ngấm nghĩa rồi đọc lên:

- Forget me not. Cái này là cái gì mà lại ghi “xin đừng quên em” hở Nguyên?

Nguyên nhồm dậy. Anh thở ra:

- Ở đâu em có nó vậy?

- Ở trong bóp của chị Thơ. Hôm đám cưới chị Tâm, em mượn bóp. Thấy cái là lạ, đẹp đẹp lại có ghi câu “xin đừng quên em” hay hay nên em lấy chơi. Kẹo hử Nguyên?

Nhìn Phúc. Nguyên dở khóc dở cười. Anh giật lại bỏ vào túi quần:

- Kẹo đâu mà kẹo, vớ vẩn.

Rồi như chẳng được, anh ngồi dậy dựa lưng vào tường ôm chiếc gối tằm tằm mãi:

Phúc ngơ ngác:

- Sao lại cười em?

- KHỜ ời là khờ! Ai lại chơi... cái đó...

- Sao vậy? Cái đó là cái gì? Sao lại cất của em đi? Sao cười em hoài vậy?

Chợt nhớ cái tật hay hỏi tới của mình. Phúc im lặng, âm ỉ nhìn Nguyên đang ôm gối cười. Cô giận dữ:

- Em về!

Nguyên kéo cô lại. Anh vuốt tóc cô rồi nhỏ nhẹ giải thích một cách khó khăn:

- Em có nghe nói đến bao cao su ngừa thai không?

Nhìn mặt Phúc ngó ra, Nguyên tủm tỉm cười:

- Nó đó!...

- Còn forget me not cũng như là nhãn hiệu, loại này cũ rồi, của Đại Hàn. Của Việt Nam thì bao bên ngoài bằng giấy ghi câu happy family.

Mặt Phúc đỏ hồng lên vì mắc cỡ. Nguyên ôm cô vào lòng, anh trêu:

- Anh lấy ra... cho Phúc chơi nhé?

Cô bặm môi nhép vào hông anh. Nguyên chụp tay cô, anh cười to rồi lại hôn tới tấp vào môi Phúc. Giọng anh vui như vừa tìm lại được vật quý.

- Em đúng là em. Lúc nãy anh đã thất vọng vì tưởng lầm cô bé của anh biết “forget me not”.

Phúc bỗng thần thờ. Cô nhìn hoảng hốt:

- Tại sao chị Thơ lại có nó? Chỉ cần gì đến nó? Không lẽ...

Phúc chợt thấy lạnh ở lưng, gương mặt Kiệt và cái nốt ruồi hắc ám làm cô lo lắng:

- Kiệt là một thằng đều.

Nguyên im lặng... rồi nhú mào:

- Sao Phúc lại nói vậy? Có thể Thơ và Kiệt yêu nhau thật.

- Yêu nhau thật thì phải giữ cho nhau chứ. Thế có bao giờ anh nghĩ là anh sẽ yêu em như vậy không? Chắc chắn là không!

Nguyên thở dài. Dù gì thì Thơ cũng đã lớn, cô ta lại là chị Phúc. Tình yêu là ánh sáng, những người đang mê đắm vì yêu là những con thiêu thân. Ai mà có thể ngăn thiêu thân vào ánh sáng. Rất tiếc, ánh sáng mà Diệp Thơ đang lao vào lại là chất lân tinh, xanh xao, lập loè mà hiện nay Nguyên đã quá chán chường, ghê sợ.

Thơ nhìn đồng hồ. Năm giờ bốn mươi phút rồi. Cô có vẻ sốt ruột. Chiều nay, Kiệt hẹn chờ cô đi dự tiệc chiêu đãi của giám đốc chi nhánh một ngân hàng mới mở. Cô đã diện thật đẹp. Thơ bao giờ cũng biết tạo cho mình một nét riêng trong ăn mặc và trang điểm. Với Thơ, chiếc áo dài lúc nào cũng độc đáo. Cô đã để ý góp nhặt, sưu tầm để chọn cho mình những biến khúc dễ yêu của chiếc áo dài truyền thống. Chiều nay cô đã ngắm nghía sửa soạn hàng giờ trước gương. Với chiếc áo dài cam may xéo vạt, chiếc quần rộng xoè tròn như vậy. Thơ vô cùng rục rịch. Cô tạm bằng lòng với hiện tại. Ra

trường, Thơ không đi dạy mà lại may mắn xin vào làm ở một công ty du lịch, nơi làm việc này với tiền lương tương đối đã đủ phần nào cho cô ăn diện.

Từ khi quen với Kiệt, Thơ hầu như hàn toản thay đổi, từ lối suy nghĩ đến cách đối xử với mọi người. Cái tự phụ, tự mãn có từ xưa đã từng được Thơ che đậy nay tính khí ấy lại lộ liễu, hiển nhiên trong từng ánh mắt, cử chỉ, lời nói. Giữa cô, Mai và Phúc tự nhiên có một khoảng cách, với bà Thanh cũng thế. Cô đi làm suốt ngày, tối lại đi chơi với Kiệt. Bà Thanh đã nhiều lần nhắc nhở, rầy la nhưng không được. Bà chỉ biết nhìn con chim non vừa đủ long, đủ cánh đã muốn bay xa, bay cao bằng những đường bay không bình thường mà xót xa, lo âu...

Phúc đẩy cửa phòng khách bước vào. Cô vừa đẩy xe ba bánh về tới. Nhìn chị, cô nhếch miệng cười:

- Đi với ông Kiệt hả chị Thơ?
- Chớ với ai bây giờ?
- Về sớm sớm em chờ cửa cho, khỏi mất công kéo chuông mỗi tay.

Thơ liếc Phúc:

- Chị có khoá cổng rồi, chìa khoá bếp nữa. Tối em khoá cửa bếp phía ngoài, chị tự mở vào được rồi.

Phúc trợn mắt:

- Làm gì về khuya dữ vậy? Ở nhà má lo.
- Chị lớn rồi chớ phải còn đi học đâu mà má lo. Công việc của chị, chị phải làm chớ. Không lẽ để má nuôi hoài?

Phúc đắn đo. Cô đang hoạ lời để nói với Thơ. Cả tuần rồi cô chột nhìn Thơ bằng ánh nhìn chán nản. Có một chút gì cô thấy khổ tâm. Nói với má thì sợ má buồn, cô cứ ôm canh cánh bên lòng nỗi lo cho Diệp Thơ.

Cô sẽ nói gì với Thơ bây giờ khi cô là em, là một con bé lố chốc, chưa ra đời, chưa có một nghề nghiệp để tự nuôi thân. Phúc chưa lựa được lời để nói thì Thơ đã cất giọng:

- Ở phía trên chỗ chị làm là một vũ trường mini. Rảnh rang ngồi nói chuyện với mấy cô vũ nữ mới biết ông Nguyễn nhà em cũng là tay chơi có hạng. Nhảy “cù” lắm đấy.

Liếc Phúc, Thơ cười nửa miệng:

- Liệu mà giữ thân nhé Phúc! Cáo già không tha cừu non đâu. Má mà biết thì hấn tới chơi cũng khó đấy.

Phúc nuốt nghẹn. Cô nhìn thẳng vào mắt Thơ:

- Sao chị lại nói vậy? Anh nguyên bao giờ cũng tôn trọng và lo lắng cho em. Chưa bao giờ anh có một lời nói hay cử chỉ gì quá lố.

- Đương nhiên! Những tay từng trải như Nguyên thì đối với con gái lịch lãm phải biết. Ngay cả chị, chị còn chưa tìm được các sơ xuất của hắn ta, nói chi đến con nít ranh như em.

Phúc lặng im. Cô nghĩ ngợi rồi tung đòn:

- Những điều chị biết về anh Nguyên không phải từ các vũ nữ đâu. Dù có thể anh ấy đã rất nhiều lần đến vũ trường đó. Em biết người nào đã nói với chị. Với em, chuyện ấy đã cũ, nó không thành vấn đề. Chỉ có con người hiện tại và tương lai mới là điều cần thiết. Em sợ nhất những tên đều, lẻo mép, lợi dụng cơ hội...

Thơ cười, giọng cô lạnh lùng:

- Chị hiểu em muốn ám chỉ ai. Không lo Phúc ạ! Người khôn ngoan phải biết cách trị...

Thơ nhìn lên trần mơ mộng:

- Cuộc đời là một vượt dốc. Chị lúc nào cũng muốn vươn lên, chị thừa khả năng vươn lên. Hắn ta cũng chỉ là một nấc thang để chị bước lên cao thôi.

Phúc ngỡ ngàng nhìn Thơ. Cô không tưởng ra được Thơ đang nghĩ gì trong đầu. Điều Thơ đang muốn nằm ngoài sự lo lắng và tưởng tượng của Phúc.

Thơ lục bóp lấy ra một hộp nhỏ:

- Cho Phúc nè!

- Cái gì thế chị?

Vừa hỏi Phúc vừa mở ra xem. Một các broche cài áo hình con bướm bằng bạc rất đẹp.

- Phúc mặc áo pull đen cổ lọ tay dài, chiếc quần nhung trắng, cài con bướm này lên là hết ý. Chị cho Phúc chiếc áo đen đó luôn. Đàn ông họ lại mê đàn bà ở chỗ ăn mặc kín đáo nhưng quyến rũ và gợi cảm. Những người ăn mặc hở hang là những người có đầu óc thấp kém và cũng hở hang như bộ quần áo của họ, đàn ông cũng thích nhưng xem rất thường.

Đưa tay vén mái tóc dài mượt mà. Thơ nói nhỏ như đang nói một mình:

- Đi làm có nhiều tiền chị sẽ lo cho má và hai đứa. Chị sẽ sắm sửa quần áo cho tụi em, đồ đạc trong nhà phải đầy đủ tiện nghi, má sẽ không phải ra chợ ngồi bán nữa... Tháng sau chị sẽ đủ tiền để phụ má mua chiếc chali màu trắng, lúc ấy không cần ai đưa đón cả. Cái phương tiện đó đã cũ rồi, chị đã chán rồi...

Phúc buông con bướm bạc xuống ghế salon. Cái ánh sáng lấp lánh của nó nổi bật trên nền nhung sẫm màu của nệm ghế, thứ ánh sáng lạnh lạnh làm sao... Thì ra Kiệt chỉ là cái phương tiện để chị Thơ đạt

tới cái nấc thang đầu tiên cho nhiều nấc thang kế tiếp để Thơ bước lên đỉnh cao...

Phúc thấy đau ở ngực. Mọi điều lo lắng cho chị Thơ ở cô không cần thiết nữa. Nó giống như cái lo của trẻ con đối với những vấn đề nó nghĩ rằng người lớn không biết. Cũng may là Phúc chưa dặn dò chị Thơ những điều như trẻ con căn dặn người lớn.

Phúc nói nhỏ, giọng từ tốn:

- Chị Thơ! Em thấy sống như gia đình mình cũng là tạm được rồi. Má, ba hay em và chị Mai chắc không ai chịu để chị phải vất vả đi kiếm nhiều tiền về lo cho cả nhà đâu.

Phúc ngập ngừng rồi cô nói nhanh:

- Chị Thơ! Sao em thấy dạo này chị sống vội vã quá. Đầu óc chị hình như lúc nào cũng bận rộn với những toan tính gì đó. Chị đã...

- Chị đã qua thờ hoa mộng như em, “Gỗ mun” à! Thuở còn đi học, chị luôn mơ tưởng cuộc sống sung sướng mà ba mẹ không thể nào cho chị được. Bây giờ chị sẽ tự tạo lập riêng cho mình bằng trí óc và những quyền lực mà một người đàn bà có thể có, chị đâu thể để thời gian trống.

Phúc xót xa nghe từ miệng Thơ hai tiếng “đàn bà”. Cô chưa suy nghĩ kịp để nói vài điều từ trái tim cô với chị mình. Thì Thơ đã buông tiếng thở dài:

- Nếu em đã thật sự yêu thì hãy giữ gìn tình yêu của mình. Đối với chị, tình yêu có lẽ là cái gì đó như không thật, mà nếu có thật thì tự chị đã đánh mất nó rồi cũng một lúc, khi chia tay với anh Dương.

Thơ đứng dậy. Phúc nhìn ra cổng. Cái phương tiện chuyên chở của Thơ đã đến và đang bóp kèn inh ỏi. Phúc nói theo:

- Ráng về sớm, đi khuya hoài mất sức lắm chị Thơ.

Một mình Phúc ngồi lại trong phòng khách. Con bướm bạc vẫn lấp lánh kim loại lạnh tanh. Cô liên tưởng đến những cánh bướm sặc sỡ trong cuộc sống. Nó đẹp thật đấy nhưng đến lúc rụng đôi cánh màu rồi thì chỉ còn lại cái thân bọ đáng ghê. Cô làm sao cản được nỗi đam mê mà Thơ đã từng bao năm mơ tưởng.

Phúc buồn bã đứng dậy, cô chợt nhớ những câu thơ vừa mới đọc trong một cuốn tạp chí anh Khải đưa hồi sáng:

Đáng sợ nhất là lúc ngồi một mình

Ôn lại những ngôn từ đã nghe

Nhìn thấy những phơi bày trước mắt

Dần vật chính mình

Đáng sợ nhất là thời gian không ngừng...

Thời gian thì không ngừng. Phúc nhắm mắt lại tưởng tượng thấy

Diệp Thơ đã lên tới đỉnh cao đang đứng chờ vợ nhìn xuống dốc... Rồi thời gian sẽ đẩy Diệp Thơ xuống cái dốc mà cô đã leo lên. “Đáng sợ nhất là thời gian không ngừng”

Lỡ làm

Chương 14

Ông Vũ rót cho mình thêm rượu. Có bao giờ ông uống rượu một mình và uống trong một quán tàn tạ bên đường như vậy đâu? Cũng tại cái mớ kịch bản rối mù các nhân vật mà ông vừa đọc ban sáng. Nó làm ông nhức đầu quá. Người đời, rồi trong phim, ở đâu than phận con người cũng làm trái tim ông đau nhói nhói. Cũng tại cả tháng rồi ông quá mệt mỏi, căng thẳng vì phải đi lùng sục tìm kiếm cái “tác phẩm sống” độc đáo, điên điên, dại dại của ông. Cũng tại cái định mệnh trớ trêu cho ông gặp cái con bé như cô bé choàng khăn đỏ trong truyện cổ tích ấy. Có điều thời đại bây giờ những cô bé choàng khăn đỏ khôn ranh lắm, nó không nghe lời ngon ngọt của sói già đâu.

Ông vuốt mặt mình, những sợi râu quanh hàm tua tủa, nham nhám. Ông cười một mình. Rõ ràng là buổi chiều hôm ấy Phúc đã nhìn ông như nhìn con sói già sắp chụp mồi... cô đã hốt hoảng và tháo chạy. Ông lại cười đúng là cô bé tháo chạy để lại ông ngẩn ngơ đứng lẻ loi trên sân...

Chai rượu đã cạn rồi. Chiều nghiêng vạt nắng đỏ ngoài đường. Ông vùi cho hai tay vào túi quần đi ngược về phía võ đường. Ông đứng đợi Phúc dưới gốc cây dầu, ông ngược nhìn những cánh hoa non đỏ đỏ, thỉnh thoảng xoay tít bay bay rồi rơi xuống nằm mơ ngoan trên đất.

Lúc này ông có vào sân tập. Phúc đã thấy ông. Đôi mắt cô vẫn ánh màu nâu một màu lung linh như giọt nắng. Trái tim ông đau thắt lại. “Sao em lại trẻ trung và hồn nhiên như thế kia, để tôi phải đi tìm sự bình an bằng những li rượu?”

Lại thêm một cánh hoa bay nữa. Đôi mắt ông chợt dừng lại. Gương mặt đẹp của người đàn bà bên kia đường làm ông bức bối.

Ông bưng bưng cơn giận khi bà ta băng ngang lộ... Glọng ông lạnh lùng:

- Em theo dõi tôi đấy à?

- Không đâu! Em muốn nhìn thấy nguồn cảm hứng của anh cũng là nỗi tuyệt vọng của em.

Ông Vũ cười khẩy:

- Không có nguồn cảm hứng nào ở đây cả... Hừ! Bất cứ lúc nào và ở đâu em cũng có thể đánh lên những âm thanh rỗng tuếch của em được hết. Em nên đi về là tốt nhất. Ở lại em sẽ vỡ tim ra đấy.

Giọng người đàn bà vẫn hết sức dịu dàng:

- Dù anh có nói bằng miệng lưỡi của loài rắn độc em cũng không giận anh đâu! Anh Vũ! Anh không bao giờ ngừng tìm kiếm... Quanh anh đã có bao nhiêu người đàn bà rồi?

- Em đừng làm phiền tôi nữa. Bao năm rồi, chúng ta cũng chỉ là những người bạn. Có thể em và tôi đã từng có những ý nghĩ, có cùng cảm giác khi cùng tìm khoái lạc trong thú vui thân xác, nhưng chúng ta chưa hề tìm được tình yêu khi bên nhau. Tại em đã thi vị hoá tôi, chứ tôi không ra gì đâu. Trong tình yêu, tôi cũng là một tên ăn mày. Cũng như em, tôi có sung sướng gì đâu?

Mắt ông Vũ chợt loé sáng:

- Tôi còn tệ hơn em nhiều, không có lấy một nguồn an ủi. Đeo theo tôi làm gì? Em hãy về chăm sóc thằng con đẹp trai, thông minh của em đi... Tôi biết phải làm gì đây khi đứa con ruột thịt của mình đã cầm dao đâm mình? Hừ! Nó điên thật đó. Nhưng tại sao nó không đập phá, nó không đốt cả gia sản của tôi đi mà từng đêm nó cứ lục lạo, kiếm tìm. Rồi rón ré, rồi nhẹ nhàng đợi tôi mòn mỏi để giết tôi? Hừ, nó thù tôi vì tôi đã cho nó một thaâ ác mà không cho nó được một trí khôn.

- Đừng tự đoạ đầy mình thế anh.

Tiếng người đàn bà như khản khoản rồi lại buồn bã:

- Chúng ta đều là những người bị con mình từ bỏ. Anh khổ làm chi với hành động vô ý thức của thằng con. Coò em, con em nó đã về với em rồi, nó nói, nó chỉ muốn quên hết đi chuyện cũ. Em biết, nó không bao giờ tha thứ cho em đâu, nó chỉ muốn quên, quên là tốt nhất.

Gương mặt đẹp của bà chợt như già hẳn đi với vết khắc sâu giữa hai chân mày, bà nói như thăm thì:

- Khi em bắt đầu dứt được cuộc hôn nhân khốn khổ thì con em cũng bắt đầu đánh mất tuổi thơ của nó, nó luôn cảm thấy bị bỏ rơi dù em ở kề bên nó.. Cuối cùng, em đã được gì ngoài những biến động liên tiếp, ngoài những cuộc tìm kiếm cái đã mất đi của cả em lẫn con.

Ông Vũ lắc đầu khổ sở:

- Tôi muốn tìm chút an ổn. Tôi không an ủi gì được em đâu. Em về

đi!

Giọng ông rên rỉ:

- Nếu yêu tôi. Em về đi!

Người đàn bà ngóc lên nhìn ông rồi làm lui bước đi. Ông Vũ thở dài. Ông chưa hề yêu bà ta, cũng óc thể là ông chưa hề hiểu hết tâm hồn để tìm ra những cái đẹp của bà. Có điều ông biết, bà cũng là người như ông, luôn đi tìm một tình yêu. Rất tiếc, đôi chân không mỏi của bà lại ngừng trước ngưỡng cửa nhà ông. Một người vẫn còn mê mải rong ruổi tìm hạnh phúc.

Ông Vũ bước vội đến cổng. Xe Phúc vừa trờ tới. Cô im lặng, bối rối, lo lắng và cả sợ hãi:

- Tôi muốn gặp em một chút thôi Phúc

Giọng ông van lơn như tuyệt vọng. Phúc cắn môi. “Ông ta gầy quá, râu ria cứ như tướng cướp, đôi mắt chứa đầy tuyệt vọng, trông...”

Cô thở dài:

- Chú Vũ không được khỏe?

- Tôi vẫn bình thường. Em xuống xe đi.

Phúc khoanh tay nhìn ông, cô nhẹ nhẹ lắc đầu. Giọng ông hốt hoảng đến tội nghiệp:

- Sao vậy Phúc? Tôi chờ để gặp em hơn cả tháng nay rồi... Em nhớ để tôi thất vọng sao? Tôi không còn gì ngoài tình yêu tôi dành cho em...

Phúc ái ngại, cô sợ sệt nghe mùi rượu thoang thoảng từ ông:

- Chú Vũ về nhà đi. Hôm nào Phúc ghé thăm chú. Giờ đến lúc Phúc về đẩy xe rồi.

- Hừ! Lại đẩy xe.

Tay ông nắm chặt ghi đông xe Phúc. Mắt ông cứ nhìn cô đăm đăm.

Phúc nao lòng vì thương hại “ông ta say rượu mất rồi”. Phúc suy nghĩ, rồi cười thật tươi. Cô nũng nịu:

- Chú Vũ! Chú không thích Phúc đẩy xe chứ gì? Vậy Phúc sẽ vào uống café với chú đúng năm phút. Rồi sau đó Phúc phải về phụ dọn hàng từ xe xuống. Chú bằng lòng không?

Ông Vũ nhìn Phúc:

- Bao giờ em cũng rất lém cũng như bao giờ em cũng dễ yeê. Trời trả báo tôi rồi Phúc ạ!

Cô dựng xe, bước vào quán café theo ông Vũ. Cô bắt đầu tự chủ và nghịch ngợm:

- Trông chú Vũ giống tướng cướp ghê!

- À! Chiều nay khi em về tôi sẽ cạo râu ngay.

- Nhìn chú Vũ, Phúc bỗng nhớ đến chuyện vui chỉ dài hai câu...

- Hay lắm! Tôi đang buồn, em kể đi con chim vành khuyên.

Phúc cười tinh quái:

- Có một cô gái rất dễ thương, cô ta rất yêu mùa xuân. Nghe thế, một ông già... liền sốt sắng tỏ tình. “Anh xin dâng tặng em bảy mươi bốn mùa xuân”...

- Hừ! Thế đấy! Tôi không nản đâu. Tôi thua ông già đó. Vì tôi chỉ có bốn mươi bảy mùa xuân thôi... tôi chắc em không từ chối?

Phúc lắc đầu rồi tung đòn quyết định:

- Phúc đâu có yêu mùa xuân vì mùa xuân chóng qua lắm. Chú Vũ nè Chú kiếm một cô nào đó có số “mùa xuân” gần bằng của chú, chú cho.. Hai người cộng lại là thành vô số mùa xuân. Nếu được, Phúc sẽ xung phong làm người trồng hoa trong vườn xuân của chú.

Mắt ông Vũ chột tối lại, ông thở dài:

- Em đáo để lắm Phúc à! Rất tiếc, em ra đời quá muộn để tất cả đều lỗi nhịp...

- Chú Vũ! Không phải Phúc muốn nói đến tuổi tác. Điều Phúc chưa nói chú biết là Phúc đã có người rồi...

Ông Vũ chột cười chua chát, nửa tin nửa ngờ:

- Thật vậy sao? Tôi đúng là vô duyên. Anh chàng ấy chắc rất đáng mến.

Phúc chớp mắt:

- Có thể chỉ đáng mến với Phúc thôi!

Ông Vũ nhìn Phúc, rồi đưa tay ra, cô ngoan ngoãn để yên tay mình trong tay ông:

- Hãy luôn nhớ rằng, bao giờ tôi cũng nghĩ và mong em đến với tôi. Bây giờ em có thể về đây xe, khiêng hàng hay đi chơi với người yêu trong tưởng tượng tùy em.

- Chú không về sao chú Vũ?

- Ngôi nhà đó giờ lạnh tanh như nhà mồ. Đến một người loạn thần kinh còn phải trốn đi... Khi tôi tới đây, tôi tưởng mình sẽ trở về cõi âm u đó bằng tâm hồn phơi phới yêu đời. Nhưng bây giờ đã rõ rồi. Cuộc đời là một cuộc chơi trốn tìm lẫn lẩn. Tôi giống như người đi tìm viên ngọc quý. Đi mãi gần cuối đời, tìm thấy ngọc rồi mới biết mình già và viên ngọc kia đã có chủ.

Giọng ông lạnh lùng:

- Mới hay! Tận cùng của tuyệt vọng lại là sự thanh thản. Em về đi Phúc.

Cô ái ngại đứng dậy. Cô đã nói những lời rất ác? Cô đã gieo những hạt buồn phiền? Nguyên ời! Em biết làm sao hơn? Khi trái tim em chỉ có mỗi mình hình bóng anh.

Nguyên đang loay hoay sửa cái thắng xe cho Phúc. Anh trêu cô:

- Con gái có bộ chân dài có khác. Đi xe đò dơ dáy mà lại thắng không ăn. Chắc nhảy...

- Em chả cần thắng xe... Em chỉ cần “thắng” anh thôi...

- Yên trí. Anh không thả dốc nữa đâu mà em lo... À! Cả tuần nay em nghỉ tập võ hả?

- Dạ!

- Sao vậy cưng?

Phúc bối rối. Cô sợ ông Vũ lắm. Gặp ông ta, ông ta lại nói năng lộn xộn... Cô nhìn Nguyên rồi nói dối:

- Mấy hôm nay em mệt...

- Thế... Tối nay có vào bệnh viện không?

- Vào chứ anh. Nhưng có thể không ngủ lại. Hôm nay chị Tâm buồn anh Khanh

- À! Chuyện anh chàng bác sĩ chứ gì?

- Sao anh biết?

Nguyên liếc Phúc:

- Anh chỉ thấy thôi chứ có biết gì đâu?

- Anh thấy làm sao?

Giọng Nguyên trầm ngâm:

- Chắc anh Khanh mặc cảm vì thấy bác sĩ Hạnh cứ đeo theo tán tỉnh cô vợ của mình. Mà anh Khanh như thế cũng sai. Tâm có tình ý gì với tay bác sĩ đó?

- Hai, ba hôm rồi ảnh đâu có vô. Chị Tâm cứ khóc miết.

- Có lẽ ảnh bận chuyện gì đó.

Phúc trầm ngâm:

- Anh Hạnh cũng kì, chồng người ta sờ sờ ra đó mà cứ tự nhiên như không.

- Có gì đâu mà kì? Ăn thua là ở người phụ nữ, mà phụ nữ thì dễ mềm lòng trước sự chăm sóc, lo lắng của người khác. Dù sao anh ta cũng có điều kiện hơn anh Khanh.

- Chị Tâm đòi ra viện đó...

- Làm như ra viện là hết chuyện.

Phúc im lặng. Nguyên nói:

- Anh phải đi mua dây thắng và mấy cục “gôm” mới được.

Phúc chột nhứ mày:

- Anh mặc chiếc áo này hồi nào vậy?

- Chiều hôm qua. Có gì không, “Gỗ mun”?

Phúc gỡ xuống từ áo anh một sợi tóc dài:

- Chắc chắn không phải là tóc em, cũng không phải là tóc bà nội hay tóc chị Sáu.

Nguyên hơi bất ngờ một chút:

- Tối qua anh đến nhà mẹ, chắc tóc mẹ chứ...

Nguyên nhìn Phúc, anh cười cười lắc đầu:

- Khiếp thật! Vốn dòng họ Hoạn danh gia...

Vừa nói anh vừa dẫn chiếc xe đạp ra cổng. Phúc trông theo, một nỗi lo mơ hồ nhen lên trong tim cô.

Người đàn bà đứng tần ngần trước cổng làm Phúc chú ý. Cô bước ra. Giọng nói của bà rất dịu dàng làm cô có cảm tình ngay:

- Phải nhà Hoài Phúc không em?

- Dạ phải! Thưa cô gặp em có chuyện gì không? Mời cô vào nhà.

Phúc ngạc nhiên. Cô cố suy nghĩ xem cô đã gặp bà ta ở đâu chưa nhưng cô không tìm ra được...

Ngồi xuống ghế salon bà lặng lẽ nhìn Phúc, cái nhìn rất lâu. Cô mỉm cười sőt ruột. Gương mặt bà ấy rất đẹp, cái đẹp lạnh lùng với sống mũi cao và vàng trán phẳng lì kì lạ. Bà ta trang điểm rất khéo và rất kĩ. Không trang sức gì ngoài chiếc vòng cẩm thạch xanh biếc, nhưng trông bà rất sang trọng. Mái tóc bới cao chưa một sợi bạc làm gương mặt bà hợp với chiếc áo soa trắng may bầu kiêu ôm vũ trụ tròn chiếc cổ cao thanh mảnh... Phúc sực tỉnh khi nghe bà ta nói:

- Em cứ gọi cô là Nga. Cô ở chỗ chú Hoài Vũ.

Phúc bối rối, cô nắm hai bàn tay lại với nhau:

- Xin lỗi, em vào nhà chút.

Cô hồi hã ra sau rót nước mời khách:

- Mời cô uống nước

- Em ở nhà một mình?

- Vâng!

- Ông Vũ cả tuần nay như người bị mộng du, xác một nơi, hồn một nơi. Ông ấy đang khổ sở vì em.

Phúc phản ứng như trẻ con, cô lắc đầu, tròn mắt nhìn người đối diện:

- Sao cô nói như vậy? Em đâu làm điều gì để chú Vũ buồn.

Lòng cô chợt dâng lên một sự bức tức. Cô không muốn ai chen vào chuyện của cô cả. Ngay cả với Nguyên cô cũng không hề hé răng về ông Vũ... Bà Nga này là ai? Có quyền gì lại đến đây chỉ chiết cô như vậy? Cô hơi hất chiếc cẩm bướng bình lên, giọng lạnh lùng:

- Em chưa hiểu mục đích cô đến đây.

Cô Nga hơi bất ngờ trước câu hỏi của Phúc. Cô nhẹ nhàng:

- Xin lỗi em, cô quả là đường đột khi nói như vậy. Nhưng đó là sự thật. Cô đến đây vì ông Vũ. Ông ấy ốm, ông ấy cần có em.

Phúc ngó chăm chăm vào gương mặt đẹp của bà Nga. “Sao lại có người vì người khác như vậy nhỉ? Bà ta là ai?”

- Em vẫn chưa biết cô là gì của chú Vũ?

- Cô là bạn, chỉ là bạn.

Phúc hoang mang, “Ông Vũ đã nói gì vậy?”

Cô cắn đầu ngón tay:

- Chú ấy nhờ cô đến đây?

- Không đâu! Ông ấy say từ ngày nay qua ngày khác, cô hiểu ông ấy muôn gì. Cô nói thật đấy Phúc.

- Cô ơi! Cô không thấy tình cảm của chú Vũ không bình thường sao? Em rất sợ chú ấy. Em chỉ bằng tuổi con chú Vũ thôi.

- Sao lại không bình thường? Quanh ông ta lúc nào cũng là những cô gái trẻ, đẹp, tình yêu tự nó không có tuổi.

Phúc ngạc nhiên nhìn bà Nga. Cô chợt nhớ lại hình ảnh lịch lãm, phong nhã của ông, cô hơi xấu hổ. Đúng là có nhiều lúc cô đã nghĩ đến ông, thích thú khi nghe ông ca tụng và đúng là đã có lần cô buồn khi tưởng sẽ không còn gặp ông nữa. Trái tim cô luôn xao động trước đôi mắt nâu của ông buổi đầu gặp gỡ, đau xót, ái ngại khi nhớ đến lúc ông ngồi lại một mình trong quán café buồn tẻ.

- Em ngại gì hở Phúc?

Đôi mắt bà Nga sao buồn vậy? Nhìn bà, cô bồi hồi, trái tim nhạy cảm của cô đã hiểu ra. Cô rụt rè:

- Cô Nga! Cô đến với chú Vũ là hay nhất vì cô yêu chú ấy.

- Tại sao em nói vậy?

- Em nghĩ vậy. Qua ánh mắt và lời nói của cô, em thấy rõ điều ấy.

- Ông ấy đã xua đuổi tôi, Phúc à. Hãy đến với ông ấy, với những cô gái khác mà ông ta quen, ông ta không bao giờ khốn khổ như với em. Ông Vũ yêu em đấy, Phúc à.

Tiếng Nguyên ngoài cửa rồi đáng anh bước vào:

- “Gỗ mun” ơi!

Phúc nhìn anh lo sợ. Gương mặt anh vừa ngạc nhiên vừa bối rối:

- Ủa! Sao mẹ biết con ở đây?

Phúc nghe lạnh cả người. Tiếng Nguyên lại vang lên rành rọt:

- Có chuyện gì không mẹ?

Mặt bà Nga trắng và giống sáp. Môi bà mấp máy:

- “Gỗ mun”. Mẹ gặp “Gỗ mun” cho biết. Hồi sáng con Sáu nói con lại đây...

Nguyên nhìn mẹ rồi nhìn Phúc. Anh cười, cái cười nhếch môi khó chịu cố hữu:

- Con hiểu. Vậy mẹ cứ nói chuyện với Phúc đi.

Quay lại Phúc anh nói tiếp:

- Anh sửa tiếp xe cho em nhe!

Vừa nói anh vừa bước vội ra sân. Hai người ngồi lại trong im lặng.

Phúc bưng li nước dịu dàng:

- Cô uống nước đi cô.

Bà Nga cầm li nước trên tay thần thờ buông tiếng thở dài:

- Cô đã nói gì với em vậy Phúc?

- Em đã quên rồi và em sẽ không nhớ lại nữa đâu.

Bà Nga khổ sở:

- Cô chỉ biết thằng Nguyên đang yêu một cô bé “Gỗ mun”, chứ không biết đó là Hoài Phúc! Trời ơi, tại sao lại như thế? Nếu nó biết lí do cô đến tìm em, chắc cô sẽ mất nó luôn quá, Phúc ơi!

- Không đâu cô. Anh Nguyên rất thương cô. Em sẽ không nói gì cả.

Phúc gọi nhỏ:

- Cô Nga! Em thích nghe chuyện của cô, của anh Nguyên, cô kể em nghe đi. Đừng bao giờ nhắc lại chuyện lúc này nghe cô. Em và ông Vũ đâu có gì? Chẳng qua là ông ta đang khủng hoảng. Chú ấy cần một người lớn hiểu và yêu thương chứ với em, chú chỉ đùa cho vui thôi. Em nghĩ chú Vũ thấy em giống một người nào đó hồi xưa nên chú xúc cảm thế thôi. Chớ làm sao chú yêu em cho được hở cô?

Bà Nga trầm ngâm:

- Em như vậy nên thằng Nguyên yêu là phải... Chuyện của cô à? Cô chỉ là người đàn bà luôn không bằng lòng với cái mình có, cô cứ đi tìm những gì không có thật, cô đã sống buông thả, vong thân. Đứa con là cái hiện hữu quý nhất cô cũng đánh mất. Ngày xưa, cô đã yêu và lấy người mình yêu làm chồng, cô đã đại dột từ bỏ hạnh phúc có được để đi tìm chỗ đứng cho tài năng của mình. Tài năng đâu không thấy, chỉ một mình mình với những âm thanh cuồng nộ. Cô đã phung phí đời cô. Sau lần chia tay với ba Nguyên, cô mới biết mình sống trong ảo tưởng, rồi cũng trong ảo tưởng cô tiếp tục tìm kiếm một tình yêu khác. Người đàn ông làm cô khổ sở nhất là ông Vũ. Cô với ông ấy như bóng với hình. Cứ theo đuổi nhau mãi. Định mệnh xui ông ấy gặp em, cô nhận thấy với Phúc, ông Vũ có một tình cảm rất khác thường. Đó là một nỗi đam mê, một sự đùa cợt trêu trọc của sớm mai, một món nợ đời ông phải trả hay sao ấy. Hình như có một sợi dây thiêng liêng nào đã khiến ông ấy phải nghĩ đến em. Cô đã để ý và biết những diễn biến tình cảm của ông ấy. Cuối cùng, ông ta đã tuyệt vọng. Đứa con biến đâu mất, tình yêu rồi cuộc chỉ là con số không. Phúc bàng hoàng. Rõ là cô cũng có tình cảm với chú Vũ... nếu không có Nguyên thì chỉ có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra... có

phải trái tim cô tham lam hay không? Nếu cô có một người chú, một người anh lớn như chú Vũ thì thật là thích biết bao...

Nguyên bước vào, anh cười với Phúc:

- Trả tiền công sửa xe nhe cô bé...

Phúc liếc anh, cô đứng dậy;

- Em vào nhà một chút

Nguyên nhìn mẹ:

- Mẹ thấy cô bé ra sao?

- Đa cảm, thẳng thắn, lẳng mạn ở đôi mắt nâu. Con bé yêu con lắm đấy.

Nguyên thích thú mỉm cười. Phúc bưng lên một đĩa rau câu với các hình hoa trái đủ màu đẹp mắt. Cô lấy nĩa ghim một miếng:

- Em mời cô...

- Em làm hả Phúc?

- Dạ, chị Mai của em là thợ chính, em là thợ phụ.

Nguyên vờ giận dỗi:

- Hôm nay anh bị ra lẽ phải không Phúc?

Phúc tủm tỉm ngó lơ chỗ khác... Bà Nga đứng dậy;

- Mẹ phải về

- Con đưa mẹ về! Lúc đến đây mẹ đi xích lô à?

- Được rồi! Con ở lại với Phúc đi. Mẹ muốn về một mình bằng xích lô, họ còn chờ ngoài cổng.

Phúc và Nguyên đưa bà Nga ra cổng. Cô trở vào dọn dẹp phòng khác. Nguyên vẫn không thấy đâu. Phúc bước ra sân, đến giàn thiên lí...

Lòng cô rối bời những suy nghĩ lộn xộn. Tại sao cuộc đời lại có những ngẫu nhiên trớ trêu như vậy nhỉ?

Nguyên ngồi dựa đầu vào lưng ghế đá, trên tay anh là một điếu thuốc lá. Anh rít liên tục, nhiều hơi dài. Phúc thắc thỏm nhìn đốm lửa đỏ trên tay đỏ lên, rồi vơi đi, rồi lại đỏ lên...

Cô dịu dàng giữ lấy bàn tay anh. Mắt cô âu yếm nhìn mắt anh.

Nguyên chột thờ dài. Anh ném mạnh điếu thuốc hút dở:

- Mẹ đến đây làm gì hở Phúc?

Cô ngập ngừng nói lảng:

- Mẹ đã nói lúc nãy rồi mà anh

Nguyên lạnh lùng:

- Em nghĩ anh tin lời mẹ nói sao?

Phúc làm thinh. Lòng cô đang rối bời. Cô không quen nói dối nhưng giọng cô nghe sao thật nhẹ và lời nói nghe sao trơn tru:

- Mẹ và em muốn cho anh ngạc nhiên và thích thú... Mẹ rất thương

anh, mẹ trách sao anh không đưa em về nhà mẹ...

Nguyên cười khó hiểu. Anh cắt lời Phúc:

- Thì anh đã rất ngạc nhiên, anh không ngạc nhiên vì mẹ tới đây, mà anh bất ngờ vì em lại là người mẹ anh quan tâm... Em không hiểu mẹ anh đâu Phúc ạ. Nhưng có lẽ em đã hiểu tại sao anh dùng những từ không mấy êm tai khi nói về chú Vũ của em...

Im lặng một lát, Nguyên chua cay:

- Mẹ và em cùng trò chuyện về một người đàn ông. Rất tiếc người đó không phải là anh... "Gỗ mun", anh quá chủ quan khi nghĩ rằng em đã thôi không còn gặp ông Vũ nữa...

Phúc thành thật:

- Em đâu muốn gặp chú ấy. Có mấy lần tan học em thấy chú Vũ chờ ở cổng trường, em cũng lịch sự đứng lại nói chuyện... Em biết anh không thích nên cả tuần nay em không đến võ đường nữa.

- Đó đâu phải là biện pháp tốt nhất. Và tại sao em không nói với anh?

- Có cần thiết phải nói với anh không? Vì em đâu có nghĩ gì đến ông ấy?

Nguyên xoay người Phúc lại, anh nhìn xoáy vào mắt Phúc:

- Có thật em không nghĩ gì đến ông ấy không? Dưới mắt em, anh chỉ là một đứa trẻ ai nói sao cũng nghe.

Phúc kêu lên:

- Sao anh lại tự ái lạ lùng như thế?

Rồi cô âm ức:

- Chính những cử chỉ và lời nói của anh vừa rồi cho em biết dưới mắt anh, em mới là đứa trẻ con, nên chuyện gì em cũng phải kể, phải nói với anh rồi chờ nghe sự chỉ bảo của anh. Em đã nói rồi. Em không nghĩ gì đến ông Vũ cả mà.

Nguyên lạnh lùng:

- Mẹ anh bao giờ cũng quan tâm đến những người con gái có tình ý với ông Vũ. Bà lo mất ông ta từng giờ từng phút. Thật buồn cười cho anh. Mẹ đã nói gì với người yêu của con trai mình? Câu chuyện có na ná như những chuyện ghen tuông đàn bà trong tiểu thuyết không nhỉ?

Phúc nhìn Nguyên, cô biết anh tự ái nhiều hơn là ghen nên cô nhẹ nhàng nói với anh:

- Mẹ không nói gì như anh vừa nghĩ cả. Nguyên! Anh phải biết mẹ cũng có những nỗi khổ riêng mà mẹ không thể thổ lộ với anh được.

- Cũng như em. Em cũng có những chuyện riêng không thể nói với anh vậy chứ gì? Anh không ghen đâu Phúc? Anh biết em yêu anh.

Anh đã nói với em như thế nào về ông Vũ?

Nguyên cười mà gương mặt lạnh lùng:

- Hôm ấy em ngồi tựa vào lòng anh im lặng. Thì ra sự im lặng đó là một hình thức phản đối ngầm trong lòng em. Ông Vũ vẫn là người rất tốt, rất đàng hoàng. Những lời anh nói về ông ta là do sự nhỏ nhen của anh?

Phúc vẫn dịu dàng nhưng lời nói của cô cho Nguyên thấy cô không chịu phục tùng ý anh:

- Với em, chú Vũ có làm gì xấu đâu? Yêu ai là quyền của ông ấy. Nghệ sĩ thì họ lãng mạn lắm. Có điều anh quá cố chấp khi cho rằng ông Vũ không tốt.

Hai người ngồi im lặng. Phúc không hiểu tại sao cái tính bướng bỉnh cô bệnh vực ông Vũ hay tại từ thâm tâm cô có tình cảm với ông mà cô đã nói thế với người cô yêu.

Cuối cùng người nhượng bộ là Phúc. Cô tựa đầu lên vai anh:

- Giận em hử Nguyên?

- Không. Có điều lòng anh không thoải mái, nó nặng nề một sự bức dọc nào đó mà chắc anh cũng phải khó khăn khi trút bỏ... Tại sao Phúc không kể cho anh nghe mẹ đã nói gì với em?

- Anhyêu em, xin anh đừng hỏi đến chuyện đó nữa.

Phúc không trả lời. Cô vụng về áp môi mình vào môi anh. Nguyên hôn cô một nụ hôn hờ hững:

- Chiều nay anh chở Phúc vào thăm Tâm.

Cô nhè nhẹ gạt đầu. Nguyên đứng dậy. Anh dắt xe ra cổng. Phúc ngồi thẩn thờ trên ghế đá. Mọi việc xảy ra quá bất ngờ, lòng cô mang một nỗi lo kì lạ.

Thơ khoan thai bước xuống thềm, tay cô nhè nhẹ xoay xoay chùm chìa khoá trong không gian. Buổi chiều đang xuống thật chậm. Nhìn Phúc đang ngồi trầm tư một mình Thơ bước đến:

- Này! Liệu đây “Gỗ mun”. Con ngựa chứng của em sắp quen đường cũ rồi. Tối hôm qua chị thấy hấn vào vũ trường với một cô nàng tóc dài tới eo, moden cũng “quần quai” lắm.

Phút thót ruột, cô ngờ vực đưa mắt nhìn Thơ. Trông Thơ tươi mát và dễ yêu như một bông hoa đồng nội. Chiếc váy dài rộng xoè màu hoa mười giờ và chiếc áo màu nước biển có những bông hoa li ti màu trắng may kiểu cột hai dây nơ trên vai làm lộ hai cánh tay trần thật dễ thương. Thơ nói tiếp:

- Chị không đùa đâu. Lúc đầu chị tưởng mình làm nhưng rõ ràng là “ông” ta. Nguyên mặc áo sơ mi màu vàng đất, quần tay trắng kiểu rất đẹp, trông không chỗ nào chê được...

Phúc nghe ù tai. Rõ là chiều hôm qua khi tới chờ Phúc đến bệnh viện Nguyên mặc áo màu vàng đất, chỉ khác là mặc với quần jean màu tiêu. Cô bàng hoàng nhìn chị:

- Anh đến vũ trường chỗ chị làm à?

- Ủ!

Phúc cắn môi:

- Anh Nguyên thấy chị không?

- Thấy chứ! Hôm qua chị cũng ở vũ trường đó chứ đâu phải chỗ làm việc, chị đang trong bàn tiếp khách nước ngoài...

Phúc hỏi tới:

- Rồi thái độ anh ấy ra sao?

Thơ nhún vai:

- Rất bình thản, lịch lãm, hoà hoa, nhếch môi cười với chị cái cười rất “phong nhã”.

Phúc ngập ngừng, cô nói dối:

- Hôm qua, anh có nói với em sẽ đi đám cưới bạn...

- Sao không đi với em?

- Em mắc vào bệnh viện mà.

Thơ cười cười:

- Tin là mất. Hôm qua chẳng có tiệc cưới nào ở đó cả. Chỉ có sàn nhảy là hoạt động thâu đêm, chị về sớm nên không biết anh ta chừng nào mới kết thúc cuộc vui.

Nhìn Phúc, Thơ nghiêm mặt:

- Chị nói nhằm mục đích cho em biết rồi liệu mà xử trí. Đàn ông có nhiều thú vui, tình yêu chỉ là điểm tựa để cho họ đứng vững trong cuộc sống chứ tình yêu không phải là tất cả đâu.

Phúc im lặng nhìn Thơ kiêu hãnh nhún ga chiếc chali chạy ra cổng. Khoảng sân còn lại một mình cô bỗng trở nên cô quạnh làm sao. Cô ngồi bó gối hai tay đan vào nhau. Nỗi lo mơ hồ nào đã trở thành hiện thực rồi. Sợi tóc dài vương trên vai áo anh, rồi còn những gì khác nữa mà Phúc không biết... Những lời Thơ nói như ngọn roi vút mạnh vào trái tim non nớt của cô. “Anh múôn làm tình làm tội em đó hả Nguyên? Hay anh múôn trút bỏ những bực dọc trong lòng anh?”

Phúc đứng dậy bước vào nhà. Sáng nay Tâm đã ra viện. Tâm sẽ về nhà anh Khanh ở Gò Vấp, chuyện của Tâm coi như đã ổn. Ông bác sĩ Hạnh tán công phải một thành trì kiên cố đã tháo lui, ông ta đã ngồi nói chuyện cả buổi tối với chị Tâm, rồi hai người sẽ rất hạnh phúc.

Đêm nay, Phúc không phải vào với Tâm nữa. Phúc sẽ một mình không có ai tâm sự... Mai theo Ngọc và Trầm con cô Tư về quê chơi. Chỉ còn cô trong ngôi nhà rộng này. Cô thơ thẩn ra vào ngóng trông

và đau đớn với ý nghĩ bị phản bội. “Có lẽ Nguyên không đến thật nữa... Trời ơi, lẽ nào anh ấy nông cạn đến như vậy?” Tại sao Nguyên cứ muốn biết mẹ anh đã nói gì với cô dù anh thừa thông minh để hiểu được nội dung câu chuyện. Sao anh cứ cố chấp mà không tha thứ cho mẹ, rồi bây giờ giận lây sang cả cô và đành đoạn bỏ cô một mình trong bệnh viện để đi nhảy với người con gái khác. Tối hôm qua chờ không thấy Nguyên đến rước, lẽ nào anh đành đoạn như thế và không lẽ anh tầm thường vậy sao Nguyên? Phúc khổ sở, ghen tuông rồi ý nghĩ Nguyên không như cô từng suy tôn, hãnh diện cứ dày vò tâm trí cô...

Phúc cúi đầu bước lên lầu mở nhạc ra nghe... Ruột gan cô rối bời, khốn đốn, cô không thể nghe rõ một bài nhạc nào như mọi ngày. Cô cứ đổi hết băng này đến băng khác như một cách giết thời gian và cô không thể nhớ được mình đã nghe gì.

Cuối cùng, cô đứng dậy bước xuống sân đạp xe đi. Phúc phóng xe như điên đến nhà Nguyên. Chín giờ rưỡi rồi. Đường đã vắng người và gió lạnh làm cô rùng mình. Cổng nhà Nguyên đóng im, vòng xích khoá để lộ chiếc ống khoá nằm bên ngoài và phòng anh tắt đèn, nước mắt Phúc trào ra. Rõ là Nguyên không có nhà... “Đêm hôm qua anh bỏ em, nguyên ngày nay anh mất tiêu... Anh đi đâu vậy...?”

Cô tựa chiếc xe đôn đong vào hàng rào rồi ngồi xuống lề đường. Chiếc quần short và chiếc áo thun mỏng manh làm cô lạnh. Phúc không dám gọi cửa nhà Nguyên. Cô biết nói gì với bà nội đây? “Em lạnh quá, Nguyên ơi...?”

Phúc ngồi co ro, hai tay vòng qua gối, cô bặm môi chịu đựng, cô nhất định đợi anh về...

Mười giờ đúng rồi... Điệu nhạc vui tai của chiếc đồng hồ treo tường trong nhà Nguyên vọng ra làm Phúc thêm sốt ruột. Ở nhà chắc má cũng đang lo, cô đi mà có nói với má tiếng nào đâu? Phúc khổ sở nhìn con đường vắng hoe hun hút trước mặt.

Cuối cùng thì Nguyên cũng về tới. Phúc bỗng thấy tủi thân ghê gớm. Vì đâu mà cô phải ngồi bơ vơ ngoài vỉa hè giữa đêm hôm để đợi chờ như vậy?

Phúc gục đầu vào hai gối khóc tức tưởi. Nguyên hốt hoảng chống vịn chiếc xe, vớt chiếc túi xách xuống lề đường rồi ngồi bệt xuống, ôm choàng lấy cô:

- Chuyện gì vậy Phúc? Trời ơi, người lạnh ngắt. Sao vậy em?

Phúc vừa khó vừa nói:

- Anh đi đâu mà không đến với em? Từ tối hôm qua đến tối nay, em

trông rồi em lo...

Nguyên thở ra:

- Anh ở trung tâm về. Máy nào cũng có virus có làm việc được đâu. Từ sáng đến giờ lo diệt virus cũng đã muốn điên cái đầu. Chiều nay anh đâu có về ăn cơm...

Dịu dàng nâng gương mặt trẻ thơ đầy nước mắt của Phúc lên, anh cười:

- Nghe Diệp Thơ nói gì anh rồi sợ phải không? Tối hôm qua anh có ghé bệnh viện thì Tâm nói em về rồi...

Phúc chớp chớp mắt. Những giọt lệ vẫn còn chảy dài trên má. Nghe Nguyên nói cô vẫn chưa chịu tin, cô nhìn Nguyên. Anh vẫn mặc chiếc áo caro xanh phong trần mà Phúc đã từng nói là thích nhất và đôi dép da cũ mềm... chiếc túi xách nằm lăn lóc dưới chân cô như một bằng chứng hiển nhiên cho lời nói của Nguyên.

Đôi mắt Nguyên nhìn cô xót xa, triu mến:

- Mặc phong phanh như vậy ra đường ban đêm bệnh thì khổ anh. Em ngồi đây lâu chưa? Sao không kêu chị Sáu mở cửa?

- Em đến hồi chín giờ rồi... Em đâu dám kêu cửa.

Nguyên ử đôi tay lạnh giá của Phúc trong tay anh, khe khẽ lắc đầu anh nói:

- Vừa bước vừa ngông... Nhớ anh không về rồi sao?

- Em sẽ ngồi chờ bao giờ anh về...

Nguyên đứng dậy mở cổng dắt xe Phúc vào. Anh lấy chiếc áo jean trong túi xách ra đưa cho Phúc rồi anh nói như ra lệnh:

- Mặc vào đi, người em lạnh ngắt. Lên xe anh chở về. Đi khuya quá ở nhà má lo...

Phúc ngoan ngoãn ngồi sau lưng anh. Những lo âu, ngờ vực, khổ sở lúc cô ngồi một mình bỗng tan biến đâu mất. Cô thở dài rồi ngả người tựa vào lưng anh an ổn, tin tưởng:

- Hôm qua anh đi với người bạn, cô ta từ biệt để xuất cảnh theo gia đình. Anh đã định nói với em nhưng gặp mẹ rồi đủ thứ chuyện làm anh bức bối, tự nhiên anh thấy chẳng nên nói với em làm gì...

Phúc im lặng cắn môi:

- Giận anh hả? Thơ nói với em như thế nào?

Phúc ngần ngại, cô không muốn nói những điều chị mình nhìn thấy. Cô sợ Nguyên hiểu lầm Thơ:

- Chị Thơ nói gặp anh với một cô gái...

Nguyên cười vang:

- Vậy đấy, mà làm như mắt anh tới nơi. Em nghĩ về anh tẹo vậy sao Phúc? Chắc em tưởng anh chán chường mớith nên đi nhảy để giải

khuây để cho bố ghét em chứ gì?

- Thế cô ta là ai vậy?

- Anh nói em cũng chẳng biết, mà biết cụ thể cô này, cô kia làm gì cho mắt công anh ... dễ.

Phúc ôm chặt Nguyên:

- Em không tưởng ra được nếu em bị anh lừa dối phản bội em sẽ như thế nào?

- Chết "Gỗ mun" trong em sẽ cho em biết chớ gì?

Phúc nói như khóc:

- Em nói thật. Em sẽ không còn là em nữa nếu em cảm thấy anh phản bội em, lừa dối em... Em sẽ tự giải quyết chuyện của hai đứa trong hai mươi bốn tiếng đồng hồ.

Nguyên im lặng, rồi anh thở nhẹ vỗ về:

- Em đừng lo chuyện vớ vẩn đó. Anh suy nghĩ suốt đêm qua. Anh đã đối xử với em như một chàng Otenlo ngu ngốc. Anh không ghen nhưng tự ái làm anh nóng nảy. Anh không hiểu sao mẹ lại khốn đốn vì một con người như thế. Mẹ đam mê, mù quáng như cô gái mới yêu lần đầu, đó đâu phải là mối tình duy nhất của mẹ, và cũng chắc gì đó là tình cuối?

Nguyên thở dài:

- Anh đã trở về với mẹ nhưng rõ là mẹ đâu cần anh.

Phúc kêu lên:

- Anh lại nói thế! Mẹ bao giờ cũng thương anh. Chỉ nhìn vào mắt mẹ thôi, em đã thấy điều đó. Mẹ rất sợ mất anh Nguyên à! Đừng giận mẹ nhe anh.

Nguyên im lặng. Anh bỗng nhún ga cho xe chạy thật nhanh. Gió thổi ào ào bên tai làm Phúc hốt hoảng. Cô ôm ghì lấy anh... trong tình yêu, chắc chắn Nguyên sẽ rất cố chấp, đối với mẹ anh đã thể hiện điều đó. Tại sao có lúc anh cũng hồn nhiên, trẻ con như cô rồi có lúc anh lại lạnh lùng, độc đoán bảo thủ, khó hiểu và khổ sở như vậy?

Phúc nhắm mắt lại... cô tưởng tượng ra những tháng ngày đã qua, thiếu thốn tình cảm của cả cha lẫn mẹ của Nguyên... Có lẽ đúng như Nguyên đã nói: "Sự chia tay của cha mẹ anh chính là sự mất mát mà suốt đời không gì bù đắp được..."

- Phúc nè?

- Dạ!

- Đi ăn gì với anh. Anh đói quá!

Nghe Nguyên nói, Phúc thương anh đứt ruột nhưng cô vẫn lo:

- Khuya lắm rồi! Má la cho coi...

- Đi ngang nhà em vào xin má chờ cửa...

Phúc dụi đầu vào lưng anh:

- Ủ hứ! Đi ăn hoành thánh anh hả?

- Em thích ăn cái gì anh ăn cái đó.

- Chiều nay em cũng đâu có ăn cơm... no ngang hông, thấy cơm giống như vừa ăn xong.

Nguyên xiết tay Phúc:

- Phúc không chịu suy nghĩ, nếu anh có ý gì anh đã không đến vũ trường đó để gặp Thơ. Vả lại, chuyện giao thiệp như vậy với anh là thường...

Phúc ầm ức:

- Hôm nào anh cho em đi với anh...

Nguyên lắc đầu:

- Em đến làm gì chỗ đó. Anh đã chán nó lắm rồi Phúc ạ. Phúc của anh phải khác hẳn những cô gái anh đã gặp. Em là duy nhất trong tim anh. Tin không?

Phúc không trả lời. Trái tim cô nhoi nhói lên. Cô nhắc lại câu nói đã rất cũ như để tự trấn an mình:

- Em yêu anh!

Giọng Nguyên nhỏ nhưng rất rõ:

- Anh biết. (trả lời)

Lỡ lằm

Chương 15

Phúc bỏ keo thủy tinh đựng chanh muối vào giỏ, cô vừa bước ra sân vừa líu lo hát một bài nhạc mẫu giáo mà cô hay nghe thằng cu Bi bên hàng xóm hát. Dắt xe ra, Phúc thông thả đạp xe đến nhà Nguyên. Buổi sáng bầu trời trong xanh, trong veo như lòng Phúc. Sau những buồn, vui, giận hờn, lo âu, nghi ngờ cô và Nguyên đã làm lành trở lại. Anh chàng của cô rõ là tính khí rất bướng, cô phải nhận rằng “anh ta” bướng và lì hơn cô nhiều... Khi nào không bằng lòng chuyện gì thì gương mặt “ngầu” phải biết. Anh đã lạnh lùng cố chấp và cả chút gì cao ngạo đầy uy lực trong thái độ khiến cô buồn và tự án. Cô cũng làm lì, bướng bỉnh và lạnh lùng trả lại, dù nước mắt đã rất sẵn, nó sẽ trào ra bất ngờ, lúc đó thì cô chỉ là con mèo con bé bỏng trong vòng tay anh, như buổi tối nào cô đã ngông cuồng ngồi dầm sương để chờ, để đợi rồi để oà lên khóc ngon lành...

Nhớ lại Nguyên đã cuống lên, Phúc mỉm cười... rồi cô lại lo lắng, đó chỉ là biểu hiện bề ngoài, cô làm sao biết được lòng anh như thế nào nhỉ? Phúc cắn môi, cô tự trách mình sao hay nghi ngờ, ghen tuông. Cổng nhà Nguyên không khoá, Phúc đẩy xe vào. Cô gặp chị Sáu ngay trong phòng khách. Phúc cười:

- Chị Sáu sắp đi đâu thế?

- Đâu có, chị mới đi chợ về... Nguyên ở trên lầu đó Phúc.

Phúc chớp mắt:

- Nội đâu hả chị?

- Nội qua bên nhà chú Bình rồi... Ủa! Em đem theo gì vậy?

- Dạ! Chanh muối

Chị Sáu gật gù:

- Con nhỏ hay thật, biết cả ý thằng Nguyên.

Phúc theo chị xuống bếp. Cô cười cười:

- Em phụ chị lật rau nhe!

- Ôi! Phụ họ gì mất công rửa tay. Lên chơi với nó đi...

Phúc lắc đầu, cô cầm rổ xà lách ra ngồi lật:

- Chị Sáu biết hôn, ở nhà em là chuyên viên nhặt rau, rửa chén, ngâm nước mắm, nạo dừa, nói chung là chuyên viên những việc lật vặt... nữa em phải học chị Sáu mới được. Anh Nguyên khen đồ ăn chị nấu vừa ý anh...

- Ôi! Nói vậy chớ thằng Nguyên ăn cũng dễ, có lúc nhỏ hay vùi vãnh chớ lớn rồi tính nó trầm đi và đang hoàng ra. Phúc không biết chớ, anh chàng của em một thời không hiền đâu.

- Em có nghe anh Nguyên kể...

- Lên chơi với nó đi Phúc. Hồi sáng giờ nó làm gì ở trong phòng miết...

Phúc nhìn chị Sáu triu mến. Cô nhẹ nhàng bước lên lầu... "Mình sẽ hù cho "ông tướng" hết hồn chơi!"

Cửa phòng Nguyên khép hờ, tiếng nhạc vang lên nhẹ nhẹ nghe thật êm tai... Phúc mỉm cười khế đẩy thật nhẹ cánh cửa... "Em sẽ bịt mắt anh" và... Phúc chột khựng lại. Những lời cô nghĩ chột tan đi trong cơn bão ập tới. Cô choáng váng mặt mày... Nguyên đang ôm hôn một cô gái tóc dài thật say đắm. Anh đứng quay lưng lại với Phúc, dáng cao lớn của Nguyên gần như che khuất người kia, nhưng ít ra Phúc cũng nhận thấy được mái tóc dài ấy là của Liên, cô "thư kí" riêng của anh...

Phúc chơi với, hai chân muốn khụy xuống. Người ta đang say sưa hôn nhau đến mức không phát hiện được sự có mặt của cô, giống như cô không hề có trên đời này. Người Phúc nóng bừng bừng, mồ

hôi vã ra, đôi mắt cô hoa đi. Phúc bước lui từng bước ra sau, run rẩy khốn khổ: “Không! KHÔNG được để “người ta” thấy mình với gương mặt thất sắc, hã hủn như vậy”...

Nỗi đau đớn làm Phúc cảm thấy đang luồn khắp thân thể cô, hai cánh tay cô rã rời và cô lần từng bước để xuống thang. Phúc tưởng chừng như mình không còn hơi sức nào mà đi nữa. Cổ cô cứ nghẹn lại, tiếng nấc không thoát ra được làm ngực Phúc muốn vỡ tung:

- Giả dối, phản bội. Trời ơi! Rõ là như vậy rồi... làm sao em có thể chịu đựng nổi hả Nguyên?

Phúc cắn mạnh vào môi mình đến rướm máu. Mắt cô ráo hoảnh, lạnh tanh. Cô bước bình bước xuống bếp, gương mặt tái xanh, nhợt nhạt của Phúc làm chị Sáu ngạc nhiên:

- Em làm sao vậy Phúc?

Phúc bình tĩnh lắc đầu:

- Tự nhiên hơi chóng mặt... chắc không sao đâu chị.

Chị Sáu lo lắng:

- Nguyên đâu?

- Anh ấy ngủ rồi.. Em về chị Sáu à!

- Sao lại về... chuyện gì vậy Phúc? Để chị bắt gió cho...

- Không có gì đâu chị Sáu. Em về nhe!

Chị Sáu ngờ ngác nhìn theo Phúc rồi chị chạy đến chào cá chiên:

- Lại giận đối gì rồi... đúng là trò trẻ con...

*

**

Phúc không nhớ mình đã đạp xe qua những đường phố nào nữa. Đầu óc cô mụ mẫm như một người mất trí... cô cứ đạp xe đi như mộng du. Sao cô không khóc được mới kì chứ? Đôi mắt nâu mở to, ráo hoảnh mà tâm trí để đi đâu. “Giả dối, giả dối! Trời ơi, tại sao lại có thể như vậy được?” Nguyên rất yêu cô mà. Anh đã từng hứa hẹn, mơ ước về tương lai của hai đứa, thế mà, thế mà...

Tiếng kèn xe inh ỏi sau lưng làm Phúc chợt tỉnh. Người tài xế xe hàng ngồi trên cabin cao hằm hằm gương mặt chỉ trở la hét gì đó với cô... “Ừ nhỉ! Sao xe nó không tông đại cô thử xem... có “ai” khóc không?”

Phúc rã rời đôi chân, đạp xe vòng vòng một hồi, cô chợt ngừng trước hiệu may của Bích. Cô lơ ngơ dựng xe ngoài lề. Bích ngược lên nhìn cô cười:

- Vào đây quí! Vô trong chờ tao. Tao đang dạy học trò, một chút mới rảnh...

Phúc lặng lẽ ngồi xuống. Bích đưa cô mấy cuốn tạp chí:

- Coi đỡ buồn mày... Có chuyện gì hả? Mặt mày hớt hải vậy?

Phúc lắc đầu:

- Không! Tại đi nắng mệt. Mày làm gì thì làm đi...

Phúc lật cuốn thời trang đầy màu sắc, cô không hiểu mình đã thấy gì.. sao lòng cô bây giờ lạ lùng thế nhỉ? Thật bình thản và cũng thật dửng dưng, giống như cô đang chờ đợi một phép màu nào đó... một bà tiên sẽ hiện lên và nói với cô rằng những gì cô thấy sáng nay chỉ là ảo ảnh. Cô đang mong thế đấy!

Phúc chớp mắt. Không có gì bồn chồn đâu, đau khổ như hôm nghe chị Thơ kể, hôm ấy cô nửa tin nửa ngờ... giờ thì rõ quá rồi và mọi thứ như tan vỡ... Lòng cô đã quyết: “Anh không còn là gì trong tim em nữa hết Nguyên à! Anh đã tự bước ra khỏi đời em không một lời từ biệt”

Một bóng đàn ông thoáng qua ngời đối diện với cô làm Phúc ngược lên. Cô chớp mắt chưa tỉnh để nhận ra ai thì một giọng nói ấm áp đã vang lên:

- Phúc đang mơ cái gì đấy? Mơ giữa ban ngày và giữa lúc đọc sách?

- Anh Hải?

Phúc bồi hồi kêu lên rồi lòng cô chột chùng xuống như một sợi tơ đàn tay ai vừa vô tình chạm phải. Sao lần nào cô có những lo âu nghĩ ngợi, khổ sở cô đều gặp Hải hết vậy? Lần đầu cô đang khốn đốn vì Nguyên, cô cũng gặp Hải. Lần thứ hai, cô đang lo âu vì ông Vũ cô cũng gặp Hải. Phải anh là nguồn an ủi của cô không? Sao số mệnh cứ sắp đặt cho cô gặp anh ở những lúc như thế vậy?

Hải chăm chú nhìn Phúc. Đôi mắt anh rất sáng, ấm áp nhìn như vừa tò mò, vừa hỏi han:

- Có chuyện gì buồn hả Phúc?

Phúc bối rối lắc đầu:

- Phúc có bao giờ biết buồn đâu mà anh Hải hỏi thế?

Hải nheo mắt:

- Không buồn à? Thế cô đang tìm cái gì đã mất phải không? Xem kìa, đôi mắt cô lơ đãng, xa xôi và đầy tuyệt vọng. Sao? Hôm nay anh chàng của cô lại không ngoan à? Hừ! Đúng như vậy rồi. Nên tôi nhìn cô lâu lắm rồi mà cô đâu có hay. Mắt hồng, mắt vía rồi.

Phúc làm thinh nhìn vào tủ kiếng... Vô số những chiếc áo cưới đủ màu treo đầy ắp. Cô cay đắng với ý nghĩ của mình: “Đây là những chiếc áo hạnh phúc. người thì cho mượn hạnh phúc, kẻ thì mang hạnh phúc về rồi lại đem trả, không lẽ tình yêu và hạnh phúc đều là những cái chẳng có thật, để một đứa con gái ngốc nghếch như cô phải tan ảo mộng...?”

Phúc thở dài nhìn Hải. Bao giờ Hải cũng đoán đúng tâm trạng của cô. Phúc hỏi:

- Anh Hải này, khi anh buồn anh thường làm gì?
 - Uống rượu! Thú vị lắm Phúc à. Một mình với chai rượu. Hết chai rượu là hết sầu đời.
 - Hôm nay anh có buồn không?
 - Không! Tôi đang yêu đời, đi may áo mới đấy. Sao mà buồn được?
- Hải nhìn Phúc “rủ rê”:

- Phúc đang buồn phải không? Hai anh em mình đi làm một chầu đi... hết buồn ngay.

Phúc ngẫm nghĩ “Sao lại không nhỉ? Ta đang muốn quên hết mọi sự trên cõi đời này mà!”

- Uống ở đâu?
- Ở đâu có người sầu thì ở đó có bia và rượu...

Phúc đứng dậy, cô bước ra phía trước, đến bên Bích cô nói:

- Chờ mày rảnh lâu quá Bích à! Tao đi vòng vòng với anh Hải một chút. Gõi xe ở đây nhe!

Rồi mặc kệ cho cặp mắt một mí của Bích mở to vì kinh ngạc, Phúc nghiêm nhiên leo lên sau xe Simson to kênh cang của Hải.

- Anh Hải bắt đầu uống rượu từ bao giờ?
- Từ lúc bị bồ đá.

Phúc cười không tin:

- Anh như vậy mà để bồ đá?
- Thế mới đau chứ? Mình ra Thủ Đức ăn nem, uống bia Phúc nhé?
- Đâu cũng được. Anh chạy hết ga đi.
- Phúc thích tìm cảm giác mạnh à?
- Ừ!

Hải phấn khởi:

- Thế thì đúng “rơ” của tôi rồi... Chuẩn bị “ôm” nha, tôi coi vậy chứ còn ham vui lắm... Ai xúi gì là làm đó hà!

Hải vừa nói dứt là anh nhấn hết ga. Chiếc Simson vọt như điên trên đường. Phúc ôm chặt lấy người Hải... Thân thể người đàn ông này không gây nổi xúc cảm nào ngoài sự dẫn dắt trong hồn cô, tốc độ của chiếc xe làm Phúc thích thú, cô hồi hộp theo từng cái lạng lách của Hải... “Sao lại là Hải mà không là Nguyên... Có bao giờ anh ôm người khác mà tiếc rằng người đó không phải là Phúc của anh không hở Nguyên?”

Phúc gục đầu trên lưng Hải, nước mắt cô ứa ra rồi cô chột khóc nức nở...

Hải dừng xe trước một quán nhỏ dựng bằng lá tre đơn sơ nhưng thơ

mộng nhờ những hàng bạch đàn xung quanh. Anh dịu dàng nắm lấy tay Phúc dặt vào, nước mắt cô hình như vẫn còn lưng tròng. Hải lắc đầu:

- Anh chàng của Phúc coi bộ lộn xộn dữ. Có một người yêu mình đến như thế này mà không biết gì cả... Cái buồn sẽ theo nước mắt vơi đi và theo rượu biến mất. Kinh nghiệm của tôi đấy!

Hải gọi thức ăn và bia. Phúc thẫn thờ nhìn quanh. Quán giờ vắng khách, không có ai ngoài cô và Hải:

- Uống đi cô bé!

Phúc cầm lon bia vụng về uống ngụm đầu tiên. Hải gấp thức ăn bỏ vào chén cho cô:

- Anh Hải kể cho em nghe chuyện anh bị bỏ đá đi.

Hải cười:

- Cũng giống như Phúc bị bỏ đá vậy chứ có gì đâu để kể... bộ cô muốn so sánh xem tôi và cô ai đau hơn à? Uống đi Phúc! Không phải tôi xúi chứ. Thật đấy, buồn buồn uống rượu là quên hết.

- Đến lúc tỉnh rượu thì sao?

Hải tỉnh bơ:

- Tỉnh rượu lại nhớ chứ có sao đâu?

- Phúc nhớ lần trước anh bảo có chuyện buồn không nên uống rượu mà!

- Đúng, đúng! Nhưng bỏ đá không phải chuyện buồn mà là chuyện đau! Chỉ có rượu là xoa dịu được nỗi đau đó thôi cô bé à! Nào, cạn "lon" chứ!

Phúc nhắm mắt uống cạn lon bia. Cô nhìn Hải:

- Sao không uống rượu mà lại uống bia? Phúc muốn uống rượu kìa!

- Có ngay! Rượu là bạn tôi mà... chỉ sợ cô bé chịu không nổi thôi... bây giờ Phúc muốn uống rượu gì? Rượu ta, rượu tây, rượu Tàu hay rượu Mĩ, rượu Nga...?

Phúc bối rối:

- Rượu nào ngọt em thích hà!

Hải cười to:

- Uống rượu mà chuộng ngọt, rượu bao giờ cũng đắng, cũng cay cô bé ơi! Xem nào... được rồi, cho Phúc nếm thử nếp than, mà uống rượu ngọt say lúc nào không hay đấy.

Hải đứng dậy bước đến quầy bán. Anh cầm ra một chai rượu nếp than màu tím và hai li nhỏ:

- Lần đầu trong đời tôi nhậu với con gái, một cô gái rất dễ yêu...

- Nhưng mà yêu không dễ đâu. Sao? Hôm nay có người cụng li với anh rồi, không than thở nữa nhe.

Hải nhìn Phúc:

- Này, sao em lại đòi uống rượu vậy cô bé? Hấn ta phản bội em thật à?

Phúc ngậm tăm, cô lạnh lùng:

- Rót rượu đi anh Hải.

- Ly thứ nhất chúc cho thằng cha nào làm em buồn được hạnh phúc và sống lâu trăm tuổi.

Hải cười cười:

- Lời chúc này chắc thừa vì cái thứ bạc tình nó sống lâu lắm, Phúc à. Và nó luôn luôn hạnh phúc.

Tim Phúc nhoi nhoi, cô không tranh luận gì với Hải cả, lăm li cô cầm li uống cạn.

Hải cũng vừa cạn li của mình. Anh nheo mắt:

- Khá đấy... bây giờ li thứ hai. Chúc gì đây Phúc?

Phúc cười:

- Chẳng nên chúc gì cả. Uống cho say.

- Không được. Khi uống rượu mình phải có mục đích hấn hoi. Xem nào! À, li thứ hai chúc em mau quên chuyện cũ và sẽ hài lòng bên người mới.

Phúc bắt bẻ:

- Chỉ hài lòng thôi sao?

- Hài lòng đã giỏi rồi. Yêu thì phải lâu lâu mới được. Đừng nóng vội cô bé à!

Phúc nhếch môi:

- Người mới là người nào bây giờ trong cuộc đời này?

- Là người không phải là người mình yêu... Có thể là một gã đàn ông nào đó mà em nghĩ rằng rất yêu em, sẵn sàng quì dưới chân em, thề làm nô lệ cho em.

- Già được không?

- Già à? Càng tốt. Đàn ông càng già càng yêu bạo.

Phúc tủm tỉm cười. Cô thấy thích cách nói chuyện “ba đá” của Hải.

Anh cay đắng:

- Người yêu tôi bỏ tôi để theo một lão già đấy.

- Thế thì nên chúc sức khỏe các lão già...

Phúc uống cạn li thứ hai. Rượu làm cô hào hứng. Cô nhìn Hải:

- Rồi anh chịu thua lão ta à?

- Ha! Ha! Kính lão đắc thọ... Nói thế chứ khi người ta đã không yêu mình nữa thì theo đuổi cũng hoài công.

Hải gấp thức ăn cho Phúc:

- Phải ăn mới uống được

- Rượu này vừa ngọt vừa ngon. Chắc không say đâu. Em thích uống hơn ăn. Anh nói tiếp đi.

- Nói về cái gì?

- Về cô người yêu và lão già sói đầu, rưng rưng đáng nguyên rủa nào đó...

- Lão ta không sói đầu, không rưng rưng, trái lại còn rất đẹp, con gái mê lão như điên đảo...

Rồi anh né tránh:

- Nói về tình địch của mình trong bàn rượu là điều không nên. Bây giờ là li thứ ba, chúc những người đang yêu nhau trên đời này mãi mãi tiếp tục yêu nhau.

Hải uống cạn li của mình rồi nhìn Phúc. Cô trầm ngâm:

- Sao? Uống đi chứ.

Phúc ngược gương mặt đã ửng hồng lên. Cô mỉm cười:

- Trong ba câu chúc của anh, Phúc thấy trúng được câu đầu. Câu thứ hai hi vọng đạt năm mươi phần trăm, còn câu thứ ba chắc lạc quẻ quá.

Hải chắc lưỡi:

- Thôi thì không chúc nữa. Uống tiếp đi bé!

Hải gấp một chiếc nem đã bóc vỏ vào chén Phúc., Mắt anh nhìn cô thương xót:

- Ăn đi! Uống bao nhiêu đó đủ rồi.

- Đâu được, em vẫn còn tỉnh. Em muốn biết say là như thế nào. Anh Hải! Rót cho em li nữa.

Hải dốc hết chai vào li của Phúc. Cô đã chệnh choáng rồi. Anh khẽ lắc đầu. Mặt Phúc hồng hồng, đôi gò má hây hây mọng như hai quả đào, đôi mắt nâu lóng lánh như có lửa đang nhìn anh rồi hơi nhú lại khi uống cạn li cuối cùng.

Lòng Hải bỗng dâng lên một niềm xúc động lẫn xót xa... rõ là anh chưa biết gì nhiều về Phúc. Chưa biết lí do gì khiến cô bé buồn đến mức "mượn rượu tiêu sầu". Anh mới gặp cô lần thứ ba thôi mà, nhưng ở Phúc có nét gì đó rất lôi cuốn anh, gợi cho anh nhớ đến gương mặt ngày xưa... cô gái ấy đã bỏ anh để theo một ông già. Lí do đơn giản là cô muốn đi nước ngoài... Thế là xong. Cầu mong em hạnh phúc. Hải xem đồng hồ, chiều rồi còn gì. Anh dịu dàng:

- Uống li nước chanh đi, anh chở về...

- Còn sớm quá, về rồi... em biết làm gì hả Hải?

Nghe lời Phúc, Hải nao nao:

- Phúc sẽ đi ngủ sớm. Tỉnh ra, mọi chuyện đã thuộc về quá khứ, nhớ làm chi thêm mệt...

Phúc lắc đầu:

- Em chưa say làm sao ngủ được. Anh thấy đấy, em tỉnh bơ...
- Về nhà uống tiếp. Bây giờ tôi còn công chuyện, uống nữa không hay đâu bé.

Phúc ngồi ủ rũ như con mèo ướt. Cô giận dỗi đứng dậy. Cảm giác quay cuồng bỗng đến với cô, nhắm mắt, Phúc té vào Hải.

Anh cười:

- Thấm rượu rồi đó.

Phúc ngồi tựa vào lưng Hải, mắt nhắm nghiền. Gió thổi ù ù bên tai.

“Ta đang say hay đang bay. Ta vẫn còn đây mà anh đâu rồi. Hình như ta đang rơi, đang rơi...”

- Ôm chặt nhe Phúc. Tôi sắp cho xe bay đấy.
- Tuyệt! Cứ cho xe bay, em thích lắm... Nguyên à.
- Này! Đừng làm lẫn nhé. Kêu lộn tên... tôi cho xuống đất bây giờ.

Phúc cười khoả lấp:

- Ai mà không về với đất? Đừng bắt lỗi Phúc. Tội lắm!... Bây giờ mình đi đâu?

- À! Đến chỗ tôi đang làm việc. Một chút tôi chở Phúc về nhà. Ngủ một giấc thật ngon, tỉnh dậy nhớ đến tôi, Phúc sẽ cảm ơn... Mở cửa ra... biết đâu anh chàng của em đang đứng đợi để xin lỗi...

Phúc làm thinh... Cô không mún ai gọi vết thương của cô lúc này cả.

Xe Hải ngừng trước phim trường... Phúc ngỡ ngàng... Anh dựng xe, dắt cô qua quán café bên đường:

- Ngồi đây, uống hết li café sữa đá và chờ tôi. Cầm không được lang thang.

Phúc nhìn Hải triu mến rồi khe khẽ gật đầu. Cô ngồi một mình trong quán café mà có lần cô vào với ông Vũ. “Ông ta đang làm gì nhỉ? Sao lại không đến thăm ông ấy? Hừ! ít ra ông ta cũng không giả dối và phản bội như “người ta””.

Phúc sật sù nằm gục trên bàn. Tay ai đó lay lay cô, chắc hẳn không phải Nguyên rồi...

- Chú Vũ.

Phúc mấp má đôi môi, mắt cô mở to nhìn ông Vũ rồi những giọt lệ bỗng tuôn thành dòng:

- Sao em đến mà không kêu tôi? Ngồi đây lâu chưa?

Giọng ông Vũ lạc đi vì xúc động:

- Đừng khóc Phúc. Em làm vỡ nát trái tim tôi rồi. Em có biết không?

Phúc im lặng nhìn ông. Cô lắc đầu và lại gục xuống bàn:

- Em uống rượu à bé con? Chuyện gì vậy?

- Chú Vũ! Chú còn nghĩ và mong em đến với chú nữa không?

Ông Vũ vội vàng nói:

- Sao em lại hỏi như thế Phúc? Lúc nào tôi cũng chờ vì tôi biết thế nào em cũng sẽ tìm đến với tôi. Rõ ràng giữa tôi và em luôn có một mối liên hệ nào đó cơ mà...

Mắt ông tha thiết:

- Em nói đi. Em có nghĩ đến tôi không?

Phúc nhè nhẹ gật đầu.

Ông Vũ thắc thỏm:

- Em nghĩ gì?

Phúc nói nho nhỏ như hát một mình:

Một chút gì tội lỗi

Một chút gì vu vơ

Một chút gì lãng mạn

Một chút gì như thơ...

Ông Vũ nhìn Phúc đăm đăm, bồi hồi:

- Thế là quá đủ. Tôi đâu dám đòi hỏi cao ở em. Sao hôm nay em uống rượu? Em uống với ai?

Phúc nửa đùa nửa thật, đôi mắt cô mơ mơ màng màng:

- Em uống một mình... Uống xong mới dám tìm đến với... chú chứ!

Bây giờ em đói quá. Em nghĩ đến nếu không gặp được chú Vũ... em sẽ nhịn đói, đến mai, đến mốt, đến bao giờ gặp hoặc nhịn đến chết luôn nếu không tìm thấy...

Ông Vũ cười khi biết Phúc nhai lại lời của ông trước đây.

- Lém lảm! Rồi sao nữa?

Phúc phụng phịu nói khế:

- Chỉ với chú, em mới tìm thấy một tình yêu... thương trọn vẹn.. và chân thật.

Phúc nhìn ra đường, cô cắn môi: “Mình vừa nói hay rượu nói?” Khẽ vỗ trán, cô cười gượng gạo. Cô đâu có say, cô muốn mượn tí men sầu để “quậy” đó thôi. Cô muốn “quậy” đời cô ấy mà!

Giọt nước mắt chợt long lanh rồi rơi xuống. “Phúc đã không còn là “Gỗ mun” nữa sao? Nguyên ơi, anh ác lắm. Từ khi yêu anh đến nay, em đã “rửa” anh ác bao nhiêu lần rồi. Anh đúng là người có trái tim quỷ dữ. Thế mà em lại dại dột bán linh hồn cho anh, giờ đây, em chỉ còn thân xác vật vờ, lang thang tìm một nơi nấu thân khôn khổ”.

Ông Vũ lặng lẽ nhìn Phúc. Trái tim còn khát khao tình yêu của ông như mềm đi bởi dòng lệ trên gương mặt còn nhiều nét trẻ con mà ông đã khổ sở vì một lẽ gì lí trí ông không làm sao giải thích được. Tại sao khi nhìn thấy Phúc lần đầu tiên trong võ đường, ông đã phũ

phàng xua đuổi cô diễn viên có thân hình tuyệt đẹp, chuyên đóng “thế mạng” trong những cảnh sex ra khỏi phòng ông và khỏi cả đời ông? Đâu phải ông đã chán chuyện yêu đương, đâu phải ông đã chê những thú vui trần thế... ông vẫn còn dồi dào... và ham muốn như thời trai trẻ đó chứ...

Với ông, phải chăng người con gái kia trở nên tầm thường quá. Giống như nụ hoa đã nở hết những cánh hoa đỏ rực rỡ, có còn gì đâu nữa để người ta khêu gợi trí tưởng tượng của mình hướng về một mùi hương, về một màu nhụy còn được che ẩn bên trong? Rồi nữa, từ đôi mắt nâu trong sáng đó, ông bỗng nhận ra những cái tốt, cái xấu riêng ông. Có phải ông đã thú nhận với cô bé ấy là từ xưa đến giờ ông chỉ yêu bản thân ông, hay đúng là ông chỉ yêu cái tình yêu của ông không?

Ông Vũ thở dài, tận trong đáy lòng ông rõ là có một lời thú nhận chớ không phải là một lời phũ phạn dĩ vãng để “lấy điểm” với Phúc. Nhìn vào đôi mắt nâu kia, ông đã đối diện với ông, và chua xót nhìn nhận trong cuộc đời, ông đã quá buông thả, quá nuông chiều bản thân. Số mạng không có thật nhưng chuyện con người cầm số mạng của mình là có thật. Ông đã phung phí tuổi trẻ để bây giờ cầm số mạng mình không hiểu nó sẽ không giống như số mạng các nhân vật trong tiểu thuyết do nhà văn định đoạt. Ông không là nhà văn, ông là đạo diễn, vở bi kịch đời ông đoạn kết ông vẫn còn bỏ trống... ông có còn chút hi vọng nào cho bản phân vai ở cuối màn không?

Ông Vũ nhìn vào mắt Phúc. Cái màu nâu ấm áp như đang chờ đợi điều gì ở ông. Dịu dàng, ông vỗ nhẹ vai cô âu yếm:

- Nào em yêu, chúng ta sẽ đến một tiệm ăn mà tôi chắc rằng em rất thích.

Nguyên rối bời trong bụng khi lần này Mai lại cho biết Phúc vẫn chưa về nhà. Anh ngồi thừ ra trên salon, gương mặt lạnh với đôi mắt đầy lo âu.

Bà Thanh nhìn anh dò hỏi:

- Có chuyện gì giữa hai đứa hả?

Nguyên ngập ngừng rồi gật đầu:

- Dạ... Phúc hiểu lầm cháu

- Có nghiêm trọng lắm không?

Nguyên bối rối thú nhận:

- Lỗi hoàn toàn ở cháu, có điều cháu chưa kịp giải bày thì Phúc đã bỏ đi rồi.

Bà Thanh nhìn Nguyên như bảo anh nói rõ hơn câu chuyện nhưng qua lời nói lấp lửng bà biết Nguyên không muốn... nên lặng lẽ bà

buông tiếng thở dài.

Buổi tối hôm trước, khi Phúc đột nhiên bỏ đi giữa đêm giữa hôm sau khi lên lầu mở loạn xạ các băng nhạc đã làm bà hết sức lo lắng. Lúc nhìn thấy cô chạy vào xin bà được đi ăn tối với Nguyên, bà đã định “làm cho một trận” nhưng thấy đôi mắt long lanh của con bà lại thôi... “Tuổi trẻ phải có lúc yêu lúc giận thì tình yêu mới thú vị”. Thế đấy, mới mấy hôm lại giận nhau nữa rồi. Nguyên là người rất tỉnh trước những việc bất ngờ mà hôm nay nó lại bồng chồn khác lạ. Rõ là chúng giận đối nhau chuyện gì đó rất nghiêm trọng.

Gần mười giờ rồi, bà sốt ruột nhìn Nguyên:

- Cháu đã tìm Phúc ở những đâu?

- Dạ, cháu lên tút Gò Vấp đến nhà Tâm. Rồi ở nhà Bích, gia đình Bích cho biết Bích và Long đã đi đám cưới từ chiều và Phúc cũng không có ghé. Rồi cháu tới nhà Khải nữa.

Bà Thanh nghĩ ngợi:

- Vậy nó đi đâu? Con bé ít khi đi mà không nói lắm. Mai! Con nhớ xem em còn hay đến chơi nhà ai nữa?

Mai dè dặt:

- Có bao giờ nó đến chỗ chị Thơ chơi không?

Nguyên đứng phắt dậy:

- Có thể lắm chứ. Để cháu đến đó xem.

Rồi anh hối hả leo lên xe vọt nhanh ra cổng.

Bà Thanh hỏi Mai:

- Phúc có nói tại sao nó phải tìm thằng Nguyên trong buổi tối đó không?

Mai im lặng, một chút sau cô nói:

- Nó không nói nhưng chị Thơ nói. Hình như Nguyên có quen ai đó nữa...

- Vậy sao? Không lẽ nào thằng Nguyên...

Bà Thanh thở dài: “Mà nếu thằng Nguyên giả dối thì tội tình gì từ sáng đến giờ “sắt sắt bang bang” đi tìm con nhỏ bỏ hơi tai không ăn không uống gì cả. Tại nó yêu thật nên nó lo lắng hay tại nó đùa dai nên nó ân hận... Nó sợ con Phúc làm gì nông nổi à?”

Bà Thanh thấy nôn nao trong lòng, rồi bà chột sợ khi nghĩ đến những chuyện không hay “Ai mà biết được lòng ghen tuông, sự thất vọng trong tình yêu sẽ đưa con người ta đi đến đâu”.

Bà sốt ruột đi tới đi lui trong phòng khách. “Cả con Thơ đi đâu suốt đến giờ này vẫn chưa thềm về”. Bà lại thở dài. Từ khi đi làm đến nay, Thơ tự xem mình đã là người lớn. Cô điềm nhiên trước những lời khuyên răn của mẹ, gương mặt xinh đẹp cứ bình thản, không cãi,

cũng không vâng, lời của bà giống như mây bay gió thoảng không cần phải chú ý, nghe là một lẽ còn có làm theo không là chuyện khác. Bà buồn lắm. Con cái thời bây giờ khác xa thời bà, dù rằng ngày còn trẻ mỗi bận bị rầy bà cũng thường nghe câu “con cái thời bây giờ...” Hay bà cũng như những người già, bao giờ cũng cho rằng “con cái không còn chịu nghe mình?” Bà nhíu mày, bà có bao giờ khát khe cổ hủ với các con đâu? Có điều bà chỉ sợ các con mình sống buông thả chạy theo những thói thường, bán rẻ nhân phẩm, lương tâm...” Có tiếng xe chạy vào cổng. Mai bước ra. Thơ về tới. Giọng cô ngạc nhiên:

- Ủa! Làm sao cả nhà thức khuya vậy?

Mai thất vọng, thế là con nhỏ “Gỗ mun” không ở chỗ Thơ, cô nói với chị:

- Con Phúc đi đâu sáng đến giờ chưa về.

- Vậy à! Có ai đi kiếm nó chưa?

- Ông Nguyên đi chứ ai...

Mắt Thơ nhíu lại:

- Giận hờn gì nữa rồi... Mẹ!

Thơ lặng lẽ dắt xe vào nhà. Mai lại nhìn ra đường. Cô khép hờ cổng và đi vào. “Sao chị Thơ lại đứng đưng như vậy nhỉ? Chị ấy mệt lắm rồi chắc?”

*

**

Nguyên cho xe phóng như bay trên đường phố. Anh lo lắng vô cùng. “Khuya như thế này Phúc còn đến nhà ai nữa chứ?” Lòng anh chợt nhói lên: “Còn một nơi nữa... nhưng không lẽ...?” Hình ảnh người đàn ông đứng tuổi, lịch thiệp bỗng thoáng qua trong đầu anh.

Nguyên nhíu mày: “Con ngựa non háu thắng bé bỏng của anh tung vó ở đâu nhỉ? Cũng tại anh mà ra cả, nhưng ít nhất em cũng để anh giải bày chứ. Đàng này em lặng lẽ bỏ đi.” Nguyên thở dài bực dọc: “Nếu như em không bỏ đi mà oà lên khóc hay làm một hành động nào đó thì anh sẽ xử trí ra sao? Phúc bỏ đi là đúng. Em rất tự trọng và tế nhị...” Nguyên chợt bàng hoàng: “Và Phúc sẽ rất đau đớn, khổ sở...” Trái tim nghịch ngợm, bướng bỉnh của em cũng là trái tim yếu đuối và non nớt... Trời ơi! Nếu như, nếu như em làm điều gì đó ngu ngốc và anh không còn cơ hội giải thích, năn nỉ em nữa thì sao nhỉ? Tại sao có lúc anh lại tự buông thả một cách tầm thường đáng khinh như vậy nhỉ? Nếu có chuyện gì xảy ra với em không biết anh sẽ như thế nào?

Nguyên vọt xe vào sân. Chắc chắn là Phúc chưa về vì Mai vẫn còn

ngồi đợi ngoài thềm. Nguyên thất thều ngồi xuống bậc đá gần đó. Mới từ sáng đến giờ thôi mà anh muốn điên lên vì lo, vì nhớ, vì xót xa. “Thương cô bé quá!...” Giọng Mai nhẹ nhàng vang lên:

- Tại sao anh nghĩ rằng Phúc giận anh?

Nguyên khổ sở:

- Rõ ràng là tại tôi... Tôi chỉ lo Phúc quá nông nổi...

Anh đứng dậy cho hai tay vào túi quần bước chậm chậm đến chiếc ghế đá. Anh ngồi xuống dựa lưng vào ghế, mùi hương đêm không xoa dịu được sự căng thẳng trong tâm hồn anh...

Tiếng mô tô chạy hết tốc lực thảng rít lại trước nhà làm Nguyên ngồi phắt dậy. Mai đã nhanh chân chạy ra mở cửa. Nguyên tái người khi trông thấy Phúc ngả nghiêng, xiêu vẹo trong vòng tay đỡ của một thanh niên. Cô đang say khướt, say không còn biết trời trăng gì cả. Mai sững sờ nhìn Phúc. Cô đã vào đến thềm tam cấp nhưng không chịu bước vô nhà, vùng tay ra khỏi người con trai, cô loạng choạng đến chiếc ghế đá rồi ngồi tựa vào đó...

Trong nhà bà Thanh và Thơ cũng vừa chạy ra. Giọng người thanh niên còn rất tỉnh:

- Phúc say dữ lắm rồi! Hừ! Cũng may là tôi tìm ra con bé và “hộ tống” về đây. Quá sức! Tôi đi lòng sục cô ta cả buổi tối, mệt đến muốn điên luôn.

Thơ nhú mày:

- Anh là Hải phải không? Lý do nào em tôi lại say dữ vậy, và tại sao...

Hải vừa nhìn Nguyên đang đến bên Phúc vừa ngắt lời Thơ:

- Phúc đang thất vọng điều gì ghê lắm. Đòi uống rượu không thôi.

Lúc trưa tôi có đưa Phúc đến quán làm vài li nhè nhẹ...

Anh ngập ngừng trước đôi mắt trách móc của bà Thanh rồi nói tiếp:

- Sau đó tôi chở Phúc về, uống café ngay quán chỗ tôi làm việc. Tôi vào cơ quan, dặn cô bé chờ ở đó, không được lang thang, xong việc tôi đưa về nhà. Ai ngờ đến lúc trở ra cô ta đã biến mất. Tôi lo sốt vó lên, dầu sao Phúc cũng là bạn thằng Long và con Bích em tôi... Hỏi ra mới biết lão Hoài Vũ đã cướp mất con bé...

Bà Thanh buột miệng kêu “trời ơi” rồi vội vàng đến bên Phúc. Lúc này cô nằm úp mặt lên lưng ghế không nhìn ai cả. Bà luống cuống nâng đầu con lên. Mắt Phúc nhắm lại nhưng rõ là cô không ngủ.

Nguyên đau đớn đứng kế bên cô, anh biết Phúc không muốn nhìn thấy anh. Bà Thanh lắp bắp:

- Chuyện gì xảy ra sau đó?

Giọng Hải vang lên rành rọt:

- Làm việc chung, tôi còn lạ gì tính ông Vũ. Ông ta bao giờ cũng thích cái lạ, nên tôi sợ cho con bé Phúc gặp cáo già. Tôi rảo hết tất cả các quán ăn, vũ trường mà tôi biết ông ta hay ghé, vẫn không gặp... Cuối cùng tôi phục kích tại nhà ông ta, vừa lúc ông ta chở Phúc về đến... Tôi nóng quá, “để” cho ông ta mấy cái đấm rồi lôi con bé về đây...

Phúc ngồi dậy. Giọng cô nhừa nhựa nhưng rất rõ ràng:

- Anh Hải nói oan chú Vũ rồi!... Tại em muốn thế mà... Anh ấy yêu em thật tình, em đã bằng lòng làm vợ anh Vũ rồi... Em...

Bà Thanh đứng phắt dậy, giọng bà như lạc hẳn đi. Bà run rẩy hét nhỏ:

- Khốn nạn!

Bà vung tay tát mạnh vào mặt Phúc. Nguyên ôm vội cô vào lòng, nhưng Phúc đã xô anh ra. Cô đứng dậy, miệng mỉm cười mà nước mắt cứ lăn dài trên đôi má bầu bĩnh:

- Sao má nỡ đánh con? Con nói thật mà! Chỉ có anh Vũ yêu con... chứ người ta đâu có yêu con. Anh Vũ sẽ đến năn nỉ ba má gả con cho anh đó. Còn gì nữa đâu... lờ hết rồi má ơi!

Bà Thanh bàng hoàng nhìn cô con gái út. Từ nhỏ đến giờ bà chưa hề đánh Phúc một cái tát tai nào. Mà nó đã nói điều gì khủng khiếp thế? Nó đã đi đâu gần suốt đêm với người ta... Bà thì thầm với riêng bà: “Lỡ cái gì... đã lỡ cái gì...?”

Phúc quay sang nhìn Nguyên. Cô lão đảo rồi cười gằn, cái cười nửa miệng trông như mếu:

- Sẵn đây, “Gỗ mun” mời anh Nguyên, một tháng nữa đến dự đám cưới của “Gỗ mun”... Nhớ... đi đám cưới phải mặc chiếc áo chemise màu vàng hoa hướng dương nghe... anh... và nên đi một mình thôi! Phúc vừa nói vừa cười, vừa gập mình xuống ói lai láng. Mai và Thơ vội chạy đến đỡ cô. Hải gọi Mai:

- Vào làm cho Phúc li nước chanh nhiều đường.

Phúc đẩy Thơ ra rồi tiếp tục ói nữa. Cô ngước lên nhìn Nguyên, khi anh đưa tay ra đỡ cô lên:

- Anh thấy em hay không? Em đã nói. Em sẽ giải quyết chuyện hai đứa trong hai mươi bốn tiếng đồng hồ mà! Nhưng không ngờ! Em đâu tốn nhiều thời gian đến vậy... Chỉ một buổi tối thôi... Ủa! Anh đến đây làm gì? Anh bỏ cô Liên của anh một mình cô sẽ buồn lắm đấy, anh không sợ cô ta khóc à?...

Đôi mắt Phúc bỗng long lên dữ dội:

- Giả dối! Anh về gặp cô Nga, mẹ anh đó! Anh bảo rằng: Con Phúc gọi lời chia buồn với cô, dù nó đã làm đúng theo lời khuyên của cô. Tức là hãy yêu ông Vũ, vì ông ta sẽ chết mất nếu em không nghĩ gì

đến ông ấy.

Mặt Nguyên tái nhợt dưới ánh đèn đêm. Môi anh mím chặt và đôi mắt lộ rõ vẻ đau khổ tận cùng trong trái tim anh. Bất ngờ Nguyên bế thốc Phúc lên trong hai tay rồi bước vào nhà. Cô vùng vẫy, đâm vào người anh rồi cắn mạnh vào vai Nguyên. Cuối cùng, cô vùng ra ngồi trên salon khóc nức nở, miệng không ngừng nói:

- Anh ác lắm, anh ác lắm. Đừng đụng vào người em, anh đi đi...

Mai dịu dàng cho em uống nước. Phúc nhìn quanh như đang nhìn vào cõi mơ hồ rồi ngủ thiếp đi. Nguyên nhìn Mai:

- Tôi đưa Phúc lên lầu. Mai và Thơ thay quần áo, đắp ấm cho Phúc...

Anh lại bế Phúc lên lầu. Nhẹ nhàng, thận trọng và xót xa. Anh cúi nhìn gương mặt còn đầm đìa nước mắt của cô lòng đau đớn hơn bao giờ hết. Anh đặt Phúc xuống giường, kê đầu cô lên gối, tay anh âu yếm vén những sợi tóc phủ vàng trán thơ ngây của cô, anh dịu dàng bóp nhẹ nhẹ bàn tay nhỏ nhắn của Phúc: "Anh yêu em biết bao!" Ngược lên, Nguyên bắt gặp Thơ đang nhìn anh. Cô cười nửa miệng:

- Cho vừa lòng anh! Cũng may nó đã trở về nguyên vẹn.

Nguyên im lặng. Anh bước xuống lầu và ra ngoài sân. Bà Thanh ngược nhìn anh như vừa trách vừa lo.

Nguyên mệt mỏi:

- Phúc ngủ rồi... Đó chỉ là những lời nói khi say. Bác đừng nghĩ ngợi gì cả...

Hải đưa Nguyên bao thuốc. Anh chậm rãi châm một điếu. Người anh chợt rã rời. Hải vỗ vai Nguyên cười cười:

- Không có anh cô bé sẽ chết đấy! Có một người yêu và một tình yêu như thế mà không biết giữ. Này! Bỏ lỏng là tôi sẽ bắt cóc Hoài Phúc đó nghe. Bây giờ tôi về.

Bước đến bên bà Thanh, Hải cười lễ độ:

- Cháu xin lỗi bác lúc sáng có rủ Phúc uống vài li... dù sao cháu cũng đã hết lo vì đã đưa được con bé về nhà. Giờ cháu xin phép bác.

Bà Thanh đứng dậy gươngmạo chào Hải. Anh bước ra ngoài, rú ga chiếc Simson...

Bà Thanh gọi nhỏ:

- Nguyên!

- Dạ

- Có phải ông đạo diễn Hoài Vũ có... ơ.. có tình ý gì với con Phúc không?

Nguyên ngần ngừ. Anh rít mạnh điếu thuốc rồi gật đầu:

- Theo cháu biết đúng là như vậy.

Giọng bà Thanh run rẩy, khốn khổ:

- Trời ơi! Oan nghiệt!

Nguyên nhìn bà ngạc nhiên. Anh vút điều thuốc lá rồi nói nhỏ:

- Khuya lắm rồi! Bác vào nghỉ đi. Cháu về.

Nguyên thả hết ga cho xe vọt mạnh. Gió đêm làm anh sáng khoái đôi chút. Bao lo âu đã vơi bớt, dù nỗi đau đớn còn đọng lại trong anh nhiều hơn... Anh vẫn biết tính Phúc rất ngang và rất ngông, nhưng anh không ngờ Phúc lại tự làm khổ mình như thế... Nguyên thở dài, “Anh sẽ nói gì với em vào ngày mai... hờ “Gỗ mun”? Bằng bất cứ giá nào anh cũng không thể mất em. Dù em đã... có thể nào thì em cũng là của anh và tại anh”.

Nguyên chợt nghe nhức nhức ở vai, anh đưa tay lên bóp nhẹ. Vết cắn của Phúc lúc này đến giờ mới thấm. Nó buốt buốt làm Nguyên nhớ Phúc quá, cô vừa mới bên anh đó mà... biết đâu cô sẽ không còn là của anh nữa, mãi mãi sẽ trở nên xa lạ, lạnh lùng với anh. Thở dài, Nguyên nhìn đồng hồ. Đã hơn không giờ rồi! Đêm nay chắc hẳn anh sẽ khó ngủ. Anh sẽ nằm trần trọc với vết thương ở vai... Giống như Phúc đang kể bên anh... em chính là nỗi đau của anh, “Gỗ mun” ạ!

Lỡ lầm

Chương 16

Phúc mở mắt nhìn lên nóc mừng. Cảm giác dễ chịu khi nằm đúng trên giường mình làm cô nhẹ lòng. Phúc xoay nghiêng người, nhìn ra cửa sổ, trưa lắm rồi, nắng đã xuyên qua hàng me trước nhà. Cô định ngồi dậy nhưng đầu cô nặng quá, miệng thì đắng và khô. Cô thêm uống nước kinh khủng... Phúc đang cố nhớ lại xem tối qua ai đã đưa cô lên lầu. Nhưng cô chỉ tưởng ra cái bóng tối của vườn ban đêm, cô chẳng nhớ gì cả...

Phúc nhăn mặt muồn ối. Mùi rượu vẫn còn vương vất đâu đấy... Cô ượng ượng chống tay ngồi dậy. Đến tủ áo lấy chiếc áo ngủ rồi loạng choạng bước xuống nhà.

Nước lạnh làm Phúc dễ chịu đôi chút nhưng cũng làm cô run lên vì rét cóng. Cô cố gắng bước lên lầu, chui vào mừng cố gọi thật to:

- Chị Mai ơi!

Mai đang ngoài sân, cô nghe Phúc gọi liền bước lên lầu. Nhìn gương

mặt tái xanh của em, Mai hốt hoảng:

- Em làm sao vậy?
- Em mới tắm xong, lạnh quá
- Để chị cạo gió cho.. lúc nào cũng lì, trong người không khoẻ mà dám tắm.

Mai hồi hã kéo áo Phúc lên. Cô bặm môi cạo gió cho em. Những vết đỏ tươi nổi hột trên làm da trắng mịn màng của Phúc làm Mai xót xa. Cô nhẹ nhẹ cạo hai gân cổ trước và sau ót cho Phúc.

Phúc ngồi im chịu trận. Nước mắt cô ứa ra. Mai nghe tiếng cô thút thít:

- Đau lắm hả? Làm gì hôm nay “Gỗ mun” mít ươt dữ vậy?
- Mai lấy chiếc áo jean của Nguyên tặng Phúc. Cô nhăn mặt đẩy nó ra. Mai cười tủm tỉm:

- Đúng là trẻ con. Cái áo có tội gì đâu mà đùn với đấy. Mặc vào cho ấm đi...

Vừa nói Mai vừa tròng tay áo vào tay Phúc:

- Ngồi dậy, chị lấy cháo cho ăn.
- Em có bệnh đâu mà ăn cháo?
- Chị không biết. Má dặn vậy đó.

Phúc ngồi một mình buồn bã. Mùi... áo... quen thuộc làm Phúc muốn khóc. Cô đã làm trò ngu ngốc gì suốt ngày hôm qua để má phải lo lắng...

Mai để chén cháo nghi ngút khói lên giường. Phúc cắn môi:

- Chắc má giận em lắm?
- Mà tại sao em lại hành động khùng điên như vậy? Em đi đâu với ông Vũ suốt đêm?

Giọng Phúc đều đều:

- Em buồn... quá. Đi ăn rồi uống rượu... Sau đó ông Vũ chở em về nhà... cho biết. Mới bước xuống xe gặp anh Hải. Hai người hằm hè nhau gì đó. Anh Hải lôi tuột em lên xe chở về.

Mai thở phào:

- Vậy mà lúc tối em nói năng quàng xiên, nhăng cuội làm má sợ. Má khóc suốt đêm...

Phúc nhú mày:

- Em nói gì vậy?
- Em nói ông Vũ yêu em, đòi cưới em làm vợ

Phúc đỏ mặt, cô bối rối thú nhận:

- Chuyện đó thì có.

Mai trợn mắt:

- Nghĩa là sao chứ Phúc?

Giọng Phúc bình thản và hơi lạnh lùng:

- Nếu ông ta tiến tới thì em bằng lòng.
- Còn... ba má nữa chi?
- Ba má đâu có ép uổng con cái, em lớn rồi.
- Còn... Nguyên?

Phúc nhìn Mai, cô không trả lời:

- Cháo bớt nóng rồi, để em ăn cho xong.

Mai ngập ngừng:

- Phúc! Em có điên không?
- Không
- Nhưng ông ta gấp đôi tuổi em lận.
- Gấp ba lận. Mà có gì để chị ngạc nhiên...

Phúc nhếch môi mỉa mai:

- Càng già càng yêu bạo... tình cuối mà!

Mai đỏ mặt. Thật quá quắt! Sau cơn say đầu đời, con bé thay đổi dễ sợ.

- Nguyên đã làm gì em...

Phúc im lặng, cô ăn từng muỗng cháo chậm chạp và không có vẻ gì ngon cả. Mắt Phúc chột rưng rưng nhưng cô vội quay đi, giọng hơi gay gắt:

- Chị đừng có hỏi nữa được không?

Phúc nằm xuống giường, cô nhìn Mai:

- Bất cứ ai tìm em, chị cũng nói là em không có nhà. Em đang muốn ở một mình em thôi... Em nhức đầu quá!

Mai ngần ngừ, cô cầm chén cháo bước xuống nhà. Nguyên đã ngồi dưới bếp từ lúc nào. Mai ngạc nhiên, nhìn gương mặt phờ phạc vì mất ngủ của anh.

Giọng Nguyên nôn nóng:

- Phúc đâu rồi Mai?

Mai bối rối:

- Nó ngủ chưa dậy

Nguyên lo lắng:

- Phúc say dữ vậy? Mai gọi thử Phúc xem... sợ bị lạnh đấy! Say rượu dễ cảm lạnh.

Mai bực bội, cô bồng cay cú:

- Nếu biết thương, biết sợ, biết lo thì đâu có chuyện để nói. Hối thật! Tại sao con Phúc lại giận anh vậy?

Nguyên ngượng ngùng:

- Phúc nghĩ rằng tôi giả dối, không chung thủy, phản bội...
- Mà có thật chứ gì?

- Đừng hỏi nữa Mai ơi! Gọi Phúc giùm tôi đi!

- Nó không muốn gặp anh đâu.

Nguyên đứng dậy lì lợm:

- Nhưng tôi muốn gặp Phúc.

Vừa nói anh vừa bước sải đến cầu thang. Anh bước một bước ba bốn bậc để lên lầu.

Phúc đang ngồi trên giường thả hai chân xuống đất. Cô không mặc chiếc áo jean mà đang ôm nó vào người. Mắt cô mở to màu nâu cháy lòng khi nhìn thấy Nguyên. Mái tóc ngắn cũn của cô hơi rối phía trước trán. Hẳn là cô vừa vui cái đầu nhỏ nhắn nhưng rất bướng của mình vào áo của anh. Nguyên xót xa nhìn những vết cạo gió đỏ bầm trên cổ, trên vai và cả trên hai cánh tay trần thon thả của Phúc đang lộ ra dưới chiếc áo ngủ cột dây mong manh.

Nguyên ngồi xuống kế bên Phúc, cố dằn để đừng ôm cô vào lòng.

Nguyên dịu dàng:

- Phúc còn mệt lắm không? Mặc thêm áo vào đi em.

Phúc vẫn im lặng. Nguyên nhẹ nhàng cầm chiếc áo choàng vòng qua người cô, rồi kéo lại cho ngay ngắn che phủ bờ vai nhỏ nhắn của Phúc. Anh nâng cầm cô lên và nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của Phúc.

Nguyên thấy môi cô mím lại như ngậm chống đối, rồi hơi trề ra như khinh bỉ, ghê tởm làm anh bối rối, khổ sở. Giọng Nguyên tha thiết:

- “Gỗ mun”! Nói một lời với anh đi. Mắng nhiếc gì anh cũng chịu, chứ đừng im lặng nhìn anh như thế này, làm sao anh chịu nổi?

Mắt Phúc vẫn thản nhiên nhìn Nguyên như nhìn một vật vô tri vô giác. Nguyên thở dài buông Phúc ra:

- “Gỗ mun”! Dù em có tin hay không anh cũng phải nói với em một câu mà hai đứa thường cười và chê quá cũ là “anh yêu em”...

Chuyện anh đã làm để em giận dữ, khổ sở, đau đớn và cả say sưa là điều anh hết sức ân hận, nhưng anh vẫn cho rằng em chưa tìm hiểu kĩ xem tại sao anh làm như thế, mà đã tự phung phí đời mình dù chỉ mới một đêm như đêm qua. Con người ai cũng có lí trí và trái tim. Anh không cho rằng việc anh hôn Liên là do một chút yếu đuối, sa ngã của mình đâu. Đêm hôm qua, lúc chạy lang thang ngoài phố để tìm em, anh đã bào chữa việc làm ấy là do một phút yếu lòng...

Không! Anh không bao giờ yếu lòng khi đã có một người yêu và tình yêu tuyệt đẹp. Anh hôn Liên vì trái tim và lí trí muốn thế thôi... Trước kia anh xem cô ta như một nơi “giải sầu”, không ngờ Liên lại yêu và theo đuổi anh, rồi có lời ong tiếng ve rằng cô ta cũng già nhân già, non vợ chồng với ba anh nên anh đã chấm dứt mối quan hệ đó. Anh không ở với ba nữa mà về sống với nội. Anh và Liên chỉ gặp nhau vì

công việc. Biết anh đã có Phúc, cô ấy thất vọng nên bằng lòng xuất cảnh với gia đình. Hôm qua là ngày Liên lên máy bay. Cô ta đến chào và đã khóc với anh...

Nguyên chợt ngừng nói, anh xoay người Phúc lại, nước mắt uất ức của cô tràn mi nhưng môi cô vẫn mím chặt. Nguyên vội vàng tiếp lời: - Phúc! Anh đã hôn... và tự vấn lòng mình, anh thấy anh không làm điều gì phản bội, giả dối hay không chung thủy với em cả. Anh làm thế vì anh là một con người, có một trái tim. Đứng trước một cuộc chia li không hẹn ngày gặp lại, không mong gì sẽ còn thấy nhau nữa. Anh nghĩ, nếu em là anh, em cũng làm thế thôi. Biết đâu em còn khóc nữa, vì em là một cô bé hết sức nhạy cảm. Phải không “Gỗ mun”?

Nguyên xót xa đưa tay lau giọt nước mắt vừa rơi xuống má Phúc. Anh nói:

- Em đã hiểu chưa Phúc? Sao không trả lời... Cái vàng trán bướng bỉnh này đang nghĩ gì vậy?

Hai người rơi vào sự im lặng nặng nề và buồn bã. Nguyên thở dài. Anh đứng dậy đi về phía cửa sổ. Tiếng chim hót đâu đó chợt vang lên làm Phúc băng khuâng. “Những điều anh làm là không sai, nhưng anh nở lòng nào nói với em là anh muốn thế? Có khác nào anh bóp nát trái tim em lần nữa hử Nguyên... Rồi anh lại cho rằng việc làm của anh là đúng... để không thêm năn nỉ, xin lỗi em... Anh luôn cao ngạo, cố chấp...”

Giọng Nguyên rành rọt:

- Điều anh buồn nhất là em quá nông nổi. Phải! Em quá nông cạn. “Gỗ mun” ạ! Hành động của em không giải quyết được gì cả. Em định làm cho hả cơn ghen của em, cho đảo điên anh thì chính em là người đầu tiên nhận lấy hậu quả của việc mình làm.

Thái độ Nguyên bỗng thay đổi bất ngờ, anh nhìn Phúc nhếch môi cười. Cái cười dễ ghét cổ hủ:

- Phúc! Những lời anh nói ra không cứu vãn được chuyện của hai đứa, nhưng anh vẫn giữ vững suy nghĩ của mình. Anh không làm gì để thấy rằng có lỗi với em cả. Tuỳ em quyết định. Có thể em sẽ lặn lòng, xa lạ với anh mãi mãi như hiện giờ, có thể em sẽ đi lấy chồng như em đã mời anh tới qua. Đó là quyền của em. Bây giờ anh đã giải bày xong... Anh cảm ơn em đã ngồi ngoan nghe anh nói.

Phúc choáng người. Cô cắn răng nhất định không nói một lời nào cả. Đầu cô cúi xuống, bàn tay mân mê chiếc nút đồng của cái áo... Thời gian như ngừng lại. Hai người như chờ sự nhượng bộ của nhau. Nguyên lại đứng dậy bước ra cửa sổ. Anh lơ đãng nhìn màu trời

xanh biết. Sau cùng anh đến bên Phúc:

- Em đúng là “Gỗ mun”! Trái tim của em cứng như đá. Rồi em sẽ vui sống, yêu đời sau khi cơn say đã hết. Anh về Phúc nhé.

Nguyên chậm rãi bước xuống lầu. Phúc đứng dậy giọng thoảng thốt:

- Anh!

Nguyên vội quay trở lại. Gương mặt Phúc xanh mướt. Anh tưởng cô sắp nhào vào vòng tay anh để khóc nức nở. Để anh siết chặt cô trong lòng, nhưng không... Phúc run rẩy nói:

- Anh đem giùm... áo này về!

Cô kéo chiếc áo trên vai mình xuống, vụng về đưa anh. Nước mắt rơi đầm đìa xuống má... “Sao anh không ôm em vào lòng, chỉ cần vòng tay anh mở ra thôi, em sẽ...”

Nguyên cầm chiếc áo. Anh sững sờ nhìn Phúc rồi vội vàng bước xuống lầu.

Phúc mở mắt nhìn lên nóc mừng. Cảm giác dễ chịu khi nằm đứng trên giường mình làm cô nhẹ lòng. Phúc xoay nghiêng người, nhìn ra cửa sổ, trưa lắm rồi, nắng đã xuyên qua hàng me trước nhà. Cô định ngồi dậy nhưng đầu cô nặng quá, miệng thì đắng và khô. Cô thêm uống nước kinh khủng... Phúc đang cố nhớ lại xem tối qua ai đã đưa cô lên lầu. Nhưng cô chỉ tưởng ra cái bóng tối của vườn ban đêm, cô chẳng nhớ gì cả...

Phúc nhăn mặt muốn ói. Mùi rượu vẫn còn vương vất đâu đây... Cô ượng ượng chống tay ngồi dậy. Đến tủ áo lấy chiếc áo ngủ rồi loạng choạng bước xuống nhà.

Nước lạnh làm Phúc dễ chịu đôi chút nhưng cũng làm cô run lên vì rét cóng. Cô cố gắng bước lên lầu, chui vào mừng cổ gọi thật to:

- Chị Mai ơi!

Mai đang ngoài sân, cô nghe Phúc gọi liền bước lên lầu. Nhìn gương mặt tái xanh của em, Mai hốt hoảng:

- Em làm sao vậy?

- Em mới tắm xong, lạnh quá

- Để chị cạo gió cho.. lúc nào cũng lì, trong người không khoẻ mà dám tắm.

Mai vội kéo áo Phúc lên. Cô bậm môi cạo gió cho em. Những vết đỏ tươi nổi hột trên làn da trắng mịn màng của Phúc làm Mai xót xa. Cô nhẹ nhẹ cạo hai gân cổ trước và sau ót cho Phúc.

Phúc ngồi im chịu trận. Nước mắt cô ứa ra. Mai nghe tiếng cô thút thít:

- Đau lắm hả? Làm gì hôm nay “Gỗ mun” mít ướt dữ vậy?

Mai lấy chiếc áo jean của Nguyên tặng Phúc. Cô nhăn mặt đẩy nó ra.

Mai cười tủm tỉm:

- Đúng là trẻ con. Cái áo có tội gì đâu mà đùn với đẩy. Mặc vào cho ấm đi...

Vừa nói Mai vừa tròng tay áo vào tay Phúc:

- Ngồi dậy, chị lấy cháo cho ăn.
- Em có bệnh đâu mà ăn cháo?
- Chị không biết. Má dặn vậy đó.

Phúc ngồi một mình buồn bã. Mùi... áo... quen thuộc làm Phúc muốn khóc. Cô đã làm trò ngu ngốc gì suốt ngày hôm qua để má phải lo lắng...

Mai để chén cháo nghi ngút khói lên giường. Phúc cắn môi:

- Chắc má giận em lắm?
- Mà tại sao em lại hành động khủng điên như vậy? Em đi đâu với ông Vũ suốt đêm?

Giọng Phúc đều đều:

- Em buồn... quá. Đi ăn rồi uống rượu... Sau đó ông Vũ chở em về nhà... cho biết. Mới bước xuống xe gặp anh Hải. Hai người hăm hè nhau gì đó. Anh Hải lôi tuột em lên xe chở về.

Mai thở phào:

- Vậy mà lúc tối em nói năng quàng xiên, nhăng cuội làm má sợ. Má khóc suốt đêm...

Phúc nhú mày:

- Em nói gì vậy?
- Em nói ông Vũ yêu em, đòi cưới em làm vợ

Phúc đỏ mặt, cô bối rối thú nhận:

- Chuyện đó thì có.

Mai trợn mắt:

- Nghĩa là sao chứ Phúc?

Giọng Phúc bình thản và hơi lạnh lùng:

- Nếu ông ta tiến tới thì em bằng lòng.
- Còn... ba má nữa chi?
- Ba má đâu có ép uống con cái, em lớn rồi.
- Còn... Nguyên?

Phúc nhìn Mai, cô không trả lời:

- Cháo bớt nóng rồi, để em ăn cho xong.

Mai ngập ngừng:

- Phúc! Em có điên không?
- Không
- Nhưng ông ta gấp đôi tuổi em lận.
- Gấp ba lận. Mà có gì để chị ngạc nhiên...

Phúc nhếch môi mỉa mai:

- Càng già càng yêu bạo... tình cuối mà!

Mai đỏ mặt. Thật quá quắt! Sau cơn say đầu đời, con bé thay đổi dễ sợ.

- Nguyên đã làm gì em...

Phúc im lặng, cô ăn từng muỗng cháo chậm chạp và không có vẻ gì ngon cả. Mắt Phúc chột rưng rưng nhưng cô vội quay đi, giọng hơi gay gắt:

- Chị đừng có hỏi nữa được không?

Phúc nằm xuống giường, cô nhìn Mai:

- Bất cứ ai tìm em, chị cũng nói là em không có nhà. Em đang muốn ở một mình em thôi... Em nhức đầu quá!

Mai ngán ngùng, cô cầm chén cháo bước xuống nhà. Nguyên đã ngồi dưới bếp từ lúc nào. Mai ngạc nhiên, nhìn gương mặt phờ phạc vì mất ngủ của anh.

Giọng Nguyên nôn nóng:

- Phúc đâu rồi Mai?

Mai bối rối:

- Nó ngủ chưa dậy

Nguyên lo lắng:

- Phúc say dữ vậy? Mai gọi thử Phúc xem... sợ bị lạnh đấy! Say rượu dễ cảm lạnh.

Mai bực bội, cô bồng cay cú:

- Nếu biết thương, biết sợ, biết lo thì đâu có chuyện để nói. Hỏi thật! Tại sao con Phúc lại giận anh vậy?

Nguyên ngượng ngùng:

- Phúc nghĩ rằng tôi giả dối, không chung thủy, phản bội...

- Mà có thật chứ gì?

- Đừng hỏi nữa Mai ơi! Gọi Phúc giùm tôi đi!

- Nó không muốn gặp anh đâu.

Nguyên đứng dậy lì lợm:

- Nhưng tôi muốn gặp Phúc.

Vừa nói anh vừa bước sải đến cầu thang. Anh bước một bước ba bốn bậc để lên lầu.

Phúc đang ngồi trên giường thả hai chân xuống đất. Cô không mặc chiếc áo jean mà đang ôm nó vào người. Mắt cô mở to màu nâu cháy lòng khi nhìn thấy Nguyên. Mái tóc ngắn cũn của cô hơi rối phía trước trán. Hẳn là cô vừa vui cái đầu nhỏ nhắn nhưng rất bướng của mình vào áo của anh. Nguyên xót xa nhìn những vết cạo gió đỏ bầm trên cổ, trên vai và cả trên hai cánh tay trần thon thả của Phúc đang

lộ ra dưới chiếc áo ngủ cột dây mong manh.

Nguyên ngồi xuống kế bên Phúc, cố dần để đừng ôm cô vào lòng.

Nguyên dịu dàng:

- Phúc còn mệt lắm không? Mặc thêm áo vào đi em.

Phúc vẫn im lặng. Nguyên nhẹ nhàng cầm chiếc áo choàng vòng qua người cô, rồi kéo lại cho ngay ngắn che phủ bờ vai nhỏ nhắn của Phúc. Anh nâng cầm cô lên và nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của Phúc. Nguyên thấy môi cô mím lại như ngằm chống đối, rồi hơi trề ra như khinh bỉ, ghê tởm làm anh bối rối, khổ sở. Giọng Nguyên tha thiết:

- “Gỗ mun”! Nói một lời với anh đi. Mắng nhiếc gì anh cũng chịu cả, chứ đừng im lặng nhìn anh như thế này, làm sao anh chịu nổi?

Mắt Phúc vẫn thản nhiên nhìn Nguyên như nhìn một vật vô tri vô giác. Nguyên thở dài buông Phúc ra:

- “Gỗ mun”! Dù em có tin hay không anh cũng phải nói với em một câu mà hai đứa thường cười và chê quá cũ là “anh yêu em”...

Chuyện anh đã làm để em giận dữ, khổ sở, đau đớn và cả say sưa là điều anh hết sức ân hận, nhưng anh vẫn cho rằng em chưa tìm hiểu kĩ xem tại sao anh làm như thế, mà đã tự phung phí đời mình dù chỉ mới một đêm như đêm qua. Con người ai cũng có lí trí và trái tim. Anh không cho rằng việc anh hôn Liên là do một chút yếu đuối, sa ngã của mình đâu. Đêm hôm qua, lúc chạy lang thang ngoài phố để tìm em, anh đã bào chữa việc làm ấy là do một phút yếu lòng...

Không! Anh không bao giờ yếu lòng khi đã có một người yêu và tình yêu tuyệt đẹp. Anh hôn Liên vì trái tim và lí trí muốn thế thôi... Trước kia anh xem cô ta như một nơi “giải sầu”, không ngờ Liên lại yêu và theo đuổi anh, rồi có lời ong tiếng ve rằng cô ta cũng già nhân ngãi, non vợ chồng với ba anh nên anh đã chấm dứt mối quan hệ đó. Anh không ở với ba nữa mà về sống với nội. Anh và Liên chỉ gặp nhau vì công việc. Biết anh đã có Phúc, cô ấy thất vọng nên bằng lòng xuất cảnh với gia đình. Hôm qua là ngày Liên lên máy bay. Cô ta đến chào và đã khóc với anh...

Nguyên chợt ngưng nói, anh xoay người Phúc lại, nước mắt uất ức của cô tràn mi nhưng môi cô vẫn mím chặt. Nguyên vội vàng tiếp lời:

- Phúc! Anh đã hôn... và tự vấn lòng mình, anh thấy anh không làm điều gì phản bội, giả dối hay không chung thủy với em cả. Anh làm thế vì anh là một con người, có một trái tim. Đứng trước một cuộc chia li không hẹn ngày gặp lại, không mong gì sẽ còn thấy nhau nữa. Anh nghĩ, nếu em là anh, em cũng làm thế thôi. Biết đâu em còn khóc nữa, vì em là một cô bé hết sức nhạy cảm. Phải không “Gỗ mun”?

Nguyên xót xa đưa tay lau giọt nước mắt vừa rơi xuống má Phúc.
Anh nói:

- Em đã hiểu chưa Phúc? Sao không trả lời... Cái vàng trán bướng
bỉnh này đang nghĩ gì vậy?

Hai người rơi vào sự im lặng nặng nề và buồn bã. Nguyên thở dài.
Anh đứng dậy đi về phía cửa sổ. Tiếng chim hót đâu đó chợt vang
lên làm Phúc băng khuâng. “Những điều anh làm là không sai,
nhưng anh nở lòng nào nói với em là anh muốn thế? Có khác nào
anh bóp nát trái tim em lần nữa hử Nguyên... Rồi anh lại cho rằng
việc làm của anh là đúng... để không thêm năn nỉ, xin lỗi em... Anh
luôn cao ngạo, cố chấp...”

Giọng Nguyên rành rọt:

- Điều anh buồn nhất là em quá nông nổi. Phải! Em quá nông cạn.
“Gỗ mun” ạ! Hành động của em không giải quyết được gì cả. Em
định làm cho hả cơn ghen của em, cho đảo điên anh thì chính em là
người đầu tiên nhận lấy hậu quả của việc mình làm.

Thái độ Nguyên bỗng thay đổi bất ngờ, anh nhìn Phúc nhếch môi
cười. Cái cười dễ ghét cổ hữu:

- Phúc! Những lời anh nói ra không cứu vãn được chuyện của hai
đứa, nhưng anh vẫn giữ vững suy nghĩ của mình. Anh không làm gì
để thấy rằng có lỗi với em cả. Tuỳ em quyết định. Có thể em sẽ lặn
lùng, xa lạ với anh mãi mãi như hiện giờ, có thể em sẽ đi lấy chồng
như em đã mời anh tới qua. Đó là quyền của em. Bây giờ anh đã giải
bày xong... Anh cảm ơn em đã ngồi ngoan nghe anh nói.

Phúc choáng người. Cô cắn răng nhất định không nói một lời nào cả.
Đầu cô cúi xuống, bàn tay mân mê chiếc nút đồng của cái áo... Thời
gian như ngừng lại. Hai người như chờ sự nhượng bộ của nhau.
Nguyên lại đứng dậy bước ra cửa sổ. Anh lơ đãng nhìn màu trời
xanh biếc. Sau cùng anh đến bên Phúc:

- Em đúng là “Gỗ mun”! Trái tim của em cứng như đá. Rồi em sẽ vui
sống, yêu đời sau khi cơn say đã hết. Anh về Phúc nhé.

Nguyên chậm rãi bước xuống lầu. Phúc đứng dậy giọng thoảng thốt:

- Anh!

Nguyên vội quay trở lại. Gương mặt Phúc xanh mướt. Anh tưởng cô
sắp nhào vào vòng tay anh để khóc nức nở. Để anh siết chặt cô
trong lòng, nhưng không... Phúc run rẩy nói:

- Anh đem giùm... áo này về!

Cô kéo chiếc áo trên vai mình xuống, vụng về đưa anh. Nước mắt rơi
đầm đìa xuống má... “Sao anh không ôm em vào lòng, chỉ cần vòng
tay anh mở ra thôi, em sẽ...”

Nguyên cầm chiếc áo. Anh sững sờ nhìn Phúc rồi vội vàng bước xuống lầu.

CHƯƠNG TÁM

Ông Vũ ngồi bất động trên chiếc ghế mây. Ông để mặc cho ghế lắc lư đong đưa giống như tâm trí ông lúc này cũng đang biến động. Một tuần qua rồi mà ông vẫn chưa lấy lại được sự cân bằng cho tâm hồn. Người ta đã báo tin để ông biết mà đi nhận xác thằng con trai ông về. Cái xác à? Ông nhăn mặt khổ sở. Bao giờ nó chẳng là cái xác, có khác chẳng bây giờ nó đã là cái xác bất động, không còn biết quậy phá, tìm kiếm suốt ngày, suốt đêm cái phần hồn bị mất từ lúc mới sinh ra. Nó đã tìm để gặp một cái chết khủng khiếp... thân thể đứt lìa mấy khúc... ông ôm mặt.... Cả cái chết nó cũng chọn để trả thù người đã tạo ra nó sao ấy? Suốt tháng nay nó bỏ nhà và cứ theo đường ray xe lửa mà đi, nó cứ đi, càng ngày càng xa ông, rồi nó ngủ giấc ngàn thu trên con đường song song chạy về vô tận đó...

Cũng may ông đã cẩn thận, nên tất cả quần áo của nó mặc ông đều cho thuê tên, họ, địa chỉ. Nếu không, ông chẳng bao giờ biết nó đã chết. Người ta không cho ông nhìn nó.

Chiều nay trời lại mưa. Bỗng dưng ông nhớ... mỗi lần mưa to, sấm giông, chớp giạt, nó rất sợ, nó hay chồm hổm dưới hốc bàn, hai bàn tay giấu giữa hai đùi, đôi mắt thất thần, lảo liên hoảng loạn. Bây giờ nó không phải sợ gì cả. Cũng như ông, ông không còn khổ sở đau đớn khi nhìn thấy nó nữa. Nó đã tự giải quyết số phận mà người sinh ra nó cũng nát lòng khi sực nhớ đến đứa con của mình.

Ông Vũ cười cay đắng. Ông uể oải đứng dậy đến tủ. Ông tự rót cho mình một li rượu chát. Dạo này rượu cũng không làm ông say. Rượu chỉ tạo cho ông cảm giác ấm áp giả tạo mỗi lần ông uống một li nhỏ... Cái lạnh của tâm hồn mới thật đáng sợ, ông đang cô đơn quá sức, trên đời này rõ ràng chỉ còn tro troi mình ông.

Buổi chiều hôm sau khi gặp Phúc, ông được tin đứa con chết, chết trên một đường ray dọc rừng cao su Long Khánh. Ông đã vội viết vài dòng, nhờ chị Chín đến nhà đưa tận tay Phúc. Ông sợ cô sẽ trông thấy ông... và ông cũng sợ cái hạnh phúc bé nhỏ ông vừa có ấy sẽ vượt khỏi tầm tay ông. Những lúc khốn đốn như vậy, ông sợ sẽ gặp cái gì hơn cả bất hạnh lắm. Đến hôm về mới hay chị Chín không gặp được Phúc. Người trong nhà không nhận thơ và cho biết Phúc của ông đã về quê chơi... Ông Vũ bỗng thấy ghét ông cha của Phúc thậm tệ. “Có lẽ ông ta sợ Phúc sẽ khổ như Mai Phương? Hừ! Ông ta không hiểu gì cả.... nhưng dù sao tối nay ta cũng không dần được lòng mình. Lẽ ra ta không nên để cô bé uống nhiều rượu đến thế, cô

bé là con gái út đợc cưng như trứng mỏng mà... Chuyện gì sẽ xảy ra nếu thằng Hải “camera” không nhảy vào phá đám?” Ông thở dài. Rõ là Phúc như nư hồng bạch tinh khiết mà ông đã run rẩy khi đưa tay ra định hái.

Chị Chín ngập ngừng:

- Ông có khách!

- Ai vậy?

- Một người đàn bà... lạ

- Chị lo giùm tôi nưc.

Ông Vũ đứng dậy. Trời mưa dầm suốt cả ngày. Cái không khí âm ỉ làm ông khó chịu. Ông bước đến gương nhìn thoáng qua mặt mình rồi bước ra phòng khách.

Người đàn bà này đúng là ông chưa hề gặp. Mắt bà nhìn ông tò mò, bà ta chẳng buồn đứng lên chào trong khi ông bước tới salon. Ông Vũ lục soát trí nhớ của mình... ông mỉm cười lịch thiệp:

- Xin lỗi! Tôi chưa đợc biết mình sắp nói chuyện với ai?

Một nụ cười chừng mực nhưng rất duyên dáng nở trên gương mặt đẹp dịu hiền:

- Lẽ ra tôi phải nói tên với người giúp việc của ông trước nhưng tôi nghĩ chắc không cần. Vì biết đâu ông biết tên tôi ông sẽ không cho tôi gặp...

Bà khách nhìn ông:

- Tôi là Kiều Thanh, người nhà của cháu Hoài Phúc. Đáng ra chồng tôi sẽ đến gặp ông nhưng tiếc rằng anh ấy đang đi công tác nên không về đợc... Tôi đã lên tận chỗ chồng tôi làm để bàn bạc nhiều chuyện có liên quan đến Hoài Phúc. Cuối cùng, tôi đến đây.

Giọng ông Vũ hơi xúc động:

- Phúc ở đâu? Máy hôm nay tôi đang trông cô bé...

- Để làm gì, thưa ông? Chúng tôi đang đưa cháu về quê nội chơi cho khuây khoả. Cháu đang qua một cơn sốc của tuổi mới lớn. Phúc và người yêu nó giận dỗi nhau, nó đã đến quấy phá làm phiền ông, đòi ông dẫn đến quán rượu để giải sầu. Đêm ấy cháu Phúc say đã đánh mà có lẽ ông, người Phúc coi như cha cũng không mấy tỉnh. Về nhà trong lúc say Phúc có nói nhiều câu làm vợ chồng tôi lo đến điếng người. Sáng ra hỏi lại, Phúc không nhớ gì cả... Nó vẫn chỉ yêu mình người yêu nó thôi.

Ngừng lời, bà Thanh nhìn ông Vũ. Gương mặt ông tái đi, bà tiếp:

- Ông là người mà Mai Phương trước kia rất yêu. Tình cảm của cô ấy dành cho ông vẫn nguyên vẹn trong quyển nhật kí này.

Bà Thanh mở túi xách lấy ra một quyển sổ đợc bọc cẩn thận bằng

ni lông:

- Ông hãy đọc. Và nếu như ông là người có lương tâm, tôi xin ông đừng bao giờ gặp con Phúc nữa vì bất cứ lí do gì. Nếu ông thương yêu Phúc, ông hãy hi sinh vì nó. Đừng để nó biết gì về ông, về Mai Phương cũng như về chính bản thân nó. Đừng bao giờ để nó phải khổ sở vì có lần ông đã nói yêu nó, đòi cưới nó làm vợ.

Bà Thanh đứng dậy:

- Tôi không có thời gian. Lời cuối, chúc ông luôn bằng lòng với số mạng.

Ông Vũ hoang mang nhìn theo bà Thanh khi bà ra tới cổng, ông mới nhớ là ông chưa nói được câu nào cho trọn vẹn với bà cả. Ông chỉ ngồi chết lặng mà nghe những lời rất lạ tai của bà ta.

Ông cầm cuốn nhật kí trên tay, bước vô hồn về phòng mình... Rõ ràng người ta không muốn ông và Phúc gặp nhau.

Trích từ nhật kí của Mai Phương:

Đà Lạt, ngày tháng năm

Sao anh lại mua cho em con lật đật trông đến buồn cười vậy? Phải chăng anh muốn nói em chỉ là một món đồ chơi trong tay anh? Em chẳng buồn đâu Vũ ạ. Vì bao giờ em chẳng tự trở về với trái tim mình như con lật đật kia, dù anh có cố tình xô ngã, nó cũng sẽ đứng bật dậy để trở về dáng đứng ban đầu của nó.

Đêm nay chắc em sẽ rất khó ngủ. Em nhớ đến nụ cười của anh ban chiều mà khổ sở. Anh nở lòng nào mà cười sự chân thật của em?

Khi em tha thiết muốn có một đứa con, một đứa con của anh hử Vũ? Em không buồn vì anh không yêu em, em chỉ đón đau vì đối với anh em chỉ là con lật đật, ngã ngang, ngã dọc, xoay tròn trong sự mê đắm của bản thân, để rồi cũng trở về với sự cô đơn của mình...

Chiều nay em vừa nhận được thư mẹ, mẹ bảo gia đình bác sĩ Thuận đã đến... Nhưng mẹ ạ! Trái tim của con bây giờ đâu còn là của con nữa, làm sao con có thể làm vợ ai được.

Đà Lạt, ngày tháng năm

Khi xin mà không được cho người ta biết sẽ làm gì nhỉ? Với anh, tình yêu chỉ có thể là một cái gì nhẹ nhàng như một trò chơi, và chẳng có chi quan trọng, anh muốn ném vô độ, vô chừng mọi thú vui trên đời nhưng anh sợ dính líu vào một số phận, cũng như anh không muốn hi sinh điều gì của anh cả. Em biết anh sẽ không bao giờ cho cái em xin, dù anh luôn là người hào phóng..

Khi xin mà không được cho người ta sẽ đánh cắp... Em sẽ chờ đợi, chờ đợi để đánh cắp được giọt máu của anh. Sau đó em sẽ trốn chạy xa bay như một tên ăn trộm thực sự.

Vũ! Anh có bao giờ bỏ quên thực tại một cách tuyệt đối trong những lúc mê đắm của thú vui xác thịt, nên em tin chắc rằng, một ngày nào đó, em sẽ có được niềm ao ước của em.

Đà Lạt, ngày tháng năm

Đêm hôm qua anh đã đến với em trọn vẹn và tuyệt vời để rồi anh đi xa. Chắc là mãi mãi không bao giờ em còn được trông thấy anh nữa. Tại sao trái tim em cứ thăm thì nói mãi với em điều gở như vậy?

Chiều nay lại nhận được thư Trâm. Tội nghiệp, con bé ngây thơ. Nó cứ lo cho đứa bạn có tính ngông cuồng của nó sẽ bị “lừa gạt”.

Trâm đâu biết em là kẻ ăn cắp luôn rình mò, gạt gẫm anh để đánh cắp cho được cái em muốn.

Đà Lạt, ngày tháng năm

Giờ này có lẽ anh đang ở Pari. Không biết anh có lang thang bên bờ sông Seine và đọc thơ tình của Appollinaire không?

Dưới cầu Mirabeau

Dòng Seine trôi trôi qua

Và những mảnh tình ta

Có còn nên nhớ mãi...

Niềm vui thường xuất hiện

Sau một lần xót xa...

Cuối cùng niềm vui của em đã xuất hiện. Đứa con là tất cả đối với em, nó là giọt máu mà trong phút buông thả tuyệt vời anh để lại trong em, nó từ anh mà ra, đó cũng là hình ảnh của anh mãi mãi ở trong em, của riêng em, mãi mãi phải thuộc về em. Không bao giờ anh biết được có nó trên cõi đời này.

Cũng như dòng sông ấy

Tình trôi qua trôi luôn

Cuộc đời sao chậm chạp

Mơ ước thì nhiệt cuồng.

Em đang cuồng nhiệt vì mơ ước nhiệt cuồng của em đã là sự thật.

Anh yêu, tại sao trước khi đi anh lại chép cho em bài thơ cầu

Mirabeau nhỉ?

Thời gian và tình yêu

Qua rồi không trở lại...

Em hiểu những điều anh muốn nhắn nhủ với em. Tình yêu của anh hẳn nhiên không bao giờ quay trở lại nhưng mãi mãi anh tồn tại ở đứa con của chúng ta.

Cầu mong anh sau khi lang thang ở bờ sông về sẽ về nhà an giấc.

Như em đây, đêm nay cũng thế...

Đà Lạt, ngày tháng năm

Thế là bao nhiêu giọt nước mắt đã rơi? Anh yêu dấu. Mẹ đã đến để bắt em về nhà. Mẹ không muốn em mang cái giọt máu mà em quý hơn tất cả mọi báu vật trên đời này. Và em đã trốn, em đã trốn gia đình rồi Vũ ạ!

Giờ này chắc mọi người đang tìm em, nhưng để làm gì? Nếu em trở về nhà mà mất đi giọt máu của anh, em thà chết đi còn hơn bây giờ. Em hiểu những tháng ngày sắp tới sẽ là khoảng thời gian thử thách đối với tình yêu của em...

Đà Lạt, ngày tháng năm

Tên con em sẽ là Lê Vũ Hoài Phúc. Một cái tên dễ yêu mà trai hay gái cũng đều đặt được.

Đêm nay em ngồi ghi lại những dòng này sau một ngày làm việc mệt nhọc, ăn uống thiếu thốn, chỗ ở bẩn thỉu, tối tăm. Nhưng lòng em lại nhẹ nhõm và tràn đầy hạnh phúc khi nghĩ đến con. Nó rất ngoan, không hề hành mẹ. Mỗi tối, sau khi đã xong công việc của người thợ giặt ủi, em mệt mỏi, rửa rồi chân tay, nằm xuống để nghĩ về con... Em đã làm thợ giặt ủi được bốn tháng rồi Vũ ạ! Nên đầu óc em dạo này không còn được như những ngày ở gần bên anh để viết cho anh những dòng thật mượt mà, chải chuốt. Tả cả cho con. Con yêu dấu! Con đang lớn dần trong mẹ...

Đà Lạt, ngày tháng năm

Người ta đã cho em nghỉ làm. Vì em không làm được nhiều việc nữa. Hôm qua mẹ đến tìm nhưng em đã trốn mẹ.

Làm sao con có thể để mẹ nhìn thấy một thân xác tiều tụy, nghèo nàn, khốn khổ hở mẹ?

Đà Lạt, ngày tháng năm

Đã gửi thư cho Trâm... chắc nó sẽ lên Đà Lạt... không ngờ sức khỏe mình lại xuống dốc khủng khiếp như vậy. Và cũng chưa bao giờ mình mong đến ngày con chào đời đến thế này.

Rồi mình sẽ làm một việc phù hợp với mình hơn để nuôi con. Mình sẽ không làm thợ giặt nữa đâu.

Đà Lạt, ngày tháng năm

Con yêu của mẹ

Mẹ đã bán tất cả trang sức mà mẹ có, chắc đủ cho con chào đời.

Duy còn chiếc vòng cẩm thạch mẹ muốn để lại. Dù con là trai hay gái sau này nó cũng là của con.

Đà Lạt, ngày tháng năm

Nhỏ Trâm đã lên. Nó bảo em yếu lắm. Vũ à! Không biết sao bây giờ?

Nó rửa em là vừa ngu, vừa ngông, vừa đam mê, vừa khùng. Em im lặng. Nó khuyên em nên về nhà... Em sợ gia đình sẽ bắt Hoài Phúc của em đem cho... mà nếu mất con thì em còn sống làm gì?

Đà Lạt, ngày tháng năm

Khi viết những dòng này thì bụng mẹ đã có những cơn đau rồi Phúc à. Có bao giờ ngày con ra đời cũng là ngày mẹ lìa đời không, Hoài Phúc? Có bao giờ mẹ không được nhìn mặt con không Hoài Phúc? Tại sao mẹ cứ linh cảm rằng mẹ và con không được ở bên nhau? Nếu mẹ chết thì ai sẽ là người nuôi con hả Lê Vũ Hoài Phúc? Bảo vật vô giá của mẹ?

Ông Vũ buồn nhặt kí xuống bàn. Nửa đêm rồi. Tay ông run run rót rượu. Ông uống một li, hai li rồi nhiều li.. Ông đã mất cảm giác say? Ông thần thờ nhìn chai không.

Sự thật là như vậy đó sao? Ông nhắm mắt lại, hã hù. Trời ơi! Trái tim ông sao đau như thế này? Chắc nó đang vỡ ra vì mừng cho ông có một đứa con, phải, một đứa con tuyệt đẹp như thiên thần. Và chắc nó cũng sắp tan nát vì không chịu được cái khổ mà nó vừa trải qua.

Ồi! Sao trái tim ông lại đau như thế này? Ông Vũ cố gắng bước lại tủ. Ông trút những viên thuốc màu hồng xinh xinh ra bàn tay. Phải uống cho bớt đau. Ông không chịu nổi nữa rồi... Thông thả, bình tĩnh, ông đếm từng viên trước khi cho vào miệng...

Ông sẽ không còn biết đau, khổ, buồn, vui, yêu, thương, mê, đắm, lo, sợ, giận, ghét gì hết. Những cái đó đã cũ. Ông sắp biết một cái khác mà trong đời mỗi con người chỉ biết một lần thôi... Những viên thuốc hồng này sẽ giúp ông tìm sự bình yên vĩnh cửu. Ông sắp được gặp lại Hoài Bảo oan nghiệt của ông rồi.

Lỡ lằm

Chương 17

Diệp Thơ ngồi bó gối trên giường trông ra cửa sổ. Mưa buồn rơi nhẹ ngoài song. Thơ nhìn những giọt nước chạy dọc theo dây điện, lững lờ trôi một chút rồi rơi xuống.

- Mai đâu rồi Phúc?

- Nhà anh Trung có đám giỗ. Chỉ đến đó từ sáng.

Thơ im lặng. Cô lại nhìn những giọt nước và chờ nó rơi...

- Con Mai coi vậy mà sượng. Bao giờ nó cũng bằng lòng với những gì nó có. Em thì cứng đầu... chị thì tham vọng quá.

Phúc nghe nhói nhói ở tim. “Em mà cứng đầu à? Có bằng một góc cái lì, cái ngang của người ta đâu...”

Giọng Thơ đều đều:

- Chị mới gặp anh Dương lúc sáng.

Phúc ngạc nhiên:

- Gặp ở đâu?

- Cũng tình cờ thôi. Từ trong chợ bước ra, chị thấy anh Dương ngồi trong quán café. Anh mừng lắm. Chị có đến nhà anh.

Phúc e dè:

- Chỗ ở của anh ra sao?

- Nhỏ, gọn và giản dị...

- Anh ở chung với bác gái hả chị Thơ?

- Ủ! Ba anh Dương có gởi về một số tiền. Má anh vừa sang một quầy bán sách, báo, văn hoá phẩm.

Thơ đứng dậy mở cassette. Bài Hạ trắng ai nghe nửa chừng. Bây giờ bật lên làm cô băng khuâng... “Áo xưa dù nhàu cũng xin bạc đầu gọi mãi tên nhau...”

Thơ thở dài:

- Anh Dương vẫn còn tha thiết với chị lắm “Gỗ mun” à!

Phúc dò dẫm:

- Em thấy anh là người rất tốt... Vậy ý chị thì sao?

Thơ lắc đầu:

- Chị đâu còn xứng đáng với anh nữa. Với lại chị bây giờ đã là người khác rồi.

Phúc lắc đầu, cô nói như năn nỉ:

- Chị trở lại với anh Dương đi

Thơ bồng trầm giọng:

- Đến bây giờ ra đời, va chạm cuộc sống, tiếp xúc với nhiều hạng đàn ông chị mới biết chị chỉ có yêu anh Dương, mà bây giờ lỡ rồi, chị không trở về với anh được.

Phúc buồn bã nhìn Thơ. Cô hiểu và thương chị quá. Nhớ lại đã có lần cô mong Diệp Thơ vỡ mộng một lần cho bỏ ghét. Phúc ân hận lắm. Cô bặm môi:

- Nhưng em nghĩ anh Dương là người rộng lượng.

- Nhưng chị không thể... Em không hiểu gì đâu Phúc. Chị không bước như em, chị luôn là người rất tính toán nhưng trong đời ai chẳng có những lần tính lầm. Điều chị nghĩ tới bây giờ không phải là chuyện tình yêu. Chị đang muốn đạt được một cái gì đó, như địa vị...

Phúc chua xót nhìn chị:

- Điều đó đâu có làm người ta hạnh phúc? Nó chỉ làm người ta già đi, khổ hơn và bất hạnh hơn.

Thơ cười, cô nhéo nhẹ mũi em:

- Lúc nào cũng lí sự. Chuyện của người khác thì hay lắm, còn chuyện của mình thì em không thấy gì cả. Này! Lì vừa thôi! Người ta đã đến năn nỉ cả buổi sáng mà em vẫn không xiêu lòng, đã vậy còn dành đoạn về quê chơi cả nửa tháng...

Phúc xụ mặt:

- Ai nói với chị là... là... ông ta đã đến để năn nỉ em vậy?

Phúc âm ức:

- Đã không xin lỗi mà còn nói ngang, ông ta cho rằng việc... việc...

Phúc bỗng ấp úng làm Thơ phì cười:

- Việc gì?

- Việc ông ta có quyền đi với một người con gái khác, thậm chí hôn cô ta nữa, dìa đúng, gặp chị, chị có chịu không?

Thơ lắc đầu:

- Em kể lại không trung thực. Cái quan trọng là nguyên nhân dẫn đến cái hôn... chứ không phải là cái hôn. Anh ta làm đúng đó chứ.

Phúc đỏ mặt:

- Ai nói với chị là...

- Anh Khải.

Phúc tức tối:

- Ông Khải này miệng lưỡi như ống “pô” bễ.

- Nói bậy đi! Anh Khải phải bệnh bần thần chứ... Thôi! Chị thấy Phúc quá quắt đấy. Anh chàng yêu em thật, nên giữ lấy tình yêu đó.

- Anh không có yêu em. Nếu yêu sao... sao không đến tìm em... em lần nữa đi?

- Thế đến tìm mới là yêu à? Cái ông đạo diễn già có đến tìm em không?

Phúc háy chị Thơ!

- Ông mà tới chắc... em chui xuống đất

- Sao vậy?

Phúc ngượng ngùng:

- Không biết buổi tối ấy em đã đùa cợt gì với ông ta... Nghĩ lại em mắc cỡ và khổ sở quá. Dù trước kia em thấy ở chú Vũ cũng có nhiều cái hay hay, em rất mến chú ấy...

Thơ đập luôn một câu:

- Làm vợ ông cũng được. Càng già càng yêu bạo mà.

Phúc nhìn chị, đôi mắt nâu như van lơn làm Thơ tội nghiệp. Phúc

nhìn trời, cô băng khuôn:

- Nửa tháng nay không biết chú Vũ ra sao...

Thơ mĩa mai:

- Hơi đâu em lo? Ở vũ trường, những người đàn ông có mặt thường xuyên và vung tiền mạnh tay nhất là những người cỡ tuổi ông Vũ. Ông ta không buồn đâu. Chắc hôm đó bị anh Hải đập cho mấy bạt tai nên ông sợ rồi chứ gì... dám ông ta tưởng anh Hải là bồ em lắm... Phúc ngơ người ra... Sao cô không nghĩ đến chuyện đó...

Thơ nghiêm nghị nhìn em:

- Má không bằng lòng em giao thiệp với ông Vũ. Trước kia có lần ba cũng tỏ vẻ không ưa ông ta. Tại em không nghe lời nên mới có chuyện.

Phúc vội vàng:

- Từ bây giờ em sẽ tránh gặp chú Vũ. Ba má khỏi phải lo. Em đâu có yêu chú Vũ, tại chú ấy cứ đeo đuổi em hoài.

Thơ nhìn Phúc:

- “Gỗ mun” nè! Em nên đến thăm Nguyên, phải dẹp tự ái đi... Chị không hiểu khi em thấy Nguyên ôm hôn ai đó em đã ghen cỡ nào để đưa đến suốt đêm say rượu, náo loạn cả nhà. Chớ nếu chị là Nguyên, chị bị em nói những lời như tát nước vào mặt, rồi em cào cào thậm chí cắn lại nữa chắc chị... “de” em luôn quá.

Phúc bướng bỉnh:

- Lúc đó em say chứ bộ...

- Bây giờ tỉnh thì sao?

Phúc làm thinh, không lẽ cô thú thật với Thơ rằng đêm nào cô cũng trần trọc, ngày nào cô cũng ngó trông, chờ đợi.

Cô phụng phịu liếc Thơ:

- Tỉnh rồi thì thôi chứ sao?

Bà Thanh từ dưới nhà đi lên, bà nhìn Phúc:

- Anh Kha xin được việc làm cho con rồi. Đầu tháng này đi làm.

Phúc im lặng. Cô nằm xuống giường ôm gối. Bà Thanh ngạc nhiên:

- Sao vậy?

- Con định ở nhà phụ má

- Không được! Ý ba má là cho con ăn học đến nơi đến chốn, con chẳng chịu thì bây giờ cũng phải đi làm chứ. Ra chợ buôn bán có hay ho gì đâu con?

- Nhưng mà má cực quá.

- Từ hồi sang cửa hàng ở nhà lồng chợ khỏi chở chuyên cũng đỡ rồi.

Có gì đâu mà con sợ má cực. Sáng ra mở cửa, chiều về khoá lại, hàng họ đã có mối đem đến tận nơi. Con Trang, em con Tâm cũng

siêng, nó phụ má được mà. Nếu con không đi làm thì năm nay phải thi lại đại học, lông bông hoài chẳng ra làm sao cả. Rồi bà nội sẽ trách má là không biết lo cho con.

Bà nghiêm nghị:

- Nội chuyện vừa qua má cũng đã đủ khổ... Má không để con tự tung tự tác nữa. Cưng quá rồi hư! Con thấy trong dòng họ có ai như con không? Con Ngọc, con Trâm, anh Kha, anh Khôi, anh Khải rồi chị Mai, chị Thơ, ai cũng lo ăn học đàng hoàng. Có con là bướng, là ngông, rồi bây giờ lại thêm tội say, tội quậy. Đừng để má khổ hơn nữa Phúc à! Lớn rồi, con phải thấy trách nhiệm với bản thân mình chứ. Con đã biết yêu nhưng trong tình yêu con lại nông nổi và xử sự như một người không có trái tim.

Phúc nhắm mắt lại. Hôm nay tới má rày cô rồi... Cô bặm môi xoay mặt vào vách thẫn thức. Không ai bên cô hết, cả má cũng vậy... hèn chi "người ta" không làm tới sao được...

- Phúc!

- Dạ!

- Ý con ra sao mà nằm đó?

Phúc gượng gạo:

- Em sẽ đi làm theo như ý má... muốn.

Bà Thanh giận dữ:

- Con cái... lớn rồi nói với năng như vậy đó...

- Con xin lỗi má...

Vừa nói Phúc vừa quệt nước mắt. Đạo này sao cô hay mít ướt dữ vậy... Bà Thanh thở dài, bà lại trĩu xuống một nỗi lo mà bà không biết phải giải quyết như thế nào...

Bà xuống bếp, thấy Thơ đang ngồi nói chuyện với Nguyên. Tóc anh ướt sũng nước mưa và gương mặt xanh vì lạnh. Thơ đứng dậy nhường ghế cho mẹ. Bà Thanh nhìn Nguyên. Anh ngập ngừng:

- Ông Vũ uống thuốc tự tử...

Bà Thanh sửng sốt:

- Có sao không?

- Ông ấy đang nằm trong phòng hồi sức...

Bà Thanh nhíu mày:

- Sao cháu biết vậy Nguyên?

Nguyên ngập ngừng rồi nói nhanh:

- Dạ! Má cháu là bạn ông Vũ.

- Ông ấy tự tử lúc nào?

Nguyên nhìn bà:

- Sau khi bác ở nhà ông ấy về...

Bà Thanh tái mặt run rẩy ngó Nguyên:

- Cháu đã biết gì?

- Ông Vũ không nói gì cả. Từ lúc tỉnh đến giờ ông ấy nằm lặng thinh không hé miệng lấy một lời.

Thở dài, Nguyên nhìn ra sân, trời còn mưa lất phất:

- Mẹ cháu coi như là nhân tình của ông Vũ nên việc ra vào nhà ông ta là chuyện bình thường. Bà đã đọc được quyển nhật kí mà theo như lời chị giúp việc, cháu đoán là do bác đem đến...

Bà Thanh nói nhanh:

- Bác không muốn con Phúc biết gì hết. Tội nó lắm Nguyên à!

- Mấy hôm nay cháu như người mất hồn, mẹ cháu cũng bàng hoàng.

Bà tức trực bên ông Vũ. Cuộc đời có nhiều chuyện không ai có thể ngờ được. Cháu lo cho em Phúc...

Bà Thanh xoa tay:

- Phải giấu Nguyên à! Cháu thương thì phải giấu. Bác sợ nó không chịu nổi cú sốc quá đổi lớn lao này đâu. Cháu thấy đó, nội chuyện ghen tuông mà Phúc đã nông nổi và cố chấp như vậy.

Thở dài, Bà Thanh nói tiếp:

- Đạo này lại hay khóc, hay tủi thân. Nó trông cháu lắm.. nhưng nhất định không ghé cháu, đến cả thằng Khải, Phúc cũng không cho gặp nó... Nó sợ thằng Khải rầy rà chứ gì...

Nguyên ngần ngừ:

- Phúc đâu rồi bác? Cháu muốn gặp Phúc.

Bà Thanh nhìn anh với cặp mắt đầy lo lắng:

- Nguyên! Đừng nói gì... nhé cháu.

Nguyên gật đầu. Bà Thanh nói nhanh:

- Cháu lên lầu. Phúc đang nghe nhạc...

Nguyên bước từng nấc thang lên lầu. Lòng anh rộn lên một niềm xúc động lạ kì. Anh nhớ "con bé lì" quá mức, lại thêm chuyện cuốn nhật kí và ông Vũ nữa... Anh trăn trở với bao nhiêu suy nghĩ, giận, thương và lo lắng... Cuộc đời anh đã có nhiều bất hạnh trong tình cảm gia đình, những mất mát cứ từ từ đến và anh đã đón nhận như một điều đương nhiên hợp lí. Thế mà anh vẫn khốn khổ, hận đời, dằn vặt thân mình bao nhiêu năm ròng rã. Còn Phúc, tất cả với cô đều trọn vẹn, êm đẹp và hạnh phúc... Bây giờ, dùng một cái, cha mình lại là tên đàn ông từng chạy theo ca kẹ, van xin tình yêu, thậm chí đòi hỏi cưới mình nữa. Thì còn gì để nói rằng cuộc đời là một khúc nhạc hồng mà Phúc rất thích?

Nhưng không thể nào giấu Phúc mãi, có điều cô sẽ biết sự thật về mình, về người sinh ra mình, và ông cha độc đáo của cô lúc nào, và

ai sẽ là người nói cho cô biết về câu chuyện quá khứ...

Phúc đang ngồi bên bàn học chỗ cửa sổ, cô đang nhìn ra mưa. Ánh sáng buồn buồn của ngọn đèn ngủ làm Nguyên chạnh lòng:

“Mùa thu nước nở

Tiếng thở dài

Tiếng vĩ cầm

Buồn ơi! Mùa thu ơi!

Lòng ta khốn khổ

Với mỗi mồn

Tiếng thu hời

Buồn ơi! Điều ru buồn!...”

Nguyên đứng tần ngần nghe lời suốt mướt của bài hát. Phúc của anh như đang thả hồn đi đâu. Cô cứ ngồi lặng lẽ nhìn mưa. Nguyên bước đến gần cô, cái bóng cao lớn của anh in trên vách làm Phúc quay lại... Đôi mắt cô mở to nhìn anh không chớp, cô bồi hồi đứng dậy. Nguyên dang đôi tay ra, thoáng một giây anh đã có Phúc trong lòng. Giọng cô nghẹn ngào:

- Anh ác lắm, anh đúng là người có trái tim quỷ dữ. Anh chỉ thích ăn hiếp và làm khổ em thôi, anh ngang tàng, anh...

Nguyên siết chặt cô trong tay nói gấp rút:

- Anh yêu em. Này đừng nói rằng quỷ không biết yêu nhé! Còn gì nữa nói hết ra đi, anh chịu tội một lần... Trời ơi! Nửa tháng không gặp mà anh muốn hấp hối rồi... Khi đội mưa đến đây, anh cứ nghĩ, nếu hôm nay “con nhỏ lì” ấy không chịu mở miệng nói lấy một câu, thì chắc về cạo đầu... làm thầy chùa còn sướng hơn.

Phúc nũng nịu rúc đầu vào ngực anh:

- Em phải sợ anh luôn. Mồm mép như vậy bảo sao người ta không khổ?

Giọng Nguyên bỗng nghiêm lại:

- Mà “Gỗ mun”! Hai tuần nay em đã nghĩ gì?

- Em nghĩ cuộc đời sao lắm chuyện bất ngờ. Phải biết dằn lòng nếu có cái bất ngờ nào đó dành cho mình. Rồi phải biết xử xự, suy nghĩ, không được nông nổi, càn suy nghĩ vừa thiệt thân mình mà lại làm phiền bao nhiêu người thân yêu...

Nguyên cười:

- Em nói giống như đang dối anh vậy đó...

- Em dối bản thân em. Thật ra em đã làm nhiều điều ngu ngốc...

Phúc nhìn anh nhẹ nhàng:

- Nếu anh không dành cho em một cái hôn cả bất ngờ như hôm đó, chắc em cũng không biết thế nào là sự thất vọng, thế nào là nỗi loạn

và thế nào là sự cắn rứt, giày vò khi mọi việc đã chìm lắng. Má rất thương em, không một lời rầy la, má cho em về quê chơi là rất hay, không thì gặp ai em cũng muốn dọn thổ...

Phúc chột ngáp ngừng. Nguyên bóp nhẹ đôi tay nhỏ nhắn của cô tha thiết:

- Nói nữa đi Phúc. Anh thêm nghe em nói biết bao.

- Nguyên! Anh nghĩ thế nào khi em đã... từng ôm một người khác không phải là anh?

Nguyên cười:

- Anh chẳng nghĩ gì cả vì nếu em không ôm thì sẽ té khi người ta phóng mô tô như bay trên xa lộ. Nhưng anh buồn. Thật đấy! Đến bây giờ anh vẫn còn buồn.

Phúc lắc đầu:

- Em lại nghĩ khác. Sau lần say rượu đầu đời, em đã thay đổi, em không hiểu động lực nào khiến em làm những điều rồ dại mà nhờ đó, em mới thấy được những cái dở của mình. Nếu tối nay anh không đến, sáng mai em cũng sang tìm anh, em không thể thiếu anh Nguyên ơi!

- Thật không?

Phúc gật đầu. Nguyên nâng cằm Phúc lên:

- Em có cho anh hôn em không?

Phúc lại gật đầu. Nguyên hôn nhẹ lên mắt Phúc làm cô khép bờ mi lại, bất chợt anh hôn mạnh lên đôi môi cô nụ hôn dài và say đắm.

Nguyên nghe như xót xa trong tim: “Em sẽ còn gặp những thứ bất ngờ khá của cuộc đời nữa “Gỗ mun” à! Nhưng sẽ có anh bên em để an ủi, để sẻ chia những đắng cay không thể nào tránh khỏi!”

CHƯƠNG CHÍN

Phúc lo lắng nhìn Kiệt phóng chiếc cup đi một cách hung hăng, giận dữ. Anh ta đến tìm Diệp Thơ mấy ngày rồi mà không gặp. Đến nơi làm việc thì Thơ không ra tiếp, Kiệt sa sầm gương mặt ngó Phúc khi cô nói “Không có chị Thơ ở nhà”.

Kiệt nhìn hờ xoáy vào mắt Phúc, cô bực bội cong đôi môi lên, vừa li lợm vừa nhìn trả lại anh ta...

- Tôi nói thật, chị Thơ không có nhà.

- Hừ! Hết giờ làm rồi mà còn chưa chịu về nhà, đúng là thứ gái...

Phúc nóng người:

- Xin lỗi! Ăn nói lịch sự chút nghe.

Kiệt cười gằn, bên gò má có cái nốt ruồi tự nhiên co giật làm những sợi lông tài dựng đứng lên thấy rất ghét:

- Chị của cô đâu phải bà hoàng, hừ! Mà nếu là bà hoàng của bọn

đàn ông có tiền... ấy là tôi nói lịch sự, còn nói kiêu binh dân thì là gái bao hạng sang, đi có người đưa, về có kẻ rước.

Phúc nghiêng răng xán cho Kiệt hai cái tát tai nên thân, cô đứng chống nạnh, mặt tái mét vì tức:

- Đi ra khỏi đây ngay, tôi la lên bây giờ.

Kiệt nuốt nước bọt. Có lẽ anh ta cũng biết “Gỗ mun” là “võ sĩ” của nhà Diệp Thơ nên anh ta ôm mặt vắng tục một câu rồi quay ra. Đến cổng, Kiệt đứng lại nhìn Phúc hằm hè:

- Tao sẽ làm cho cái mặt con Thơ tan tành mới được.

Phúc hốt hoảng nhìn vào nhà, má cô vẫn không hay biết gì cả.

Phúc nóng ruột đi vòng voàng trong sân. “Trời ơi! Bà Thơ làm gì cho thằng cha quỷ này om xòm dữ vậy? Má mà nghe được thì lại khổ”.

Mai từ bếp bước ra, cô nhìn quanh:

- Ủa! em vừa nói chuyện với ai vậy?

- Tên nốt ruồi chó ai. Chị Mai nè, hấn làm gì hằm hừ chị Thơ quá sức, hấn nói chị Thơ là gái bao hạng sang... Em sùng lên xán cho hai bạt tai đuổi về tuốt.

Mai hết hồn:

- Bộ.. bộ hấn nói vậy hả?

Phúc gạt đầu, cô kéo Mai ngồi xuống ghế đá:

- Chắc hấn nói đúng quá chị Mai ơi!

- Trời đất! Sao em nói kì vậy? Tự nhiên đi tin người dưng.

- Không phải! Nói như ông Kiệt thì quá lố, nhưng em chắc chị Thơ có làm việc đó...

Mai nhăn mặt:

- Nói bậy, chỉ nghe thì ăn đòn chó không phải chơi đâu.

Phúc ầm ức:

- Chị có biết cái bao cao su không?

Mai nhú mày:

- Bao cao su là sao? Để làm gì?

Phúc bóp hai bàn tay rồi cô giải thích:

- Bao cao su ngừa thai... Hôm đám cưới chị Tâm em mượn cái bóp thấy có trong đó... chắc chỉ xài chó ai.

Mai vẫn thắc mắc:

- Mà sao em biết nó? Nó ra làm sao?

Phúc cười:

- Em đâu có biết. Thấy cái gói nhỏ đẹp đẹp nên hôm trả bóp cho chị Thơ em lấy nó chơi. Anh Nguyễn ảnh thấy mới là quê... Em tưởng kẹo không hà, ảnh nói em muốn chui xuống đất cho đỡ xấu hổ...

- Anh Nguyễn có nói gì không?

Phúc lắc đầu nói nhanh:

- Anh ấy ít để ý đến mấy chuyện đó lắm.
- Phúc! Không biết chỉ làm gì mà ông Kiệt có thái độ kì vậy?

Phúc ngẫm nghĩ:

- Bữa hôm chị Thơ có nói gặp anh Dương, em chắc chị Thơ muốn trở lại với anh, không chịu nghe lời ông Kiệt nên ông kiếm chuyện chớ gì?

Cô lo lắng nhìn Mai:

- Trước khi cút đi, hấn hăm sẽ làm cho cái mặt chị Thơ tan tành mới thôi.

Mai tái xanh mặt:

- Trời ơi! Rồi làm sao? Phải nói với má!
- Cho má rầu thêm hả?... Để em lại anh Khải, kêu anh rước chị Thơ về hăng hay.

Khi Khải chờ Phúc đến chỗ Thơ làm việc thì được biết Thơ đã về với anh chàng nào đó rất mới. Khải nhìn Phúc, hai người rất bức mình vì cái câu “một anh chàng rất mới” nghe chối tai làm sao.

Khải bức bối:

- Anh đã nói con Thơ không được từ lâu, mà má Út không rầy nó...
- Có chứ! Chỉ lớn rồi, má rầy thì rầy, chỉ đâu có nghe theo, với lại ai mà biết chỉ làm gì?
- “Gỗ mun” nè! hồi sáng anh Khôi nói thằng Kiệt bị sa thải rồi, hình như đang bị truy tố về mấy cái vụ gì liên quan đến tiền bạc đó.

Phúc thót ruột:

- Không biết bà Thơ có dính dáng gì không?
- Tại Thơ ham giàu sang sung sướng, chớ như Thuý, ra trường, đi dạy có phải yên ổn không?

Phúc cười;

- Ai cũng nói như chị Thuý của anh thì có chuyện gì để nói... Cuối năm nay em được dự đám cưới phải hôn?
- Ờ! Hai đứa bây sẽ làm dâu phụ, rể phụ, chịu hôn?
- Chuyện đó còn xa. Biết đâu em không làm dâu phụ được vì một lí do nào đó?

Khải hồ hởi:

- Ngốc ơi! lần này anh quay video, không làm dâu phụ lố à ghen.
- Vậy thì làm. Em khoái mục đó lắm.

Xe Khải về đến nhà thì Khải và Phúc đều hết hồn vì qua ánh đèn, hai người thấy rõ Thơ đang giằng co với Kiệt ngoài cổng. Phúc lạnh người, cô đã nhận ra trong tay Kiệt đang cầm một cái dao sáng loáng. Không kịp đợi Khải ngừng xe, Phúc nhảy xuống, nhào đến đẩy

mạnh Thơ ra sau, vừa lúc tay Kiệt xộc đến.

Khải thấy xe, la thẳng thốt:

- Giết người! Ăn cướp...

Anh không hiểu Thơ kêu khóc hỗn loạn gì cả. Trước mặt anh là Phúc, cô đang lao đảo té sấp xuống đất, lưng đầy máu. Khải quay lại Kiệt, hắn đang lui dần ra sau, tay vẫn còn cầm dao:

- Tôi chỉ muốn rạch mặt con Thơ thôi... Tôi không cố ý hại Phúc.

Khải nghẹn ngực mình như muốn vỡ ra, anh tức tối phóng tới đá mạnh vào tay cầm dao và đập tới tấp vào mặt Kiệt.

Trong nhà rồi xung quanh, mọi người ủa tới... Nguyên đỡ Phúc lên, giọng anh khản đặc:

- Phúc! Phúc!

Anh thấy cô bé mở mắt, môi cô như cười khi nhận ra anh.

- Em đau quá, Nguyên ơi.

Tim Nguyên tan nát. Tay anh run rẩy bế Phúc lên. Anh không dám nghĩ gì cả, đôi mắt anh muốn mờ đi vì máu, máu dưới đất, trên người Phúc và cả trên tay anh. ““Gỗ mun” ời! Anh đã chờ em này giờ trong nhà em làm sao vậy? Đừng nhắm mắt lại, Phúc ời...”

Lỡ lầm

Chương 18

Bà Thanh hầu như ngồi không vững, bà tựa vào Khải bồn chồn, khổ sở. Thơ thì ngồi khóc, còn Nguyên đứng bên cửa sổ phòng cấp cứu mặt lạnh ngắt, vô hồn. Bác sĩ Trâm trong phòng bước ra. Trái tim mọi người như thắt lại:

- Phúc bị mất khá nhiều máu nhưng không sao, trúng phần mềm, khâu cũng nhiều mũi vì vết thương hơi dài... Còn trẻ mau lại sức lắm.

Bà Thanh ghen ngào:

- Cô Trâm ời! Nó mà có gì thì chị không biết ăn nói sao với bà nội và ba nó.

- Chị đừng lo, không sao đâu mà, chút nữa Phúc tỉnh lại ngay.

Cô Trâm bước lại ngồi kế bên bà Thanh:

- Em làm ở phòng cấp cứu nên hễ ai vào đây là gặp em... hết con Tâm đến con Phúc, rồi ông...

Cô Trâm quay lại nhìn Khải và Thơ:

- Hai đứa ra quầy phục vụ mua cho mẹ li sữa.

Khải nhìn Thơ ngần ngại, rồi như anh hiểu ý nên kéo Thơ ra ngoài.

Cô Trâm nhìn bà Thanh:

- Ông đạo diễn Hoài Vũ vẫn còn nằm ở đây. Em đã nhận ra ông ta và đã nói chuyện với ông ấy rất lâu.

Bà Thanh buông một tiếng thở dài:

- Chị vẫn còn giấu con Phúc?

- Chị không muốn giấu, nhưng sợ tánh nó nông nổi rồi tội nghiệp nó.

Cô Trâm nhìn cửa phòng cấp cứu và dáng Nguyên cao cao đứng dựa vào tường, cô ngập ngừng:

- Ông Vũ cũng tội, cô đơn và cô độc, thằng con trai duy nhất điên điên vừa bị xe lửa mới cán chết xong, là ông ta nhận được cuốn nhật kí của Mai Phương. Tinh thần ông hầu như suy sụp nên mới hành động như vậy...

Bà Thanh trầm tư:

- Lúc con Phúc bị đâm, chị sợ nó chết quá. Chị lại nghĩ nếu nó chết mà nó không biết gì về cuộc đời nó, rồi ông Vũ không được nhận con mình để gọi cha chỉ một lần... Ôi! Chị chịu không nổi, chắc chị cũng mang tội với con Phương... Mà chị không can đảm nói với nó... vì bao giờ chị cũng nghĩ nó là con mình. Chị cũng sanh đứa con thứ ba một lượt với Mai Phương. Số phận đã tàn nhẫn để con chị chết, cũng như định mệnh đã khiến xui Phương lìa đời. Anh Triệu ôm con Phúc về, nó khóc lả người vì khát sữa. Chị đã nuôi nó bằng sữa mình.

Trong dòng họ, ngoài hai vợ chồng chị và bà nội con Phúc ra, hoàn toàn không ai biết chuyện này cả.

- Nếu ngại thì chị để em, dù sao em cũng có liên quan với mẹ nó, cha nó và cả nó nữa. Em vẫn còn một lời hứa với Phương mà chị.

Khải bưng vào một mâm năm li café sữa. Anh bưng li mời bà Thanh, cô Trâm rồi đưa tay ra ngoắt Nguyên:

- Mà làm như đứng chực ngay cửa phòng cấp cứu là con Phúc hết đau vậy đó.

Nguyên ngượng ngịu bưng li café. Cô Trâm nhìn anh trìu mến:

- Ngồi nghỉ cho đỡ mỏi đi Nguyên. Một chút nữa sẽ chuyển Phúc sang phòng hồi sức... lúc ấy cháu được kể bên người yêu mà nghe... cô ta nhõng nhẽo....

Lời đầu tiên Phúc hỏi là Thơ có bị gì không? Thơ cứ khóc rưng rưng như con nít, đến nỗi Khải phải dọa là y tá sẽ đuổi ra hết, cô mới cắn môi mà nước mắt vẫn tuôn ra dầm dề...

Gương mặt Phúc xanh lả lù. Nguyên đau đớn nhìn bàn tya co bị ghim kim để vô nước biển nhiều dấu bầm tím, đôi chân mày anh cứ

nhú lên trên khuôn mặt căng thẳng, lo âu.

Phúc gương cười nhìn anh. Nguyên nát lòng:

- Đau lắm phải không em?

Phúc nhẹ nhẹ lắc đầu. Cô y tá bước đến mời mọi người ra ngoài.

Phúc muốn khóc. Trời ơi! Cô rất sợ nằm bệnh viện mà lại nằm một mình không ai thân thuộc... Cô thấy Nguyên bước đến nói gì đó với cô y tá trực rồi anh trở lại giường bệnh. Phúc để Nguyên nắm tay mình, có anh kề bên cô thấy bớt đau, anh đang lau mặt cho Phúc bằng chiếc khăn trắng, mát lạnh. Phúc an tâm đi vào giấc ngủ.

Nguyên bước ra hành lang, người anh mỗi như, Nguyên bỗng cảm thông hết sức với Khanh... lúc đó anh đã nghĩ "làm gì mới hai ngày ở bệnh viện mà ông ta đã sút trông thấy rõ". Giờ anh cũng thế, mới một đêm anh đã thối... Thở dài, Nguyên xót xa "Anh làm sao chia sẻ được cái đau mà em đang phải chịu hử Phúc?"

*

**

Ông Vũ bàn thần ngồi bên giường của Phúc. Cô vẫn còn ngủ, từ đôi môi nhợt nhạt thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng rên khe khẽ. Ông đau đớn nhìn con gái mình. Tại sao ông không thấy đôi mắt kia là đôi mắt của ông, cái cằm bướng bỉnh kia cũng là của ông, cả cái tính ngang ngang, hơi cao ngạo cũng là tính của ông chứ ai... Rồi cái hay nghiêng đầu lí lắc, hay trêu chọc người khác...

Trời ơi! Rõ là y như ông thời trai trẻ mà sao ông không nhận ra? Ông đã yêu... vì nó chính là bản thân ông. Cuối cùng, ông cũng yêu chính bản thân mình...

Bà Thanh nhìn ông Vũ. Bà cũng nhận ra nét giống nhau giữa hai cha con Phúc. Bà đau đớn với ý nghĩ con bé sẽ xa bà... bà sợ nó sẽ về với cha nó mà bỏ bà lắm...

Phúc cựa mình. Mặt cô nhăn lại vì đau, vết thương phía sau lưng đã làm cô khốn khổ. Ông vũ bối rối vì đôi mắt nâu chớp chớp ngạc nhiên khi thấy ông. Phúc kêu:

- Má ơi! Má...

Bà Thanh vội đến bên con. Phúc nhìn bà:

- Chú Vũ nghe nói con bị thương nên đến thăm, chú cũng đang nằm bệnh ở đây...

Bà im lặng lấy khăn ướt lau mặt cho Phúc. Cô lấy lại được tự nhiên, cả ông Vũ cũng thế: "Phải chăng đó cũng là đặc điểm của cha con ông?" Ông Vũ mỉm cười với ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu. Ông triu mến hỏi con:

- Chắc... Phúc... vừa trải qua một tình huống khủng khiếp bất ngờ?

Phúc cười, cô nói nhỏ:

- Dạ, nhưng lúc tỉnh lại Phúc thấy má, rồi anh... chị... Phúc không thấy sợ gì cả.

- Rồi Phúc có cả Nguyên kể bên... Phúc cũng không thấy đau phải không?

Phúc đỏ mặt nhìn ông Vũ. Cô chợt thấy nhẹ nhõm vì lời nói kia không phải là lời oán trách, mà là lời chia sẻ niềm vui riêng của cô:

- Chú Vũ bệnh gì mà phải nằm viện?

Ông Vũ hơi bối rối dù ông đã chuẩn bị câu trả lời từ lúc bước vào đây:

- À! Tôi mệt tim... Lớn tuổi rồi... trái tim lộn xộn lắm.

Phúc ngich ngợm:

- Chú Vũ phải tìm người chăm sóc trái tim cho chú... chứ nó còn cô đơn là còn bị nhồi máu bất tử...

Bà Thanh la con:

- Nói nhiều quá. Bác sĩ rầy.

Rồi bà quay sang ông Vũ nói như phân bua:

- Lúc nào cũng thế, nằm bệnh cũng còn chọc ghẹo người khác.

Ông Vũ cười, ông ao ước được nghe tiếng “Ba ời!” quá. Giọt máu của ông đỏ mà ông không thể mở lời...

Cánh cửa phòng chợt đẩy vào thật mạnh, một dáng người to cao lao vào bên giường phúc. Cô kêu lên:

- Ba!

Ông Triệu ôm đầu Phúc và hôn lia lịa lên mặt cô:

- Ôi! Ba lo quá, đau lắm hả con?

Phúc bỗng muốn khóc, cô rơm rớm nước mắt nhìn ông. Bà Thanh kêu lên:

- Anh làm đau nó rồi.

- Đâu? Vết thương ở đâu?

Phúc thút thít:

- Ở sau lưng, đau quá ba ời!

- Không sao, mau hết lắm.

Phúc nhìn ba, bao giờ cô cũng thích những nhéo với ông Triệu. Ngay từ nhỏ đến lớn, ông bao giờ cũng cưng cô nhất mà!

- Ba mới về tới nhà, chưa kịp tắm rửa gì cả là vào xem con gái út ra sao rồi... Thôi! Không được những nhéo, lì số một là ai nhỉ?

Ông Triệu chợt thấy ông Vũ đang đứng lặng thinh ở cửa sổ. Ông đã nhìn toàn cảnh, có lẽ ông đau lòng? Ông Triệu bước đến, ánh mắt thông cảm của ông làm ông Vũ se lòng. Hai người lặng lẽ bắt tay nhau. Ông Triệu mở lời:

- Anh khoẻ không?

- Cám ơn! Tôi bình thường.

- Sao tôi thấy anh xanh vậy?

Bà Thanh nhìn chồng:

- Ông Vũ cũng đang nằm viện anh à?

Ông Triệu ngạc nhiên:

- Vậy sao?

Rồi ông lại im lặng. Ông Vũ bước đến gần Phúc:

- Chú về Phúc nhé!

Phúc chớp mắt nhìn ông Vũ bước đi. Tim cô nhói nhói. Tại sao cô vẫn nghĩ đến ông ta, dù cô chỉ yêu mình Nguyên và không thể nào thiếu anh?

*

**

Nhìn Mai thông thả gọt trái bom, Phúc thắc mắc:

- Ai mua vậy chị Mai?

- Ông Vũ mua cho em chứ ai.

Phúc nhú mày:

- Nhận của chú Vũ... coi chừng ba la đó.

- Má nhận chứ đâu phải chi?

Phúc nhìn mông lung ra cửa sổ:

- Vụ ông Kiệt ra sao rồi chị Mai?

- Anh Kiệt đã bị truy tố vì thâm lạm ngân quỹ.

- Còn với chị Thơ?

- Hình như hai bên làm ăn... vụ mua bán đola gì đó. Chị Thơ phồng tay trên ông ta mấy lần sao đấy mà ông tức điên lên mới xảy ra cơ sự. Nếu tối hôm đó nhà mình làm lớn chuyện thì ông ta vào tù rồi.

Phúc trầm ngâm:

- Hôm nay chị thấy chị Thơ ra sao?

Mai nhún vai:

- Hết đi chơi đêm rồi. Từ bữa chỉ và anh Dương vào thăm em đến nay, hai người coi bộ thám thiết trở lại.

Mai cười cười:

- Chỉ đang cần một chỗ dựa về tinh thần, em biết chị Thơ nói sao với anh Dương không?

Phúc nằm ăn bom, im lặng nghe Mai nói bằng giọng đầy ác cảm:

- Chỉ bảo rằng ông Kiệt đã hại đời chỉ, chỉ khổ sở không dám gặp anh Dương. Rồi cũng lẩn tránh vì ghê tởm ông Kiệt, làm ông ta kiếm chuyện mãi. Tối hôm đó thấy chỉ về với anh Dương, ông Kiệt nổi máu ghen lên đòi rạch mặt. Không ngờ em nhào tới can nên bị đâm trúng.

Phúc ngậm miếng bom trong miệng, cô hoang mang:

- Nói như vậy để làm gì?
- Để kiếm một tấm chồng bình phong. Em nhớ đi, chị Thơ là người có nhiều tham vọng. Có một tình yêu người ta sẽ an tâm mà đeo đuổi mộng ước của mình.

Phúc nghiêng người, vết thương đau buốt bên hông, cô nhớ lại những giọt nước mắt của Diệp Thơ tối hôm đó... Vết thương của Phúc không cho Thơ một bài học nào cả, nó lại là cơ hội để Thơ thực hiện một mục đích trong nhiều mục đích sống của cô. Phúc chán nản buông tay xuống đệm. “Cũng mong chị Thơ được hạnh phúc”.

- Ăn hết đi, “Gỗ mun”!

Phúc buồn bã:

- Em chán quá, chị Mai!
- Có gì đâu để em chán? Chị Thơ là như vậy, cầu mong từ giờ trở đi chỉ sẽ đeo đuổi tham vọng của chị bằng cách khác, nhẹ nhàng, chắc chắn, trình độ và lương thiện hơn.

Phúc gượng gạo:

- Dù sao đêm ấy chị cũng khóc rất nhiều.
- Chỉ trời mới biết chị Thơ khóc vì thương em hay thương chị?

Phúc hỏi:

- Mà sao chị biết chị Thơ đã nói với anh Dương như vậy?
- Hai người ngồi ngoài xích đu. Chị tình cờ ra ghé đá... thì chị nghe chị Thơ nói và khóc nữa. Chị Thơ không khác được đâu Phúc ạ! Em nghĩ làm gì cho khổ?

Rồi Mai chuyển sang chuyện khác:

- Phúc nè! Cái bà đẹp đẹp theo săn sóc ông Vũ là mẹ Nguyên hả?
- Bà ấy còn trẻ và đẹp ghê chứ? Xứng với ông Vũ.
- Em cũng thấy vậy. Hai người lớn tuổi, cô đơn và vẫn còn khát khao một tình yêu... Nhưng anh Nguyên không ưa ông Vũ.

Mai cười cười;

- Tại có lần... Ông đòi cưới em chứ gì?

Phúc nhăn mặt:

- Chuyện cũ xì, nhắc lại hoài

Mai đứng dậy cầm bình thủy:

- Để chị đi mua nước sôi về pha sữa cho.

Ông Vũ ngồi một mình trên ghế đá của bệnh viện. Đêm nay nữa là mấy đêm rồi ông không ngủ được. Ông cứ thức để ngẫm nghĩ lại đời mình... Ông thấm thía lời chúc của bà Thanh chiều mưa nào... Bà đã chúc ông “luôn bằng lòng với số mạng”... ông Vũ rít mạnh một hơi thuốc. Ông là người không tin vào số mạng. Mới đây thôi, ông còn tin rằng: số mạng là cái con người cầm được trên tay nhưng bây giờ

ông lại nghĩ khác. Phải chăng ông đã quá mệt mỏi đến nỗi không còn muốn sống nữa? Nếu có số mạng thì số mạng cũng đã chừa cho ông một lối thoát, chớ không, ông đã làm gì đem say đó với con ông? Ông Vũ toát mồ hôi và nhói ở ngực “Mai Phương hãy tha tội cho anh. Anh chưa bao giờ và không bao giờ xứng đáng với tình yêu của em cũng như lòng yêu kính của con chúng ta”.

Ôi! Số mạng chỉ là tên của một trò chơi, mà bây giờ đã đến lúc ông phải trả giá cho trò chơi đó.

Bác sĩ Trâm hốt hải bước đến trước mặt ông:

- Anh làm tôi đi kiểm đến mất hồn.

Rồi cô nghiêm mặt:

- Khuya rồi. Ai cho phép bệnh nhân ra dầm sương?

Ông Vũ lặng lẽ nhìn bác sĩ Trâm lòng nặng trĩu. Ông bỗng muốn đùa cho nỗi đau vơi bớt đi:

- Thưa bà bác sĩ, tôi không ngủ được. Bác sĩ có thể nào tiêm vài mũi vào trái tim luôn khổ sở vì yêu của tôi chứ?

Trâm hừ một tiếng:

- Bố con anh rõ là một thứ... Đau, bệnh gần chết cũng pha trò được.

Mắt ông Vũ chợt sáng lên trong bóng tối:

- Ngồi xuống đây Trâm. Hãy nói cho tôi nghe về con bé đó đi.

- Con bé nào?

- Con gái tôi ấy

- Lạ thật, hỏi mẹ nó muốn xin anh một đứa con như xin một ân huệ, anh đã cười và cho nhảm nhí bây giờ nhận vợ vào là “con gái tôi”.

- Cứ nói nặng vào Trâm, có vậy tôi mới thấy mình bớt khổ... Nào! Cô muốn nói gì nữa, cứ tự nhiên...

- Nói gì bây giờ? Thề có hương hồn Mai Phương, từ xưa đến nay tôi chưa bao giờ có lấy một chút cảm tình nào với anh. Nhất là lúc ôm xác con Phương trong tay, lúc đó sao tôi thù anh thế. Một đứa con gái gia đình khá giả mà phải sinh lén sinh lút trong nhà thương khỉ, xung quanh không một người thân, sức khỏe yếu kém rồi phải chết đi để cứu sống giọt máu của người mình quá yêu. Nó trốn với tôi rằng sau này phải làm sao cho Phúc biết cha nó là ai. Khi ấy tôi đã hứa nhưng trong thâm tâm, tôi luôn nghĩ mình sẽ làm trái lời hứa đó. Rồi anh biệt tăm cá nọ, tôi thấy mình như không còn trách nhiệm gì với lời hứa năm xưa nữa. Có lẽ vì con Phúc đang sống trong vòng gtya yêu thương thật sự của gia đình anh TRIệu đã làm tôi quên hay sao ấy.

Ông Vũ buồn bã ngăn tiếng thở dài. Giọng bác sĩ Trâm vẫn đều đều:

- Lần đầu tiên gặp lại Phúc tôi đã thực sự ngạc nhiên. Con bé giống

Mai Phương nhưng cũng có nét gì đó rất không Mai Phương. Nghịch ngợm, hiểu động, lí lắc, hồn nhiên, rõ là không phải tính của mẹ nó, rồi đôi mắt cũng vậy. Giờ tôi nhận ra ngay tất cả những cái rất không phải Mai Phương thì đó là của ai?

Liếc xéo ông Vũ, Trâm nói:

- Cũng dễ hiểu tại sao anh đã... thương.. nó... Chẳng qua con Phúc chính là anh đó thôi. Nhưng may mắn, Phúc được lớn lên trong một gia đình nền nếp, nên những thói hư tật xấu của ông cha hầu như không thấy ở nó.

Ông Vũ cười gượng gạo:

- Cô có tưởng tượng quá không bác sĩ? Cô nói những lời như búa bổ, cô không sợ tôi vỡ tim ra hay lại tự tử lần nữa à?

Trâm bấu môi:

- Hôm nay anh là người khác bữa trước rồi. Tôi đổ anh dấm chết khi anh đã tỉnh hồn, khi cô con gái xinh đẹp quý như ngọc của anh còn đang nằm nhăn nhó kêu đau trong bệnh viện.

- Quả thật, hôm nay tôi không dám chết, những còn gì khổ sở hơn là sống đối diện với lương tâm mình, để thấy mình luôn là kẻ tội lỗi, để không bao giờ tôi được gọi “con ơi”...

Nhìn gương mặt ông Vũ đau xót trong ánh sáng lờ mờ của màn đêm.

Trâm xót lòng:

- Anh Vũ à! Chị Thanh và anh Triệu muốn tôi sẽ nói với Phúc sự thật.

Ông Vũ hốt hoảng:

- Đừng! Đừng Trâm ơi! Tội con bé lắm! Tội lắm. Và lại tôi đã suy nghĩ rất kĩ rồi. Nếu Phúc nhận tôi là cho nó đi nữa thì trên đời này, tôi cũng một giọt máu rơi mà tôi không muốn có lúc yêu thương bằng bột... Còn người cha từ trái tim yêu thương thân thiết và cả ruột thịt thật sự của Phúc vẫn là anh Triệu. Vậy thì tôi nhờ nào vì mình mà để con phải ngỡ ngàng, phải khổ sở.

- Thế tôi phải làm gì với lời hứa của Mai Phương?

- Mai Phương làm sao biết được chuyện gì sẽ xảy ra hai mươi năm sau khi cô ấy chết... Tôi van Trâm, đừng nói gì cả. Dầu gì ngày mai tôi cũng xuất viện...

Trâm đứng dậy nghiêm nghị nhìn ông:

- Thôi được! Bây giờ mời người bệnh về phòng.

Ông Vũ ngồi một mình trên ghế đá của bệnh viện. Đêm nay nữa là mấy đêm rồi ông không ngủ được. Ông cứ thức để ngẫm nghĩ lại đời mình... Ông thấm thía lời chúc của bà Thanh chiều mưa nào... Bà đã chúc ông “luôn bằng lòng với số mạng”... ông Vũ rít mạnh một hơi thuốc. Ông là người không tin vào số mạng. Mới đây thôi, ông còn tin

rằng: số mạng là cái con người cầm được trên tay nhưng bây giờ ông lại nghĩ khác. Phải chăng ông đã quá mệt mỏi đến nỗi không còn muốn sống nữa? Nếu có số mạng thì số mạng cũng đã chừa cho ông một lối thoát, chớ không, ông đã làm gì đến say đó với con ông? Ông Vũ toát mồ hôi và nhói ở ngực “Mai Phương hãy tha tội cho anh. Anh chưa bao giờ và không bao giờ xứng đáng với tình yêu của em cũng như lòng yêu kính của con chúng ta”.

Ôi! Số mạng chỉ là tên của một trò chơi, mà bây giờ đã đến lúc ông phải trả giá cho trò chơi đó.

Bác sĩ Trâm hốt hải bước đến trước mặt ông:

- Anh làm tôi đi kiểm đến mất hồn.

Rồi cô nghiêm mặt:

- Khuya rồi. Ai cho phép bệnh nhân ra dầm sương?

Ông Vũ lặng lẽ nhìn bác sĩ Trâm lòng nặng trĩu. Ông bỗng muốn đùa cho nỗi đau vơi bớt đi:

- Thưa bà bác sĩ, tôi không ngủ được. Bác sĩ có thể nào tiêm vài mũi vào trátim luôn khổ sở vì yêu của tôi chứ?

Trâm hừ một tiếng:

- Bố con anh rõ là một thứ... Đau, bệnh gần chết cũng pha trò được.

Mắt ông Vũ chợt sáng lên trong bóng tối:

- Ngồi xuống đây Trâm. Hãy nói cho tôi nghe về con bé đó đi.

- Con bé nào?

- Con gái tôi ấy

- Lạ thật, hồi mẹ nó muốn xin anh một đứa con như xin một ân huệ, anh đã cười và cho nhảm nhí bây giờ nhận vợ vào là “con gái tôi”.

- Cứ nói nặng vào Trâm, có vậy tôi mới thấy mình bớt khổ... Nào! Cô muốn nói gì nữa, cứ tự nhiên...

- Nói gì bây giờ? Thề có hương hồn Mai Phương, từ xưa đến nay tôi chưa bao giờ có lấy một chút cảm tình nào với anh. Nhất là lúc ôm xác con Phương trong tay, lúc đó sao tôi thù anh thế. Một đứa con gái gia đình khá giả mà phải sinh lén sinh lút trong nhà thương khí, xung quanh không một người thân, sức khỏe yếu kém rồi phải chết đi để cứu sống giọt máu của người mình quá yêu. Nó trối với tôi rằng sau này phải làm sao cho Phúc biết cha nó là ai. Khi ấy tôi đã hứa nhưng trong thâm tâm, tôi luôn nghĩ mình sẽ làm trái lời hứa đó. Rồi anh biệt tăm cá nạch, tôi thấy mình như không còn trách nhiệm gì với lời hứa năm xưa nữa. Có lẽ vì con Phúc đang sống trong vòng gtya yêu thương thật sự của gia đình anh TRIệu đã làm tôi quên hay sao ấy.

Ông Vũ buồn bã ngán tiếng thở dài. Giọng bác sĩ Trâm vẫn đều đều:

- Lần đầu tiên gặp lại Phúc tôi đã thực sự ngạc nhiên. Con bé giống Mai Phương nhưng cũng có nét gì đó rất không Mai Phương. Nghịch ngợm, hiểu động, lí lắc, hồn nhiên, rõ là không phải tính của mẹ nó, rồi đôi mắt cũng vậy. Giờ tôi nhận ra ngay tất cả những cái rất không phải Mai Phương thì đó là của ai?

Liếc xéo ông Vũ, Trâm nói:

- Cũng dễ hiểu tại sao anh đã... thương.. nó... Chẳng qua con Phúc chính là anh đó thôi. Nhưng may mắn, Phúc được lớn lên trong một gia đình nền nếp, nên những thói hư tật xấu của ông cha hầu như không thấy ở nó.

Ông Vũ cười gượng gạo:

- Cô có tưởng tượng quá không bác sĩ? Cô nói những lời như búa bổ, cô không sợ tôi vỡ tim ra hay lại tự tử lần nữa à?

Trâm bấu môi:

- Hôm nay anh là người khác bữa trước rồi. Tôi sợ anh đâm chết khi anh đã tỉnh hồn, khi cô con gái xinh đẹp quý như ngọc của anh còn đang nằm nhăn nhó kêu đau trong bệnh viện.

- Quả thật, hôm nay tôi không dám chết, những còn gì khổ sở hơn là sống đối diện với lương tâm mình, để thấy mình luôn là kẻ tội lỗi, để không bao giờ tôi được gọi "con ơ"...

Nhìn gương mặt ông Vũ đau xót trong ánh sáng mờ mờ của màn đêm.

Trâm xót lòng:

- Anh Vũ à! Chị Thanh và anh Triệu muốn tôi sẽ nói với Phúc sự thật.

Ông Vũ hốt hoảng:

- Đừng! Đừng Trâm ơi! Tội con bé lắm! Tội lắm. Vả lại tôi đã suy nghĩ rất kĩ rồi. Nếu Phúc nhận tôi là cha nó thì trên đời này, tôi cũng một giọt máu rơi mà tôi không muốn có lúc yêu thương bằng bột... Còn người cha từ trái tim yêu thương thân thiết và cả ruột thịt thật sự của Phúc vẫn là anh Triệu. Vậy thì tôi nhờ nào vì mình mà để con phải ngỡ ngàng, phải khổ sở.

- Thế tôi phải làm gì với lời hứa của Mai Phương?

- Mai Phương làm sao biết được chuyện gì sẽ xảy ra hai mươi năm sau khi cô ấy chết... Tôi van Trâm, đừng nói gì cả. Dầu gì ngày mai tôi cũng xuất viện...

Trâm đứng dậy nghiêm nghị nhìn ông:

- Thôi được! Bây giờ mời người bệnh về phòng.

Lỡ lằm

Đoạn Kết

- Cô Trâm ơi! Sao mấy hôm Phúc không thấy chú Vũ qua chơi?

- À! Ông ta ra viện rồi...

Phúc chớp mắt, lòng cô buồn bã:

- Ôi! Chú ấy được về nhà mà không qua tạm biệt, chia tay gì cả.

Mai nói em:

- Hôm qua ông Vũ về, em ngủ rồi, ông ấy bảo chị hãy để em ngủ và gọi lời chào mà chị quên...

- Tội nghiệp! Về nhà chắc chú Vũ buồn lắm. Thui thủi một mình, con cái không có... Không biết cô Nga có đến chăm sóc không?

Cô Trâm nhìn Phúc:

- Hai người đó định chung sống với nhau đó

Phúc lộ vẻ vui ra mặt:

- Vậy cũng mừng, cô Nga thương chú ấy nhiều lắm. Hai trái tim cô đơn sẽ không còn cô đơn nữa.

Cô chợt im lặng khi nghĩ đến Nguyên. Không biết anh ấy nghĩ thế nào mà hôm nay cô không nghe anh nói về mẹ mình.

- Vết thương của Phúc may rất đẹp!

Phúc cười:

- Vết thương mà cũng có nhan sắc nữa hả cô? Cháu sợ cái sẹo đó quá cô ơi!

- Bảo đảm không có sẹo nhưng không được ăn bậy. Ông Nguyên nhà cô là lúc nào cũng cho cô món bổ. Này! Ăn thị bò và tôm cua nhiều vào thì ráng mà chịu nha!

Cánh cửa phòng xịch mở. Ông Vũ nhẹ nhàng bước vào. Hôm nay ông rất lịch sự, quần áo màu nhã, may đúng model dành cho lứa tuổi của ông. Tay cầm một con gấu bằng nhung xù rất dễ thương.

- Chào bác sĩ.

- Không dám, chào người bệnh tim mãn tính.

Ông Vũ thẳng thắn:

- Tôi muốn thăm cô bạn nhỏ, được không bác sĩ?

- Được chứ! Cô ta cũng vừa thắc mắc với tôi về sự mất tăm của ông mấy hôm nay đó.

Vừa nói cô Trâm vừa kéo tay Mai đi ra.

Ông Vũ trìu mến nhìn Phúc. Ông đưa con gấu nhung xù to tướng ra:

- Phúc bớt đau nhiều không?

- Phúc đòi đi dạo lòng vòng bệnh viện mà bác sĩ không cho đó chứ!

Ông Vũ mỉm cười, rõ là cái “giọng điệu” trả lời trật lều nhưng rất trúng tâm quen thuộc của ông chớ còn ai nữa.

- Con gấu Misa này dễ thương thật!

- Tôi.. chú... biết thế nào Phúc cũng thích, vừa trông nó có nét gì ngông nghênh một cách dễ thương giống Phúc vậy.

- Chú Vũ nói đúng. Người ta thường thích cái gì giống mình.

Rồi cô tinh nghịch nheo con mắt nhìn ông Vũ:

- Anh Khải bảo Phúc và chú Vũ có nhiều nét giống nhau, cô Trâm cũng vậy. Làm Phúc nở mũi to vì mình được giống người nổi tiếng.

Bây giờ lại nghe chính người nổi tiếng nói: “Phúc giống con gấu Misa”. Thế là thế nào nhỉ?

- Thế có nghĩa là chú Vũ là gấu cha và Phúc là... gấu con. Hai cha con nhà gấu giống nhau, Phúc thích không?

Phúc khe khẽ gật đầu. Cô có cảm giác ông Vũ muốn hướng tình cảm của ông đối với cô sang một chiều hướng trong sáng, tốt đẹp hơn qua món quà và những câu nói ngẫu nhiên như trò chơi giữa hai người.

Cô nghiêng đầu nhìn ông tinh quái:

- Gấu ba sắp có gấu mẹ vĩ đại phải không?

- Ừ! Chú Vũ đến để chia tay với Phúc. Chú về ở Đà Lạt với cô Nga. Khí hậu ở đó hợp với những người có tuổi như chú và cô ấy.

Phúc cắn môi:

- Bao giờ chú mới đi?

- Sáng mai

Phúc ngạc nhiên:

- Sao nhanh dữ vậy? Không đợi Phúc ra viện. Phúc với anh Nguyên đến phụ dọn nhà cho chú và cô Nga,

Ông Vũ gượng cười thay cho câu trả lời. Ông đau lòng nhìn con gái mà không biết nói gì cả. Trong khi ó vẫn huyền thuyên như chú sao nhỏ kể chuyện các cô y tá đã nói về ông, một con người nổi tiếng như thế nào.

Cuối cùng, ông cũng phải đứng dậy. Mắt púc ngừng lại nơi ông, hai giọt nắng long lanh làm ông xúc động:

- Gấu cha đi nhé con! Phúc!

Ông cầm tay cô xiết chặt, rồi ông cũng bàng hoàng khi thấy con mình nhập vai rất nhanh vào trò chơi đóng kịch này:

- Dạ! Gấu ba lên Đà Lạt ở khỏe, không được đau tim nữa... ở đây Gấu con cũng sẽ rất nhớ gấu Ba...

Trời ơi! Cái đôi mắt nâu và cái cằm lì của con ông sao mà dễ ghét thế... Ông Vũ nghẹn lời cúi xuống hôn nhanh lên trán cô. Phúc cũng

rất xúc động, cô kéo đầu ông xúông và cũng “thơm” trên má ông một cái. Cô chưa kịp định thần để nghĩ xem động lực nào đã xui cô làm thế thì cô đã thấy Nguyên đứng trước mặt mình. Kinh hoàng, cô buông tay ông Vũ ra. Nét mặt Nguyên lạnh như đang cố giấu đi những cảm xúc của mình. Anh đưa hai tay cho ông Vũ bắt:

- Đừng phiền tôi anh bạn nhỏ. Con bé bao giờ cũng duy nhất yêu mình anh. Với nó, tôi chỉ có mặt trong một trò chơi mà tôi chưa kịp đặt tên.

Ông nhìn Phúc dịu dàng:

- Chú Vũ về, Hoài Phúc nhé.

Nguyên bước đến bên cửa sổ nhìn theo dáng đơn độc bước đi như chạy của ông Vũ trên hành lang vắng. Chiều đng xuống chậm chậm. Phúc thắc thỏm chờ anh trở lại giường cũng như thắc thỏm chờ một câu nói của anh...

Nhưng Nguyên vẫn im lặng đứng bên cửa sổ. Phúc chống tay ngồi dậy, cố cắn răng để khỏi kêu đau. Cô bước từng bước đến bên anh. Giọng cô lo lắng khi tay cô chạm vào vai anh:

- Giận em sao Nguyên?

Nguyên giật mình. Anh ôm cô:

- Ai bảo em đi ra đây? Lại bướng nữa...

Phúc nhăn mặt khi Nguyên đỡ cô nằm xuống. Cô nắm tay Nguyên:

- Em chỉ tội nghiệp ông Vũ.

- Điều đó anh phải thông cảm với em hơn mọi người chớ Phúc...

Anh đang nghĩ đến chú Vũ, mẹ anh rồi em chớ anh chẳng hề giận dỗi gì cả...

Phúc nhỏ nhẹ:

- Anh nghĩ gì về mẹ vậy? Có buồn mẹ không đó anh?

- Anh không buồn mẹ vì anh rất yêu em. Mẹ đã già rồi, có lẽ với chú Vũ mẹ sẽ tìm được sự yên ổn. Hai tái tim cô đơn sau bao nhiêu năm dài khốn khổ vì những ảo tưởng đến cuồng, hoài bão tan vỡ sẽ gặp nhau đấy Phúc. Dù họ đã ở gần nhau rất lâu...

Nguyên thờ dãi nhìn Phúc. Cô thấy hình nưh anh đang rất muốn thổ lộ một điều gì đó với cô. Phúc lo lắng:

- Chuyện gì vậy anh?

- Chuyện gì đâu?

- Rõ ràng là có mà... trông mắt anh kìa, nó xa vắng làm sao ấy

- À!... anh đng nghĩ tới thân phận của con người... như chú Vũ chẳng hạn. Chú ấy là đạo idến nổi tiếng. Chú àn dựng, sắp xếp số phận nhiều người theo ý chú. Nhưng cuối đời với những bất ngờ và oan trái không lường trước, chú Vũ đành đem cái hào ai bão thực sự, duy

nhất có được của đời mình gán ghép vào một trò chơi trẻ con như một sự bất lực trước số mạng.

Phúc hoang mang, cô ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi e dè nói:

- Chú Vũ thương đứa con điên điên đã chết lắm, nên lúc này em có nói đùa như để an ủi cho chú vui. Anh đừng nghĩ xấu về chú ấy...

- Em không biết chứ... chú Vũ đang khổ tâm vì còn một đứa con xinh đẹp, thông minh còn sống của mình.

Phúc trở mắt:

- Ủa! Nó đang ở đâu?

Nguyên cười lấp lửng:

- À! Nó vẫn còn ở trong trò chơi chưa đặt tên của chú ấy chứ ở đâu?

Phúc phụng phịu liếc anh:

- Thấy ghét! Vjay anh đặt tên cho trò chơi đó đi.

- Có sẵn rồi! “Gỗ mun” nè! Cuộc đời là một chỗi dài những bất ngờ.

Anh nghĩ, niềm vui và nỗi bất ngờ gây cảm xúc mạnh nhất đối với chú Vũ sẽ là một ngày nào đó em nói với chú ấy rằng: “Ba ơi! Lê Vũ Hoài Phúc chính là tên trò chơi của ba”

Phúc nghiêng đầu nhìn anh:

- Lạ nhỉ! Sao hôm nay anh lại đặc biệt quan tâm đến chú Vũ vậy?

Nguyên có vẻ xa xôi:

- Có gì lạ đâu? Vì anh là đàn ông, rồi sau này anh cũng sẽ là một người cha.

Phúc cười rất vô tư:

- Thế... anh định chừng nào sẽ “đạo diễn” cho em nói như vậy với chú Vũ?

Nguyên âu yếm cúi xuống nhìn vào đôi mắt nâu trong sáng của

Phúc:

- Một ngày gần đây thôi, “Gỗ mun” ạ! Vì dù sao em cũng đã lớn.

HẾT

Nguồn: CuLong767805

VNthquan - Thư viện Online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 23/09/2006 3:23:02 CH